

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE OSSEOUS CHRONICLES
BOOK ONE

THE
BONE
WITCH

IVY ASHER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KEMİK MİTÇESİ

IVY ASHER

Telif Hakkı© 2020 Ivy Asher

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya bölümleri, bir eleştirmenin bir eleştiride kısa pasajlar alıntılanması durumu hariç olmak üzere, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir yolla -elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde- iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Cilalı Mükemmellik tarafından düzenlendi

Kitap Kapakları Yedinci Yıldız Bölüm

Başlıkları Ricky Gunawan

Helayna için, çünkü sensiz bu mümkün olmazdı.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>

Ayrıca Ivy Asher Yazar
Hakkında

Mçüncü kattaki daireme giden yolu gösteren beton merdivenleri çıkarken ayaklarım ağrıyor. Her adım enerjimin son kırıntılarını da tüketiyor ve beton merdivenlerin yarısında işi bırakmaya hazırım.

Uçuş. Yedi numaralı adım son derece rahat görünmeye başladı, diyorum kendi kendime ve yemek dağıtım elemanını sipariş ettiğim karides scampi'yi teslim etmek için bu Everest'e tırmanmak zorunda kalmaktan kurtarmış olacağım.

Yorgun kaslarıma ve havlayan ayaklarıma sıcak bir banyo ve bizi ön kapıdan geçirir geçirmez yumuşak bir yatak sözü , sürekli olarak *yapabileceğimi düşünüyorum* diye mırıldanıyorum. İnliyorum ve bir daha çift vardiya kabul etmeden önce zemin katta bir daire bulmayı not ediyorum.

Kemik yorgunuyum.

Bugün üç randevum iptal edildi, bu da randevusuz gelenleri kabul etmek zorunda olduğum anlamına geliyor. Bu normalde iyi olurdu, ancak Leann hasta olduğunu söyledi ve onun randevuları orada bulunan masözler arasında paylaştırıldı. Ben de tabii ki sarımsak gibi kokan kadına ve ona umduğu mutlu sonu verip vermeyeceğimi merak eden adama masaj yapmak zorunda kaldım.

Ugh.

Yeni bir iş bulmalıyım. Ya da daha iyisi, kötü bir masaj zinciri için çalışmak yerine kendi yerimi açmalıyım. Kiraların fahiş olması çok kötü ve *sana geleceğim* masaj işini yürütmeye çalışmak sadece bir seks işçisi gibi görülmeyi ve muamele görmeyi istemektir.

Sonunda merdivenlerin tepesine ulaşıyorum ama kollarım zaferle kaldıramayacak kadar ağrıyor. Yorgun bir hışımla anahtarımı kilide sokuyorum ve ön kapımı omuzlayarak açıyorum. Bir kadeh şarap, yeterince büyük küvetim ve biraz *Witcher* için çok hazırım. Tanrı biliyor ya, neden lezbiyen olmayı düşünmemem gerektiğini bana hatırlatması için hayatımda sağlıklı bir dozda Henry Cavil'e ihtiyacım var. Çantam sanki o da yorulmuş ve uyumak için sabırsızlanıyormuş gibi kolumdan aşağı kayıyor. Her şeyi siyah giriş masasının üzerine bırakıp evimi derin bir nefesle içime çektiğimde bir cınlama sesi dairemin sessizliğini dolduruyor. Salkım söğüt ve limon otu kokusu ciğerlerime yerleşiyor ve işin stresi omuzlarımdan atılmaya başlıyor. Sıcacık dairemin rahatlatıcı kokularına adım atarken sırtımda bir sancı hissediyorum. Tüm bu ağrı ve sızılarla mücadele etmek için bir masaja ihtiyaç duymamın ironisine homurdanıyorum.

geçimini sağlamak için masaj yapıyor.

Bugünkü Tylenol ihtiyacım için Bay Nobo'yu suçlamalıyım. Günün son masajını o yaptı ve ağrıyan sırtımı uçurumdan aşağı itti. Yani, bu yaşta bu kadar formda olduğu için aferin ona. *Gümüş tilki* benim olayım olsaydı, ona masaj yapardım ama kaslı erkeklere masaj yapmaktan *nefret ediyorum*. Beni yanlış anlama, kasları severim. *Güzel bir vücut*, gece için bir yatak arkadaşı ararken benim için kesinlikle büyük bir kutuyu işaretler. Ama düğümleri çözmek ve tüm o kasları rahatlatmak, en kötü türden sert bir egzersiz gibi ve ben Jillian Michaels değilim.

Odama doğru ilerlerken yorgun zihnimde karides scampi düşünceleri uçuşuyor. Akşam yemeği kapıma teslim edilmeden hemen önce küveti doldurup tabletimden Netflix'i . Hevesle soyunmaya başlıyorum. Yemek odamdaki espresso renkli masanın yanından geçerken gözümün ucuyla bu sabah ayrıldığımda orada olmayan bir şeyi fark ediyorum.

Koyu renkli ahşabın tam ortasına koyu mor kadife bir kese tünemiş. Onu gördüğümde donup kalıyorum ve kanım donuyor. Sorular hatalı havai fişekler gibi zihnimde patlamaya çalışırken dehşet beni ele geçiriyor. Başım ileri geri sallanıyor, sanki basit bir *hayır* hareketi içimde zaten yapılmış olduğunu bildiğim şeyi geri alacakmış gibi. Masadan uzaklaşıyorum, yemek odamda davetsizce oturan lanetle arama olabildiğince mesafe koyuyorum.

"Siktir, siktir, siktir, siktir, siktir!" Sanki bir denizci tarafından kutsanmış bir ünlem çantayı korkutup kaçırarak, bu anı ve olmak üzere olduğunu bildiğim her şeyi silecekmiş gibi çığlık atıyorum.

Ama
nasıl?
Neden?

Gerçek evlerine giden yolda kayboldular mı, kestirmek için durdular mı?

Yani, anlıyorum, ben de uzun bir gün geçirdim, ama her ne kadar bir hata olduğunu düşünmek istesem de, içten içe bu işlerin böyle *yürümediğini* biliyorum.

Çantamı almaya çalışıyorum. Telefon. Lanet telefonuma ihtiyacım var. Zil sesimin tınısı aniden etrafımdaki panik dolu havayı dolduruyor, bu ses dairemin ürkütücü sessizliğinde patlayan bir topa benziyor. Titreyen ellerimle çantamı açmak için çabalıyorum. Sonunda hala çalan telefonumu buluyorum ama gelen aramayı kabul etmeye çalışırken düşürüyorum. Telefon yere çarparken sessizleşiyor, uğursuz sessizlik bir kez daha dairemi yoğun bir sis gibi dolduruyor. Onu almak için tırmanıyorum. Adrenalin beni bir sumo güreşçisi gibi çarpıyor ve titreyen bir tutuşla son aramalarımı açıp kuzenimin numarasına tıklıyorum.

Endişeli bakışlarım tekrar kadife kesenin üzerine düşüyor. Kendimi çimdikliyorum ve bolca göz kırpmıyorum, şu anda halüsinasyon görmediğimi ya da bir şekilde bayılıp lanet bir kabus yaşamadığımı test ediyorum. Gümüşü tenor bir ses cevap vermeden önce çağrım ancak tam bir zil sesi çıkarıyor.

"Leni? Duydun mu?" Tad nefes nefese ve genelde beni selamladığı dostça "*hey you*" yerine "*hey you*" diyor.

"Buradalar," diye boğuluyorum, söylemek üzere olduğu şeyi kesiyorum. "Buradalar amına koyayım!" Telefona bağıyorum, belki ilk seferinde beni duymamıştır diye.

Tad sessizleşiyor, benim panikle yaptığım açıklama karşısında en az benim kadar afallıyor. "Vay anasını," diye fısıldıyor saygıyla ve ben de başımı sallayarak onaylıyorum.

Beni göremediği gerçeğini. İkimiz de bir sessiz kaldık. "Gwen kedi yavrularına sıçacak," diye geveliyor sonunda ve ben şakaklarıma masaj yapmaya başlıyorum.

Kahretsin. Bunu düşünmemiştim bile.

Bu düşüncüyü bir çekmeceye koyup kapatıyorum. Her seferinde bir şey berbat oluyor. "Bu nasıl oluyor?" Fısıldıyorum, huşu yavaşça içeri süzülüyor ve ruhumda şu anda şok korkusuyla çimentolanmamış çatlakları dolduruyor.

"Annem on dakika önce aradı."

"Nasıl?" Anlayışım şaşkınlığımı ve endişemi bastırırken soruyorum. Noktalar birleşmeye başlıyor ve gerçeklik bana doğru yürüyüp burnumun tam ortasına bir tane çakıyor.

"Uykusunda öldüğünü söylediler."

"Ölüler lekелendi mi?"

"Evet, dışarıdan gelen bir büyü izi yok. Kesinlikle doğal nedenlerle olmuş" diye beni rahatlatıyor.

"Kahretsin," diye kabul ediyorum, gözlerimi kapatıyorum ve yenilgiyle başımı geriye atıyorum.

Hillen Teyze, "Lennox Marai Osseous, ağzından çıkana dikkat et," diye emrediyor ve bıkkın bir hırıltıyla telefonumu kulağımdan çekip ona boğucu bir hareket yapıyorum.

"Neden hoparlördeyim?" Kuzenime soruyorum ama o soruyu duymazdan geliyor, onun yerine annesine fısıldayarak "Onda var" diyor.

Hillen Teyze şok olmuş bir solukla, "Vay anasını," diye haykırıyor ve ben hemen şaşkın bir kahkaha atıyorum. Tad'in kendi öksürdüğünü duyuyorum. İkimizin de daha önce onun küfür ettiğini duyduğumuzu sanmıyorum. Eğer şu anda ortalık toz duman olmasaydı, kayıt düğmesine basıp ona tekrar söyletmeye çalışırdım.

"Magda'yı aramalıyım!" diyor heyecanla, ses tonundaki şok hâlâ belirgin. "Eminim o ve Gwen şu anda her köşe bucağı arayıp keseyi bulmaya çalışıyorlardır."

Teyzemin ses tonunda kendini beğenmiş bir memnuniyet var ve biliyorum ki ailenin geri kalanı Magda'nın ve onun kendini beğenmiş küçük kızının kemikleri ve ardından onlarla birlikte gelen gücü ele geçiremeyecek olmalarına bayılacaklar. Sanırım bu küçük bir teselli olmalı, ama içimden tanrılara benden başkasını seçmeleri için yalvarıyorum.

Teyzem ortadan kaybolmadan önce aceleyle bir "Tebrikler Leni," yakalıyorum, ailenin kibirli tarafına her zaman olmak istediği kötü haberin taşıyıcısı olmaya gidiyor.

Tad annesinin ikiyüzlülüğüne kıkırdıyor ve ben bile kendimi ortasında bulduğum bu karmaşaya rağmen küçük bir tebessüm ediyorum.

"Sanırım annemin on yılını doldurdun, Leni. Kahretsin, sanırım artık sana Lennox demek zorundayım, yoksa onun yerine *Oh Güçlü Olan'ı* mı tercih edersin?" Tad alay ediyor.

Yeni bir şaşkınlık ve kızgınlık dalgasını savuşturmaya çalışırken "Yüce Varlık da olur," diye kestirip atıyorum. "Kahretsin, herkes bana resmî davranacak, değil mi?"

"Bir sonraki Yüce Boner, oops, yani Yüce Osteomancer olarak seçildiğine göre, evet diyeceğim."

Bana böyle seslendiğini duymak tuhafın da ötesinde ve benim için daha korkutucu olan şey, içimde daha önce hiç bakmadığım ve şimdi kabul etmek istemediğim bir şeyin doğru hissettirmesi. Ben bir sonraki Kemik Cadı'yım.

Boğazımdan sinirli bir inilti yükseliyor ve avucumu yüzümde gezdiriyorum. "Ne halt edeceğim ben? Yeniden oylama isteyebilir miyim?" Sorguluyorum, her kelimeden soğuk pekmez gibi damlayan sızlanmayı umursamıyorum bile. İç çekiyorum ve ne olduğunu öğrendiklerinde diğer herkesin ne düşüneceğini soruyorum. "Tüm evrenlerde kemikler neden *beni* seçsin ki?"

Giriş masamın yanındaki duvardan kırım yere değene kadar kayıyorum; sanki tüm bunların ağırlığı omuzlarıma kum torbası gibi yerleşirken beni aşağı çekiyor.

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, Lennox. Hepimiz biliyoruz. Bir gün Büyükanne Ruby'nin öleceğini ve kemiklerin onun yerini alması için içimizden birini seçeceğini biliyordun," diye hatırlatıyor Tad, sesi sempatiye dönüşmeden önce öğretici.

"Evet, ama *hepimiz* Gwen olacağını düşünmüştük. Magda yedi yaşından beri nasıl gözcü olduğunu anlatıp duruyordu."

Dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ön koluma yaslıyorum, kendimi yenilginin içine hapsediyorum ve hayatım için yaptığım tüm planların yasını tutuyorum.

"O kaltağın bakabileceği tek şey o mor kemik kesesiyle gelen miras, gerisi duman ve aynalar. Leni, kemikler seni istedi. Sen olmasaydın orada olmazlardı." Duraklıyor ve boğuk bir kıkırdamaya benzeyen bir ses duyuyorum.

"Bu hiç komik değil," diye karşı .

"Bu tam olarak doğru değil, Kemiklere Fısıldayan Kudretli, ama sana ruhani rehberlik yaptığım için gülüyorum, seçilmiş kişi olduğun için değil. Ben senin hikayesindeki Hagrid, Obi Wan, Haymitch ve Khloe gibiyim ve *bu* çok komik."

"Khloe?"

"Çok doğru. Kardashian klanının en mantıklı ve belalısı o. Fırsat verilse kesinlikle bir ruh rehberi olurdu," diye savunuyor Tad, sanki bunların bir anlamı varmış gibi.

"Ben ateşli bir Yoda gibiyim! Ve güven bana, Leni, eğer kemikler seni istiyorsa, o zaman sana sahip olacaklar. Buna karşı koyamazsın," diyor Yoda'dan çok Kermit'e benzeyen geniz eti sesiyle.

"mu?" Yalvarıyorum.

"Büyük-büyük-büyük-büyükbaba Lown hakkındaki tüm hikayeleri ve görevinden nasıl kaçmaya çalıştığını hatırlıyor musunuz? Ne yaparsanız yapın sonunda sizi bulur."

Seçimlerinden kaçmaya çalışan atalarımın düşünceleri aklımdan geçiyor. Lown bir gece yatağında bir kaburga kemiğiyle boğuldu. Garip olan şey, olay sırasında uyuyor olmasıydı. Bu ve adamın vejetaryen olduğu gerçeği, yabancılar için gizemi artırdı. Ama aile biliyordu ki ya kemikleri onurlandırırınız ya da sıradaki kişiyi bulurlar.

Yemek masamın alt tarafına bakabilmek için başımı kaldırıyorum. Kutsanmış kemiklerle dolu bir çantanın hemen diğer tarafta durduğunu biliyorum. Onların varlığı, dünyada kalan birkaç Osteomancer'dan biri olarak seçildiğimi gösteriyor. Geleceğime dair tüm umutlarımı ve hayallerimi yok etti. Bir mor kese ve bildiğim hayat sona eriyor.

Çaresizlik ve endişe göğsümde tünüyor. *Ne halt ben?* Tad konuşuyor ama ne dediğini anlayamıyorum. Tek yapabildiğim yavaşça ayağa kalkmak ve masamın üzerinde mor kadifeyle kaplı istenmeyen kemiklerle aramdaki mesafeyi isteksizce kapatmak. Çanta çok mütevazı görünüyor. Çok kusursuz. Ama hiçbir şeyin gerçeklerden daha farklı olamayacağını biliyorum. Kemiklerin içindekiler iliklerimdeki uykuda olan yetenekleri uyandıracak ve benzerlerini kavramaya bile başlayamayacağım bir sırlar dünyasının kilidini açacak.

Yine de ortaokul yıllarımı bacamdan düşmesini umarak geçirdiğim Hogwarts mektubu bu değil. Bu kemik torbası sadece kölelik, acı ve toplumsal reddedilmeyle dolu bir hayata yol açıyor.

Paçuli, yanık sedir ve fırından yeni çıkmış şekerli kurabiyelerin aroması, çantaya uzandığımda bana doğru yayılıyor. Bir anda, sanki büyükannem burada, bana güç ve cesaret veriyor. Sıcaklık beni sarıyor ve bu kemiklerin varlığının onun artık gittiği anlamına geldiğini hatırlıyorum.

Göğsümde içi boş bir sızı başlıyor, ölümünün gerçekliği masamdaki kadife kesenin görüntüsü tarafından bastırılıyor. Utanç içimi dolduruyor ve keskin bir nefes alıyorum, duygular gözlerimi yakıyor. Gerçek gibi gelmiyor.

Aklıma büyükannemin yüzü geliyor. Çizgili bronz teni ve kalın gri saçları kısa kesilmişti, çünkü *kim yaşlılığında buklelerini düzeltmeye çalışmakla uğraşabilir ki*, diye yakınırdı. Ela gözleri ve onların

sert bir ciddiyetten muzipliğe ve kibarlığa geçiş anılarımda parıldıyor, zamanla incelmış dudakları küstah bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

Bir daha asla onun tütsüyle ıslatılmış dükkânına girip keskin zekâsı ve bilgili tavırlarıyla karşılaşmayacağım. İnce ve kıvrımlı kolları beni tüm sorunlarımı yok eden güçlü bir sarılmayla sarmayacak. Kendinden emin, rahatlatıcı sesi beni kontrol etmek ya da malzeme tedariki konusunda yardım istemek için asla telefonla aramayacak çünkü teknoloji onun kemiklerinde yok. Cesareti, ışığı, umursamazlığı, hepsi... gitti.

Büyükannem Ruby artık bu dünyada değil ve bu nedenle bana bahsedilen mirası bir kenara bırakıp bu kaybın üstesinden nasıl geleceğimden emin değilim.

Tad'in sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve yere baktığımda telefonun hâlâ avucumda olduğunu görüyorum. Tekrar kulağıma götürüyorum, üzüntü göğsümde sertleşen bir çimento gibi yerleşiyor.

"Öldüğüne inanamıyorum," diye fısıldıyorum içimden, bunun gerçekliği kök salıyor ve her şeyi değiştiriyor. Tad her ne hakkında saçmalıyorsa hemen durdu ve birkaç atım boyunca sessiz kaldı.

"Biliyorum. Onun huysuz kışının olmadığı bir dünya düşünmek çok garip."

Kendime engel olamayarak bir kahkaha atıyorum. İçinden geçmekte olduğum kederle karışmak için eğlence damlıyor ve ona bir cankurtaran simidi gibi sarılıyorum. "Herhalde o kadar şaşırmamalıyım, en az on yıldır bize siktir olup gitmemizi ve ölmesine izin vermemizi söylüyordu," diye hatırlıyorum umutsuz bir kıkırdamayla. Tad, "Yaşlı yarasa muhtemelen şu anda kıcıyla gülüyordur," diye alay ediyor ama

Sesine sinen melankoliyi duyuyorum.

"Sence biliyor muydu?" Ağır bir sessizlik anından sonra ona sordum.

Kendimi büyükannemle olan tüm etkileşimlerime dönüp bakarken ve onları yeni bir mercekten analiz ederken buluyorum. Bana her gülümsediğinde ya da gözlerinde ilgili bir parıltıyla bana rastgele bir bilgelik aktardığında, o kemiklerin bir gün benim yemek masamda duracağını biliyor muydu?

"Lennox!" Tad bana bağılıyor, talepkâr ses tonu beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Beni duydun mu?"

"Ha?" Tek heceli bir sesle, kaçırdığım her neyse onu tekrar etmesini rica ederek soruyorum.

"Kendini onlara mi?" "Kemiklere mi?"

"Hayır, Stephen James'e," diye homurdanıyor, dramatik bir vurgu için duraklıyor. "Tabii ki kemikler!"

Kuzenimle birlikte Insta'da ağzımızın suyunu akıtarak saatler geçirdiğimiz dövme modelin görüntülerini isteksizce bir kenara bırakıp onun anlatmak istediğine odaklanıyorum.

"Hayır. Keseyi gördüm, korktum, hayatımın düşen bir uçak gibi yanıp kül olmasını izledim ve sonra seni aradım."

"Lennox, ne oluyor lan?" diye azarlıyor. "Anne, yine başlama şu saçmalığa," diye savunuyor teyzemin arka plandaki ciyaklamalarına karşı. "Leni'nin evinde mühürlenmemiş kemikler var," diyor.

Telefonun diğer ucunda bir itiş kakış olurken Hillen teyzemin sesi çığlık çığlığa geliyor. "Lennox Marai Osseous, keçi taşakları adına ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağıırıyor bana.

İrkildim. Sanki gerçekten bir açıklama istiyormuş gibi duraklıyor.

"Kemiklerin başka birini seçip seçmeyeceğini görmek için mi bekliyorsun?" Yarı şaka cevap veriyorum.

Hillen Teyze'nin nefesi kesiliyor ve ben sese karşı kendimi tutuyorum.

"Leni, *sensin*. Bir sonraki Osteomancer sensin. Dalga geçmeyi bırak ve hayatın boyunca sana öğretildiği gibi bu işi ciddiye al." Bununla birlikte telefonu yüzüme kapattı.

Telefonu kulağımdan çekiyorum ve kararana kadar yanan ekrana bakıyorum. Telefonu masanın üzerine koyup kadife keseye bakıyorum; kararsızlık, böyle bir durumda ne yapmam gerektiğine dair yetiştirilme tarzımla savaşıyor. Güçlendirici derin bir nefes alıyorum ve çantaya uzanıyorum.

Hayatımın canı cehenneme... İşte hiçbir şey gitmiyor.

V Kemiklerin beni seçmesi durumunda ne yapmam gerektiğine dair hayatım boyunca dinlediğim tüm derslerin üzerinden geçerken zihnimde sesler yankılanıyor. İlk olarak, onları hemen kendine mühürle ya da riske at.

Yanlış ellere düşüp büyü çizgimize sonsuza ve ötesine kadar zarar verebilir. İkincisi, zaman içinde ortaya çıkacak tüm yetenekleri korumaya ve dengelemeye yardımcı olacak bir tanıdık bağlamak. Üçüncüsü...kahretsin, üçüncü şey neydi?

Karmakarışık girintilerinin içinde bir yerlerde sakladığını bildiğim bilgiyi zihnime iletmesini isterken elimdeki sayıları tekrar tekrar işaretliyorum. Üçüncüsü... keseye beni ve saltanatımı temsil eden bir kemik ekliyorum.

Bu adımı hatırladıkça içimi bir rahatlama kaplıyor ve sonra anladıkça içim burkuluyor. Eyvah, bunu yapmak için kemiği nereden bulacağım? İnsan kemiği olmak zorunda mı, yoksa yerel kızarmış tavuk lokantasına gidip bir but yiyip günü bitirebilir miyim? Bu düşünce midemi açlıkla guruldatıyor, ama bunu bir kenara bırakıp halletmem gereken son büyük göreve odaklanıyorum.

Dördüncüsü, dükkânı ele geçir ve büyüünün seçtiği herkese rehberlik et. Kulağa yeterince basit geliyor, ama içimde hiç de öyle olmayacağına dair bir his var. Daha fazlası da var: miraslar, istenmeyen akrabalar gibi ortaya çıkacak yetenekler, Tarikat'la başa çıkmak, ama bu ilk dört görev büyük olanlar.

Destansı bir mızızlanmanın eşiğindeki beş yaşındaki bir çocuk gibi inliyorum. Ayaklarımı yere vurmamak ve hayatın adil olmadığına dair iddialarda bulunmamak için otuz yıllık hayatımda topladığım tüm olgunluğu göstermem gerekiyor. Masanın ortasındaki kadife keseyi isteksizce kendime doğru çekiyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Nefesimi güçlendiriyorum. Torbanın üst kısmındaki siyah ipi çözüyorum. Açtığımda amber, siyah frenk üzümü ve balsam beni selamlamak için yükseliyor ve sanki omuzlarıma ılık bir güç battaniyesi atılmış gibi hissediyorum.

Daha büyük kaynaklardan gelen küçük kemikler ve kemik parçaları kesenin dibinde uğursuz bir şekilde duruyor, her birinin üzerine bir sembol ya da bir dizi sembol kazınmış. Henüz hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama üzerlerine kanımı döküp büyülerini, tarihlerini kendime mühürlediğim an öğreneceğim. Uzanıyorum ve üzerine elmas şekli oyulmuş bir kemik parçasının izini sürüyorum. Eşkenar dörtgen boyunca bir kesik ve her bir noktada şimşek gibi görünen bir şey var.

Parmağımı her işaretin üzerinde gezdiriyorum, herhangi bir bağlantı olmadan bile içlerinde hissettiğim güç uğultusuyla hipnotize oluyorum. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Uğursuz düşüncelerimden arınmak için başımı sallayarak kemik kesesini yanımda mutfığa götürüyorum. Avucumu bir bifttek bıçağının etrafına sarana kadar alet çekmecemi karıştırıyorum.

Bıçağı elime bastırıp avucumun tam kalp çizgisi boyunca bir kesik atmak için hiç vakit kaybetmiyorum. Kemiklerin beni seçmesini sevmiyor olabilirim ama yeterince oyalandım. Tad ve Hillen Teyze haklı, işe koyulma zamanı. Yaradan kan akıyor ve avucumun içinde birikiyor. Koyu mor kadife torbanın ağzının üzerine yerleştiriyorum ve elimi yavaşça eğiyorum, peri hemoglobinin havuzum taşıyor. Özüm aşağıya damlayıp kemiklerin üstünü kaplarken nefesimi tutuyorum, onları tüm benliğimle damgalıyor ve benim olduklarını iddia ediyorum - bu iddia ne kadar isteksiz olursa olsun.

Şaşkınlıkla izliyorum, kanımın kırmızı sıçramaları yavaşça kayboluyor, sanki kemikler hepsini emiyor ve beni geri alıyor. Gök gürültüsünü andıran bir çatırtı havayı yırtıyor. Mutfakta durduğum yerden çekiliyorum, tezgâha yaslanıyorum, bir torba kemiğin üzerine likör damlıyor ve güçlü, görünmeyen bir güç tarafından tavana çarpılıyor.

İçimdeki havayı dışarı atıyor ve ruhumu donduran bir soğuk bedenime çarparken nefes nefese kalıp ciğerlerimi doldurmaya çabalıyorum. Derim çakıl taşlarıyla kaplanıyor ve aynı anda soğuktan yanıyor. Soğuk ısırganlığı her hücremi öpüyormuş gibi hissettiriyor ve ciğerlerim acıdan ruhumda hissettiğim çılgınlığı destekleyemeyecek kadar boş.

Etrafımda sesler patlıyor, binlerce fısıltı dönerek yanımdan geçip gidiyor ve beni yönümü şaşırtır hale getiriyor. Bu kutup acısı içinde söyledikleri hiçbir şeyi algılayamıyorum. Siyah noktalar görüş alanıma giriyor ve eğer daha iyi bilmeseydim, ölmek üzere olduğumu, hiçbir şey olmadan boğulduğumu, içten dışa donduğumu düşünürdüm.

Görüşüm kapanıyor ve mutfağımın görüntüleri yerini yüzlere bırakıyor. O kadar hızlı geçiyorlar ki herhangi birine odaklanmak zor, ama birkaç saniye sonra benzerlikleri fark etmeye başlıyorum. Yüksek elmacık kemikleri, benzer çene hatları, benzersiz renkte gözler. Onlar benim ailem. Benden önce gelen Osteomancer'lar.

Sonunda büyükannem Ruby'nin yüzü gözümün önünden geçip çok hızlı bir şekilde kaybolduğunda, görüntüler aniden şekil değiştiriyor. Okuma için sallanan ve yayılan kemikler önümde titreşiyor. Kemikler, üzerlerindeki işaretler ve okumalara rehberlik eden tılsımlar dışında her şey karanlık. Her okuma parıltısında içimden bilgi ve güç çıkarılıyormuş gibi hissediyorum. Birdenbire ne anlama geldiklerini anlıyorum. Kesenin içindekilerin her bir dökümünü yorumlamanın doğru yolunu biliyorum. Yetenekler kendilerini ruhuma örüyor, ancak hepsinin ham gücü o kadar ezici ki, yetenek infüzyonunun bana ne yapmamı sağlayacağını açıkça göremiyorum.

Yerçekimi bir anda devreye giriyor ve bir de bakıyorum ki tavandan yere düşüyorum, acı dolu bir şangırtı tüm duyularımı ele geçiriyor. Çaresiz bir nefes sessizliği yırtıp geçene kadar sersemlemiş ve sessiz bir şekilde orada yatıyorum. Sonunda soğuk bir nefesi göğsüme çekmeyi başarıyorum, ancak nefes verirken acı dolu bir inilti çıkarıyorum. Yanağım laminat zemine yapışmış durumda ve tek düşünebildiğim dolaplarımın altını süpürmem gerektiği...oh, ve az önce bana ne oldu?

Paranoyak olabilirim ama atalarımın seçilmeme nankörce tepki verdiğim için beni tokatladıklarından oldukça eminim.

Mesaj alındı, atalar, lanet mesaj alındı.

Kendime bir dakika daha veriyorum ve sonra krep gibi olmuş bedenimi mutfak zemininden kaldırıyorum. Yüz yıl yaşlanmış gibi hissediyorum. Ve sanki bir tır bana çarpmış gibi. O tırın biber gazı taşıdığından eminim ve bu yüzden her santimime sızdı, çünkü ah. Neyse ki batma hissi azalmaya başlıyor ve kendimi yukarı çekiyorum. Nefesimi düzenlemeye ve bacaklarımı buzdaki Bambi gibi davranmak zorunda olmadıklarına ikna etmeye çalışırken titreyerek destek için tezgâha yaslanıyorum.

Kemik torbasına bakıyorum. Her köşesinde şimşekler çakan kesik baklava dilimli kemik hala yığının en üstünde duruyor ve *yükümlülük*, *onur* ve *minnettarlık* gibi kelimeler, az önce sorulan bir sorunun cevabını veren Sihirli 8 Top gibi zihnimin yüzeyinde yüzüyor.

Kemik torbasını sıkıca kapatıyorum ve başımı gökyüzüne kaldırıyorum. "Anladım, tamam!"

Ayaklarımın altındaki zemine bakıyorum ve kendimi tekrarlıyorum, çünkü lanet olsun ki bazıları kesinlikle orada da var. Bacaklarım daha az jöle gibi hissettiğinde, ön kapıya doğru adım atıyorum, giriş masamın üzerinde asılı aynadaki yansımam beni hazırlıksız yakalıyor. Adımımın ortasında duraklıyorum, koyu çikolata ve tarçınla öpülmüş buklelerimden oluşan yelem kesinlikle daha iyi günler görmüş. Tuhaf bir şekilde, esmer-bej tenimde daha önce olmayan bir parlaklık var, cildimin altın alt tonları ıslıl ıslıl, canlı ve kendimi ne kadar berbat hissettiğime göre beni tamamen ısıltılı gösteriyor. Şekerleme rengi gözlerim bana bakıyor ve şok, şaşkınlık ve şüpheyle dolu.

Bir an kendime bakıyorum, az önce kafasına örs gibi düşen mirasa layık olabilecek bir kadın görmeye çalışıyorum ama ne kadar ararsam arayayım bulamıyorum.

Ayna herhangi bir büyümlü özelliğe bürünmüyor, beni en güzel ilan etmiyor ya da bakışlarımda yüzen sorulardan herhangi birine cevap vermiyor, ben de titreyerek çantamı ve anahtarlarımı daha önce bıraktığım yerden alıp geri dönüyorum. Artık bana sahip olan kadife keseye son bir kez bakıyorum ve sonra kapımı açıp dışarı çıkıyorum.

Bu sabırsız kemikler ve onlara bağlı tüm atalar beni tekrar zaplamadan önce bir tanıdık bulsam iyi olur.

Kapımı kapatıp kilitlerken nefesimin altında "*Bana sorarsan çok kaba*," diye homurdanıyorum. Sonra temkinli bir şekilde etrafıma bakıyorum, umarım hiçbiri bunu gerçekten duymamıştır. İhtiyacım olan son şey, iyi bir küçük Osteomancer'ın yapması gerektiği gibi bir tanıdık aramak için merdivenlerden aşağı inerken bir şey tarafından beynimin parçalanması.

Avuçlarımla gözlerimi ovuşturuyorum ve acınası bir şekilde inliyorum. Bu işte cidden çok kötü olacağım. Belki de kemikler beni sadece eğlenmek için seçti. Belki de benden öncekilerin biraz canlanmaya ihtiyacı vardı ve hepsi benim yüzümden gerçekleşmek üzere.

Bir güve bana pike yapıyor, ben de ona vurup ciyaklıyorum, eğilip son birkaç basamakta tökezliyorum. Piç böcekler. Tanrım, lütfen yapma.

Tanıdığım bir güve ya da daha kötüsü bir gelincik olsun. Beni sürekli takip eden sidik gibi kokan bir evcil hayvan olmadan düzgün erkekler bulmakta yeterince zorlanıyorum.

"Japon balığı yok!" Atalarımı potansiyel komedi yumruğuyla dövüyormuşum gibi bağıyorum.

Bir adam korku dolu bir çığlık atıyor ve ben de köşeyi dönerken onu görmediğim için çığlık atıyorum. Dört gözle beklediğim karides scampi'nin, ürkmüş teslimat şoförünün elinde tuttuğu poşetten uçup gitmesini izliyorum. Yörüngesi, yere düşmeden önce bir an için yukarı doğru kavis çiziyor ve lezzetli içeriğini kaldırımın her tarafına dökmek için kırılıyor. Bir parça karides botumun burnuna düşüyor ve teslimatçı inleyip bana söylenmeye başlarken ben yere bakıp pisliğe bakıyorum.

İçimi çekiyorum, yemek teslimatı uygulamamı açıyorum ve tek kelime etmeden uzaklaşmadan önce ona yirmi dolar bahşış veriyorum. Evet, bu hayatımı özetliyor. Şimdi karides ya da başka bir tür kabuklu olmamasını umduğum bir tanıdık bulmaya gidiyorum.

"W Burada mısın?" Tad bana soruyor, çağrımaya cevap verirken ses tonundan yargı sızıyor.

"Nerede olduğumu sanıyorsun? Bir sığınma evindeyim, ikinci adım üzerinde çalışıyorum. Sorun şu ki, onu bulduktan sonra ne yapmam gerektiğini hatırlayamıyorum," diye itiraf ediyorum kuzenime, çeşitli kedilerle dolu pleksiglas kafeslerin olduğu sırada yavaşça yürürken.

"Rehber kitabın nerede?"

"Evde. Lütfen seninkini alıp bana ne yapmam gerektiğini söyler misin?" Çaresizliğimin onu bu konuda hızlı davranması için motive edeceğini umarak yalvarıyorum.

"Neden evde?" Bana pis pis bakan turuncu bir tekire yan gözle bakarken Tad soruyor.

"Şey, kemikleri kendime mühürlediğimde sihirli bir şekilde tazelandikten sonra, biraz acelem vardı ve unuttum. *Lütfen* bana familiar'lar hakkında ne yazdığını hatırlatır mısın?" Yalvarıyorum ve Tad'ın hattın diğer ucunda başını salladığını hissedebiliyorum.

Odasına doğru merdivenleri tırmanırken çıkardığı belirgin ses rahatlamış bir nefes almamı sağlıyor. Bu işte kötü olacağımı biliyordum ama berbatlık seviyem beni bile şaşırtıyor. Ginkgo biloba'mı artırmam gerekiyor çünkü neredeyse doğduğumdan beri bana aşıl原因an şeylerden herhangi birini hatırlamakta zorlanıyorum. Böyle bir şey olursa ne yapacağımı anlatan bir kitabım olduğunu bile unutmuşum, işte bu kadar kötüyüm.

Telefonun diğer ucunda Tad'in hıştırtılarını duyarken sabırla bekliyorum ve paslanmaz çelik bir kaptan su içen sevimli bir patiska kedisine doğru eğiliyorum. Yavru kedi bana bakıp hemen sırtını dönüp tısladığında gülümsüyorum ve tam seslendirmek üzere olduğum *awww'u* yutuyorum. Yavru kedinin her bir tüyü, sanki her bir folikül benim varlığımdan rahatsız olmuş gibi, diken diken oluyor ve ben de kızgın küçük tüy yumağından hızla uzaklaşıyorum.

Vay be.

Tad, "Tamam, burada yorum yapıyorum," diye başlıyor. "Ama hemen hemen sadece bir tanesine ihtiyacın olduğunu, onun herhangi bir canlı olabileceğini ve sana uygun olanı bulduğunda içinin kıpır kıpır olacağını söylüyor," diyor Tad ve daha faydalı bilgiler için rehber kitabını tararken sayfaların çevrildiğini duyabiliyorum. "Evet, bir tanıdık bağlama büyüğü dışında hepsi bu."

Sözcükler ve tempoları aklıma aniden geliyor ve az önce bahsettiği büyüğü hemen hatırlıyorum. Tuhaf. Belki beynim sadece paslanmış ve düşündüğüm gibi işe yaramaz değildir. Tad cildin ilk satırını okumaya başlıyor.

"Biliyorum, devam etme!" Bağıriyorum, büyüğü tamamlamadan ve yanlışlıkla Small, Poofy ve Ragey'i bir sonraki tanıdıklarım yapmadan önce onu kesmek için acele ediyorum. Durdu ve ben de avucumu göğsüme bastırdım. Bu çok yakındı. Hâlâ kızgın olan küçük kedicikten biraz daha uzaklaşıyorum.

"Teşekkür , Tad. Bir tane bulursam sana haber veririm."

"Acele etseniz iyi olur, saat neredeyse yedi oldu ve eminim evcil hayvan dükkanları ve barınaklar yakında kapanacak."

İçimdeki panik alevleniyor ve o başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıp elimdeki işe koyuluyorum. Kedi kafeslerinin geri kalanını umutla tarıyorum ve google'da karşıma çıkan ilk barınağın kedi bölümünde ilerlemeye devam ediyorum. Tuhaf bir röntgenci gibi her kafese bakıyorum, gözlerim yoğun ve bedenim beklenti içinde. Bakıyorum ve gelmesi gereken karıncalanmayı bekliyorum, ancak ikinci turumdan sonra

kedileri ürkütüyorum ama hiçbir şey olmuyor. Yorgunca iç çekiyorum ve tanıdığımı ilk durduğum yerde bulmanın muhtemelen hüsnükuruntu olduğunu kabul ediyorum.

Kedi kafesinden çıkıyorum, adımlarımın cilalı beton zemine vuruşunda yenilgi yankılanıyor. Anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırıyorum ve telefonumdan kapanmadan önce ulaşmaya çalışabileceğim diğer barınakların veya evcil hayvan dükkanlarının bir listesini çıkarıyorum. Çılgınca bir havlama kakofonisi dikkatimi az önce açtığım harita uygulamasından uzaklaştırıyor. Kafamı kaldırıp baktığımda, her birinde farklı büyüklükte köpeklerin bulunduğu sıra sıra kulübeler görüyorum.

Kahretsin, yanlış kapıdan çıkmış olmalıyım.

Adımlarımı kedi evinin içinden geçirip çıkmamı sağlayan kapıya geri dönmek için dönüyorum ama az önce çıktığım kapının kolu yerinden oynamıyor. Birkaç kez daha denedikten sonra şansına lanet ediyorum. Kapı kilitli. Başka bir çıkış aramak için etrafımı tarıyorum ve etrafımdaki hayvanların tiz çaresiz havlamalarından irkiliyorum.

Buraya sinen ıslak köpek ve endişe kokusunu engellemesi umuduyla gömleğimi burnumun üzerine çekerek, buradan çıkmanın bir yolunu bulmak için kulübeler arasında ilerlemeye başlıyorum.

Ben geçerken köpekler havlayıp duruyor, ben de hızımı artırıyorum, koku ve gürültü giderek daha bunaltıcı bir hal alıyor. Özellikle gürültülü bir köpek kulübesinin önünden geçerken kurtuluşa açılıyormuş gibi görünen çift kapılar beliriyor. Vücudumun her yerinde karıncalanmalar başlıyor. Parmağımı elektrik prizine sokmuşum gibi hissediyorum. Bahse girerim şu anda yansımamı görsem, içimde uğuldayan elektrik yükü yüzünden buklelerim diken diken olurdu.

Lanet olsun.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, karıncalanan kollarımı ovuşturuyorum ve başımı arkaya atıyorum. "Bir köpek mi?" Talep ediyorum. Yani, tabii ki bir köpek. Onlar muhtaç, kokuşmuş, zaman ve şefkat gibi şeyleri çok isteyen canlılar. Daha bağımsız ve yalnız bir şeye ihtiyacım vardı. Kendisine nasıl bakacağımı bilmediğim için beni yargılamayacak bir şey. Bir kediyle yetinmeye razıydım ama gerçekten bir kirpi ya da yılanla ihtiyacım vardı, kesinlikle sinir bozucu bir köpeğe değil. Evim köpeklere bile izin vermiyor.

Kendime bunun bir gelincik olabileceğini hatırlatıyorum ve öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. Vücudumda dolaşan karıncalanma hissi güçleniyor ve gözlerimi açarken inkâr ve öfkeyle başımı sallıyorum. *Tad, karıncalanmanın bir tanıdıkla uyumlu olduğumda gerçekleşeceğini söylemişti, bir hayvana yapışıp kaldığım için bir tane almak zorunda olduğumu değil.* Derin bir nefes alıyorum.

Bu düşünceyle nefes alıyorum ve neyle karşı karşıya olduğumu daha iyi görmeye çalışıyorum. Önünde durduğum kulübeye tereddütle bakıyorum, tam o sırada epik bir fantezi romanının sayfalarından fırlamış korkunç bir kurt kulübesinin karanlık köşesinden saldırmayı seçiyor. Bana hırlarken kafesinin kapısı uğursuzca tıkırdıyor ve gözümün içine bakarak *seni parçalara ayırıp parça parça yiyeceğim, orospu* mesajını veriyor.

Kafese tekrar saldırıyor ve ben korkuyla geri çekilip arkamdaki başka bir kulübeye çarpıyorum. O canavarı eve götürmemin imkanı yok. Kemikler ciddi olamaz.

"Ha ha, atalarım, eğlenenizi yaşadınız!" Tamamen sinirlenmiş bir şekilde bağıyorum.

Büyük odanın beton duvarlarında bu cümle, alaycı bir şekilde bana geri dönüyor ve bir oyun parkında alay eder gibi etrafımda dans ediyor. Rüzgarda bir bayrak gibi dalgalanan çılgınlığıma tanıklık eden başka kimsenin olmadığından emin olmak için etrafımı tarıyorum. İşte tam o sırada, karşımdaki iblis köpekten olabildiğince uzaklaşma çabalarım sırasında sıkıştırıldığım kulübeden gelen bir homurtu duyuyorum. Hoşnutsuz domuz seslerinden neyin sorumlu olduğunu görmek için döndüğümde hırıltılar sırtımdan sekiyor.

Bana bakan bir çift ay tozu grisi gözle karşılaştığımda gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Bu bir köpek, ama daha önce hiç görmediğim bir cins. Uzun tüyleri, şımarık battal kulakları ve ezilmiş yüzüyle bir tür pug, bulldog, collie karışımı gibi görünüyor. İs grisi kürkü her yere yapışıyor ve az önce hissettiğim gibi görünüyor, tamamen yüklü ve statik. Orada yatıyor, ay ışığı tonundaki gözleri havlamaya ya da heyecanlanmaya zahmet etmeyecekmiş gibi bana bakıyor.

Daha önce hissettiğim karıncalanma daha da yoğunlaşıyor, bir kez daha vücudumu sarıyor ve beni şarjlı ve bulanık hissettiriyor. Aynı anda hem rahatladım hem de endişelendim. Örümcek hislerimi harekete geçiren *Game of Thrones* canavarı olmadığı için yaşasın, ama yine de bana tanıdık hisler veren bir köpek.

Etrafımda bir çınlama sesi duyuluyor ve ben bu gürültüyle irkilerek sığıyorum. Arkamdaki kuduz herifin kapısının kilidinin kırılma sesi olmamasını umarak etrafımda dönüyorum.

Tiz bir ses "Burada ne işin var?" diye soruyor ve cılız bir kadın bana doğru ilerliyor.

Tutukluymuşum gibi ellerimi havaya kaldırıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Kedi alanındaydım ve beni buraya yönlendiren bir kapıdan geçtim. Geri dönmeye çalıştım,

ama burada kilitliydim" diye savunmaya geçtim.

Başını iki yana sallar. "Bunun için üzgünüm. Kapıyı tamir ettiğimizi sanıyordum. Eğer bir köpek arıyorsan, bunlar istediklerin değil. Hepsi evlat edinilemez. Beni takip edin, size uygun köpeklerin nerede olduğunu göstereyim." Uzaklaşmak için hamle yaptı ve ben onu takip etmekte tereddüt ettim.

Bir köpek istemiyorum ama günlerce etrafta dolaşmak ya da atalarımın bana daha kötü bir şey atma riskini almak da istemiyorum. Her kadar nefret etsem de, evcil hayvan reddine biraz üzülmekten de kendimi alamıyorum. Gri dört ayaklı Ewok'a bakıyorum, hislerim onun olduğunu doğruluyor ve iç çekiyorum.

"Bekle. Bu adamı almak istiyorum," diye arkasından sesleniyorum, şansına gözlerimi devirerek.

Küçük gri köpeğin kulübesinde bir isim etiketi ya da benzeri bir şey arıyorum ve Hoot ismini görüyorum. Kadın dönüyor, bakışları işaret ettiğim kolumu takip ederek Hoot'un kafesine gidiyor, kaşları endişeyle çatılmış.

"Sevimli olduğunu biliyorum ama sizinle pek oynamıyor ya da etkileşime girmiyor. Sadece uyumak ve kendini bir şeylere sürtmekle ilgileniyor gibi görünüyor. Birçok kez evlat edinildi ve geri getirildi," diye uyarıyor, belli ki tüm bu bilgilerin kararımı yeniden düşünmemi neden olacağını varsayıyor.

Bilmediği şey ise, onun tembelliği ve iş hayatına olan ilgisizliğidir. *Evcil hayvan* benim için caydırıcı bir unsur değil, bir satış noktası.

"Benim için sorun değil," diye neşeyle itiraf ediyorum. "Zaten o köpek saçmalıklarıyla ilgilenmiyorum," diye itiraf ediyorum, bu da onun bana ihtiyatla bakmasına neden oluyor.

Çömelmiş, düz yüzlü köpeğe sempatiyle bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. Omuz silkerek küçük köpeğin kulübesinin önünde durduğum yere geri döndü. "Doldurulması gereken bir sürü evrak işi var. Eğer evlat edinmeye uygunsanız, şansınızı onunla denemenizde bir sakınca yok. Zaten birkaç gün içinde uy, belki de bu hak ettiği son şanstır."

Yüzümde umutlu bir gülümseme beliriyor ve Hoot anlaşılmaz bir homurtu çıkarıyor. Görünüşe göre tanıdığımı buldum.

"Duydunuz mu atalarımız? İkinci adım çantada keklik," diye mutlulukla duyuruyorum, ikinci adımın ne kadar hızlı ve itaatkâr bir şekilde geçtiğini takdir etmelerini umarak.

"Ne oldu?" diye soruyor barınak görevlisi, ses tonunda bir endişe belirtisi var. "Yok bir şey," diye kıkırdayarak ona güvence veriyorum. Arkadaş canlısı, normal ve dengesiz değil. Bana attığı bakışa bakılırsa

O etmeden önce, tam olarak başarılı olamadım. Yargılamayı bir kenara bırakıp içimden kendime beşlik çakıyorum. Üçüncü adım, işte geliyorum.

I Hoot'u göz ucuyla izliyorum. Yolcu koltuğunda oturuyor, başı sanki kadar ağırmış gibi kapının pervazına dayanmış. Pencere ve rüzgâr çenesinin sarkmasına neden oluyor.

Köpekleri sevseydim çok sevimli olurdu. Arabanın camından kaçacak endişeleniyorum ama şu ana kadar sakın görünüyor ve onu nereye götürmek istersem tembellik yapmaktan oldukça memnun.

Yaklaşık yirmi dört saattir birbirimize bağlıyız ve umduğum kadar iyi gidiyor. Onu kendime bağladığımda ikimizi de saran büyü ya da güçten en ufak bir şekilde etkilenmedi. Hatta büyük bir kısmında horladığına eminim. Bu sabah duşun ortasında, kirli iç çamaşırimın her yerine sürünmek gibi garip bir eğilimi olduğunu keşfettim, ama sanırım hepimizin kendi sapkınlıkları var.

Çürük yumurtaların ezici kokusu arabayı dolduruyor ve inleyip gömleğimle burnumu kapatıyorum. Sürekli attığı kış bombaları umurunda bile olmayan Hoot'a ters ters bakıyorum. İçimden bir ses onun evlat edinildiğini ve kışında yaşayan Ebedi Pis Koku Bataklığı yüzünden geri gönderildiğini söylüyor, yumuşak başlılığı yüzünden değil. Öğürerek, kokuyla mücadele etmek için camımı hızla indiriyorum. Bugün güzel bukleler için çok fazla. Bu noktada, tanıdığımın bana bahşetmeyi sevdiği zehirli dumanları solumaktansa bir aslan yelesini tercih ederim. Gözlerim sulanmaya başlıyor ve kokuyu seyreltmek için yüzümün önündeki havayı havalandırıyorum.

"Ruhumu seninkine bağlamadan önce beni barınakta kırıp neyle uğraşacağım konusunda uyaramaz mıydın?" Homurdanıyorum

gözlerimdeki fetor kaynaklı yaşları siliyorum. Öyle bir homurdanıyor ki, yemin ederim *artık bana mahkumsun, cadı* gibi hissediyorum.

Başımı sallayarak, döşememe yerleşmeye çalışan pis kokuyu dağıtmaya yardımcı olmak için arabanın fanını en yüksek seviyeye getiriyorum. Büyükanнемin dükkânının otoparkına giriyorum ve üzerinde *Sahibi* yazan bir tabelanın bulunduğu yere yavaşça yanaşıyorum. Arabamı kapatırken içime melankoli sızıyor. Bir an için eskiden Grammy Ruby'nin yeri olan yere bakıyorum, ön kapıdan içeri girer girmez her şeyin benim olacağını biliyorum.

Arabamdan inip zemin katında *metafizik* dükkânının, üst katında ise bir dairenin bulunduğu beyaz badanalı tuğla binanın önünde saygıyla durduğumda Hoot topuklarımdan sıkıca tutuyor. Buraya taşınmam gerekiyor ama büyükanнемin evini bu kadar erken devralma düşüncesi beni huzursuz ediyor. Bu yüzden apartmanın köpek olayını fark edip beni kovana ve başka seçeneğim kalmayana kadar bunu yapmayı planlamıyorum. Bina eski ve büyüleyici ama bakımlı ve temiz. Küçük bir kasaba hissi veren şirin bir sokağın sonunda yer alıyor ve orada burada başka şirin dükkanlar var.

Salem'den çok uzakta olmadığımız için sürekli turist akınına uğruyoruz. Oteller ve pansiyonlar burada zaman zaman daha ucuz, bu nedenle pek çok ziyaretçi burada kalmayı ve Marblehead'de yanımızdaki daha heyecan verici şehirleri ziyaret etmek için araba veya feribot yolculuğu yapmayı seviyor. Dükkanımı alıp istediğim yere taşınma seçeneğim var ama buradan başka bir yerde olmayı hayal bile edemiyorum. Ağaçlar, okyanus, Massachusetts aksanı, bir kızın daha neye ihtiyacı olabilir ki?

Son bir günde bu kadar çok şeyin değişmiş olmasına rağmen buranın aynı görünmesi çok tuhaf. Buraya gelirken ne bekliyordum bilmiyorum; belki farklı hissedeceğimi düşünmüştüm ama garip bir şekilde bana her zaman olduğu gibi geliyor. Büyükanнем Ruby minimalist biriydi ve değişiklikten hoşlanmazdı. Onun eşyalarını her iki alandan da temizlemenin ve benimkilerle değiştirmenin uzun sürmeyeceğini biliyorum, ama bu yanlış hissettiriyor. Kemiklerin beni sonsuza dek ona bağlayacağını biliyorum ama onu çok özleyeceğim. Hayatını toparlamak iyi hissettirmeyecek. Gitmeye hazır olduğunu biliyorum ama bencilce ben hazır değildim. Hâlâ da hazır değilim.

Kendimi bir sonraki görevime hazırlarken arabamın kapısının kapanma sesi boş sokakta yankılanıyor. Dükkânın adı olan Göz, incir rengi bir tentenin üzerinde beyaz ve tertemiz duruyor. Ön kapıyı çevreleyen büyük pencereler, karşıdan okunabilecek kadar büyük bir *Psişik Okumaları* duyuruyor.

iki şeritli bir caddeden geçiyorsunuz. Arka planda büyük bir çiçeğe benzeyen kutsal bir geometrik şekil var, ancak yakından incelerseniz, çizimin her bir çizgisinin bir kemikten oluştuğunu göreceksiniz. Dükkânı açan iskelet anahtarı parmağımla yokluyorum, yetersizlik ve korkaklık hislerini bir kenara bırakıyorum.

Bunu yapabilirim. Atalarımın çağrısını onurlandırabilirim.

Kendimi çelikleştiriyorum ve *oyalanmayı bırakmak* için içimden homurdanıyorum. Burada durup bakmam ya da anılarımı yâd etmem artık hattın Osteomancer'ı olduğum gerçeğini değiştirmeyecek. Bunun ne kadar zor olacağına ya da bu konuda ne kadar kötü hissedeceğime odaklanmayı bırakmalı ve bu işi yürütmenin bir yolunu bulmalıyım. Bununla birlikte, omurgamı dikleştiriyorum ve dükkânın önüne doğru kendimden emin bir şekilde yürüyorum. Anahtarı ortak kilidine sokuyorum ve bir tıkırtıyla hayatımın geri kalanının kapılarını açıyorum.

Güneş ışığı alan mekâna adım attığımda beni tütsü, adaçayı ve mine çiçeği karşılıyor. Bakışlarım sergilenen farklı taş ve kristallerin üzerinde geziniyor, ya satılık ya da başka bir amaç için dükkânda konumlandırılmışlar. Kurutulmuş otlar ve diğer şişelenmiş malzemeler sol tarafımdaki duvarın tamamını kaplıyor ve iyi bir toz alabilecek rustik ahşap raflara yerleştirilmiş. Safran rengi bir perde dükkânın ana bölümünü Ruby Nine'nin okumalarını yapmayı sevdiği alandan ayırıyor. Her şeyi içime çekiyorum ve kemikler yemek masamda belirlediğinden beri ilk kez biraz umutlu hissediyorum.

Her Osteomancer nesli bir dükkânı kendi dükkânı haline getirir, uygun gördükleri şeyleri taşır, günceller ve değiştirir. Bazen gelirler ve her şeyi elden geçirirler, bazen de hiçbir şeyi değiştirmezler. Sadece birkaç saniyedir buradayım ve şimdiden demir ve cam raflar, zeminde sarı parke ve sıcak davetkâr bir his veren şık ve nötr bir renk paleti hayal edebiliyorum. Müşterilerin büyü kitaplarını karıştırırken veya bir sonraki tarot destelerini seçerken dinlenebilmeleri için mekanın etrafına devasa minderler yerleştirilmeli. Modern cam şişelerde paketlenmiş iksirler ve tentürler hayal ediyorum, ailemin mührü balmumuna basılmış. Bu yeni unvanla birlikte gelen tüm sihir ve kargaşaya hazır olmayabilirim, ancak yeniden dekore etmeyi kesinlikle halledebilirim.

Dükkânın ortasındaki sıra sıra rafları geçip okuma alanına açılan perdeden içeri adım atıyorum. Hemen antika ahır tarzı kapıların mekânı kapatıp ayırdığını hayal ediyorum. Işık, tül perdelerin arasından süzülerek odanın ortasında duran büyük yuvarlak abanoz masanın üzerine düşüyor. Masayı kaldıracak kişi ben olmayacağım çünkü

sayamayacağım kadar çok nesildir ailemin dükkânında bir demirbaşı. Bu alan için renkli koltuklar almayı ve bazı dokulu duvar kağıdı seçeneklerine bakmayı not ettim. Koyu mor ve siyahın verdiği uğursuz hissin aksine buraya daha sıcak bir hava katmak istiyorum. Bu psişik saçmalığı yirmi birinci yüzyıla taşımanın zamanı geldi.

Dükkânın üst katındaki daireye çıkan merdivenleri çıkmaya başladığımda ahşap merdivenler ağırlığımın altında iniyor. Ön kapının üstündeki çanların tanıdık çınlama sesi bana ulaşıyor ve yukarı çıkmak yerine olduğum yerde dönüp aceleyle aşağı iniyorum.

Kahretsin. Kapıları kilitlemeyi unutmuş olmalıyım.

"Üzgünüm, kapalıyız," diye anons ediyorum safran renkli perdeden içeri dalıp dükkânın önüne doğru koşarak az önce içeri giren kişiyi durdurmak için.

"Birkaç ay içinde açılacağız..." Devam ediyorum ama iksir reyonundan çıkıp ön kapıya doğru döndüğümde büyük, sert bir sandığa çarpıyorum.

Benden bir *gümbürtü* kaçıyor ve saf kas duvarından sekerek geri sendeliyorum. İri eller beni omuzlarımdan kavırıyor ve kendimi muşamba zemine bırakmamı engelliyor. Kendimi sabitlemek için avuçlarımı erkek göğüs kaslarına bastırıyorum ve sonra yukarı bakıyorum. Ve yukarı. Sonra biraz daha yukarı ve sonunda bakışlarımı muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en çekici yüze yerleştiriyorum.

Az önce Joe Jonas'ın daha seksi, daha kaslı ve daha erkeksi görünen ağabeyinin vücudunu kontrol ettim. Kremsi zeytin rengi teni, taze çekilmiş kahve rengine saçları, mükemmel açılı çenesinden yalamak istediğim saat beş gölgesi. Adamın parlak yosun yeşili gözleri bana bakıyor ve ona o kadar yakınım ki göz bebeklerini çevreleyen küçük altın halkayı görebiliyorum. Sol kaşının birkaç santim yukarısından başlayıp yüzüne doğru inen ve yanağının hemen altında duran bir yara izi var. Bu büyük yara izi onun genel güzelliğinden hiçbir şey eksiltmiyor. Aksine, kırmızı kanlı her kadının karşı konulmaz bulacağından şüphelendiğim daha vahşi bir hava katıyor.

Aval aval baktığımı fark edecek kadar uzun süre sallanmayı bıraktım. Muhtemelen bir şey söylemeliyim. Belki *de taş gibi sert vücuduna karşı yaptığım langırt taklidi için özür dilemeliyim*. Ama hayır, ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyor; bunun yerine ona bakmaya devam ediyorum. Bir noktada, ne zaman olduğunu söyleyemem, göğsünü okşamaya başladım. Üzerindeki düğmeli gömlek

İnanılmaz yumuşak ve malzemesinin ne olduğunu merak ediyorum, çünkü pamuk olamayacak kadar gür.

Farkına varıyorum ve elimi geri çekerek en iyi hayallerimin fiziksel tezahüründen uzaklaşıyorum. Geri çekiliyorum, ikimizin arasına mesafe koyarken onun güçlü tutuşu düşüyor. İçimdeki şeytan diye adlandırdığım bir parçam, onun elimi tutmaya devam etmesini diliyor. Aynı parçam beni bir duvara yaslayıp gerçekte neyle ilgili olduğunu göstermesini umuyor, işte tam da *bu* yüzden dengesiz beynimin uzak köşelerine itiliyor ve tamamen yabancı biriyle başa çıkmak için güvenilebilecek daha mantıklı ve sosyal olarak kabul edilebilir kısımlar için göz ardı ediliyor.

"Merhaba. Çok üzgünüm ama kapalıyız. Envanter yapmak için geldiğimde kapıyı kilitlemeyi unutmuş olmalıyım. Aşağı yukarı bir ay içinde tekrar açılmış oluruz. Umarım o zaman ihtiyacınız olan her şey için geri gelirsiniz. Her türlü eğlenceli şeyle büyük bir açılış yapacağız... ve kuponlarla..." Sonunda kontrolden çıkan ağzıma hakim oluyorum ve konuşmayı kesiyorum.

Kupon mu? Bir köşeye çekilip utancım geçene kadar ileri geri sallanmak istiyorum. Az önce iki kez *gerçekten* dediğime de eminim. *Bu*, gece geç saatlerde uyumaya çalışırken hayatımda yaptığım her aptalca ya da utanç verici şeyi yeniden yaşadığım bir an olacak.

Düz beyaz dişlerini göstererek bana gülümsüyor ve ben de kim olursa olsun ve ne isterse istesin beni daha fazla heyecanlandırmaması umuduyla kendimi bir adım daha geri atmaya zorluyorum.

"Ruby sen misin?" diye soruyor, yeşil bakışlarında bir şaşkınlık ve ilgi parıltısı. "Ben Rogan Kendrick, bu hafta başında telefonda konuşmuştuk."

Kendimi durduramadan yüksek sesle "Oh," diye mırıldanıyorum. Boğazımı temizliyorum ve hormonlarımı dizginlemeye çalışıyorum. "Evet, hayır," diye daha ağırbaşlı bir şekilde yeniden başlıyorum. "Ben onun torunu Lennox. Ruby'nin vefat ettiğini üzümlere söylemek zorundayım... dün aslında," diyorum ona biraz garip bir şekilde, bir hüznün bulutu kendi kişisel yağmur bulutum gibi üzerime çökerken.

Duyurum karşısında şaşkınlık, hayal kırıklığı ve ardından garip bir şekilde yenilgi onun bataklık öpücüğü bakışlarına sızıyor ve geri çekilip parmaklarını ipeksi saçlarında gezdirirken omuzları çöküyor.

"Çok özür dilerim..." Haberlerden dolayı ne kadar üzgün olduğunu gördüğümde teklif ediyorum. Hemen büyükannemi nereden tanıdığını sormak istiyorum ama sonra onun neye benzediğini bilmediğini, dolayısıyla öldüğünü duyunca bu düzeyde bir duyguya kapılmasını gerektirecek kadar iyi tanıyor olamayacağını hatırlıyorum.

Gözlerinin dükkânda gezinmesini ve içeri girdiğimde kasanın yanına koyduğum kadife moru kemik torbasına takılmasını izliyorum. Bakışları benimkilere kayıyor, bakışlarındaki umutsuzluk fitilinde bir umut ışığı yanıyor. Sonra gidip tüm muhteşemliğini gözlerimin içine bakarak mahvediyor ve şöyle diyor: "*Tedas ruk shaw aus forin ve Osteomancer. Ise hiruse ou fooriq tork shin iei.*"

Sıcaklık vücudumu yalayarak bileklerimi, boynumu ve ayak bileklerimi sarıyor. Az önce yaptığı büyü'nün ilk yarısını hatırladığımda gözlerim şokla ve ardından ihanetle açılıyor. Hoot'u tanıdığım olarak bağladığımda bu sözleri ona ben söylemiştim. Mancer'ım denizin dibindeki bir savaş gemisi kadar paslı, ama bu pisliğin beni tanıdığı olarak sahiplenmesinin yanı sıra, beni ona başka bir şekilde bağladı. Sadece birkaç kelime tanıdım, ama panik ve öfkenin içimde kabarmasına yetti ve yıllardır aldığım kickboks derslerinin karşılığını almak üzereyim.

Rogan Kendrick büyü yasasını ihlal edip beni kendisine bağladığında benden ne yapmamı bekliyordu bilmiyorum ama karton bir kutu gibi parçalanmasına bakılırsa, karnına yumruk atmam bu değildi.

"Ne oluyor lan?" Yüzüme bir diz daha atarken öfkeyle "Ne oluyor?" diye soruyorum.

Geriye sıçırıyor ve başını diz kapağımdan, aletini de Converse'imden birkaç santimle kurtarıyor. Dantel rüya yakalayıcılar ve kristallerden oluşan bir rafa o kadar sert çarpıyor ki raf yıkılıyor. Büyük ahşap rafların arasından sıyrılmak için dalışa geçiyorum ve rafların altında kalmaktan kıl payı kurtuluyorum. Rogan diğer tarafta ayağa kalkıyor, vuruşumdan sonra sinir bozucu bir şekilde iyileşmiş ve bana ters ters bakıyor.

O. Lanet olsun. Bakıyor. At. *Bana.*

Bir mum alıp ona fırlatıyorum, ardından başka bir mum ve bir tane daha fırlatıyorum. O mermilerden kaçıyor ve onları savuşturuyor, Hoot ise köşede uzanmış, sakince gösteriyi izliyor.

"Lütfen, sadece beni dinler misin?" Rogan, cam bir aşk iksiri şişesiyle neredeyse beynini dağıttığımda yalvarıyor. Füzelemleri çıkardığım rafa bakıyor ve ikimiz de aynı anda aynı şeyin farkına varıyoruz: Ben yaklaşık

atacak bir şey bulamıyorum. Arkamda tütsü rafları var ama iksirler, taşlar ve mumlar kadar etkili değiller. Başka bir cam şişeye uzanıyorum ve bir de bakıyorum ki beni yakalamaya çalışıyor. Zarif bir kedi gibi devrilmiş kitap rafının üzerinden atlıyor ve ben de avlandığını bile bilmeyen bir çekirge gibi yere düşüyorum.

Sonofabitch.

Bu ruh çalan piç çok ağır ve az önce ağzımın suyu akarak baktığım tüm kaslara birden lanet ediyorum. Güvenilir olamayacak kadar seksi olduğunu bilmeliydim. Hillen teyzem her zaman güzel olanlara dikkat etmen gerektiği konusunda uyarırdı. Haklı olmasından nefret ediyorum. Rogan bileklerimi başımın iki yanına öyle bir tutturuyor ki, eğer beni çalıp sonsuza dek birbirimize bağlamamış olsaydı bu çok seksi olurdu. Tutuşuna karşı mücadele ediyorum, nefes nefese kalıyorum ve cehennemin derinliklerinden gelen intikamcı bir banshee gibi çığlık atıyorum, ama ne Rogan ne de Hoot yaptığım hiçbir şeyden etkilenmiş gibi görünmüyorum.

"Sadece beni dinle," diye homurdanıyor Rogan ben kurtulmak için çabalarken. "Yardıma ihtiyacım var. Tek yapman gereken bana yardım etmek, sonra yemin ederim hayatın yine sana ait olacak. Eğer işbirliği yaparsan bu kalıcı olmak zorunda değil."

"Eğer işbirliği yaparsam?" Feveran ediyorum. "Seni öldüreceğim ve kemiklerini toz haline getireceğim. Sonra onları öyle bir lanetleyeceğim ki her hafta sırf seni tekrar öldürebilmek için geri geleceksin. Tüm varlığımı sana acı çektirerek geçireceğim," diye hırlıyorum yüzüne. Ve tam daha fazla sinirlenemeyeceğimi düşündüğüm anda, gidip tehditlerime eğlenerek gülümsüyor.

"Hayır, Osteomancer, çünkü benim ruhuma ne olursa, seninkine de olur. Benim kemiklerime ne olursa, seninkilere de olur. Artık birbirimize bağlıyız ve ben bunu ortadan kaldırmadıkça, bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok."

İhanet ve dehşet boğazımda düğümleniyor ama yutkunuyorum ve ona kafa atıyorum. Bunun ne kadar kötü acıtacağına pek hazırlıklı değildim, ama o da değildi ve ikimiz de acı dolu iniltiler çıkarıp yüzlerimizi siper ettik. Benim alnım zonkluyor, o ise burnunu tutuyor.

"Lennox, lütfen. Sana yalvarıyorum. Yardımına ihtiyacım var ve henüz farkında değilsin ama senin de benimkine ihtiyacın var," diyor bana, derin sesi biraz daha genizden geliyor.

Muhtemelen parmaklarından sızan kanla bir ilgisi vardır. Güzel. Umarım çok mükemmel burnunu kırmışımıdır. Bu düşünceyle, kanlı eliyle bana uzanıyor ve göğsümden aşağıya kıpkırmızı bir likör sürüyor.

"da ne-" Onun "*Seno*" diye kükremesiyle aynı anda ben de kükrüyorum.

Ve sonra, tıpkı bunun gibi, bilincimin kaybolduğunu hissediyorum ve her şey kararıyor.

MBaşım ağrıyor ve kendimi kuru pamuk emiyormuş gibi hissediyorum. "I Put a Spell on You" sessizce çalmaya başlıyor ve ben neden ya da nereden geldiğini anlayamayacak kadar şaşkınım dan. Kafam karışmış bir halde gözlerimi açıyorum. Koyu mor duvarlar ve tanıdık kokular, çevreme bakarken rahatlık ve güven veriyor ve sonra gözlerim ona takılıyor.

Hâlâ Büyükanne Ruby'nin -yani benim- dükkânında olduğum ve rutubetli bir bodrumda duvara zincirlenmediğim için rahatlamış hissetmeliyim, ama şu anda tek hissedebildiğim kızgınlık. Bir de az önce bir boz ayıyla on raunt dövüşmüşüm gibi.

Ugh. Bana ne yaptı?

Sinirli bir inilti çıkarıyorum ve şarkı biterken doğrulmaya çalışıyorum. Ruh hırsızının şu anda Hoot'u tuttuğunu ve kulaklarının arkasını tırmaladığını fark ediyorum. Hoot -ne kadar hain olsa da- buna bayılıyor. Atalarımın kimsenin bilmediği kadar uzun bir süredir okumaları için kullandıkları oniks masadan kalkarken hırıltım daha çok bir iniltiye benziyor.

"Onu yere bırak," diye emrediyorum, sesimin acıdan çok kızgın çıkmasından memnunum. Rogan bir an için beni inceliyor ve ben de onun ne dediğini kontrol edip etmediğini anlayamıyorum. Ben iyiyim ya da zayıflık arıyorum. Hoot'u yüzüne doğru çekiyor ve başının üstünü öpüp derin derin içine çekiyor.

"Yeni mi banyo yaptın, küçük dostum? Çok güzel kokuyorsun, seni küçük yakışıklı patates yavrusu," diye ona cilveleniyor.

Rogan'ın onu tekrar öpmesini izlerken alayımı geri alıyorum. Hoot bu sabah duştayken kirli iç çamaşırımın her yerine süründü. Koktuğu tek şey vajina kokusu. Rogan, Hoot'u son bir kez ovduktan sonra yere bırakırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Hoot homurdanarak odadan çıkıyor ve tanıdığım bu adamdan uzaklaştıkça endişemin ve gerginliğimin bir kısmının boşaldığını hissediyorum.

"Sanırım *benim kemiklerime ne olursa seninkilere de o olur* lafı saçmalık, çünkü biri *seni* bayıltmış gibi görünmüyorsun," diye homurdanıyorum kaslarımı hareket etmem için ikna etmeye çalışırken.

"*Benim* kemiklerime ne olursa seninkilere de olur dedim, tersi değil. *Seni* bana bağladım, beni sana değil. Tanıdık bir bağ böyle işler."

"Bunu insanlarla yapamayacağını sanıyordum?" Öfke içimde sallanırken homurdanıyorum. Bunu hareketimi körüklemek için kullanıyorum.

olup bittiğini anlamak için üzerine tünediğimde kendimi fazla *bakir bir kurban* gibi hissederek abanoz masadan kalkıyorum. Ayağa kalkarken Rogan'ın yosun yeşili gözleri beni dikkatle izliyor. Bacaklarımın altımda parçalanmadığından emin olmak için ağırlığımı test etmek için bir saniyemi ayırıyorum ve tam iyi olduğumdan ve yumruğumu sıkıp çok yakışıklı yüzüne bir yumruk daha atmaya hazır olduğumdan emin olduğumda, yumuşak sesi beni durduruyor.

"Seni bayıltırım ve beni duymam için ihtiyacım olduğu kadar uyanmanı beklerim," diye tehdit ediyor, ama bunu öyle ipeksi bir güvenle söylüyor ki, ses tonunu aşır sözlerinin bağlamına odaklanmam bir anımı alıyor.

Gerilerek bakışlarımı ona dikiyorum ve bu koca götlü beni yakalamadan önce kapıdan çıkıp arabama binip binemeyeceğimi düşünüyorum.

Sanki düşüncelerimi gün gibi açık bir şekilde görebiliyormuş gibi bana bakıyor.

"Aklımı okuyabiliyor musun?" Hayal kırıklığı ve çaresizlik damarlarımdan taşarak talep ediyorum.

"Hayır, ama yüzünüzü okuyabiliyorum. Ve evet, insanlarla ve bu olayda olduğu gibi diğer cadılarla tanıdık bir bağ oluşturabilirsiniz. Çoğu büyü kullanıcısının artık sahip olmadığı bir güç seviyesi gerektiriyor, bu yüzden bu uygulamayı yasakladılar. Birçoğumuzu öldürüyordu."

Küstahlığı sinirime dokunuyor ve az önce söylediklerine nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. "Sen kimsin ve ne istiyorsun?" diye çıktım.

Büyükannemin eskiden çok sevdiği obsidyen kadife berjer koltuğunda arkasına yaslanıyor. Kendini koltuğa bıraktığında içimde kabaran öfkeye teslim olmamaya çalışıyorum ve onunla ilgili ne yapacağıma odaklanıyorum.

Tanıdıklarla ilgili kurallar var ve bu adam çoğunu çiğnediğini itiraf etti. Tarikat'ın bir üyesini bulup onu ihbar edebilirim, sorun kalmaz. Ne yapacaklarını, bunu nasıl düzelteceklerini bilirler. Tek sorun şu ki, nasıl bulacağımı bilmiyorum. Bu işlerin nasıl yürüdüğüne dair en ufak bir fikrim yok çünkü bir günden daha az bir süredir lanet bir Osteomancer'ım.

"Benim adım Rogan Kendrick," diye başlıyor ve beni güçsüz düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Sana yaptığım şey için üzgünüm ama korunmaya ihtiyacın var ve benim de senin yardımına ihtiyacım var. Zamanımız tükeniyor."

Kollarımı göğsümde kavuşturup kaşlarımı kaldırıyorum ve sessizce *git* diyorum *üzerinde*.

"Bir buçuk hafta önce kardeşim kayboldu. Kim olduğunu bulmaya çalışıyorum. ve bunun için yardımınıza ihtiyacım var."

Empati göğsümde kabarıyor, ama ona bu adamın az önce büyü yasasını çiğnediğini ve benim rızam olmadan bizi birbirimize bağladığını hatırlatıyorum, bu yüzden siktir olup gidebilir. "Ne yapabileceğimi düşünüyorsun?" Yarı ona yarı da bana yaptıklarına rağmen onun için bu kadar çabuk kötü hissetmeme sinirlenerek patlıyorum.

"Başlangıç olarak, bundan ne elde ettiğinizi bana söyleyebilirsiniz," diye açıklıyor ve arka cebine uzanıp içinde açık gri bir toz gibi görünen bir şey bulunan küçük bir plastik torba çıkarıyor.

"Ve sana yardım etmemi istemek hiç aklına gelmedi mi?" Elindeki çantayı işaret ederek ve ona tekrar yumruk atmamak için kendimi zor tutarak soruyorum.

"Başlangıçta Ruby'nin yapmasını umduğum şey buydu. Bu yüzden buraya geldim. Ama öldüğünü söylediğinde, onu bir şekilde ele geçirdiklerinden ve sıradakinin sen olacağından endişelendim," diye savunuyor ve kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

"Kim *onlar*?"

Rogan büyükannemin sandalyesinden kalkıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Emin değilim," diye itiraf ediyor, hafifçe sönüyor ve kafamda alarm zilleri çalıyor.

Bu adam deli. Saldırıya uğradım ve akli dengesi yerinde olmayan bir adama bağlandım. Oh güzel.

Bir adım geri çekiliyorum ve gözleri kısılıyor. Elbette zaten büyüleyici olan yeşil gözlerini çerçeveleyen muhteşem uzun siyah kirpikleri var. O şimdiye kadar gördüğüm en tehlikeli *yem*: dışı ağız sulandıran, içi ise çıtır çıtır deli saçması.

"Bana öyle bakma," diye homurdanıyor.

"Pardon? Dükkanıma elini kolunu sallayarak girdin, beni büyüledin ve herkesin görmesi için deliliğini yere bıraktın. Sana nasıl öyle bakarım."

"Ben deli değilim ve yanılmıyorum. Büyü topluluğunda bir şeyler oluyor. Birileri bizim türümüzü kaçırıyor. Kuzey kıtasında dört Osteomancer var - kaç tanesi kayıp biliyor musunuz?"

Ne diyeceğimi bilemeden ona bakıyorum. "Sen hariç hepsi."

"Sen bir Osteomancer mısın?" Bu keşif karşısında şaşırarak sordum. Birbirimize karıncalanma hissi vereceğimizi ya da başka bir cadının yanında olduğumda içimi bir bilgelik hissinin kaplayacağını düşünmüştüm.

"Hayır. Ben bir Hemamancer'ım, kardeşim de ailedeki Kemik Cadı."

Çocukken aldığım dersleri zihnimden geçirip bunun ne anlama geldiğini anlamam bir anımı alıyor.

O bir Kan Cadısı.

Sanırım bu daha önce beni bayılttığı zaman ne yaptığını açıklıyor. "Bekle, bir kan bağında birden fazla büyü türü olabilir mi?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

Bana kuşkulu bir bakış atıyor, sanki sorunun bir şekilde onunla alay ettiğini düşünüyor. "Büyükannen sana bizim dünyamızı öğretmedi mi?" Yosun yeşili gözleri beni endişeyle süzüyor ve bakışlarında kesin bir yargılama kıvılcımı var.

"Denedi." Duraksıyorum, utanıyorum ve bundan nefret ediyorum. "Ailemdeki herkes kemiklerin başka birine gideceğini düşünüyordu. Çok fazla dikkat etmem gerektiğini düşünmedim," diye itiraf ediyorum.

"Yani ne yaptığınızı bile bilmiyor musunuz?" diye soruyor kuşkuyla, sanki şimdi neye bulaştığını sorguluyormuş gibi etrafına bakınarak. İçinde toz kalıntıları olan plastik poşeti cebine geri sokuyor ve adımlamaya başlıyor.

Teknik olarak haklı ama şu anki davranışları beni çok rahatsız ediyor. Evet, paslandım ve bu görev için çok hazırlıksızım.

ama tüm umutlar kaybolmuş değil. Eninde sonunda .

İçime bir sıcaklık doluyor ve bunun büyükannem Ruby'den gelen bir *atta girl olduğunu* hissetmekten kendimi alamıyorum. Bu his içimi kaplarken ağzımın kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor ve ruhuma çok eksikliğini hissettiğim bir güven yerleşiyor. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve Rogan'ın yoluna çıkıyorum. Volta atmayı bırakıp bana bakmak zorunda kalıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Talep ediyorum. "Hayatıma giriyorsun, sormadan bir şeyler alıyorsun ve şimdi de o şeyler tam olarak istediğin gibi çalışmıyor diye sinir krizi geçiriyorsun. Ne tür bir şımarık küçük pislisin sen?" Karşı çıkıyor. "Büyülü ayaklarımı tabiri caizse altına almam biraz zaman alacak ama alacağım, pislik herif ve Tanrı yardımcım olsun, o güne pişman olacaksın-"

Kahkahalar sözümü kesiyor ve Rogan'ın dudaklarından bir kıkırdama daha dökülürken ağzım açık ona bakıyorum. Bu adamın nesi var da tehdit ve öfkenin komik olduğunu düşünüyor?

"Cidden o güne pişman olacağımı mı söyledin?" diye sorar.

"Bipolar mısın?" Sorguluyorum. Bir an sinirlenip volta atıyor, bir an sonra da eğlenceden çılgına dönüyor. Evet, kesinlikle deli. Bir kıkırdama daha onu ele geçiriyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Dinle, umduğun kişi olmadığım çok açık, o yüzden neden üzerimdeki bağları kaldırıp kendi yoluna gitmiyorsun? Eminim bu küçük sorunun için sana yardım edecek başka bir Osteomancer bulabilirsin." Torbanın ve şüpheli içeriklerin bulunduğu cebini işaret ediyorum.

Rogan ayılıyor ve az önce gözlerinde beliren tuhaf bakış beni duraksatıyor.

"Nasıl , değil mi?"

Boynunda kırmızı bir kızarıklık beliriyor ve gözlerim kocaman açılıyor.

"Hakkında hiçbir şey bilmediğin büyüü kullanarak etrafta dolaşırken beni ve Osteomancer yeterliliğimi cidden yargılıyor musun?" Tehditkâr bir şekilde yaklaşarak ona bağırıyorum.

"Nasıl kullanacağımı biliyorum," diye karşılık verir. "Sadece nasıl geri alınacağını değil. Ve yetkin ol ya da olma, sen hâlâ benim en iyi umudumsun." Bir an duraklıyor ve kararlı bir bakışla beni sabitliyor. "Sen benimsin Kemik Cadı, ben aksini söyleyene kadar."

Yumruğum, o daha gözünü kırpamadan çenesiyle buluşuyor. Elimde acı patlıyor ve kickboks eğitmenime bağırarak için bir not alıyorum. O hıyar bir kere bile vurmanın ne kadar acı verdiği konusunda beni uyarmadı.

Eldivensiz şey. Rogan'ın yüzü kemik kıran bir hızla sağa doğru savruluyor ama ben Ruby Nine'nin sandalyesinin yanında perdeleri kapatmak için tuttuğu metal çubuğa uzanıyorum, böylece kalkmasına gerek kalmıyor. Rogan beni geri çekiyor ama o çekerken ben de parmaklarımı silaha doluyorum. Adım Hank Aaron'mış gibi savuruyorum ve omzuna saplıyorum. Gitmeme izin veriyor, bu da o bağırıp yaralanmamış eliyle kolunu tutarken tökezlememe neden oluyor, ama kendimi kötü hissetmek için zamanım yok. I onu mümkün olduğunca etkisiz hale getirmeli ve siktirip gitmeliyiz.

Bacağına vurdum ve işe yaradı. Yıkılan bir iskambil kulesi gibi yere yığıldı ve ben de kapıya doğru koşmaya başladım. Sarı perdeleri yolumdan çekip dükkânın ana bölümüne doğru koşarken arkamda dalgalanıyorlar.

Cadılar. Cadıları bağlayan nedir? Çocukken oynadığım dükkânın raflarını karıştırırken içimden kendi kendime bağırıyorum. Tuz şeytanlar içindir, kül melekler için... Rafların sağ tarafına ulaşıyorum ve bana geleceğini umarak şişeleri karıştırıyorum.

Cadı findığı, hayır. Zerdeçal, hayır. Solucan kökü,! Çılgınca, bana yardımcı olacak bir şeyler bulmak için poşetleri ve şişeleri bir kenara itiyorum. Laurelwood...evet! İşte bu. Odun yongası torbasına uzandım, tam o sırada yandan yakalandım. Office'teki Jim Halpert gibi yere yığıldım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Torba elimden uçup gidiyor ve kendimi bir kez daha Rogan'ın koca kıcı üzerimdeyken dükkanımın zemininde buluyorum.

Bu çılgılık atarak ve küfrederek zaman kaybetmeyeceğim. Bunun yerine, kendimi çantanın kaydığı yere doğru itiyorum. Onu oraya kadar sürüklemem gerekse de umurumda değil, defne odunu torbasına ulaşacağım. Hoot orada olduğumuzu görecektir kadar uyanıyor ve sonra tekrar yatıp horlamaya devam ediyor.

"Lennox, dur," diye homurdanıyor Rogan, güçlü kolları beni sıkıştırmaya hazırlanır gibi etrafımı sarıyor.

Pembe tanelerden oluşan bir yığın görüyorum ve bir avuç almak için uzanıyorum. "Sana zarar vermek istemiyorum, lütfen!" diye tekrar emrediyor.

Tuttuğu yerde dönerek, Himalaya tuzuyla dolu avucumu gözlerine doğru itiyorum. Bağırıyor ve elimi yere vuruyor, ben kıpırdanırken gözündeki acıyı siliyor. Defne odunu torbası, ben onu almak için çabalarken birkaç santim öteye kayıyor. Küfrediyorum ve parmak uçlarım plastiği sıyrarak uzanabildiğim kadar uzanıyorum. Sadece bir santim daha. Elleri kalçalarımı kavırıyor ve beni çekmeye çalışıyor.

Çılgılık atıyorum ve tüm gücümle uzanıyorum. Birdenbire çanta elime geçti. Ondan daha uzağa sürüklenirken nasıl oldu bilmiyorum ama elimdeydi. Rogan beni kendine doğru çekerken tereddüt etmeden sırt üstü dönüyorum. Gözleri vahşi bir kararlılıkla parlıyordu. Kızgın görünmüyor, daha çok gözüne kestirdiği avı indirmek üzere olan bir yırtıcı gibi.

Bakalım boynundaki ayağım hakkında ne düşünecek. Tüm tekme atıyorum ve kendini korumak için beni çekmeyi bırakıyor. Kasıklarına vuracağımı sanıyor ve elleri aşağı indiğinde onun yerine boynuna nişan alıyorum. Nefes nefese kalıp boğazını tutuyor ve içimden zafer çılgınlıkları atıyorum. Geriye sıçrayarak çantayı dişlerimle yırtıyorum ve defne odunlarını eğilmiş halinin etrafına fırlatmaya başlıyorum. Nefeslerim hızlı ve panik dolu bir şekilde kesilirken, ayağa fırlıyorum ve o benim saldırımdan kurtulmadan önce onu kuşatmak için acele ediyorum. Odun parçaları çılgınca savrulurken yere düşüyor ve Rogan yüzünde intikam vaatleriyle bana baktığında çemberi kapatıyorum.

Defne ağacından halkanın içinden bir ışık geçerek tamamlandığını teyit ediyor ve kararsızca geri çekilip rahat bir nefes alıyorum.

Kapana
kısıldı. Ben
güvendeyim.

Rogan beni izliyor, beni durdurma çabaları yüzünden göğsü kabarıyor. Gülümsemek, *al sana pislik* gibi çocukça bir şey söylemek istiyorum ama bana bakış şekli aşırı özgüvenli yelkenlerimin rüzgarını çalıyor. Ağzının bir köşesinde bir gülümseme belirliyor ve elini cebine atıp küçük bir sustalı bıçak çıkarmasını izliyorum. Bıçak avucunu kesiyor ve kan damlalarının defne ağacından çemberin içinde yere düşmesi için elini yana yatırıyor.

"Senin büyüün bana bağlı, Lennox. Bunu unuttun mu?" Lanet olsun.

Her kırmızı damlada kalp atışlarım hızlanıyor. Artık dükkânım olan karmaşaya bakıyorum, bu yeni sorunun bir şekilde tam önümde duracağını umuyorum. Kan Cadısı ilahi söylemeye başlıyor ve özümde yuvalanmış büyüünün çekildiğini hissettiğimde dudaklarımdan bir nefes kopuyor. Bir güç akımı damarlarımdan onunkine akarken uğultulu bir his beni ele geçiriyor.

Kahretsin, yeteneklerimi kullandığımda Hoot böyle mi hissediyor? Zehirli osuruklarıyla beni boğarak öldürmeye çalışmasına şaşmamalı. Bunu durdurmanın bir yolunu bulmak için beynimi zorluyorum ama bir kez daha Cadı 101'deki dikkatsizliğim

beni kıcımdan ısırarak için geri geliyor. Böylesine boktan bir cadı varisi olduğum için hayal kırıklığı içinde çığlık atabilirim ama ciğerlerim soğuyor ve içimden dışıma doğru özümden sıyrılıyormuşum gibi hissediyorum.

Kan Cadısı kendini defne ağacından hapishanemden kurtarmak için büyümü çekerken zihnimde birbirinden kopuk ve yararsız kelimeler beliriyor. Büyükanne Ruby'nin sesinin cadıların büyülerinde kullandıkları farklı dilleri sayıkladığımı duyar gibiyim ama Rogan Kendrick ile beni ayıran bariyerden bir titreşim geçerken bunların hiçbirinin faydası olmuyor. Geçen her saniye sihrimi emerken bana üstünlük sağlayacak hiçbir şey düşünemiyorum.

Ve sonra aklıma geldi.

"Tedas ruk shaw aus forin ve Hemamancer. Ise hiruse ou fooiq tork shin iei."

Son hece dudaklarımdan çıkarken Rogan *hayır* diye bağıyor ama içime çarpan sıcaklık onun yalvarışını reddediyor. Alev alev yanan bir güç beni iradesine boyun eğdirirken ayaklarım yerden kesiliyor. Onun bana yaptığını ben de ona yaparken bir anda güç tarafından tüketiliyorum. Onun özünü, büyüsünü kendiminkine bağlıyorum, ikimizi de birbirimizin yetenekleri için bir kanal haline getiriyorum. Ruhlarımız arasındaki çemberi mühürlüyorum ve sonra güç azalırken yere yığılıyorum ve içim yanıyor, sersemliyorum.

"Ne yaptın sen?" Rogan öksürüyor, sesi acı dolu ve öncekinden daha çakıllı.

"Hak ettiğini buldun," diye karşılık veriyorum, ses tonum elli yıllık bir tiryakininkini taklit ediyor. Bana büyü bir benzin istasyonu gibi davranırken boş boş oturacağımı sandıysa, ne kadar yanıldığını öğrenmiş oldu. Benden bir şey alırsan, hemen geri veririm. Ben her zaman göze göz bir kız oldum. Bakalım şimdi bana nasıl hükmedecek.

Rogan ayağa kalkmaya çalışıyor, gergin kolları titriyor ve bacakları kaskatı kesiliyor. İkinci denemesinde nihayet ayağa kalkıyor ve bana dik dik bakıyor. Hâlâ yerdeyim ve bana kalsa, yüzde yüz Rogan'ın suçu olan bu pisliği temizlemeye başlamadan önce biraz kestireceğim.

"Bizi sen bağladın," diye suçluyor, liken bağcıklı gözleri, içlerinde yüzen öfke için daha da güzel.

"Hayır, sikik, bunu sen yaptın," diye karşı çıkıyorum, kendim kalkmaya çalışıyor ve başaramıyorum. Her kelimesinden küçümseme damlayan bu hıyarın üzerimde hüküm sürmesine asla izin vermeyeceğim. Belki devrilmiş bir rafın üzerine çıkıp boyumuzu yaklaştırabilirim.

Kollarım en iyi haşlanmış erişte taklidini yapıyor ve pes ediyorum. Siktir et, ayakta durmak abartılıyor.

"Ben bir çapa yarattım, sen bizi bağladın!" "Bu da ne demek oluyor?"

"Bağlama gücümüzü bağımlı hale getirir. Artık ayrı ayrı büyü kaynakları değiller, birbirlerine bağılılar."

"Bunun senin yaptığından ne farkı var?" Talep ediyorum.

Rogan öfkeli bir of çekti ve eğer enerjim ve Giselle Bundchen'in bacakları olsaydı, onun boğazını tekrar tekmelerdim.

"Familiar'ların tek yönlü bir bağlantı olmasının bir sebebi var. Bizim için ekstra bir koruma katmanı olarak onlardan büyü ve enerji çekeriz. Ayrıca, tehlike veya ölüm noktasına kadar aşırı yüklenme durumunda depolanmak üzere onlara büyü ve enerji çekebiliriz. Cadı karar verir ve ihtiyacı olanı alır ya da verir. Ancak bağlantı tam daire şeklindeyse aynı şekilde çalışmaz. O zaman hem cadı hem de tanıdık kontrol sahibi olur ve bu tehlikelidir. Az önce koruma amaçlı bir bağı lekeledin ve şimdi tanıdık bağı çağırarak ikimiz için de tehlikeli olacak."

Ne kadar mükemmel değil mi? Daha sihrimi doğru dürüst bir gezintiye bile çıkarmadım ama şimdiden mahvettim.

"Belki bir dahaki sefere büyü yasalarını çiğnerken ve böyle saçmalıklar yaparken iki kere düşünürsün," diye çıkışıyorum, suçlama kulağıma bile aciz ve çocukça geliyor.

Alay ediyor. "Bir dahaki sefere mi? Eğer bunu düzeltmezsek ikimiz için de bir sonraki sefer olmayacak. Bağlama hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmiyorum - benim hattımın grimoire'ında buna karşı uyarıda bulunan birkaç sayfa olması dışında - ama bu kötü, gerçekten çok kötü. Aklından ne geçiyordu?" diye soruyor ve sanki kütlem onun için tamamen önemsizmiş gibi uzanıp beni yerden kaldırıyor. Beni ayağa kaldırıyor ve ben de sinir bozucu bir şekilde onu istediğim gibi itip uzaklaştıramıyorum.

"Ben mi? Dalga mı geçiyorsun? Bu *senin* hatan. Kimse sana sana ait olmayan şeyleri almamayı öğretmedi mi? Aklından ne geçiyordu?" Bağırarak savunmaya geçtim.

"*Bunu* yapacağını düşünmemiştim," bağılıyor. "Ruby anladığım kadarıyla güçlüydü, hatta belki de kalan en yetenekli Osteomancer'lardan biriydi. Varisinin daha da güçlü olacağını düşünmüştüm, ya da en azından böyle olması gerekiyordu. İşe yaramazdan da beter olduğunu bilmiyordum."

Yumruklarımı tişörtüne sararak tehditkâr bir hırıltı çıkarıyorum. "İşe yaramazdan daha mı kötü?" Tekrar ediyorum, bu konuşmanın beni sadece onun bana savurduğu hakaretleri kusabilen sarhoş bir papağan gibi konuşturmasından nefret ediyorum.

Bu pislik ciddi mi?

Tehditkar bir şekilde, onu daha yakına çekmek için gömleğini kullanıyorum. Yapması garip bir hareket, vahşi batı-saloon-dövüşü gibi hissettiriyor -ki bu benim her zamanki saldırganlık tarzım değil- ama onu kuklaymış ve ben de efendiymişim gibi çekiştirirken ayaklarımın üzerinde durmama yardımcı oluyor. Ya da en azından bu kadar uzun olmasaydı öyle olurdu.

"Ruby güçlüydü ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, ben soyun bir sonraki Osteomancer'ıyım. İşlerin üstesinden *geleceğim* ve bunu yaptığımda, benimle uğraşmanın gerçekten akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun Rogan Kendrick?" Sesim eşit ve her kelimemi doyuran güç karşısında hissettiğim ham şaşkınlığı göstermemek için yüz hatlarımı düzeltmek zorundayım.

İliklerime kadar işleyen bir bilgelik ve söylediklerim tehdit kadar kehanet de içeriyor. Rogan'ın kollarında tüyler diken diken oluyor ve gözle görülür bir ürperti omurgasını yalıyor. Gözbebekleri büyüyor, siyah yeşilin önüne geçiyor ve ikimiz de bir an için birbirimize bakıyoruz, göğüs kaslarının alt kısmı, aldığımız ve sonra bıraktığımız her ağır, işlem görmüş nefesle göğüslerimin üst kısımlarını sıyrıyor.

Şu anda neler olduğundan emin değilim, ancak zihnimin arkasını tırmalayan entrikayı keşfetmek için rahat bir sonbahar kazağı gibi etrafıma sardığım öfke ve öfkeden vazgeçmeyeceğim - ne kadar ısrarcı olursa olsun. Hayır. Bu cadının bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacı var, ikimizin de. Bu işi bir günden az süredir yapıyor olabilirim ama ben Osseous'un bir sonraki varisiyim ve atalarımın hiçbiri bu saçmalığa göz yummazdı.

Rogan bana "Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık," diyor, boğuk sesi sessizliği bozuyor, gözleri yüzümü arıyor, inceleyen bakışlarında bir pişmanlık belirtisi var.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ellerimi gömleğinden çözüyorum, yumuşak kömür rengi kumaş, üzerine öfkemi damgalamışım gibi buruşmuş ve kırışmış.

Uzaklaşmıyor ve yüz hatları hafifçe yumuşuyor. Omuzları sanki üzerlerine bir yük binmiş gibi neredeyse belli belirsiz düşüyor ve yüzüne bir ağırlık yerleştiğini görmekten çok hissediyorum.

"Buraya geldim çünkü kardeşimi bulmak için büyükannenizin yardımına ihtiyacım vardı. O benim son umudumdu." Bakışları ciddi ve sesi yumuşak bir şekilde yalvarıyor. "Lennox, lütfen bana yardım eder misin? Zamanım tükeniyor."

Bakışları çok yoğun ve birden kendimi çok yakınımnda hissediyorum. Varlığı tüm oksijeni emiyor ve sanki bu gerçek bir seçimden ziyade sunulan bir seçim yanılması gibi geliyor. Uzun siyah kirpikleri ve yeşil gözleri beni hipnotize etmek için ellerinden geleni yapıyor, ama onlara düşmemek için yüzünün bir kısmını kaşından elmacık kemiğine kadar kesen yara izini takip ediyorum.

Evimde bir yerlerde duran rehberi gözden geçirmem ve Osseous grimoire'ını bulup bağlama hakkında ne dediğine bakmam gerekiyor. Bugün burada her ne olduyorsa onu düzeltmek öncelikli, sonra da bu dükkânda hak iddia etmeli ve büyülü toplulukta yer edinmeliyim. İhtiyacım olan son şey, bu adama ve ailesine musallat olan şeye yakalanmak. Belki bu biraz duygusuzca ama beni ona yardım etmeye zorlama çabaları ona sempatimi kazandırmadı.

Tam ağzımı açıp ona hayır diyecektim ki bir şey oldu ve durakladım. Uzuvarıma acı veren bir akım çarpıyor. İç çekerek, yerine getirmeye yemin ettiğim dördüncü görevi hatırladım: dükkânı devralmak ve büyüünün seçtiği herkese rehberlik etmek. Her ne kadar inkâr etmek istesem de yapamayacağımı biliyorum. Az önce hissettiğim zap tartışmasız büyüünün onu seçmesiydi.

Yardım etmek zorundayım.

Atalarımın kanıyla yıldızlara yazıldı. Ve bundan nefret ediyorum.

Razim içimden bir elek gibi sızıyor. Sanki biri gelip kararlılığımda öyle delikler açmış ki, inatçılığım bile amacımın ortaya çıkmasını engelleyemiyor. I

Bu kendini beğenmiş pislige yardım etmek zorundayım ve açıkçası bu yapmak isteyeceğim son şey.

Bir anda Mary Poppins'in "A Spoonful of Sugar" şarkısı zihnimde çalmaya başlıyor, ama zihinsel olarak bu neşeli marşı kapatıyorum ve bilinçaltımın beni neşelendirme çabalarına son veriyorum. Dans eden çizgi penguenler ve Julie Andrews'un gümüşü sesi bu berbat hapı yutmamı kolaylaştırmayacak.

Rogan'dan uzaklaşıyorum, dişlerim bu hareketin teslimiyetçiliğine karşı gıcırıyor ve parmaklarımı koyu çikolata ve tarçın karışımı buklelerimin arasında gezdiriyorum. Beni dikkatle izliyor, sanki teslimiyetim şüpheliymiş ve henüz buna inanmıyormuş gibi. İyi oldu. Ona yardım etmek zorunda kalabilirim ama bu konuda nazik olmak zorunda değilim.

"Büyüme yaptığın şeyi düzelt, ben de sana yardım edeyim," diye teklif ediyorum, yardımımın zaten, tabiri caizse, tamamlanmış bir anlaşma olduğunu bilmesine gerek olmadığına karar vererek.

"Sana söyledim, bunu nasıl tersine çevireceğimi bilmiyorum ama kimin yapabileceğini biliyorum. Eğer kardeşimi bulmama yardım edersen, işleri yoluna koyacağımdan emin olabilirsin. Yemin ederim."

Bir süre onu inceledikten sonra başımı sallıyorum. "Öyleyse yemin et," diye kabul ediyorum, bir Kan Cadısı için yeminin neye benzediğini merak ederek. O kan kardeşi olmasa iyi olur

Çünkü bilim çok ve bize hayat kaynağımızı ister istemez karıştırmak için çok şey öğretti.

Çizgimdeki Osteomancer'lar bir kemik verirler. Genellikle bir hayvandan alınan küçük bir şeydir ama kemik, Osteomancer'ın verdiği sözün büyüyle aşılır. Yemin tamamlandığında, kemik parçalanarak toza dönüşür. Umarım bu iş Angelina ve Billy Bob'a doğru gitmez. Boynumda kimsenin kanını taşımak istemiyorum.

Rogan'ın elinde bir kez daha bir sustalı bıçak beliriyor. Şimdi daha yakından bakınca bunun sıradan bir çakı olmadığını da görebiliyorum. Altın ve sapında Rogan'ın yakuttan aile mührü var gibi görünüyor. O şeyi etrafta gösterirken dikkatli olsa iyi olur; şehrin kötü bir yerinde değiliz, ama insanlar daha azı için soyuldu.

Rogan parmağını batırıyor ve sonra boğazının önünden aşağı bir çizgi halinde kan çekiyor. O kadar hızlı bir şekilde bir büyü fısıldıyor ki dediğini anlayamıyorum ve sonra bileğimde bir gıdıklanma hissi olduğunu fark ediyorum. Aşağı baktığımda narin, yakut kırmızısı, dantele benzer bir daire ve ortasında kıvrımlı ve özenle işlenmiş bir *K* harfi görüyorum. Bir an büyüdü dövmeye bakıyorum, dövmenin orada olmasından duyduğum şaşkınlığı eliyorum.

İblis işareti gibi, sadece iblisler adak adadıklarında ya da adak verdiklerinde kişinin ayaklarını işaretlerler. Ayaklarla ilgili takıntıların ne olduğunu bilmiyorum ama ben babamın bundan bahsettiğini hatırlıyorum. Bazı cadıların başkalarını da benzer şekilde işaretleyebildiğini .

Bıçağını cebine geri koyarken beni izleyen Rogan'a bakıyorum. Yeşil gözleri bileğimin iç kısmındaki işarete düşüyor ve sonra tekrar bakışlarımla buluşmak için yükseliyor. Gözlerinde gördüğüm soru karşısında başımı sallıyorum. "O zaman devam ."

Dudaklarından rahatlamış bir iç çekiş dökülüyor ve diğer cebine uzanıp yine o gizemli plastik sandviç poşetini çıkarıyor. "Bunları okuyabilir misin?" diye soruyor, poşeti bana uzatıyor, sorusu umutlu ve hareketleri aceleci.

Elinden alıyorum ve içindekiler kül gibi görünüyor. Şaşkınlıkla yukarı baktım.

"Kardeşim Elon'ın dairesindeydiler. Etrafları ezilmiş üvez meyvelerinden bir halkayla çevriliydi ve sanırım onun tanıdıklarından geriye kalanlar." Bu bilgiyle gözlerim açılıyor. Üvez meyvelerinin tıbbi amaçları biliyorum ama törensel değerinin ne olabileceğini aklıma bile getiremiyorum. Öfke ve üzüntü içimde kaynıyor

bir tanıdığın bu kadar acımasız bir şekilde öldürülmesi düşüncesi. Belki cadıyı zayıflatmak içindi ama bu özellikle zalimce ve alışılmadık görünüyor. Bana hep tanıdıkların yasak olduğu söylenirdi. Yine de sokaktan geçen bir yabancı beni bir tanıdığa dönüştürdü, yani ne bilebilirim ki?

Kül torbasını elimde tutuyorum ve ağır, yorgun uzuvlarımla dönüp dükkânın molozları arasından okuma odasına doğru yürüyorum. Yanlışlıkla tekmelediğimde camlar yere çarpıp çınlıyor ve arkamdan Rogan'ın çığırılarını duyabiliyorum. Dükkânım darmadağın ve kardeşinin tanıdığının kalıntılarından keşfedilecek ne varsa keşfettikten sonra her şeyi temizlememe yardım edip etmeyeceğini merak ediyorum.

Bir sandalyeye oturuyorum, bacaklarım bu rahatlama için minnettar ve derin bir nefes alıyorum. Büyükanne bu yapıyor daha önce de görmüştüm. Onun bir kemiği tutup okumasını, hücrelerinden ne bulabilirse toplamasını izlemiştim. Öte yandan ben bunu hiç denemedim. Sadece görüldüğü kadar kolay olmasını umabilirim.

Rogan yanıma oturuyor ve ondan akan ve etrafımdaki havaya yerleşen gerginliği hissedebiliyorum. Baskı tenimi okşuyor ve Yüksek Konsey'in onun için bu işin çok önemli olduğunu söylemesine gerek yok.

Kendimi çelikleştiriyorum, güçlendirici bir nefes alıyorum ve sonra çantayı açıyorum.

Burada bir şey yok.

İçindekilerin bir kısmını avucumun içine boşaltıyorum ve elim ısınmaya başlıyor. Gözlerimi kapatıp bu hissi hissediyorum ve kalıntıların bana sırlarını anlatmasını diliyorum. Belki de kalıntıların bana ölümlerini izleteceklerini fark ettiğimde içimi bir endişe kaplıyor. Bu düşünce midemi bulandırıyor ve panik yapmamaya çalışıyorum. Birinin bir cadının tanıdığını canlı canlı yakmasını izlemek ya da daha kötüsü, hayvanın can çekişirken yaşadığı hisleri deneyimlemek istemiyorum ama bu konuda fazla seçeneğim olmayabilir.

Keşke büyükanne hayattayken sorsaydım dediğim onca şeyi hatırladım. Hazırda bekleyen bir bilgi ve tecrübe kuyum vardı ve ben ondan faydalanma zahmetine hiç girmedim. Gwen'in bu güç için biçilmiş kaftan olduğunu düşündüğümü biliyorum ama aniden, sırf *onun* hayatı olduğu için hayatına daha fazla ilgi göstermemiş olmamın büyükanne üzüp üzmediğini merak ettim.

Beklenmedik bahar yapraklarının üzerindeki kırağı gibi üzerime çöken suçluluk ve üzüntüyü bölümlere ayırmaya çalışıyorum ve avuçlarımda kalanlara odaklanıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Elime biraz daha kül döküyorum ve bir kez daha sihrin bana bir şekilde yol göstermesini bekliyorum.

Ama öyle değil.

Gözlerimi açıp yenik bir iç çekiş yapmadan önce birkaç dakika daha bekledim. Hayal kırıklığı Rogan'ın tavrını hemen bozuyor. "Bunu doğru yapıyor musun ki?" diye soruyor, sandalyesinden kalkıp tekrar yürümeye başlıyor. Daha önce hiç kimsenin hayal kırıklığına uğradığında bunu yaptığını görmemiştim ve eğer bu kadar sinir bozucu olmasaydı garip bir şekilde rahatlatıcı olabilirdi.

Suçlama karşısında savunmaya geçmemeye çalışıyorum, çünkü gerçekçi olmak gerekirse, belki de bunu doğru yapmıyorum, ama yapacak başka ne var emin değilim. Büyükanne Ruby sadece okuduğu nesneyi tutardı. Onun bir büyü mırıldandığını ya da ona yardımcı olacak bir iksir veya toz eklediğini hiç görmedim. Sadece kemikleri tutar ve sırlarını söylerdi.

Omuz silkiyorum. "Bir şeyi okumanın sadece dokunsal bağlantıyı içerdiğinden ve sonra sana gelen şeyleri yorumladığından oldukça eminim. Belki yanılıyordumdur ya da bu küllerde yeteneklerimin işe yaraması için yeterli kemik maddesi yoktur. Sihri onlar üzerinde denedin mi?"

Rogan bana bu soru hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koyan alaycı bir bakış fırlatıyor. "Tabii ki yaptım," diye tersledi.

"Ve..."

"Ve Hiçbir şey, I yapamadım olsun Herhangi bir şey. Belki de onlar bir şekilde hecelenmiş."

Avucumu torbanın ağzının üzerine koyuyorum ve külleri plastik hazneye geri döküyorum. Haklı olabilir, ama kalıntılarda herhangi bir büyü izi hissetmiyorum. "Bunların onun tanıdığına ait olduğuna emin misin?" Maddenin üzerinde ya da içinde neden hiçbir bilgi kalıntısı olmadığını düşünmeye çalışarak soruyorum.

Rogan parmaklarını tatlı ve sinir bozucu derecede sağlıklı görünen saçlarında gezdiriyor ve bana doğru dönüyor. "Emin olamıyorum. Tasmaının bir parçası ve etiketi yığının içinde duruyordu. O olabilir ya da bir çeşit bitki veya yem olabilir, söylemesi zor," diye itiraf ediyor ve odanın etrafında bir tur daha atmaya başlıyor.

"Tamam, o zaman en baştan başla ve bana onun kaçırıldığını ve diğerlerine de aynı şeyin olduğunu düşündüren şeyin ne olduğunu söyle."

"Açıklayacağım, ama önce yapabileceğiniz başka bir şey var mı, kardeşimin kedisinin külleri değilse bunun ne olduğunu test etmenin başka bir yolu var mı?"

Alışkanlık gereği, elimdeki kumları pantolonuma siliyorum ve az önce ne yaptığımı fark ettiğimde hemen yüzümü buruşturuyorum. Tiksindim, elimi tuttum

Sanki kirlenmiş gibi elini benden uzak tutuyor. Az önce en sevdiğim erkek kotumun üzerindeki gizemli ölü pisliği sildim. *Güzeldi, Lennox. Ew.*

"Yine söylüyorum, bu işte yeniyim. Ölüleri *okuyabiliyorum* ama onlar *için* bir okuma yapamıyorum, bu yüzden büyülü kemikleri onlar adına fırlatmayı eliyor. Belki Grimoire'da işe yarayabilecek bir şey vardır." Sandalyemden kalkıp kül kaplı ellerimle kendime ya da başka bir şeye dokunmamaya öneride bulunuyorum. Kalıntı torbasını siyah masanın üzerine bırakıyorum ve cebimden anahtarları çıkarıyorum.

Rogan beni takip etmek için volta atmayı bırakıyor ve ben büyükannemin eski evine tek başıma çıkarken ona burada beklemesini söylemek geliyor içimden. Beni dinleyeceğini iki saniyeliğine düşünsem dinlerdim, ama sorumlu kişi olmaya alışkın olduğu izlenimine kapılıyorum. Onu orada, onun alanında bir yabancı olarak gerçekten istemiyorum ya da belki de sadece onun yokluğunun beni ne kadar etkilediğini görmesini istemiyorum. Ona zaten sihirli bir şekilde bağlıyım; onun da benim zayıf noktalarım ve beni harekete geçiren şeylere erişmeye ihtiyacı yok.

Ona dönüp baktığımda, anahtarı kilide sokarken duraksıyorum. Bakışlarındaki kararlılık argümanımı yutmana neden oluyor. Yüzünden *hoşuna* gitsin ya da *gitmesin*, *geliyorum* ve mahremiyetimi sağlamak için onu bayıltmak için gereken enerjiye sahip değilim. Teslim olmuş bir nefesle kapının kilidini açıyorum. Kapı açıldığında bir dizi altın meşe merdiven ortaya çıkıyor ve merdivenleri tırmanmaya başladığımda içimde yükselen kaybı bastırıyorum. Merdivenlerin yarısına geldiğimde, varlığımın büyükannemin kapıda tuttuğunu bildiğim korumayı hiç tetiklemediğini fark ediyorum.

Girişi kaplayan, sizi korkutan ve peşinizde olduğunu bildiğiniz canavardan kaçmak için ya geri çekilmenize ya da uçağa doğru koşmanıza neden olan bir sihir kalıntısı vardı. Belki de aynı sihir damarlarımda dolaştığı için artık bağışıklık kazanmışımdır. Ama Rogan'a dönüp baktığımda ne bir panik belirtisi ne de alnında, o koğuşa takılarak savaşması gereken dehşetle savaştığını gösterecek bir ter var. Sadece merakla bana bakıyor.

Belki de ölü yıkayıcılar Grammy'nin cesedini lekeleyip almaya geldiklerinde temizlemişlerdir? Temkinli bir şekilde ileriye dönüyorum ve merdivenleri yavaşça çıkmaya devam ediyorum. Geniş stüdyo tarzı daireye açılan sahanlığa tırmanıyorum ve çocukluğumun kokularını içime çekiyorum. Sağ köşede geniş bir yemek adası ve tabureleri olan güncellenmiş bir mutfak yer alıyor.

Sol tarafta duvarsız bir yatak odası var. Mekânı belirginleştirmek için etrafına bel yüksekliğinde arkası açık kitap rafları yerleştirmiş ve hepsinin ortasına, dairenin beyaz boyalı tuğlasını yatak başı olarak kullanan bir kraliçe yatak yerleştirmiş. Taşan kitap raflarının üzerinde asılı bitkiler, en sevdiği iksir malzemelerini içeriyor. Yatağın yanındaki masa ise mumlarla dolup taşıyor, mum damlaları şaftları kaplıyor ve sedir ağacının yüzeyinde birikiyor.

Yatağın kullanılmaktan dağıldığını görmeyi bekliyordum ama bunun yerine pürüzsüz bir yorgan, kırlentler ve yatağın ayak ucuna katlanmış ekstra battaniye beni karşıladı. O yöne doğru ilerliyorum, Converse'im ahşap zemine çarpıyor, ses kalbimin hızıyla eşleşiyor, atım atım atıyor. Dün, büyükannem bir daha uyanmamak üzere uykuya daldı. Gözlerime dolan duyguları geri kırıyorum ve üzüntümün içinden nefes almaya çalışıyorum.

Ölüm büyücüsü otlarının hafif kokusu burnumu gıcıklıyor ve cesedi almak için kaç kişi geldiklerini ve cesedi temizlemek ve onurlandırmak için yaptıkları törenlerin ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Cenaze töreni yapmalı mıyız? Cenaze töreninde ne gibi ritüeller isterdi? Yoksa yakılmayı ve geri kalan zamanını rüzgarda geçirmeyi mi tercih ederdi? Hillen Teyze'yi arayıp ne düşündüğünü öğrenmeliyim.

Rogan arkamda sessiz duruyor. Mümkün olduğunca heybetli olmamaya çalıştığı izlenimine kapılıyorum ve ondan ne kadar hoşlanmasam da, büyükannemin evinden geçerken gösterdiği saygıyı takdir ediyorum.

Orası artık benim evim, ama bunu tam olarak aklıma yerleştiremiyorum. Ayrıca büyükannemin yeni öldüğü yerde yaşamaktan da hâlâ rahatsızım. Ailem bana buranın içini boşaltmamı, aynı mekanmış gibi hissetmemem ve ölüm ve üzüntünün kalıntılarını taşımamam için her yeri yeniden dekore etmemi söyleyecek ama henüz o noktada değilim. Dükkân mantıklı, çünkü kaderimizde olan şey bu, mallarımızı satmak ve gerektiğinde okumalar ve rehberlik sunmak, ancak bu dairede yaşamak bir seçim ve ben henüz kendimi buna adamaya hazır değilim.

Komodinin üzerindeki çekmecenin kilidine uyduğunu bildiğim küçük iskelet anahtarı arıyorum. Bir klik sesiyle çekmeceyi açıyorum ve nefesimi tutarak Grimoire' ortaya çıkmasını bekliyorum. Çekmeceyi tamamen açtığımda içimde bir şaşkınlık belirliyor.

"Burada değil," diye mırıldandım, şok olmuş bir halde Rogan'a dönerek. "Grimoire burada değil."

Boş gözlü bir yarışma programı modeli gibi işaret ettiğim kadife kaplı boş çekmeceyi incelemek için hareket ederken adımlarını bana doğru yaklaştırıyor.

"Burada olması gerektiğine emin misin? Onu koyabileceği başka bir yer var mı?"

"Hayır, ona her zaman çok dikkat ederdi." Sanki kayıp büyülü kitabın cevapları orada olacakmış gibi odaya bakıyorum. Rogan uzun bir kıvı saç tutamını tuttuğı sırada bakışlarım yapılmış yatakta duruyor. Bu manzara karşısında gözlerimi kısıyorum ve sinirli bir hırıltı çıkarıyorum. "Kimin aldığını biliyorum," diye ilan ediyorum ve sonra odadan çıkıp merdivenlere doğru ilerliyorum.

O kaltaklar sırf aileden oldukları için onları dünyanın sonuna kadar lanetlemeyeceğimi sanıyorlarsa, düşündüğümde daha aptallar demektir. Görünüşe göre sonunda beklenen züppe vurmaca oyununu oynama vakti geldi.

TEski Nissan Pathfinder'imin lastikleri, biraz fazla hızlı bir dönüş yaptığımda itiraz ederek gıcırıyor. Muhtemelen üzerlerinde kalan son izi de , ancak bu değerli bir amaç içindir. Rogan

Kendini sabitlemek için *bokun* sapına uzanıyor ve kucağındaki Hoot'a doladığı eli sıkılıyor. Ben öfkeyle bizi teyzemin evine götürürken akıllıca, çenesini kapalı tutuyor.

Dikkatimi tekrar yola veriyorum ama çenesindeki sinirli tiki gözden kaçırmıyorum. Bu dolambaçlı yoldan pek hoşlanmıyor. Kardeşim kayıp olsaydı ben de hoşlanmazdım ama büyü kitabı olmadan pek yardımcı olamam ve Rogan onun son umudu olduğumu açıkça belirtti. Ya da Grammy Ruby öyleydi. Kendimi kötü hissederdim ama şu anda bunu yapamıyorum, çok kızgınım.

Kemiklere ve dokunmamaları gereken bir şeyi çaldıkları için hak sahibi aileme kızgınım. Rogan'a kızgınım ve en sinir bozucu olanı da... Kendime kızgınım. Bunların hiçbirini ciddiye almadım ve şimdi burada, haşlanarak öldürülmek üzere olduğunu bilmeyen bir kurbağa gibi bir tencere suyun içinde üşüyorum. Aptal gibi hissetmekten hoşlanmıyorum ve daha da kötüsü kendimi aptal gibi gösteren de benim.

Telefonumu elime alıp rehberimi açıyorum, keskin bir dönüş daha yaparken hoparlör düğmesine basıyorum ve tiz bir zil sesi arabayı dolduruyor.

"Hey, Lennard, dükkânda mısın? Annemle öğle yemeği getirmeyi düşünüyorduk," diyor Tad dalgın dalgın, arka planda kurutma makinesini çalıştırırken çıkan sesler.

"Osseous ailesinin dövülmesi T eksi on dakika içinde başlıyor," diye homurdanarak onu bilgilendiriyorum ve önümdeki ışık yeşilden sarıya ve kırmızıya güvenli bir şekilde geçemeyeceğim kadar hızlı yanıp sönerken frene basıyorum.

"Oooh, şimdi ne yaptılar?" diye soruyor hevesle.

"Grimoire'u çaldılar."

"O fare suratlılar... Maaaaa! Arabaya bin, gitmeliyiz!" Tad başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım.

"Sen," diye çıktım, yolcu koltuğundaki Rogan'a bakarak. "Bana kardeşin hakkında bilmem gerekenleri ve ne olduğunu düşünüyorsan onu anlat."

Hoot'u biraz daha sıkı tutuyor. "Sana her şeyi anlatacağım, sadece ben anlatırken yolu izle!" diye emrediyor, sesinde panik çınlıyor.

Yavaş giden bir arabayı geçmek için şerit değiştiriyorum ve Rogan'ın ona ulaşmasını bekliyorum. "Bu başladı ne zamanElon yapmadı göster yukarı için a ayakta Bir müşteriyle aylık randevumuz var. Bunu hiç yapmaz... bu yüzden bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Her gün konuşuruz. Bir gece önce bana bahçesinden bir şeyler getirmesi için onunla konuşmuştum.

O sabah bir şey çıksaydı, beni arardı.

"Onsuz yapabildiğim kadarıyla randevuyu bitirdim ve sonra doğruca evine gittim. Aradım ama telefonu her seferinde telesekretere düşüyordu. Oraya vardığımda garajın şifresini girdim ve arabası hala oradaydı, soğuktu. Belli ki bir süredir orada park halindeydi. Ama içeri girdiğimde her şey yanlıştı."

"Nasıl yani?" Sinyalimi yakıp yeşil okun yanmasını ve bana geçiş izni vermesini bekleyerek soruyorum.

"İlk başta belli belirsizdi, tezgahın üzerinde kırıntılarla dolu bir tabağın yanında duran bir gazoz kutusu. Televizyon açıktı ve yirmi dört saatlik bir futbol kanalı oynuyordu. Sonra pencerelerini ve kapılarını her zaman koruduğu kemiklerin her zaman oldukları yerde olmadıklarını fark ettim. İlk başta ne düşüneceğimi bilemedim. Elon soda içmez, her zaman kemikleriniz için kötü olduğunu söyler. O bir sağlık delisi ve beyaz ekmekten söz bile irkiliyor, ama tezgahta açık duran somun buydu. Elon'ın izlemeye değer bulunduğu tek spor hokey ya da futbol. Futbol umurunda bile değil."

Kapılı bir site girişine yaklaşırken yavaşlıyorum. Bu girişte insan yok. Girişe izin vermek üzere kapının ardına kadar açılması için sadece bir anahtar kartın okutulması gerekiyor. Teyzemin bilmediği bir şey var.

Aynı mahallede yaşayan bir müşterim var. Eskiden ayda iki kez iş yerime gelirdi, ancak MS'i ilerlemeye başlayınca ev ziyaretleri yapıp yapamayacağını sordu ve o zamandan beri ayda iki kez içeri girmek için o anahtar kartı okutuyorum.

"Üst katı kontrol etmek için Elon'ın oturma odasının önünden geçmeye gittiğimde, ezilmiş üvez meyveleri çemberini ve kül yığınını gördüm. Hâlâ dumanı tütüyordu. Onu çağırdım ve her yeri kontrol ettim ama o sadece... gitmişti."

"Tarikatı aradınız mı?"

Rogan'dan küçümseyici bir alay patlak verir. "Aileme yardım etmezler. Tarikat sadece kendilerine hizmet eden şeyleri önemser. Onların tek derdi siyaset ve güç oyunlarıdır, hakikat ve adalet değil."

Düşüncelerimi kendime saklıyorum. Sihirli topluluğu hizada tutmakla görevli oldukları izlenimine kapılmıştım ama gerçekten ne bilebilirim ki. Büyükanne Ruby onlarla etkileşime girmeye hiç hevesli görünmedi. Nedenini hiç söylemedi ve ben de bunun tipik *bir polisin insanları sinirlendirmesi* gibi bir şey olduğunu düşündüm. Bir insan masum ve yasalara uyan biri olabilir ama arkasından bir polis yaklaştığında endişe ve paniğe kapılır. Tarikat'ın cadı polisi olduğunu sanıyordum, ama Rogan'ın söylediklerine bakılırsa, nasıl çalıştıklarını tam olarak kavrayamamış olabilirim - ya da ona göre öyle değil.

"Peki bunun berbat bir şaka değil de büyük bir komplo olduğunu düşündüren ne? Belki de kardeşin tanıştığı bir kızla birlikte yaşıyordur ve küller süpürge'nin patlamasından kaynaklanıyordur?"

Midemde huzursuz bir his çalkalanıyor ve sanki içgüdülerim yanlış bir cevabı tahmin eden bir yarışma programı yarışmacısıymışım gibi yanlışsın zilini çalıyor. Rogan bana bir an için kendi zekamı sorgulamama neden etkilenmemiş bir bakış fırlatıyor.

"Elon bana söylemeden gitmiyordu ve tüm durum kötüydü. Olayları araştırmaya, güvenilir arkadaşlarıma ulaşmaya ve onlarla konuşmaya başladığımda, başkalarının da olduğunu keşfettim. Üç Osteomancer ve bir Ruh Cadısı."

"Kaçıranlar doğurganlık büyüsüyle ne yapmak istiyor olabilirler?" Ruh Cadısı kısmının beni şaşırttığını söyleyerek soruyorum.

"Onlardan ne istiyorlar?" Rogan karşı çıkıyor. "Hepsi hayatta, en azından bu kadarını biliyorum, ama neden alındıklarına bağlı olarak, bu iyi ya da kötü bir şey olabilir."

Rogan'ın ifadesindeki ıstırap göğsümü ağrıtıyor. Zihnimin, iradeleri dışında alıkonulan insanların başına gelen tüm kötü şeylerin senaryolarını oynayan karanlık yerlere gitmemesi için, uğraşmaya gittiğim ailenin pislik tarafına odaklanıyorum.

"Peki hepsinin hayatta olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

Rogan bana yine aptalmışım gibi bakıyor ve yüzündeki bu ifadeyi görmekten gerçekten sıkılmaya başlıyorum.

"Eğer ölmüş olsalardı, büyüleri bir sonraki sıradakini seçerdi, tıpkı Ruby'nin sana yaptığı gibi," diye eşit bir şekilde işaret ediyor.

"Oh, doğru."

Tamam, belki bu son sert bakışı hak etmişimdir.

"Kayıp cadı vakalarının hiçbirinde büyü başka birine geçmedi, bu yüzden birileri onları ne için istiyorsa, hayatta olmalılar. Yine de *bunun* her an değişebileceğinden korkuyorum."

Dikkatimi çenesindeki tiklerden ve yonca rengi gözlerinden fışkıran acı parıltısından ayırıyorum. Sözlerinin ağırlığı her yanıma sararken ikimiz de bir an sessizliğe gömülüyoruz. "Gideceğimiz yere varmamıza daha ne kadar var?" diye soruyor sabırsızca ve ben birdenbire üzerimizde bir kum saati varmış gibi hissediyorum, her bir kum tanesi her şey paramparça olana kadar milisaniyeleri geri sayıyor. Ona nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yok, ama etmem gerektiğini biliyorum ve bunu yapma şansım olmasını umuyorsam büyü kitabına ihtiyacım olduğunu kesinlikle biliyorum.

Keskin bir sola dönüp dik bir tepeyi aşmaya zorladığımda cipim devrilmekle tehdit ediyor. "Neredeyse vardık."

Sayısız turuncular, erikler ve sarılar için tüm yeşillerini dökmenin eşiğinde olan uzun görkemli ağaçlarla kaplı gülünç derecede uzun bir araba yolundan aşağı dönüyorum. Teyzemden nefret ediyorum ama mülkünün güzelliği inkar edilemez. Ancak inkâr edilemeyecek olan şey, arazinin tamamına sahip olduğu iddiası. Bu on sekiz dönümlük arazinin tamamı aslında aileye aitmiş, ancak bir şekilde yarım yamalak dönen dolaplar sonucunda birkaç nesil önce sadece bir kız kardeşin, Harridanların adına geçmiş. Mülk daha sonra başlangıçta olması gerektiği gibi tüm Osseous klanına ait olmak yerine sadece onun soyuna geçti.

Tüm bu durum kan davalarını körüklüyor. Ailenin bir kısmı bir şeyleri değiştirmeye çalışmaktan vazgeçti, ancak bu geri kalanımızı onlara kötü kötü bakmaktan ve her hareketlerini lanetlemekten alıkoymuyor. Ben büyürken, büyükanmem Ruby aile ağacının parçalanmış dallarını geri çekmeye çalıştı.

Ama artık o gittiğine göre -ve Magda ve Gwen Harridan'ın az önce yaptıklarıyla- bunun gerçekleşmesi için hiçbir umut kalmadı.

Yolda hızla ilerlerken sık ağaç sırası seyreliyor. İleride, araba yolu çeşitli heykellerin deliklerinden su fişkırtan şatafatlı ve gösterişli bir fiskiyenin etrafında dönüyor. Atalarımızın inşa ettiği eski kolonyal tarzdaki evlerin iskeletlerinin üzerine inşa edilmiş bir malikane var ve şu anda önümde duran canavar, bir tür İngiliz esintili kale mi yoksa steroidli bir Craftsman mı olduğuna karar veremiyor.

Büyük girişin önünde gıcırdayarak duruyoruz ve ben koltuğumda dönüyorum. "Hoot, içeri girmeni ve bulabildiğin her şeyin üzerine işemeni istiyorum, beni duyuyor musun dostum? Şimdi *ataerkilliği siktir et deme şansın var, nereye istersem oraya giderim!*"

Bununla birlikte kapımı iterek açıyorum, menteşeler öfkeyle gıcırıyor ve arabadan atlıyorum. Rogan beni karşılıyor ve hızla ön kapıya doğru yürüyorum. Burada olduğumu bildiklerinden emin değilim. Yetkili olup olmadığımı sormak için bir muhafızın onları arayacağı ön kapıdan geçmedim, ama muhtemelen bir yerlerde mülkte neler olup bittiğini bildiren kameraları vardır.

Pirinç tokmağa uzanıyorum ve kapı en ufak bir itiraz belirtisi olmadan açılıyor. "Tabii ki aptal elitist puştlar kapıyı kilitlememiş," diye homurdanıyorum kendimi içeri bırakırken.

Şaşırtıcı bir şekilde kimse koşup beni durdurmaya gelmiyor. Birkaç kez *merhaba* diye *seslendim* ve bir dakika bekledim ama hiçbir şey olmadı. Bu çok can sıkıcı. Magda ve Gwen bir şekilde burada olmasalar bile, genellikle etrafta koşuşturan bir sürü hizmetçi ve aşçıları olur. Etrafıma bakıyorum, ne yapacağımdan emin değilim. Grimoire'u bulmak için tüm evi didik didik etmek istesem de Rogan çok fazla zamanımız olmadığını açıkça belirtti. Keşke Sanderson'ın kız kardeşi olsaydım ve baştan çıkarıcı bir sesle kitabı çağırabilseydim. Onu saklamaya karar verdikleri yerden bana doğru süzülüp gelse her şey çok daha kolay olurdu.

Fuayenin ortasında yuvarlak maun ve cam bir masa duruyor. Ona doğru yürüyorum ve ortasındaki büyük çiçek vazosunu alıyorum. Rogan'ın Hoot'u hâlâ kucığında tutup tutmadığını iki kez kontrol ettikten sonra, muhtemelen bir Ming vazosu olan ve sahip olduğum her şeyin toplamından daha pahalı olan vazoyu girişteki duvarda asılı olan devasa brokar aynaya fırlatıyorum.

Kırılan camların sesi sessiz evi bir bıçak gibi kesiyor. Vazo ve aynanın parçaları aşağıdaki mermer döşemeye çarpıyor. Cam parçaları

Çiçekler ve dolgu maddeleri bir sıçrama sesiyle yere düşüyor. Ve aceleci ayak sesleri bize doğru geliyor.

"Dikkatlerini çekmenin bir yolu da bu," diye gözlemliyor Rogan arkamdan. Etrafına bakınıyor ama bu zenginlikten etkilenmiş ya da gözünü korkutmuş gibi görünmüyor; sadece, sürpriz bir şekilde, sabırsız görünüyor.

"Theresa, ekinoks adına burada neler oluyor?" diye soruyor teyzem köşeyi dönerken, dudakları büzülmüş ve kaşları sinirlenmiş bir halde. Öfkeli bakışları üzerimde toplanıyor ve adımının ortasında donup kalıyor. "Buraya nasıl girdin?" diye soruyor, sesi kısık ve biraz daha tiz. Gri-mavi kasvetli gözleri şok ve biraz da korkuyla açılıyor ve memnuniyet içimi ısıtıyor.

"Ön kapınızı kilitlemeye başlamalısınız. Zenginlik seni suça karşı korumasız yapmaz," diyorum, tam o sırada mavi elbiseli ve önlüklü hafif bir kadın hızla antreden içeri giriyor. Önce dağınıklığa, sonra bana bir göz atıyor, ha çıkartıyor ve hemen çıkıp gidiyor. Kaçmaya mı çalışıyor yoksa süpürge ve paspas getirmeye mi gidiyor emin değilim.

"Burada istenmiyorsun, git buradan," diye homurdanıyor teyzem, omurgasını elikleştirerek, ama bakışlarındaki panik onu ele veriyor.

"Hadi ama Magda Teyze, beni tebrik etmeyecek misin?" Ona yaklaşarak alay ediyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatırken spor ayakkabılarımın altındaki camlar çatırıyor ve tüm vücudu geriliyor.

"Anne, neler oluyor? Sana ders çalışmam gerektiğini söyledim, ama hizmetçiler evi temizlerken zarar vermekten kendilerini alıkoyamazlarsa bunu nasıl yapacağım?" diye mız mızlanan tiz bir ses talepte bulunuyor ve tam bu sırada kuzenim Gwen köşeyi dönüyor.

Annesinin aksine, bir dinleyicisi olduğunun farkında değil gibi görünüyor. Huysuz bakışları sadece Magda'ya sabitlenmiş durumda, sanki tek sorumlu oymuş ve gereğinin yapılması gerekiyormuş gibi. Teyzem endişeli bakışlarını kızının üzerinde toplayıncaya kadar Gwen bir an için durumu değerlendiriyor. Parlak mavi gözler dönüp beni içine alıyor, ama Gwen'in geyik gözlerinde korku yerine öfke parlıyor.

"Ne cüretle buraya gelirsin?" diye homurdanarak bana doğru bir adım atıyor, elleri iki yanında yumruk olmuş. Öfke nöbeti mi geçirecek yoksa yumruk mu atacak emin değilim.

Rogan korumacı bir şekilde bana yaklaşıyor ve hem Magda hem de Gwen onu ilk kez fark ediyor gibi görünüyor. Gwen durur, sanki adamın varlığı onu büyülemiş ve az önce ne yapmak üzere olduğunu unutmuş gibidir. Onun

Ağız şaşkınlıktan biraz düşer, ama hemen toparlanır ve dudaklarını sinir bozucu bir şekilde baştan çıkarıcı bir şekilde birbirine bastırır.

Gwen'in bariz cazibesine kapılıp kapılmadığını görmek için Rogan'a bakmak istiyorum ama umursadığım için içimden kendimi tokatlıyorum. Gwen çok güzel. Uzun kıvılcık saçları, günlerce süren bacakları ve annesinin mezuniyetinde ona aldığı D kupları var. Ama o boş, bencil, küçük bir budala ve eğer bu Rogan the Ridiculous'ı heyecanlandırıyor ve rahatsız ediyorsa, o zaman ona daha fazla güç, neden umursayayım?

"Kimsin sen?" Gwen soruyor, sesi nefes nefese ve tam da benim için orada olan tüm acımasız ısırtıkları kaçırıyor.

Gözlerimi deviriyorum.

"Rogan Kendrick, ya sen?" diye soruyor, ses tonundan bana karşı kullanmaya hiç zahmet etmediği bir nezaket damlıyor.

Öfke içime işliyor ve ona kırgın bir bakış fırlatıyorum. "Sen ciddi misin?" Talep ediyorum. "Ben sihirle dövülüyorum, o da Güneyli cazibesine mi kapılıyor?"

Gwen ve Magda bana yeniden odaklanıyorlar ve bu bir saat uygulamasında gördüğüm ayna silme yarışması gibi: sil, ay gibi gözler ve flörtöz gülümsemeler; sil, hançer dolu bakışları olan gaddar sürtükler.

Gwen, Rogan'a gözleri benden ona kayınca davetkâr bir gülümsemeye dönüşen alaycı bir ifadeyle, "Karavan süprüntüsünün kusuruna bakmayın, o neredeyse vahşi," diyor.

"Bunca yıl geçti ve hala bulabildiğin en iyi şey karavan çöpü mü?" Alay ediyorum, etkilenmeden.

"Dinle beni, seni küçük melez," diye çıkışıyor Magda Teyzem, kızının yanına yaklaşarak. "Ya şimdi gidersin ya da yetkilileri ararım."

Nefes nefese kalıyorum, gözlerimi korkudan kocaman açıyorum ve bir elimi ağzıma götürüyorum. Rogan hemen arkamda endişeyle kaskatı kesiliyor. "Hayır, yetkililer olmaz," diye aşırı dramatik bir şekilde yalvarıyorum, elimin tersini alnıma götürüyorum ve bayılmak üzereymişim gibi sallanıyorum. *Scarlett O'Hara taklidini çiviledim.* "Peki bu hangi otorite olabilir Magda, Lesser'lar mı yoksa Tarikat mı? Ölü bir kadının kemikleri bile soğumadan evini soyduğunu ve sana ait olmayan şeyleri çaldığını öğrendiklerinde benimle fazla eminim," diye belirtiyorum doğrulurken.

"Bize ait olmayan şeyler mi? Onlar *sadece* bize ait. Gwen gerçek varis ve büyümlü soyumuzun her zerresi ona ait."

Bana hırlıyor, burun deliklerinde ve donuk mavi gözlerinde öfke alevleniyor.

Gwen kibirli bir şekilde başını sallıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Rogan Kendrick, şimdi bu isim neden tanıdık geliyor?" diye çapkınca soruyor ve bana olan kızgınlığını bir kenara bırakıp doğrudan ona olan ilgisine odaklanıyor. Eğer bu kadar kızgın olmasaydım, onun çoklu görev yeteneğinden etkilenirdim.

"Kahretsin, benim hatam," diye anons ediyorum, evrensel bir *duh* hareketiyle kendimi alnımdan vurarak. "Gwen yasal varis mi? Hiçbir fikrim yoktu. Sanırım bana kemikleri göstermenin bir sakıncası yok," diyerek tüm tiyatroyu bir kenara bırakıyor ve halama sert bir bakış fırlatıyorum.

Kekeliyor, beyni ikimizin de hiçbir değeri olmadığını bildiği başka bir hayali argüman oluşturmaya çabalarken bakışları odanın içinde zıplıyor.

"Henüz kemikler elimizde değil ama uzun sürmez," diye alay ediyor Gwen ve bu açık tehditle birlikte artık dalga geçmeyi bırakıyorum.

Ona yaklaşıyorum, bu durum için sabrım tükeniyor. Zihnimde seçenekler belirliyor, sanki sihirle dolu bir dolabı açmışım ve şimdi ne giyeceğime karar vermem gerekiyormuş gibi. Kemikleri kendime mühürlediğimde ve kavrayabileceğimden çok daha fazla yetenek özümne işlediğinde nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Sanki öfkeme karşılık olarak, o yeteneklerden bazıları şimdi çağrılmak istiyor.

O zaman neyle çalıştığımızı görelim.

Ayaklarımın altındaki zemin titremeye başlıyor. İlk başta hafif ama attığım her sabit adımda hareket büyüyor. Yerdeki camlar sarsıldıkça çınlıyor ve sıyrılıyor; Magda ve Gwen çığlık atıp birbirlerine uzanarak kendilerini sabitlemeye çalışıyorlar, ben aramızdaki mesafeyi kapatırken dehşet içindeki bakışları bana yöneliyor.

Bir Osteomancer'ın sahip olmaması gereken bir güç olan elementleri kontrol ediyordum gibi görünebilir, ancak Gwen ve Magda'nın bilmediği şey, bu evin asırlar önce burada yaşayan atalarımızdan bazılarının mezarlarının üzerine inşa edildiği. Kemikleri çoktan parçalandı ama özleri ve güçleri hala toprakta duruyor. İşte benim alanım bu, ama bu pisliklerin bunu bilmesine gerek yok. Bırakın benim bir meta cadı olduğumu düşünsünler, belki o zaman gelecekte yapmamaları gereken şeylerle uğraşmak konusunda iki kez düşünürler.

"Durun!" Resimler duvarlardan düşerken ve bir çatlak büyük mermer merdivenlerden sağa doğru ilerlerken Magda çığlık atıyor. "Lütfen dur!" diye yalvarıyor.

"Kitabım nerede?" Hırlıyorum, ses tonum hafife alınacak gibi değil.

"Bizde yok!" diye ciyaklıyor ama buna inanacağımı gerçekten düşünemez.

Grimoire'u çaldıklarında büyük ve dokunulmaz olduklarını düşündüler, ama altlarındaki zemin sarsıldıkça ve çatlaklar bu göz yarası evin duvarlarına tırmandıkça, gerçek ortaya çıkıyor. Magda tartışmak istiyor, bunu gözlerinde görebiliyorum ama bu ne kadar uzun sürerse o kadar çok şeyi yok edeceğimi biliyor. Tam şu anda, gazabım, iddiam inkar edilemez.

İçimde dolaştığını hissettiğim güç baş döndürücü. Benden önce gelenlerin özüne bağlanırken kalbim heyecanla çarpıyor. İçimdeki büyü istekli ve hazır hissediyor, sanki oynamak ve sınırlarını test etmek istiyor, ama kendimi bu evin enkazına gömdürmeye çalışmıyorum. Sadece büyü kitabını ve teyzemle kuzenimi bir daha asla görmemek istiyorum. Onların eziyetli üstünlük ve hak saltanatı sona erdi. Kemikler seçti ve onlar diğer sıradan insanlardan daha özel değiller. Onlar her zaman alay ettikleri ve kendilerini üstün gördükleri Küçükler.

Birdenbire hizmetçi Theresa, kollarında kestane rengi deri ciltli büyük bir kitapla koşarak odaya giriyor. Altındaki zemin titrediği için yürüyüşü dengesiz ama yüz hatlarına kazınmış kararlılıkla bana doğru sendeleyerek geliyor. Bu toprakların dokusunun bir parçası olan kemikler üzerindeki tutuşumu bırakıyorum ve o da bana kitabı uzatıyor. Onunla birlikte büyükannemin kehanet tahtasını, oniks sarkacını ve üzerinde ailemin mührü olan kolyeli uzun bir gümüş zinciri de uzatıyor.

"Bu ne cüret!" Magda çığlık atıyor, artık sarsıntılar azaldığı için rahatça tepiniyor. Çelimsiz orta yaşlı kadına tokat atacakmış gibi elini kaldırıyor ve ben hiç düşünmeden, hatta büyülü bir söz bile söylemeden elimi kaldırıp Magda'nın kemiklerinin bu iğrenç eylemi gerçekleştirmesini engelliyorum. Az önce çok ciddi bir gücü bu kadar kolay kullanmam beni biraz şaşırttı ama şaşkınlığımı gizleyip göğsümde yeşeren gurur ve coşkuyu kucaklıyorum.

Tüm bu sihir olayı hayal edebileceğimden çok daha fazlası ve inkar edemem, patron kaltak bana çok yakışıyor. Magda bir heykele dönüşüyor, hareket etme yeteneği göz kırpmak kadar kolay bir şekilde elinden alınıyor. Hâlâ ses çıkarabiliyor ama ağzını hareket ettirme ve kelimeler oluşturma yeteneği olmadan çıkardığı çığlık anlamsız. Her şey o kadar hızlı olur ki Theresa asla gelmeyecek bir darbe bekleyerek irkilir.

"Anneme ne yaptın sen?" Gwen haykırarak Magda'nın havaya kalkmış kolunu çekiyor. Kımıldamıyor.

Feryat ediyor ve annesini hareket ettirmeye, onu içine soktuğum durumdan çıkarmaya çalışıyor ama böyle devam ederse kolunu kırması daha muhtemel. Kemiklerini tuttum ve bu kadın güvenli bir şekilde buradan çıkana ve ben bazı cevaplar alana kadar hareket etmeyecek. "Bunu aramaya gelmeyeceğimi mi sandın?" Donmuş halama sinirli bir şekilde soruyorum. "En başta bunu çalmanın amacı neydi?" Konuşabilmesi için teyzemin çenesini serbest bırakmak üzereydim ki Theresa'nın bir sonraki sözleri beni durdurdu.

"Onu yakacaklardı," diyor bana sessizce ve ağzım açık kalıyor şok içinde. "Gwen içindeki her şeyi okuyacaktı ve sonra da onu yok edeceklerdi."

Theresa'nın açıklaması beni suskun bıraktı. Bir insan nasıl bu kadar bencil, bu kadar pervasız, bu kadar yozlaşmış olabilir? Kemiklerin bende olmasından istediğiniz kadar nefret edin ama büyü kitabı sadece benim için değil, benden sonra gelecek her Kemik Cadı için. Sihir soyumuzu sakatlayacaklardı, peki ne için?

İçimi tiksinti kaplıyor. Grimoire'un korumaları olduğunu biliyorum ama böyle bir şeyin bir daha asla olamayacağından emin olmam gerekiyor. Birinin onu yok etme ve büyümüzü sonsuza dek sakat bırakma potansiyeline bu kadar yaklaşmasına izin verilemeyecek kadar değerli.

"Bunları koruduğun için teşekkür ederim," diyorum Theresa'ya, sesim şoktan boş çıkıyor. Gwen'in panik çığlıklarını duymazdan gelerek telefonumu çıkardım ve kılıfımın arkasından bir kart çıkardım. "Doğru şeyi yaptığın için sana inanılmaz minnettarım. Kolay olmadığını biliyorum ve bunun sana neye mal olacağını da biliyorum," diyorum kartımı uzatırken. "Birkaç gün içinde beni ara, *daha iyi* bir iş bulmana yardım edeyim."

"Teşekkür ederim büyücü, çok nazıksınız. Hükümdarlığınızın başlangıcında onurunuz kırıldığı için çok üzgünüm. Haklı Osteomancer'a karşı duranlar toz sütunları gibi parçalansın," diyor ve alnımda haç işareti oluşturuyor.

Şaşkınlık içinde püsküren bir mum gibi titreşiyor ve onun saygılı selamlaması ve neler olduğuna dair beklenmedik bilgisi beni şaşırtıyor. Onun sadece bir hizmetçi olduğunu sanıyordum ama bana saygılarını sunarken çok daha fazlası olduğunu hissedebiliyorum. Büyü onu bir zırh gibi sarmış ve bunun büyükannem Ruby'ye ait olduğunu hissedebiliyorum. Onun kutsamasını bu kadının her yerinde hissedebiliyorum. Onu buraya, bu ana onun yönlendirdiği duygusu kaplıyor. Theresa'ya bakıyorum, gördüğüm şey karşısında şaşkına dönüyorum.

Birdenbire onu tanıdım. Cadılar meclisi müritlerinin soyundan geliyor. Artık var olduklarını bile bilmiyordum ama Theresa'nın kemiklerin layık bulduğu kişiye olan sarsılmaz bağlılığını hissedebiliyorum.

Büyükannemin öngörüsü karşısında şaşkına döndüm ve büyüye inananların hâlâ var olduğunu bilmek beni şok etti. Theresa'nın hayranlık dolu kahverengi gözlerine bakıyorum ve sanki büyükannemin sevgisini ve benim için hazırladığı planları hissedebiliyorum. Şu anda, en ufak bir şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyorum ki, o başından beri *benim* olacağımı biliyordu. Bana yardım etmek için her şeyi harekete geçirdi ve ben sadece başka nelerle karşılaşacağımı öngördüğünü merak edebiliyorum.

Şaşkınlıkla Rogan'a baktım. Büyükanne Ruby de bizi bilerek mi bağladı? Diğer Osteomancer'lara neler olduğunu biliyor muydu? Tüm bunlarda henüz göremediğim daha fazlası mı var?

Theresa gitmek için uzaklaşırken tekrar ona odaklanıyorum. O anda üzerime tam olarak ne geldiğinden emin değilim. Sanki bir yaz günüyümüş gibi etrafımda bir sıcaklık esiyor ve sıcaklık yavaşça omurgamı okşuyor. Rogan'a yardım etmem gerektiğini anladığımda içime sızan benzer bir duyguya kapılıyorum. Bir sakinlik ve berraklık zihnimi keskinleştiriyor ve içgüdüsel olarak tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyorum. Theresa'ya uzanıyorum ve elimi üst koluna koyuyorum. Bakışlarında huşu kıvılcımları çakıyor ve ben konuşmaya başladığımda nefesini tutuyor.

"Soyunuz bugün burada gösterdiğiniz onur ve kararlılıkla yürüsün. Ve bunu yaptıkları sürece, bu soyun büyüğü onlara ilk nefeslerinden son nefeslerine kadar rehberlik edecek ve onları koruyacaktır. Bu kutsama ve vaat iliklerinize kadar işlesin ve bununla birlikte sonsuz minnettarlığımı ve saygımı hissedin."

Büyü, başının tepesinden ayak tabanlarına kadar aşağı damlıyor. Renksiz ama hissedilebilir. Onu sarmak için hareket eden büyüğü kutsamaya saygıyla bakarken etrafını ışılatan büyüleyici bir pırıltı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve bu kadar güzel ve son derece güçlü olması beni tamamen şaşırttı.

Theresa'nın gözleri minnettarlıkla doluyor ve yüzüne şaşkın bir gülümseme yayılıyor. Şaşkınlıkla ellerime bakıyorum. Bütün bunları gerçekten ben mi yaptım?

"Onur duyduğum, büyücü, onurun da ötesinde. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, herhangi bir şeye, lütfen herhangi bir Palliano'yu arayın. Bu benim soyadım ve soyum size daha önce gelen tüm Osteomancer'lara hizmet ettiğimiz gibi hizmet edecektir."

"Teşekkür ederim," diyorum ve Gwen'in çığlıkları yeni bir boyuta ulaştığında irkiliyorum.

Theresa başka bir şey söylemeden ayrılıyor ve ben konuşmamızın sakinliğinden çığlıkların ve teyzemi düzeltmek için tiz taleplerin sert gerçekliğine geri çekiliyorum. Magda ve Gwen'e dönüyorum, annesini statüsünden çıkarma çabaları yüzünden yüzü kızarmış ve benek benek olmuş.

"Lennox, bırak onu!" Gwen bir kez daha çığlık atarak annesinin uzattığı eli çekiştiriyor. Magda'nın yüzü kötü niyetle donmuş, kısılmış gözleri ve zehirli yüz ifadesi nasıl biri olduğunu mükemmel bir şekilde özetliyor.

"Onu böyle çekiştirmeyi bırak, yoksa bir yerlerini kıracaksın," diye uyarıyorum Gwen'i. Telefonumun kamerasını açıp teyzemin tüm iğrenç ihtişamıyla birkaç fotoğrafını çekerken. Bu yılın aile Noel kartı epik olacak.

"Siktir git, kaltak. Eğer bundan kurtulacağını sanıyorsan..." Gwen, sanki onu serbest bırakacak gizli bir kol varmış gibi annesini tekrar çeker, ancak bu sefer bunu yaptığında, yankılanan bir çatırtı havayı doldurur ve Magda'nın kolu ön kolunun ortasından aşağıya doğru açılı bir şekilde sarkar.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Rogan dehşet içinde, yumruğu ağzının önünde, sanki şokun dışarı taşmasını engelleyecekmiş gibi.

"Aman Tanrım!" Gwen ne yaptığını anladığında feryat ediyor. Yaltaklanıyorum ve başımı sallıyorum. Ona bunu yapmayı bırakmasını söylemiştim. "Onu kırdın!" Gwen bağırıyor, bakışları öldürücü.

"Teknik olarak, bunu *sen* yaptın," diye karşılık veriyorum, teyzemi işaret ederek ve yeni aldığı kırık kolun etrafına bir hava dairesi çizerek.

"Onu bırakın!" diye bağırıyor, sesi bir insandan çok ıslık çalan bir çaydanlığa benziyor.

"Bu kötü bir fikir olabilir..." Başlıyorum ama Gwen bir çığlıkla sözümü kesiyor.

"Şimdi!"

Teslim olmuş bir iç çekiyorum. Tamam, eğer dinlemek istemiyorsa, bu onun bileceği iş. Elimin bir hareketiyle Magda'yı onu yerinde tutan büyüden kurtarıyorum. Acı dolu bir feryat, harap olmuş fuayeyi yırtıyor ve Magda kırık kolunu kucaklayarak yere yığılıyor. Gwen de onunla birlikte yere düşüyor ve yaralı eline uzanıyor.

"Seni aptal salak," diye hırılıyor Magda Gwen'e, elini kızının uzandığı yerden çekerek. Bana bakıyor, bakışlarında acı ve öfke parlıyor. "Düzelte şunu," diye emrediyor, kolunu bana doğru tutuyor, kırık şimdi tam bir dik açıyla sarkıyor. "Bunu düzelt, yoksa yardım et de o kemiklerin uzun süre senin kalmamasını sağlayayım."

"Onu tehdit mi ediyorsun... yine?" Rogan yanımdan geçip garip bir şekilde koruyucu bir tavırla vücudunu benimkinin hemen önünde hareket ettirerek yumuşak bir şekilde soruyor.

"Kolumu kırdı!" Magda suçluyor, çığlığı vahşi bir domuzunkiyle yarışıyor.

"Senin birine saldırmanı engellemekten başka bir şey yapmadı. Bunu sana inatçı ve dikkatsiz kızın yaptı."

Gwen'in yüzü öfkeyle buruşur ama Magda, Rogan'a kusmak üzere olduğu kezzabı keser. Eminim onu ilk gördüğünde yerde bıraktığı salyaları için pişmanlık duyuyordur. Onun bir yeteneği olmalı.

"Bir Lesser'ı evime getirdin, bana ve kızıma saldırdın ve şimdi de onun senin kanınla böyle konuşmasına izin mi veriyorsun?" diye soruyor ve ben bir kahkaha atıyorum.

"Oh, şimdi de kan mı olduk?" Şok olmuş gibi yaparak soruyorum. Rogan'ın benden daha Lesser olmadığını söyleyebilirim ama bunun bir önemi yok. Ya cadıların büyüsü olmayanlar için kullandığı argoyu kullanarak onu rencide etmeye çalışıyor ya da onun ne olduğunu anlayamayacak kadar kalın kafalı. Her iki durumda da Magda'yla uğraşmak zaman kaybı. Buraya ne için geldiysem onu aldım ve böyle aşağılık insanların yakınında olmaktan bıktım. Onların kem gözlerinden ve boktan hislerinden kurtulmak için kendimi temizlemem ve muhtemelen bu kıyafetleri yakmam gerekecek.

"Hadi gidelim."

Rogan başını sallar ve gitmek için döner. Hoot kollarında tamamen kendinden geçmiş durumda, sanki az önce olan her şey mükemmel bir uyuklama müziğiymiş gibi. Bu manzara beni gülümsetiyor. Ne tuhaf bir köpek. En azından popo trompeti şimdilik durdu.

"Gidemezsin. Bunu düzeltmelisin, Lennox!" Magda arkamdan bağırıyor, öfkesi duvarlarda ve mermer zeminde güçsüzce sekiyor.

Yürümeye devam ediyorum.

"Osteomancer! Sana verdiğin hasarı düzeltmeni emrediyorum!" diye kükrer.

Başımı sallıyorum, bu kadının cüretkârlığı karşısında şaşkına dönüyorum. Durup ona dönüyorum, çaldığı ve yok etmeyi planladığı kadim büyü kitabını elimde tutuyorum. "Sana yardım etmeyi çok isterdim ama pisliğin teki kitabımı çaldı ve ben

nasıl yapıldığını öğrenebilirim. Belki üzerine biraz camsil sürersin, her derde deva olduğunu duymuştum, ya da..." Kolunun korkunç açısını taklit ederek başımı eğiyorum. "Evet, muhtemelen bir ambulans çağırmalı ve Lesser doktorlarının senin için ne yapabileceğine bakmalısın. İyi şanslar!" Gitmek için dönerken omzumun üzerinden tatlı tatlı sesleniyorum.

Vazo ve aynayla yaptığım dağınıklığı temizlerken Hoot aniden uyanıyor ve Rogan'ın kollarında, işletmelerin arabayla geçen insanların dikkatini çekmek için dışarıya koydukları şişme hava dansçılarından biri tarafından ele geçirilmiş gibi kıpırdanmaya başlıyor. Rogan onu yere yatırmak için acele eder, böylece atlayıp kendine zarar vermez.

Tater tot'un kaçması için hazırlandım ama şaşırtıcı bir şekilde girişin ortasında durdu ve Hoot'un en iyi yaptığı şeyi yaptı, büyük bir bok yığınıyla her yeri kokuttu. Koku reseptörlerime ağır bir yükün çarpması gibi. Kusmamak için kendimi zor tutuyor olmasaydım, bu küçük adamın içinde ne kadar çok şey olduğunu görüp etkilenirdim.

Rogan Hoot'a tam bir şokla bakıyor, sanki bu kadar sevimli bir şey bu kadar iğrenç bir şey yapamamış gibi. Gülmek isterdim ama bunun için şu anda nefes almam gerekirdi ve o iğrenç dumanı bu değerli ciğerlerime çekmememe imkân yok.

Hoot hediyesini bitirip kapıya doğru koşmaya başladı, ben ve Rogan da peşinden. Aceleyle dışarı çıktık, teyzem ve kuzenimin öfke dolu çığlıkları peşimizden geliyordu. Tehditleri ve intikam vaatlerini görmezden geliyorum, çünkü havam tükeniyor ve bir an önce dışarı çıkmam gerekiyor.

Eminim bir gün benim için de gelecekler ama Magda için bu birkaç ameliyat ve oldukça yoğun bir fizik tedaviden sonra olacak. Onu iyileştirmek için başka bir Kemik Cadı bulmaya çalışabilirler, ancak Rogan ve ben diğerlerinin nereye gittiğinin gizemini ortaya çıkarmadıkça, dünyanın bu tarafında kalan tek kişi benim.

Ön kapıları arkamdan kapattım ve iblis çığlıkları kayboldu. Derin, rahatlamış bir nefes alıyorum ve Rogan Hoot'u tekrar kucağına alıp ona ilk kez görüyormuş gibi bakarken bir nefes daha alıyorum. Uzanıp Hoot'un kulaklarının arkasını ovuyorum. Sanırım arabada yaptığım moral konuşması gerçekten işe yaramıştı; bu işi bir sonraki seviyeye taşıdı, kelimenin tam anlamıyla.

Göğsümde bir hafiflik hissediyorum ve arabama doğru ilerlerken yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Sanırım tüm o capsler haklıydı, zafer gerçekten çok tatlı. Yani, zaferden daha iyi olduğunu söyleyebilir bilmiyorum.

ama bir kez olsun zirveye çıkmak güzel. Bir kız buna alışabilir.

S Bir Prius yola fırlayıp gösterişli çeşmenin etrafından dolanarak Rogan ve benim durduğumuz yerden birkaç metre ötede kayarak durduğunda, gıcırdayan lastikler ve yanık lastik kokusu bana saldırıyor

Artık daha iyi günler görmüş olan malikanenin önünde. Birdenbire, parmaklıklılı bir el göğsüme çarparak beni geriye itiyor. İtiraz etmek için bağıriyorum ama Rogan çoktan önüme geçmiş, dudaklarından bir büyü dökölüyor ve bir çeşit iksirden oluşan bir fıçı yere atılıyor. Önümüzde ince bir kırmızı perde yükseliyor ve bizi arabadan ayırıyor.

Rogan'ın omzuna tutunuyorum ama ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyemeden sözümü kesiyor.

"Geri çekilin, bizi koruyacağım!"

Gözlerimi deviriyorum ve Hoot'un taş yürüyüş yolunda oturmuş, sıkılmış bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum. Başparmağımla Rogan'a doğru *"bu adama inanabiliyor musun"* der gibi bir hareket yapıyorum ama Hoot sadece gözlerini kırıştırıyor ve sonra bir bacağına kaldırıp içinde budanmış bir şimşir ağacı olan bir saksıya işiyor. Sohbetimizi gerçekten ciddiye alıyor.

"Ne oluyor lan?" Tad arabasının kapısını iterek açıp dışarı fırladığında aniden karşısına çıkan büyülü koruma duvarını görünce telaşla bağıriyor.

"Sözlerine dikkat et!" Hillen Teyze arabanın yolcu tarafından atlarken uyarıyor. "Yemin ederim bunu sana bir kez daha söylemek zorunda kalırsam, Thaddeus Tristan Osseus, o pis ağzını sabunla yıkayacağım!"

Tad'in üç isimle anılmasına kıs kıs gülüyorum ve Rogan kafası karışmış bir şekilde bana dönüyor.

"Kuzenime ve teyzeme karşı beni koruduğun için teşekkür ederim mağara adamı kral. Sen olmasaydın ne yapardım?" Az önce beni kollarıyla engellediği göğsümü ovuşturuyorum.

"Neredeyse hayatını kurtarıyorum ve aldığım tek teşekkür alaycı iğnelemeler mi?" diye karşılık veriyor.

"Hayatımı mı kurtardın?" Tad ve Hillen'a elimle işaret ediyorum. "Tehlikede değiliz, Will Robinson. Yani, bu bir Prius, Tanrı aşkına, o dört kapıdan ne tür bir tehdit çıkmasını bekliyorsun ki?"

"Cadılar kaçırılırken çok dikkatli olamazsın," diyerek sustalısını çıkarıyor ve tek bir ustaca hareketle parmağında küçük bir çizgi açıyor. Bir damla kanıyla bariyere dokunuyor ve bordo duvar sanki buhardan başka bir şey değilmiş gibi çözülüyor. İstenmeyen korumamın arkasından çıkıp Tad ve Hillen'a el sallıyorum.

"Seninle yeni tanıştığımı biliyorum Rogan Kendrick, ama şimdiden önce ateş edip sonra soru sorma eğiliminde olduğunu görebiliyorum," diye belirtiyorum.

Öfkeyle alay ediyor, belli ki zerre kadar öz farkındalığa sahip değil.

"Oh, *bana* inanmıyorsunuz, gizlice saldırdığınız ve bir tanıdık olmaya zorladığınız kıza mı? Ya da belki de az önce sihirle pastırmaya dönüştürmeye çalıştığınız iki masum insana sormalıyız?" Bu bana sadece bir göz devirmesi kazandırdı.

"Affedersiniz, merhaba," diyor Tad, Rogan ve ben ikimiz de bakana kadar bize çılgınca el sallarken. "Bütün gün her türlü ham cinsel gerilimi sızdıran bu tête-à-tête'i izleyebilsem de, gitmemiz gereken bir kış tekmelememiz var."

"Sanki," diye karşı çıkıyorum, görünüşe göre yanlış kıyıda yaşıyor olmama rağmen inkarımın tam bir vadi kızı oluyorum.

"Doğru," diye karşılık veriyor Tad ve sonra *hadi işimize bakalım* dercesine Magda ve Gwen'in evinin ön kapısını işaret ediyor. Maun rengi bakışları öylesine heyecanla dolu ki onları beklemediğim için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim.

Özür dileyen bir tavır takınıyorum. "Çok geç kaldınız. Dayak çoktan gerçekleşti. Aslında, biz konuşurken muhtemelen bir ambulans ve birkaç polis bu tarafa doğru geliyordur, bu yüzden buradan defolup gitmeliyiz."

"Kahretsin, biliyordum!" Tad pufluyor. "Aptal okul otobüsü, bunu kaçırmamıza neden oldu. Yapacağım son şey olsa da o şoförü bulup onunla dövüşeceğim," diyerek arabasına doğru tepiniyor ve ben gülüyorum.

"Seksen yaşındaydı. Yaşlı kadını rahat bırak," diye azarlıyor annesi ve ben daha da çok gülüyorum.

"Yine başlama anne, sen de en az benim kadar ," diye yaygara koparıyor Tad. "Sonunda onu geçtiğinde ona ahmak dedin, bu yeterli değil mi?"

Hillen Teyze arabasının kapısını açarken soruyor.

Kuzenime hem eğlenen hem de yargılayan bir bakış atıyorum ve ağzımı .

"Öyleydi," diye savunuyor. "Ve anneniz küfür polisi olduğunda, bazen yaratıcı olmanız gerekir."

"Dil!" Hillen tersler.

Tad bıkkın bir şekilde bana bakarken annesine eliyle işaret ediyor, hareketleri *"Gördün mü!" diyor. Davamı geri çekiyorum.*

Gülmekten kırılıyorum ve eğlenerek başımı sallayıp arabama doğru ilerliyorum. "Merak etme, birkaç fotoğrafım var. Evimde buluşalım, yüzümüz ve midemiz ağrıyana kadar güleriz. Sana her ayrıntıyı anlatacağıma söz veriyorum."

Tad avuçlarını birbirine bastırıyor ve başını arkaya eğerek göklere *şükrettiğini* ilan ediyor. "Güzel, onlara gülmeyi bitirdiğimizde bana uzun, karanlık ve hayalperestin kim olduğunu ve neden yatağına zincirlenmek yerine burada olduğunu söyleyebilirsin."

Kapısını kapatıp sessizce arabasını çalıştırmadan önce tek kelime bile edemiyorum.

Rogan başını sallıyor ama yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade var ve kendisine iyi bir iltifat edilmesine karşı olmadığı açık. Gözlerimi devirerek arabamın etrafını sarıyorum, büyü kitabını ve Theresa'nın kurtardığı diğer eşyaları arka koltuğa yerleştiriyorum, sonra da külüstür aracıma atlayıp onu çalıştırıyorum. Rogan ve Hoot yanıma kayıyor ve Hoot'un şimşir ağacına işemesi bana bir fikir veriyor. Rogan kemerini bağlayıp Hoot'u kucağına oturturken, yeni keşfettiğim yeteneğimle uzanıp buradaki çitlerde ve ağaçlarda yapabileceğimi umduğum şeyi yapmaya yetecek kadar ata özü olup olmadığına bakıyorum. Yeterince eminim, ihtiyacım olanı buldum ve bir çırpıda, bugünün olaylarının üzerine küçük bir sihirli kiraz ekledim.

Uzaktan siren sesleri geliyor ve gaza biraz fazla sert basıp uzaklaştığımda adrenalin tavan yapıyor. Kıkırdıyorum ve Rogan başını çevirip bakıyor, el işimi görmeden önce bir an için kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Az önce bütün çitlerini sık gibi mi yaptın?" Rogan bana soruyor ve beni yargılıyor mu yoksa etkileniyor mu anlayamıyorum.

Omuz silkiyorum. "Sadece beni hatırlaman için küçük bir şey."

Bir kahkaha atıyor ve Hoot onun kalçalarının üzerine uzanıyor. Giydiği kotun içinde ne kadar kaslı göründüklerine bakmak yerine, düşüncelerimi Hoot'la ne halt edeceğime odaklıyorum.

O artık benim tanıdığım değil ama onu barınağa geri götüremem. Orada ölüm hücresindeydi. Kışındaki napalm dışında, o kadar da kötü değil. Şu anda onu tutamayacağımı biliyorum, kayıp cadıları ve onları kaçırın kişi ya da kişileri aramaya çıkmak üzereyken olmaz. Gazı silah olarak kullanılabilse bile onu bir bebek taşıyıcısına bağlayıp gezintiye çıkaramam. İşler girdiğinde benimle birlikte bir evi olacak ama şimdilik onunla ne yapacağım?

Bir korna sesi beni zıplattı. Düşüncelerim Hoot'un durumundan Tad'in yanıma yanaşan kahverengi Prius'una kayıyor. Yolcu camını indiriyor ve ben de camının inmesini sağlayan eski kolu çevirmek zorunda kalıyorum.

"Sona kalan çürük yumurta olur!" Tad bağılıyor ve sonra Prius'unun motoru vınlarak önüme geçiyor ve yarışa başlıyor.

"Seni ahmak!" Yüzümde geniş bir gülümsemeyle ona bağıyorum ve sonra gaza basıyorum.

"Gördüğüm kadarıyla *manyaklık* aileden geliyor," diye kuru bir gözlemde bulunan Rogan, arabanın kendi tarafındaki koluna hayatında hiç görmediği kadar hareket veriyor.

"Eğer bununla başa çıkamayacaksanız, Bay Kendrick, hayatıma girmek için yaptığınız her şeyi geri alıp yolunuza devam edebilirsiniz," diyorum ona, ses tonum sakince.

Rogan yüzündeki ifadeyi değerlendirerek, "Bana bir şey söyle," diye söze başladı. "Bu büyü işinde yeni olduğunu sanıyordum-"

"Öyleyim," araya giriyorum, bununla nereye varmaya çalıştığından emin değilim.

"O zaman bütün bunları orada nasıl başardın? Ne büyüler, ne şifalı bitkiler, ne büyüteçler, ne de yeni keşfettiğin büyüü bu kadar ustalıkla yapmana yardımcı olduğunu görebildiğim başka bir şey. Tüm bunların gerçekleşmesi için benim sihrimden faydalanman bile gerekmedi mi?"

Ona bakıyorum, içimde bir şaşkınlık titreşimi dolaşıyor. Bunu neredeyse bir iltifat olarak kabul edebilirim. Neredeyse.

"Eğer söylediğin gibi bu kadar yeniysen ve hazırlıksızsın, tüm bunlar teyzenin evinde nasıl oldu?"

Ses tonunda hoşuma gitmeyen bir güvensizlik belirtisi var, ancak *buna* değinmek yerine sorusunu yanıtlamaya karar verdim, çünkü çoğunlukla

Sanırım bunu yaparsam, kendi sorularımın bazılarına da cevap bulabilirim.

"Hemamancer'lar için seçimin nasıl işlediğinden emin değilim," diye başlıyorum, gözlerimi ondan ayırarak bu kapalı toplulukta yolumu bulup

Tad'in kışını tekmeleyerek eve dönüyorum. "Ama kendimi kemiklere mühürlediğimde, kafamın içindeki bu kasanın kilidini açmış gibi hissettim.

Birden bir şeyler biliyordum, artık gücüm olduğunu biliyordum ama tam olarak nasıl ortaya çıkacağını bilmiyordum. "Magda'nın evine girdiğimde kendimi çok kızgın hissettim. Sanki duygularım aynı kasayı tekrar açmış gibiydi ve aniden bu gücü nasıl kullanmak istediğime dair seçeneklerim oldu. Onları lanetleyebilir, onlara işkence edebilir, sahip oldukları her şeyi hızlı ya da yavaş bir şekilde yok edebilirdim. O anda sihrimin yapabileceği o kadar çok seçenek, o kadar çok farklı şey vardı ki, hepsi bir katalog gibi önüme serilmişti. Toprağın içindeki osteo maddeyi hissedebiliyordum ve ben de tam olarak buna . Sanki alışveriş sepetime koymuş ve çıkış yapmış gibiydim.

Sonra bir de baktım ki

oluyor. Senin için de öyle değil miydi? Kardeşin için?"

"Hayır," diye cevaplıyor basitçe.

Detay vermesini bekliyorum ama vermiyor. Tedirginlik düşüncelerime sızıyor ve bu konuda ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Bana olanlar normal değil mi? Her aile ya da her büyü akışı için farklı mı?

Hemen o anda gecenin geri kalanını okuyarak ve çalışarak geçirmeye karar verdim. Büyükannem bize soyumuzu ve bazı genel cadı bilgilerini öğretmeye çalıştı ama belli ki kaçırdığım çok şey var. Büyü olduğunu, nasıl çalıştığını ve büyükanneimin yaptığı şeyleri biraz biliyordum. Ancak bunun ötesinde daha fazlasını bilmeye olan ilgisizliğim beni burada açıkça sakat bıraktı ve bunu mümkün olan en kısa sürede düzeltmem gerekiyor.

"Peki senin için *nasıldı*?" Bu işin peşini bırakmaya hiç niyetim olmadığı için üsteliyorum. Benim ailemde işlerin nasıl yürüdüğüne herhangi bir ailedeki herhangi bir seçim için nasıl yürüyeceğini varsaydım, ancak Rogan'ın yankılanan hayır cevabı beni ikinci kez tahmin etmeye ve son derece merak etmeye itti.

"Benim soyumdaki büyü, büyüünün ölümlülerle ilk birleştiği ve ilk cadıların doğduğu zamanlardaki gibi çalışıyor."

Anlattığı hikâyenin bir varmış bir yokmuş havası kaşlarımı kaldırmama neden oluyor ama sessiz kalıyorum çünkü sanki *Yüzüklerin Efendisi* kitabına yeni başlıyormuşum gibi hissediyorum.

"Bizler sonradan şans eseri seçilmedik, bizi varis olarak tanımlayan bir büyü kıvılcımıyla doğduk. Yeterince büyüdüğümüzde, Elon ve ben soyumuzun Hemamancer ve Osteomancer'ı ile çalışmaya gönderildik.

Onlarla birlikte, bu dünyada, bizim zamanımız geldiğinde bilmemiz gereken her şeyi uygulayarak büyüdük."

Tüm bunları son derece gerçekçi bir şekilde anlatıyor, ama ben yine de onun yetiştirme tarzının çok soğuk ve yalnız olduğunu düşünmeden edemiyorum. "Ailen seni uzağa göndermek zorunda kaldığında ne hissetti?" diye soruyorum. Meraklı olduğumu ve bunun beni ilgilendirmediğini bilsem de kendime engel olamıyorum.

Rogan omuz silkiyor ve elini Hoot'un başının tepesinden kışına doğru gezdiriyor, bu hareket sabit ve sanırım rahatlatıcı. "Ailem büyülü bir şekilde avantajlı olduğu için eşleştirildi. Kendrick Hanesi'nde işler böyle yürür. Her şey en iyi, en güçlü, en kudretli olmaya bağlı. Ailem, çocukları varis olursa kendilerinden ne bekleneceğini biliyordu."

"Sizinki gibi şeyler yapan çok aile var mı?" Arkaik bir gelenekler dizisi gibi görünen bu şey karşısında şaşırarak soruyorum.

"Eskisi kadar çok değil, ama birçok kurucu büyülü ev hala orada ve işleri her zaman böyle yaptılar.

"Benim büyüdüğüm yere kıyasla her şey çok havasız, çok boğucu görünüyor. Kardeşinin bundan kaçmadığına emin misin?"

Rogan bir an beni inceliyor ve soruları mı düşünüyor yoksa yüzümün düzlemlerinde bir şey mi arıyor anlayamıyorum. "Belki," diye cevaplıyor sonunda. "Sanmıyorum, ama her olasılığı göz önünde bulundurmamak aptallık olur. Ama durum böyle olsa bile, diğer kaybolmaları nasıl açıklıyorsun?"

"Diğer cadılar da *kurucu evlerden* mi?" En aristokrat sesimle çay fincanı tutuyormuş gibi yaparken soruyorum, tabii ki serçe parmağım dışarıda. Hız limitinin yarısı kadar hızla giderken önümü kesen bir pisliğe çalışıyorum ve öfkeyle şerit değiştirerek yanlarından hızla geçiyorum. "Nasıl birleşeceğini öğren, seni mankafa!" Hala açık olan pencereden bağıriyorum ve sonra özür dilemek için el salladıklarında kendimi bir pislik gibi hissediyorum. *Oops*, sanırım yol öfkemi geri alacağım. Sanki artık yol arkadaşımıyız gibi el sallıyorum ve hemen uzaklaşıyorum.

"Biri öyle," diye yanıtlıyor Rogan, benim sürüş gafımı görmezden gelerek. "Ama diğerleri daha yeni hatlardan."

Massachusetts'te büyüdüm, yüzden *Eski Paraya* karşı *Yeni Para* olayı benim için yeni değil, ama sihirde de böyle olduğunu görünce biraz şok oldum. Muhtemelen olmamalıyım; bunun bir modelini görecektim kadar tarih biliyorum

çoğu şey söz konusu olduğunda. Din, toprak, para, büyü, politika, liste gerçekten sonsuzdur ve hangi seçenek olursa olsun, her zaman en üstte olmak isteyen bir grup vardır ve en alttaki insanlar bir gün hayattaki kaderlerinin değişeceğini umarlar.

"Peki ya sen?" Rogan, keskin bir sağa dönüp apartman kompleksime giden sokaktan aşağı inerken bana soruyor.

"Peki ya ben? Sihrimi nasıl kazandığımı biliyorsun." "Hayır, senin üzücü çocukluk hikayen ne?"

"Üzücü, üzücü olduğunu düşündüren ne?"

"Herkesin hüzünlü bir çocukluk hikayesi vardır," diye basitçe cevap veriyor ve bu beni duraksatıyor.

Belki de haklıdır. Benimki ideal değil. Ben bunun üzücü olduğunu hiç düşünmedim ama dışarıdan bakan biri düşünebilir.

"Annem beni doğururken ölmüş," diyorum. "Bu pek çok insanı yıktı. Oldukça inanılmaz biriydi, ama parçaları toplamak bana ve babama kaldı. Hillen teyzem yardım etti, Tad de kuzenden çok kardeş sayılır ama hüzünlü hikâyeler arasında benimki biraz ezik kalıyor." Otoparka girip sitenin arka tarafındaki binama doğru ilerlerken şaka yapıyorum.

Rogan'a söylemediğim şey, ben on altı yaşına gelene kadar ailemde büyümenin oldukça olduğuydu. O zaman babam kanser oldu. Çocukken tipik kötü anlar yaşadım, bir karavanda yaşadığım ya da en yeni kıyafetleri ve trendleri giymediğim için alay edildim, ama babam hastalanana kadar gerçekten incinmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmedim. Ve öldüğünde, ilk ihanet acısını o zaman hissettim.

Sanki profesyonel bir dublör araba sürücüsüyümüşüm gibi ciyaklayarak bana ayrılan park yerine giriyorum. E-frene basıp zaferimi kutlamaya hazırlanıyorum ama kafamı kaldırdığımda Tad ve Hillen'in tüm ihtiyaçlarıyla apartman kapımın önünde durduklarını görüyorum.

Şaşkınlıktan çenem düşüyor ve Tad'in gülümsemesi daha da genişliyor. Prius'unun bir şekilde zaman bükücü bir DeLorean'a ya da kara hız rekorları kırmak için tasarlanmış roket arabalardan birine dönüşüp dönüşmediğini kontrol etmek için ziyaretçi park yerine bakıyorum, ama hala sadece bir Prius.

"Nasıl olur da..." Arabamdan inerken sordum. Buraya neredeyse mükemmel bir şekilde geldim, yol öfkesi olayı hariç.

Tad uzanıyor ve kapımın etrafındaki süslemenin tepesinde pek de iyi saklamadığım saklı anahtarı arıyor.

yüksek sesli, acımasız bir köpek havlaması duyuluyor ve bir cehennem köpeğinin sitede başıboş dolaşmasına kimin izin verdiğini görmek için dönüyorum. Tek bulduğum Hoot'un bir kez daha Rogan'ın kollarında kıpırdanması. Belki de Rogan'ın olmasını istediği gibi kucaklayıcı değildir. Havlama sesi tekrar duyuluyor ve tehditkâr sesin patatesten geldiğini duyunca şaşkına dönüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bu küçük yavrunun Michael Clarke Duncan tarzı bir havlaması var. James Earl Jones bir köpek olsaydı, havlaması Hoot'unki kadar derin ya da korkutucu olmazdı.

Rogan, Hoot'u kollarında tutmak için mücadele eder ve onu yere yatırmak için hızla eğilir.

"Muhtemelen yine sıçmak zorunda. Dışarıda olmamız iyi bir şey, ama o işini bitirene kadar rüzgârda duracağım," diye anons ediyorum.

Ama Hoot'un patileri kaldırıma değer değmez, daireme doğru havalanıyor. Birisi evde olduğu için heyecanlı, ya da en azından yaptığı öfkeli havlama ve hırlama olmasaydı öyle düşünebilirdik.

"Ne oluyor be?" Peşinden giderken soruyorum. Eski tanıdığım ondan ya da Tad'den bir parça koparırsa Hillen beni öldürür. Neyse ki, Tad anahtarımı indirip kilide takmaya çalışırken şu anda olanlardan habersiz görünüyorlar.

"Dur!" Rogan bağılıyor ve ben de sinirle homurdanıyorum. Bunun Hoot üzerinde işe yarayacağını gerçekten düşünüyor mu?

"Ona dokunma!" diye tekrar bağılıyor ve bu sefer talimat ve sesindeki panik kafamı karıştırıyor.

Hoot cep boyutunda bir Cujo gibi merdivenleri tırmanmaya başlıyor ve ben de Rogan'a neler olduğunu sormak için dönüyorum. Tad kilidimdeki anahtarı çevirirken bir yandan da tüm bu kargaşanın nedenini görmek için arkasına bakıyor. İşte o zaman Rogan'ı bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu anlıyorum.

Dairemin kapısından beyaz bir güç patlıyor. Sanki büyü bir bomba patlamış gibi, ama patlamanın gücü havaya enkaz ve füzeler göndermek yerine doğrudan Tad'e çarpıyor. Patlamanın etkisiyle vücudu geriye doğru bükülürken eli kapı kolunda tuttuğu anahtarın üzerinde donup kalıyor. Tad'in yüzü ve ağzı, hayatımın geri kalanında kâbuslarıma gireceğini bildiğim sessiz bir çığlıkla buruşuyor.

Çaresizce, her şeyin durduramayacağım kadar hızlı gerçekleştiğini izlerken içimi bir korku kaplıyor. Çığlık atıyorum ve bacaklarımı daha da sert pompalıyorum. Hillen'in yüzü şaşkınlıktan çöküyor ve yüzümdeki dehşetin kaynağını görmek için dönüyor. Merdivenleri yarılamış, neredeyse Rogan'ın üzerinden tırmanıyordum ki, teyzemin feryadı bir çığlık gibi içime çarptı.

Nükleer darbe. Korkunç ses içimi dağlıyor ve asla unutamayacağım bir ses olacağının sözünü veriyor.

Hoot sahanlığın tepesine ilk ulaşan kişi oldu, ancak ilk başta yapmaya çalıştığını düşündüğüm gibi Hillen veya Tad'e gitmek yerine, ön kapıya saldırdı ve garip bir şekilde gölgeye benzeyen bir şeyi ısırmaya ve çekmeye başladı. Sanki kapının üzerinde bir film varmış gibi ve Hoot onu sıyırmaya çalışana kadar fark etmedim.

"Tanrım, ona ne oluyor?" Hillen çığlık atıyor, sesindeki çığ acı kalbime hançer gibi saplanıyor. Onlara ilk Rogan ulaşıyor ve Hillen'ı hızla kapıdan geri çekiyor. Neyse ki ona karşı koymuyor ama ihtiyacımız olan boşluğa sahip olabilmemiz için onu hareket ettirmesine izin veriyor.

Tad'den korkunç bir gürültü geliyor ve her ne oluyorsa çok acı verici olduğuna şüphe yok. Magda'nın evinde olduğu gibi kafamda sihirli seçenekler kataloğum beliriyor, ancak sepetime bir şey koyup ödeme yapamadan önce Rogan'ın bir elinde bıçağı ve diğer avucunda derin bir kesik var.

Uсталıkla, kuzenime işkence eden filme karşı semboller çizmek için kanını kullanıyor. Korunma ve sürgün sembollerini tanıyorum ve ne yaptığını anlıyorum. Aklıma bir bıçak görüntüsü geliyor ve hemen onun atalarımın ait olduğunu ve ejderha kemiğinden yapıldığını anlıyorum. İçimi bir ihtiyaç kaplıyor ve birdenbire elimde mor bir kemik kesesi beliriyor. Bir an için onlara bakıyorum, avucuma nasıl ya da neden girdiklerinden emin değilim, ama çantanın içine ulaşmam gerektiğini hissediyorum.

Bu içgüdüyü sorgulamakla vakit kaybetmek istemediğim için çantanın üst kısmını gevşetip içine uzanıyorum ve el büyüklüğünde bir bıçak çıkarıyorum. Az önce hayal ettiğim ejderha kemiğinden bıçağın şimdi elimde olduğunu görmek için aşağıya baktığımda şok geçiriyorum. Ortaya çıktığı kadar gizemli bir şekilde kadife kese kayboluyor ve ben sersemlemiş bir şekilde kalakalıyorum.

Hillen Teyzemin ağlaması beni sersemlemiş hareketsizliğimden çekip çıkarıyor ve şaşkınlığımı üzerimden atıyorum. İşe koyulmaya hazır bir şekilde Tad'in diğer tarafına geçiyorum ama Rogan'ın yaptığı gibi elimi kesip saldıran büyüünün üzerine kan akıtmıyorum. Bunun yerine, bir kez daha büyüümün itici gücüne güveniyorum ve kemik bıçağını kullanarak kendi sembollerimi doğrudan saldıran büyüünün içine oymaya başlıyorum. imge üstüne imge beliriyor ve bıçakla her bir çizgiyi daireme yerleştirilmiş olan altıgen içine çiziyorum. Gölge

Hoot'un ısırma şeklinden yumuşak ve yumuşak görünüyor, ama benim için bir elması kesmeye  alı ıyormu um gibi hissettiriyor.

    sembolü bitirdi imde kolumdaki kaslar  ı lık atıyor ama yaptığımız şeyin i e yaradığını hissedebiliyorum. Rogan sessizce bir büyüyü tekrarlıyor, ama bu bir fısıltı bile değil ve ne olduğunu anlayamıyorum. Bana hiçbir büyü gelmiyor, bunun yerine kemik bı a ın her bir dilimini hex'e, gitmesi talebimle, Tad'in zarar görmemesi için yalvarı ımla ve bunu yapanın canına okuyaca ıma dair s z mlle ba lıyorum.

Tad kendisine çarpan büyülü güce karşı mücadele ederken gözleri panik ve dehşet içinde. Vücudu doğal olmayan bir şekilde geriye doğru e ilmi , eli hala bir tür can simidiymi  gibi d  medeki anahtarı tutuyor. Vücudundaki her gergin kastan acı yayılıyor ve ya adı ını g rebildi im işkence karşısında hayal kırıklığı içinde  ı lık atmak istiyorum. Kızgınlı ımı daha hızlı hareket etmeye ve onu kurtarmak için daha çok çalışmaya yönlendiriyorum.

Büyünün gerçekten zayıflamaya ba ladı ını hissetmem için Rogan'ın elini    kez daha kesmesi gerekiyor. Daha önce bir büyüyle hiç u ra mamı tım, bu yüzden bunun normal olup olmadığını bilmiyorum, ama bu lanet şey delicesine g cl  hissettiriyor. Tüm gücümü topluyorum ve çabalarımı yenileyerek bı a ımı iğrenç büyüye saplıyorum.

  ime i ledi ini hissediyorum.

"Buldum," diye ba ırıyorum, elimde ne olduğundan bile emin değilim ama bedenim ve bıçak kendi kendine hareket ediyor gibi görünüyor ve ben kuzenimi zararlı büyüden uzakla tırırken Rogan geri çekiliyor. Arkamda camın kırıldı ını ve Rogan'ın Hillen'ı teselli ettiğini duyuyorum, az önce kırıd ı iksirin bizi izleyebilecek herkesten saklayaca ını açıklıyor.

Aptalca, tüm bu iksirleri hangi cehennemde sakladı ını sormak istiyorum, çünkü kot pantolonunun şekliyle, nereden geldiklerini göremiyorum. Ama Tad'i neredeyse serbest bıraktım ve bir kez daha beynimdeki  eytan, u ra tığımız şey göz önüne alındığında sinir bozucu bir şekilde uygunsuz davranıyor.

Tad kapıdan uzaklaşırken nefes nefese kalıyor ve sonunda anahtarı kilidin içinde bırakabiliyor. Bize dönene kadar tökezleyip inlemesini bekleyerek ona tutunuyorum ama onun yerine betona yı ılıyor ve bu sırada kafasını çarpmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Rogan bana yardım etmek için dalıyor ve Tad'i sırt üstü çeviriyoruz, nefes nefese kaldığını görebiliyorum. "Bo uluyor!" Ba ırıyorum ama Tad'in hava yolunu a maya çalışırken Rogan beni durduruyor.

"Hayır, bu bir u ursuzluk kalıntısı. Büyükannen sana nasıl arınaca ını   retti mi?" diye aceleyle soruyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kahretsin, öyle mi?

Tad'in ağzı, suya geri bırakılmak için yalvaran oltaya takılmış bir balık gibi açılıp kapanıyor. Morarmaya başladığında düşünemiyorum ve gözlerimin önünde ölmekte olduğu gerçeği beni sarsıyor.

"Lennox!" Hillen Teyze çığlık atıyor, bu ses üzerime bir ton tuğla gibi düşen bir talep. "Ona yardım edin!" diye yalvarıyor, yalvarışı o kadar çığ ve kırık dökük ki, duygularım beni ezerken görüşüm hemen bulanıklaşıyor. Rogan oğluna dokunmaması için onu hırıltılı bir uyarıyla geri itmek zorunda kalıyor ve içimde bir şeylerin paramparça olduğunu hissediyorum.

"Lennox, öyle mi?" Rogan soruyor ve ben ona bakarken dehşet içindeki gözlerimdeki yaşlar dökülüyor.

"Bilmiyorum, hatırlamıyorum!"

Bakışlarımı Tad'e çeviriyorum, en iyi arkadaşımın nefes alma çabası gittikçe zayıflarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. O ölecek ve bu tamamen benim hatam olacak.

"L ennox! Bana bak," diye emrediyor Rogan, panik boğazıma tırmanıp nefes yolumu kapatmakla tehdit ederken.

Gözlerim ona kayıyor ve bulduğum sert, acımasız parıltı bakışlarında tam da kendimi toparlamam için ihtiyacım olan şey var.

Gömleğinin altına uzanıp orada sakladığı şeyi çekiştirerek, "Sana yol göstereceğim," diyor.

Elinden ipeksi kırmızı bir kese çıkar, onu gömleğinin altında saklayan kayışlar yıpranmış ve koparıldığı için hasar görmüştür. Keseyi açıyor ve bir avuç dolusu gevşek ot çıkarıyor, onları artık mücadele etmeyi bırakmış olan Tad'in etrafına serpiyor, uğursuzluk son savaşını çalmaya çalışırken vücudu zayıf spazmlarla sarsılıyor.

Rogan, "*Adhaint*," diye komut verir ve otlar hemen yanar ve ardından arkalarında kokulu bir duman halkası bırakarak söner.

Rogan'ın Tad'in üzerine sıvı serpmesini izlerken adaçayı kokusu burnuma çarpıyor ve bu koku parçalanan sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor.

"Bana ellerini ver."

Hemen uzanıp avuçlarımı onunkilere koyuyorum ve bunu yapar yapmaz, tanıdık bağı aktive ettiğini ve sihrimi çekiştirmeye başladığını hissediyorum. Nefesim kesiliyor ve "Sıra sende" demeden önce bir süre yüzümü inceliyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi tamamen açıyorum, tanıdık bağımızın yerinde olduğundan emin olmak için ilk kez kontrol ettiğimde Hoot ile yaptığım gibi umutsuzca Rogan ve benim aramdaki bağlantıyı arıyorum. Onu kolayca buluyorum, sıcak ve güçlü ve özüm gibi hissettiren şeyin etrafına sarılmış... ruhum. Sürpriz

içimde bir titreşim var ama bunu görmezden geliyorum. Ben bir Ruh Cadısı değilim, bu yüzden yanılıyor olabilirim ve şimdi Rogan'ın büyüsünün orada ne halt ettiğini araştırmanın zamanı değil.

Bağlantıyı çekiyorum ve Rogandan gelen küçük bir homurtu bunu hissettiğini doğruluyor. Ona bakıyorum ve sadece bana ait olması gereken bir şeye başkasının erişimine izin verdiğim için hissettiğim huzursuzluğu onun yüz hatlarında da görüyorum. Sanki adını içimin her yerine kazımış gibi ve tek yapmak istediğim onu temizlemek. Bu konudaki tüm endişelerimi ve duygularımı bir kenara iterek kendimi yalnızca Tad'i kurtarmaya odaklanmaya zorluyorum.

Rogan, "Benden sonra tekrar et," der ve sonra yavaşça bir büyü söyler. Bitiriyor ve hemen ardından tekrarlıyor. O tekrar başlayana kadar dinliyorum ve sonra arındırıcı kelimelere kendi sesimi ekliyorum. Gevşek adaçayının dumanı etrafımızda yoğunlaşıyor ve Rogan'ın kuzenimin üzerine serptiği sıvıdan gölde sıcak bir günün kokusu yayılıyor.

Büyü dudaklarımdan dökülürken gözlerimi kapatıyorum. Yapabildiğim tüm büyüyü sözlerime aktarıyorum ve Tad'in üzerinde hareket ettiğini, ona yapışan kötü büyüyü temizlediğini hayal ediyorum. Onu kurtarması için yalvararak, güçlerin bunu düzeltmesini talep ederek büyümü döküyorum. Tüm umudumu dünyaya salarken ve bunun yeterli olması için dua ederken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Tüm varlığımla dua ediyorum, gözlerimi açıp işe yaramadığını görmekten korkuyorum.

Korku ve umutsuzluk benimle alay ederken ellerim Rogan'ın ellerini sıkıyor. Kavrayışı benimkine karşı sıklaşıyor ve sonra garip bir şey oluyor. Üzerime bir serinlik damlıyor, kemikleri kendime mühürlediğimde yaşadığım soğuk ve rahatsız türden değil, daha çok sıcağı ve sefaleti kovalayan hoş bir rahatlama gibi İçimde hareket ediyor, duyularımı gıdıklıyor ve sonra aniden bedenimde yaşayan tek kişinin ben olmadığımı hissediyorum.

Başka bir farkındalık bana karşı sıkıca bastırılıyor ve tüm sinir uçlarımla her türlü hisle ateşlenmesine neden oluyor. Çekirdeğimde bir karıncalanma hissi oluşmaya başlıyor, ama zihnimde görüntü üzerine görüntü yanıp sönmeye başladıkça bunun ne olduğuna konsantre olamıyorum. O kadar hızlı hareket ediyorlar ki onları ayırt etmek zor. Bazen çocuk halimi yakalıyorum, bazen de tanımadığım başka çocuklar.

Noel sabahı yıllardır istediğim oyuncak at setini açarkenki halim gözümün önüne geliyor. Şişman turuncu bir tekire sarılan bir çocuk. Ortaokuldaki ilk kötü kız deneyimimden sonra ağlayan ben. Gecenin bir yarısı balık tutmak için evden gizlice çıkan iki çocuk. Çılgık atan bir adam.

Yüzü öfkeyle buruşmuş. Benim olmayan bir kese kemik. İlk öpücüğüm. Balık tutmaya giden aynı çocuklar arasında bir yumruk kavgası, ama şimdi daha büyükler ve Rogan'ı gençlerden birinin yüzünde tanıyabiliyorum.

Babamın bana hasta olduğunu söylediği gün bana sarıldığını görüyorum. Umutsuzluktan ağırlaşmış kanlı eller. Babamın notunu bulduğum gün küvette oturmuş, ölü gözlerle fayanslı duvara bakan ben. Rogan'ın içine girip çıkarken kendinden geçerek kıvranan güzel bir kadın. Son erkek arkadaşım dizlerinin üzerine çöküp iç çamaşırımı yavaşça aşağı çekerken.

Şok içimde sekiyor ve önümde yanıp sönen hayatlarımızın makarasından uzaklaşmaya çalışıyorum, ancak bir şey yapamadan önce göğsümde çiçek açan büyüün yoğunlaştığını ve kör edici bir şekilde daha parlak hale geldiğini hissediyorum. Sanki birisi göğüs kafesimin arkasında küçük bir atom bombası patlatmış gibi, Rogan'dan ve benden bir ışık ve güç dalgası fişkırıyor.

Tad'den cezalandırıcı büyüün tüm izlerini söküp alıyor ve Hillen teyzeme çarptığında onu balkon korkuluklarına fırlatıyor. Dairemin camları takırdıyor ve yanımdaki boş dairenin kapısı ortadan çatlıyor. Duygu ve his dalgaları içimde güçlenirken nefes nefese kalıyorum. Kafa karışıklığı, ihtiyaç, kayıp, ilgi, hayal kırıklığı, beni bombardıman eden ve acil dikkatimi talep eden her şeyi düşünmek zor.

Ellerim hâlâ Rogan'ın ellerinde ama ikimiz de ilahi söylemeyi bıraktık. Aşağı baktığımda Tad'ın sağlıklı geri geldiğini ve derin derin hava çektiğini görüyorum. Ona uzanmaya çalışıyorum ama ellerim çelik gibi bir tutuşun içinde sıkışıp kalıyor. Bakışlarımı kaldırıyorum ve yeşil gözler benimkilere sabitleniyor. Rogan yoğun bir şekilde bana bakıyor, kendi nefes alış veriş zor ve yanakları kızarmış.

Yaptığım her şeyi gördü mü?

Bir süre ona bakıyorum, sanki bu sorunun cevabını bakışlarında okuyabiliyormuşum gibi, ama Tad nefes nefese kalıp oturduğunda Rogan ellerimi bırakıyor ve az önce aramızda olan her şey kırılğan bir balon gibi patlıyor.

Tad'i kemik kıran bir sarımayla sarmalıyorum ve Hillen Teyze hıçkırıklarla ikimizi de tutuyor. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ve iyi olduğumuzdan emin olana kadar ikimizi de kontrol ediyor. Gözyaşları hepimizin yüzüne damlıyor ve birbirimize sarılıp ağlıyor ve bir anlığına yeniden birlikte oluyoruz.

"İyi misin?" Boğuşmalarımızdan kurtulurken Tad'e soruyorum. Ellerini yüzüne sürüyor ve açık kahverengi saçlarını karıştırıyor.

"Evet, sanırım öyle" diyor, sesi biraz şok olmuş gibi çıkıyor. "Başım ağrıyor ve sanki dokuz bin yıldırım çarpmış gibi hissediyorum, ama bunun dışında..." Tad omuz silkip küçük bir kahkaha atıyor ve ben az önce olanlardan dolayı o kadar rahatlamış ve bunalmış durumdayım ki sulanmam iki katına çıkıyor. Tad'ın ellerini yana bırakırken ellerinde oluşan hafif titremeyi kaçırmıyorum.

Çok yakındı. Hem de çok yakındı.

"Çok özür dilerim-" diye teklif ediyorum ama Hillen beni susturuyor.

"Bu senin hatan değildi, Leni. Bunu kimin yaptığını bilmiyorum ama onları bulduğumda, az önce bana yapmaya çalıştıkları gibi, kalplerini göğüslerinden söküp çıkaracağım. Aptal piçler."

"Hillen Teyze, ne biçim konuşuyorsun!" Gözyaşlarımdan arınmış yüzümü silerken sessizce alay ediyorum. Beni şakacı bir şekilde çimdikliyor ve Tad ile beni tekrar sıkı bir kucaklaşmanın içine çekiyor. "Bebeklerim olmasaydı ne yapardım?" diye soruyor ve az önce olanlardan sonra ekstra bir rahatlama dozuna ihtiyaç duyarak bir anlığına kucaklaşmaya gömülüyorum.

Kalbim hâlâ kaburgalarımı dövüyor ve adrenaline dolmuş hissediyorum. Az önce kuzenimi öldürmeye çalışan kişiyi avlamak ve ona acı çektirmek istiyorum. Rogan burada olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Kafamı kaldırdığımda onu dairenin kenarına yaslanmış, sessizce buluşmamızı izlerken ve birbirimizi teselli etmemiz için bize alan tanırken buluyorum. Hoot ayaklarının dibinde oturmuş, sarhoş ama bunu kabul etmeyen biri gibi bacağına yaslanmış.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, gözlerim yine doluyor ve sesim minnettarlıkla kalınlaşıyor.

"Bu senin içindi," diye basitçe açıkladı.

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum, az önce birinin beni öldürmeye çalışmasını ve Tad'ın çapraz ateşte kalmasını nasıl karşılayacağımdan emin değilim. "Magda böyle bir büyü yaratabilecek kadar güçlü birini tanıyor mu?" Hillen'a soruyorum.

Başını sallıyor ama düşünceli bir şekilde kapıya bakıyor. "Öyle bir şey yapsa çok şaşırdım. Ailemizde önemli biri olduğunu düşünüyor ama *bizim* dışımızda hiçbir gücü yok, hiçbir etkisi yok. Büyü topluluğu için önemsiz biri; böyle bir büyü yapacak kadar güçlü birinin ona ya da Gwen'e aldırış edeceğini sanmıyorum."

Söyledikleri mantıklı ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak hiçbir şey yapmıyor. Magda ve Gwen değilse kim?

"Seni öldürmek için tasarlanmadı," diyor Rogan, yeşil bakışları ön kapımı da inceliyor. "Seni burada tutmak, yavaşlatmak için tasarlanmıştı. Eğer sen olsaydın ve büyüden kurtulabilseydin, uğursuzluk daha yavaş hareket ederdi. Büyün doğal olarak onu ele geçirmesini engellemek için mücadele ederdi," diyor bana dikkatle. "Ama kuzeninin hiç büyüğü yok. Onun uğursuzlukla savaşamaması ya da onu yavaşlatamaması uğursuzluğu ölümcül hale getirdi. Teyzen ve kuzenin dışında başka düşmanın var mı?" diye soruyor ve endişeli bir bakışla bana dönüyor.

Rogan'ın çenesinde bir tik başlar ve sıkıntılı olduğu açıktır. O da bunun olacağını tahmin etmemiş gibi görünüyor. Sadece kardeşini ve bunun onun için ne anlama geldiğini düşündüğünü hayal edebiliyorum. Eminim Elon'ı kaçıran kişinin beni bu kadar çabuk bulmasını beklemiyordu. Şey, bu ikimizi yapar. Büyücüler bir grup dedikoducu olmadıkça, büyüğü topluluğun Ruby'nin henüz öldüğünden haberi olacağını sanmıyordum.

"Bir keresinde kötü eleştiride bulunduğum bir kuaför dışında ölümcül bir düşmanım olduğunu sanmıyorum. Teknik olarak beni öldürmekle tehdit etmedi, sadece bana yaptığı sarı röfle ve saçıma her ne yaptıysa bir ay boyunca kıvrıcıklaştıran şey hakkında insanlara gerçeği söylediğim için cehennemde çürüyeceğimi söyledi. Ama bu uzun zaman önceydi ve o kesinlikle bir Lesser'dı."

Hillen ayağa kalkıyor ve ben daha gözümü kırpmadan Rogan sıkı bir sarılmayla sarmalanıyor. Teyzem ona övgü ve hayranlık , o da garip bir şekilde teyzemin sırtını sıvazlıyor. Ona bir şey söylemeye başlıyor ama dirseğime dokununca dikkatim dağılıyor.

"Peki... şu güzel kot pantolonlu şövalyenin kim olduğu konusunda beni bilgilendirmek ister misin?" Tad omzumu dürterek soruyor.

Kıkırdarak rahatladığımı hissediyorum. Tad'i bir kez daha kucaklamak için kendime çekiyorum, iyi olması beni çok rahatlatıyor. Eğer ona bir şey olsaydı kendimi asla affedemezdim. Tad de bana sarılıyor ve bir dakika boyunca öylece kalıyoruz, her şeyin bir kez daha yoluna girdiği o ana kapılıp gidiyoruz.

"*Bu* Rogan Kendrick," diye başlıyorum kendimi toparlayıp isteksizce gitmesine izin verirken. "Büyükannemin ona bir konuda yardım etmesi gerekiyordu, yani şimdi ben ona bir konuda yardım ediyorum," diye açıklıyorum buklelerimi yüzümden uzaklaştırırken. Neden bu gün sanki yıllardır sürüyormuş gibi geliyor?

Biraz kestirmem lazım.

Rogan'ın beni tanıdığı yapıp sonra da bayılmasıyla ilgili tüm detayları bilerek atlıyorum. Tad için yaptıklarından dolayı biraz kahraman tapınmasını hak ettiğini düşünüyorum. Onun hakkındaki balonlarını başka bir gün patlatmam gerekecek.

"Rogan Kendrick," diye tekrarlıyor Tad sessizce, temposu şımarık ve biraz da korkmuş. "Umarım *ona yardım* etmek derken yatağına *yardım* etmeyi kastediyorsundur, çünkü eğer öyle değilse, o zaman sen, Leni, müsrif bir kızsın ve Büyükanne Ruby'nin bu konuda ne hissettiğini biliyorsun."

İçimden kuşkulu bir homurtu geçiyor ve gözlerimi deviriyorum. "Büyükanne Ruby sebzelerimizi yememizden bahsediyordu, yolumuza çıkan her güzel yüzle çıldırmamızdan değil."

"miydi?" Tad kaşlarını sallayarak karşı çıkıyor. "İnan bana, o benim tipim değil," diye karşı çıkıyorum.

"Ne? Kahraman kompleksi olan ve dudakları ruhunu çalabilecek kadar güzel yarı devlerden hoşlanmıyor musun? Tabii... benim takımında mı oynuyor? Herhangi bir titreşim almadım... Lanet olsun, büyü gaydarımı mı yok etti?" diye soruyor panikle, bu da beni güldürüyor tabii. Stres ve suçluluk duygusu omuzlarımdan yuvarlanırken ruh hafifliyor ve rahatlama içime geri dönüyor.

"Dil!" Hillen Teyze, Rogan'la aralarında geçen konuşmayı bölerek azarlıyor. Konuşmaları sırasında oğlunun ağzından çıkan küfürleri nasıl duyduğunu bile bilmiyorum. Gülümsüyorum.

Tad gözlerini deviriyor ve tekrar ayağa kalkma zamanının geldiğine karar veriyor. Arkama uzanıyor ve onu kesmek için kullandığım kemik bıçağı düşmüş olması gereken yerden alıp bana uzatıyor. "Kendini silahlandırmaya ne zaman başladın bilmiyorum ama bunu bulundurma sevindim. O büyü acıttı."

Ayağa kalktığımızda içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor ve Tad uzanıp beni yanına çekiyor. "Yapma bunu Len. Annem haklı, bu senin hatan değil. Güvenliğimiz için kendini uzak tutma fikrine kapılma. Büyü konusunda daha iyi olacaksın ve bu gibi saçmalıklar o kadar da önemli olmayacak."

Başımı sallıyorum ama içimden bir ses kendimi sorumlu ve ciddi anlamda huzursuz hissettiğimi söylüyor. Bu onun başına benim yüzümden gelmişti. Suçluluk duygusunu bir kenara itiyorum, daha sonra bununla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum. Elimdeki bıçağı bakıyorum, onunla ilgili merakım bir kez daha uyanıyor.

"Bıçak kesenin içindeydi," diye açıkladım. "Oraya nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Yemin ederim daha önce çantada sadece kemikler vardı."

Rogan'ın derin sesi, "Onu sen yarattın," diyor.

"Şimdi ne diyeceksin?" Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken soruyorum ve bıçaktan Rogan'a bakıyorum.

"Sen... onu çağırdın. Bunu hepimiz yapabiliriz. İhtiyacımız olan bir şeyi düşünebiliriz ve eşyayla bir tür bağlantınız olduğu sürece onu büyüleyerek kendinize getirebilirsiniz. Ayrıca onu tekrar kesenin içine koyarak da büyüyle uzaklaştırabilirsiniz."

"Hermione'nin... kahretsin, hangi kitap olduğunu hatırlayamadığım şu çuval gibi mi?" Tad heyecanla soruyor.

"Hayır, bazı çocuk kitaplarındaki gibi değil. İstedığımız her şeyi tutmak için sihirli değil, bundan daha karmaşık," diyor Rogan, iddiaya kibirli bir kızgınlık duyarak.

"Kesinlikle bir Ölüm Yiyen olurdu," diyor Tad rastgele, başparmağıyla Rogan'ı işaret ederek.

Kıkırdıyorum, Tad'e doğru eğilip fısıldamadan önce Rogan'a bir kez daha bakıyorum, "Söylemiştim."

"Her zaman güzel olanlardır," diye karşılık verir. "Tıpkı annenin her zaman söylediği gibi." "Haklı olmasından nefret ediyorum."

"Amin," diye katılıyorum hiç vakit kaybetmeden.

Rogan sadece başını sallıyor, sanki Tad ve ben onun için çok fazlaymışız gibi. "Gitmemiz gerek," diye homurdanıyor. "Daha önce de söylediğim gibi, buraya büyü yapan kişi seni öldürmeye çalışmıyordu, yani senin için geri gelmeyi planlıyordu. Bu gerçekleşmeden önce gitmeliyiz."

"Bence daha iyi bir plan onları beklemek. Ortaya çıktıklarında da saldırıp canlarına okuruz," diyorum.

"Langua-" diye başlar Hillen.

"Neredeyse Tad'i öldürüyorlardı Hillen Teyze, sanırım bunu yapanlar söz konusu olduğunda birkaç kelimeyi es geçebiliriz," diye araya giriyorum.

Derin ve yorgun bir iç geçiriyor. "Yeterince makul," diye kabul ediyor ve Tad'in ağzı tam bir şokla açılıyor.

"Ne yani? Kemiklerin evcil hayvanı oldu ve aniden geçiş izni mi aldı?"

Hillen Teyze şakacı bir şekilde Tad'in kafasına bir tokat atıyor ve Rogan'la ikimiz de kahkahalar atıyoruz.

"Hey," diye itiraz ediyor Tad.

Rogan, "Kendini nasıl koruyacağını daha iyi bilseydin," diye başlıyor, "ve savunmasız, büyüsüz teyzen ve kuzenin burada olmasaydı, o zaman bunu kimin yaptığını görmek için beklemenin iyi bir fikir olacağına katılırdım, ama içinde bulunduğumuz durum bu değil," diye belirtiyor ve Tad başının arkasını ovuşturuyor.

Önce teyzeme sonra da Tad'e bakıyorum ve onun haklı olduğunu anlıyorum. Onlara bir şey olmasına izin veremem. "İçeri girebilir miyim? En azından bir çanta hazırlamam lazım... nereye gidiyoruz?" Planın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ederek bastırıyorum.

"Blackbriar, Tennessee."

"Kulağa uğursuz geliyor," diye gözlemliyor Tad ve ben de aynı fikirde olmadığımı söyleyemem. "Blackbriar, Tennessee'de ne var?" diye soruyor bana.

"Sonra açıklarım ama Rogan haklı, sen ve annen gitmelisiniz. Burası kesinlikle güvenli değil ve başka bir şey olması durumunda, ikinizin de bunun ortasında kalmanızı istemiyorum."

"Neler oluyor, Leni? Neden biri sana zarar vermek istesin ki?" Hillen Teyze kahverengi gözleriyle endişeli bir şekilde soruyor.

"Emin değilim. Rogan ve ben de bunu anlamaya çalışacağız. Siz ikiniz gidin, ben arayıp kontrol edeceğim ve gideceğimiz yere vardığımızda her şeyi açıklayacağım."

Bir an beni inceliyor, bakışları benden Tad'e ve tekrar bana dönüyor. Onları güvenli bir yere götürmekle burada kalıp beni korumaya çalışmak arasında kaldığını görebiliyorum.

"İyi olacağım," diye ona güvence veriyorum. "Tamamen savunmasız değilim," diyorum ona, artık damarlarımda dolaşan büyüye atıfta bulunarak, ama bir an için Rogan'a bakıyor ve sonra vazgeçiyor.

"Seni terk etmekten nefret ediyorum, ufaklık," diyor, sesi duygusallıktan titriyor. "Sadece ayak bağı olacağımızı biliyorum, bu yüzden dinleyeceğim, ama bunların herhangi biriyle tek başına başa çıkma düşüncesinden nefret ediyorum."

Kollarımı açıyorum ve teyzem kollarıma girip beni hızla güçlü bir şekilde kucaklıyor. Bir saniye sonra Tad'ın ikimizi de sardığını ve sıkıldığını hissediyorum. "Yalnız değilim ve söz veriyorum sadece bir telefon uzağında olacağım. Olan biten her şeyden seni haberdar edeceğim. Umarım tüm bunlar yakında sona erer."

Kelimeler dudaklarımdan kolayca dökülüyor ve ancak döküldükten sonra tadlarının yalana çok benzediğini fark ediyorum. Gerçek şu ki, bunun ne kadar hakkında hiçbir fikrim yok. Evet, Rogan burada ve Tad'i kurtarmaya yardım , ama bu

Bana yaptıklarını tam olarak telafi edemez. Ona güvenebileceğimi düşünmeye yakın bile değilim. Bunu hesaba katarsam ve tüm bunların ne kadar tehlikeli olabileceğine dair aldığım korkutucu tadı eklersem, şüpheyi yer bırakmayacak şekilde boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı biliyorum.

Hillen Teyze beni yanağımdan öpüyor ve gözlerini siliyor. "Mümkün olduğunca çabuk bizi ara."

Başımı sallıyorum ve Tad'e son bir kez sarılmadan önce onun kolunu sıkıyorum. "İyi olmana çok sevindim. Tüm bunlara yakalandığın için çok üzgünüm," diyorum ve aklıma gelen, vücudu spazm geçirmeye başlarken maviye döndüğü ve ardından yaklaşan ölüme doğru gevşediği görüntüsüyle ürperiyorum. Artık gözlerimi her kapattığımda görebildiğim tek şeyin bu olmasından korkuyorum.

"Beni kurtardın, önemli olan tek şey bu. Yine de dikkatli ol, sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Aynı," diye itiraf ediyorum ve Tad bir kez daha sıkarak geri çekiliyor ve kolunu annesinin omuzlarına doluyor. Hüzünlü bir el sallıyorlar ve sonra merdivenlerden inmeye başlıyorlar. Rogan etrafımızı tarıyor ve ben de onlar Tad'in Prius'una binip siteden çıkana kadar nefesimi tutuyorum. Telefonumu hızla açıp Magda ve Gwen'in fotoğraflarını onlara gönderiyorum, umarım benim için endişelenmek yerine onları biraz meşgul eder ve eğlendirir.

Ailemin gidişini izlerken içimde boş bir his yankılanıyor ve tek kelime etmeden dönüp ön kapımı açıyorum, saklı anahtarı kilitten çıkarıp cebime sokuyorum. Hoot yanımdan geçip gidiyor ama saygısızlığından rahatsız olmak yerine bu davetsiz misafiri memnuniyetle karşılıyorum. Kapıdaki büyüü bir şekilde fark etti, bu yüzden burada başka bir şey oluyorsa, yerde nefes nefese kalmadan önce beni adil bir şekilde uyaracağına dair umudum var.

Rogan tek kelime etmeden arkamdan geliyor ve üzerindeki gerginliğin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve elimde olmadan daireme farklı bir gözle bakıyorum. Burası her zaman benim alanım, sığınağım olmuştu, ama şimdi lekelenmiş gibi hissediyorum. Birileri evimi kurcalamış, neye dokunduklarını ya da neyin aniden bir tehdit oluşturabileceğini bilmiyorum. Daha önce hep hissettiğim gibi sakın ve huzurlu olmak yerine burada endişeli hissetmekten nefret ediyorum.

Hoot etrafı kokluyor ve ben de yavaşça onun arkasından daireye giriyorum. Hiçbir şeye havlamıyor ya da hırlamıyor ve artık bakmayı bildiğim için herhangi bir anormallik de fark etmiyorum. İçeride tehditkâr gölgeler ya da herhangi bir yerden gelen kötü hisler yok.

Aceleyle odamdan geçip dolabıma giriyorum ve bir spor çantası alıp fermuarını açıyorum.

"Kısa kollu gömlek ve pantolona ihtiyacın olacak. Yılın bu zamanı akşamları hava serin olur, o yüzden hafif bir ceket falan da ," diye sesleniyor Rogan oturma odasından, sanki aniden *ne giyeceğim* ikilemini hissetmiş gibi.

ekmeceyi açıp birkaç kot pantolon çıkartıyorum, bu arada bir şort ve bir etek de alıyorum. Sonra askılardan bir şeyler çekmeye, onları yuvarlamaya ve çantama doldurmaya başlıyorum.

"Bunları sen mi aldın?" Rogan neden bahsettiğini anlayabiliyormuşum gibi soruyor.

"Neyi alayım?" İ amaşırı çekmecemi açıp içindekileri çantaya doldururken kafam karışmış bir şekilde cevap veriyorum. Kim bilir nereye, kim bilir neyi avlamak için çıkılan gizemli bir yolculukta asla çok fazla iç çamaşırı bulundurulamaz. En iyi günümde biraz fazla eşya toplayan biri olmam da mümkün. Bana sorulsa bunu kesin bir dille reddederdim ama spor çantama birkaç sundress ile birkaç ayakkabı ve bootie seçeneğİ koyarken gerçeğİ kendimden saklayamıyorum.

"Oturma odanızdaki bu resimleri siz mi çektiniz?" Rogan açıklıyor.

"Evet, neden?" Toplanmaya devam ederken dikkatim dağılmış bir şekilde cevap veriyorum.

"Hayır, sebep yok, sadece merak ettim," diye cevap veriyor ve oturma odasından odama doğru yürürken halıya karışmış ayak seslerini duyuyorum.

Dün gece sedir umut sandığımdan çıkardığım deri ciltli kullanım kılavuzunu aldım. Tanıdık birini aramaya çıkana kadar elimde olduğunu unuttuğum kılavuzu. Onu sinema bileti koanları, eski günlükler, resim albümleri ve bir origami uzmanını etkileyecek katlanmış ortaokul mektuplarının altında gömülü buldum. Okudum ve ihtiyacım olan bir şey olduğunu sanmıyorum, ama ne olur ne olmaz, sahip olup da ihtiyaç duymamak, ihtiyaç duyup da sahip olmamaktan daha iyidir.

Dolabımdan ıktığımda Rogan'ı yatak odamı incelerken buluyorum. Yumuşak krem nevresimlerimi ve yatağıma serdiğim yastıkların sayısını yargılayarak benim alanımda olması birden tuhaf hissettirdi. Onun hakkında hiçbir şey *bilmediğimi* hatırlıyorum ve yine de bugün hayatıma girmiş olması biraz tedirgin edici.

"Peki şimdi planımız ne?" Uzanıp Rogan'ın elinden babamla çekilmiş bir fotoğrafımı aldım ve tekrar masamın üzerine koydum.

yatağın başucunda. Bana meraklı bir bakış atıyor ama görmezden geliyorum ve banyodaki tuvalet malzemelerini doldurmaya gidiyorum.

"Evime bu gece fazla bir şey yapamayacak kadar geç döneceğiz ama yarın seni Elon'un evine ve başka yerlere götüreceğim, bakalım bir Osteomancer olarak benim fark edemediğim bir şey fark edebilecek misin? Umarım bir ipucu olur ve oradan devam ederiz. Eğer bir şey bulamazsan, Tarikat'ta bu davalar üzerinde çalışan bir tanıdığım var, ona ulaşp yeni bir şey bulup bulamayacağını soracağım."

"Tarikat'a güvenmediğini sanıyordum?" Hoot için aldığım bazı oyuncakları toplarken soruyorum.

"Bilmiyorum ama Marx'a güveniyorum ve düşmanlarını yakın tutmakla ilgili ne derler bilirsin."

Düşman kelimesini kullanışını dosyalıyorum ama bu konuda onu sorgulamıyorum. Konu ona geldiğinde, onu sorguya çekmektense keskin bir gözlemlle daha çok şey öğreneceğime dair bir his var içimde, bu da yanlışlıkla fark ettiğim küçük şeyler hakkında ona ipucu verebilir.

Banyonun ışığını kapatıyorum ve Rogan'ın elini kapımın arkasında asılı bıraktığım büyük boy atkıya attığını görüyorum. Ben odaya girer girmez elini çekip cebine sokuyor ve sanki az önce onu külot çekmecemi karıştırırken yakalamışım gibi hissediyorum. Neden benim eşyalarım dokunuyor?

Yanından geçmeye çalıştığım da giderek büyüyen spor çantasına uzanıyor ve ben daha itiraz edemedi kayışı sıkıca omzuna takılıyor. Çantanın ağırlığı hakkında yorum yapmasını ve içinde ne olduğunu öğrenmek istemesini bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor.

Omuz silkiyorum ve Hoot'un yemeğini almak için mutfığa gidiyorum. Küçük koku bombasını Tad'e bırakacaktım, ama onun sihirli görme-göz-köpek becerilerini gördükten sonra, sanırım onu yakınımda tutmam daha iyi olacak. Umarım kendimi ortasında bulduğum bu karmaşayla başa çıkmaya giderken bizi uçaktan attırmaz.

"Her şey hazır mı?" Rogan sorar.

"Sanırım öyle. Hangi havaalanına gidiyoruz? Hoot için bir evcil hayvan taşıyıcım var ama onu uçağa alırlar mı?"

Rogan, sanki bunu önerdiğim için bile delirmişim gibi, "Uçmuyoruz," diyor.

"Araba kullanmak sonsuza kadar sürer," diye karşı çıkıyorum. "Ve arabamın o yolculuğa dayanabileceğinden bile şüpheliyim."

Rogan alaycı bir şekilde homurdanıyor ve ben de anında paslı kovamı savunmaya geçiyorum. "O şeyle eyalet sınırına kadar gidebileceğimizden bile şüpheliyim. Hayır, bir ley hattı kullanacağız."

Duyurusuna inanmadığım bir kahkaha attım. "İyiymiş. Süpürgemi alayım da bir tanesine gidelim mi?" Ben takılıyorum ama Rogan'ın yüzü ciddi.

Bir an için onu inceliyorum, gülümsemesini ve *anladım* demesini bekliyorum, çünkü ley hatları geçmişte kaldı; çok tehlikeli, dengesiz ve güvenilmezler. Kimse onları kullanmıyor. Yüzünde yine *bir aptal* ifadesiyle *karşı karşıya olduğumu* anladığında eğlenen gülümsemem duraksamaya başlıyor.

anasını. Şaka yapmıyormuş.

"I Bu acıtacak mı?" İstedğimden biraz daha cırlak bir sesle soruyorum. Boş parka, serin akşam havasında sallanan salıncaklara bakıyorum ve buradan bir ley hattı geçtiğini nasıl olup da hiç bilmediğimi merak ediyorum.

Büyükannem biliyor olmalıydı, ama neden bize hiç söylemedi, bilmiyorum. Sinirle başımı sallıyorum. Neden *Hillen Teyze* gibi davranıp kafama bir tokat atmadı ve beni dinlememi istemedi? Neden tüm bunları bir gün öğrenmem gerekeceğini açıkça söylemedi? Bana ipucu verebilir, bu dünya ve onun iç işleyişi hakkında vermek istediği her dersi neden içselleştirmem gerektiğini söyleyebilirdi, ama asla yapmadı. Bunun önemli olmadığına karar vermeme izin verdi ve bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değilim.

Biliyorum ki, bu olayların hiçbiri onun suçu değil, daha fazla önemsemediğim için benim suçum. Ama neden daha fazla önemsemem için beni hiç zorlamadığını merak ediyorum. Gwen'in yetenekli olması, seçimin tamamlanmış bir anlaşma gibi görünmesini sağladı. Durumun böyle olmayabileceğini hiç düşünmemiştim.

Evet, dünyada büyü olduğunu, zamanın başlangıcına kadar uzanan soyların inanılmaz, hayal edilemez şeyler yapabildiğini biliyordum. Cadıların kendilerine ait bir dünyaları ve toplumları olduğunun farkındaydım ama kendimi bir Lesser olduğuma ikna etmişim. Onların yeteneklerine imrenmeyi ya da bir genç olarak reklamı yapıldığı gibi olmadığını bildiğim bir dünyaya dalmayı reddettim.

Büyükannemin bende açıkça hissettiği şeyi ben kendimde hiç hissetmedim, sonra yine hiç hissetmek istemedim. Şimdi keşke öfkeme izin vermeseydim .

Beni kör etti. Keşke gerçeği görmek için daha fazla zaman harcasaydım ve kendimi asla bunun bir parçası olmayacağıma ikna etmek için daha az zaman harcasaydım. Kendimi *asla olmayacak* biri olarak kategorize etmişim ama yanlışım.

Gözlerimi kapatırken suçluluk duygusu gözlerimin arkasını yakıyor. İç çekerek, bu parkın içinden geçen ley hatlarının elektrik vızıltısını, arabada oturduğumuz yerden üzerime yayılan büyülü uğultuyu içime çekiyorum. Çocukken burada yüzlerce kez oynamıştım ama hiçbir zaman şu anda burada hissettiğim enerjiye benzer bir şey hissetmemiştim.

Büyük bir hat ve ondan ayrılan daha küçük hatlar olduğu izlenimine kapılıyorum. Her biri tıpkı bunun gibi başka yerlere giden bağlantılardan oluşan bir örümcek ağı, düşününce ürkütücü ama aynı zamanda heyecanlandığımı da inkar edemem.

Kendime, içimde dolaşan hevesli duyguya kızmak istiyorum ama bu kadar destansı bir şeyken nasıl kızabilirim? Birincisi, uçağa atlamak yerine kendimi Bahamalar'a zaplayabilirsem tatiller çok daha kolay olacak. Ve Rogan'ın beni sürüklediği tüm bu saçmalıklar bittiğinde bir kızın gerçekten biraz dinlenmeye ihtiyacı olabilir.

"Acıtmıyor, her şeyden çok adrenalin patlaması gibi bir şey," diye yanıtlıyor. "Yine de onları kendi başınıza gezmeye çalışmanızı tavsiye etmem. Ne yaptığınızı bilmiyorsanız içinde kaybolabilir, bunalabilirsiniz."

"Ne yaptığınızı nereden biliyorsunuz?" Issız uzaya bakarken ve sadece hissedebildiğim çizgileri görmeye çalışırken bastırıyorum.

"Elon ve ben ikimiz de on iki yaşlarındayken öğrendik." "Oh, doğru. Sanırım bu, tüm o eski ve ekstra güçlü Büyülü bir çizginiz var," diye alay ediyorum.

"Onun gibi bir şey," diye cevap veriyor ve ben de eğer izin verseydim bunun ben olup olamayacağıma merak ediyorum.

Rogan arabamın yolcu tarafından iniyor, Hoot da küçük bir takipçi gibi aşağı atlıyor. Ailesi hakkında konuşmaktan pek hoşlanmıyor gibi görünmesini özlemiyorum - kardeşi dışında ve Elon hakkında bildiğim tek şey bir Osteomancer olduğu ve kayıp olduğu.

Arabamın kapısını açtığımda gıcırıyor, ses boş park yerinin sessizliğinde yüksek ve rahatsız edici. Dışarıda daha fazla insan olmamasına şaşıyorum, ama sanırım geceler soğumaya başlıyor, bu da parkta geç saatlere kadar yürüyüş ve macera için daha az davetkâr hale getiriyor.

Rogan arka koltuktan çantamı alıyor ve onunla diğer tarafta buluşmak için yaşlı cipimin etrafında yürüyorum. Keskin bir esinti buklelerimi yüzüme doğru itiyor ve güneş biraz daha alçalırken ve gölgeler derin bir uykudan uyanmış ve yaramazlık yapmaya hazırlanır gibi park boyunca uzanırken onları toparlamak için mücadele ediyorum.

Sihir için güzel bir gece.

Bir an duraksıyorum ve temkinli bir şekilde etrafıma bakıyorum. Rogan çimenlerle kaplı bir açıklığın ortasına doğru yürümeye başlıyor ama ben bu düşünceyi kafama kimin yerleştirdiğini anlamaya çalışıyorum. Yani, büyü için güzel bir gece olduğunu nereden bilebilirdim ki? Ya da bu gece ayın ağaran bir hilal olacağını ve hasat ayına sadece on bir gün kaldığını?

Kendime yan gözle bakıyorum.

"Sen bir Kan Cadısısın, atalarımın herhangi bir Lycan'la ilişkiye girip girmediğini söyleyebilir misin?" Rogan'a yetişmek için acele ederken soruyorum. Onun ve Hoot'un yanına yanaştığımda bana sorgulayan bir bakış fırlatıyor.

"Neden?" diye sorar. "Bölgeni işaretleme ya da bir çukur kazıp içine bir şey gömmeye ihtiyacı mı hissediyorsun?" diye soruyor.

"Har har," diye alaycı bir şekilde gülüyorum, kaşlarım *hiç eğlenmemiş* gibi kalkık. "Hayır, ama kıcımlı halinin üzerinde sürüklenme dürtüsü gittikçe güçleniyor," diye homurdanıyorum ve Rogan'dan sessiz bir kıkırdama geliyor. "Soruyorum çünkü az önce kafamda ayla ilgili *Rain Man*'e döndüm ve bu bana garip geliyor, ya da belki de şu ana kadar olan her şeyden daha garip demeliyim. Cadılar neden ayı önemsesin ki? Bu daha çok bir Were özelliği gibi görünüyor," diye gözlemliyorum.

Rogan yürümeyi bırakıyor ve ciddi olup olmadığımıdan emin değilmiş gibi bana bakıyor. "Kocakarının canı cehenneme, gerçekten çok cahilsin," diyor, bakışlarından küçümseme yayılıyor. "Ruby, hattının bu kadar cehalet içinde kalmasına izin verdiği için suçlanmalı," diyor ve hemen tüylerim diken diken oluyor.

"İster inan ister inanma, Rogan, Kendrick Hanesi'nin Hemamancer'ı," diye takılıyorum, "büyünün cadı dünyası herkesin umurunda değil. Bu hayat öyle sanıldığı gibi değil," diye savunmaya geçiyorum.

Büyükannem için gelmeye nasıl cüret eder. Ona yardım etmek için her şeyi bırakırdı. Onun her şeyi ne kadar ciddiye aldığını bilecek kadar çok şey gördüm ve yaşadım. Onun alayını hak etmiyor. Ben hak edebilirim, ama o değil.

"Peki sen *bu hayat* hakkında gerçekten ne biliyorsun? Gördüğüm kadarıyla bunun cevabı hiçbir şey," diye küçümseyerek karşılık veriyor.

"Lütfen," diye çıkıştım. "Etrafında olmayan insanlara ne yaptığını görmek için sihir yapmama gerek yoktu. Teyzelerimin ve amcalarımın annelerinin birileri yardımına ihtiyaç duyduğu için sürekli kalkıp gittiğine dair anlattıkları tüm hikayeler. Ona asla güvenememenin, kalp krizinden ölene kadar beş çocuğunu tek başına büyütmek zorunda kalmanın babaları üzerinde yarattığı stres ve baskı. Ve bu dünyanın neden olduğu kavga ve gıybeti hiç girmeyeyim. İnsanları nasıl kirlettiğini, onları güçlü olmak, özel hissetmek, bunu o kadar çok istemek için umutsuz hale getirdiğini, sonunda bunun için bölündüklerini ve kaybettiklerini. Çok fazla ikincil hasar var, kuzenimin başına gelene bakın!"

Kendimi orada durduruyorum. Daha fazla ifşa etmiyorum, *sihrin büyü*süne inanmayı bırakmama neden olan diğer nedenlerimi anlatmıyorum. Rogan ve ben birbirimize bağlı olabiliriz ama bu ona benim kim olduğuma ve beni bu hale neyin getirdiğine dair tam erişim izni vermiyor.

"Büyü artık, Lennox," diye homurdanarak ellerini öfkeyle havaya kaldırdı.

Bu uyarı beni tamamen şaşırttı.

"Uğraştığınız *şey hayat*, açlıktan ölmek üzere olan bir sanatçının hayal gücünde yarattığı bir peri masalı ya da büyücü hikayesi değil. Hayat kolay değildir. Her şeyde olduğu gibi burada da iyi ve kötü var. Cehaletinizi haklı çıkarmak için kötüyü seçmek istiyorsanız, devam edin, ama kendinize iyilik yapmıyorsunuz. Beğenin ya da beğenmeyin, bu dünya artık sizin ve buna içerlemek hiçbir şeyi değiştirmez."

İnanılmaz bir homurtu duyuyorum. "Teşekkürler, bilge ve yardımsever kişi, nazik öğütlerin için. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama ben senin gibi saygı duyulan özel bir büyü evinde büyümedim, o yüzden beni biraz rahat bırak.

Her şeyi berbat ettim, anlıyorum. Büyükannem bana öğretmeye çalıştığında onu ama ittim. Fark etmediysen söyleyeyim, o artık yok ve bunu geri alamam. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Kemiklerin beni seçeceğini ve sonra kendini beğenmiş bir pisliğin ortaya çıkıp hayatımı ele geçireceğini bilseydim, işleri farklı şekilde yapabilirdim." Hoot bir Harley Davidson motorunu kıskandıracak kadar gürültülü bir osuruk patlatıyor.

Yüzümü buruşturuyorum ve gelmekte olduğunu bildiğim saldırıdan korumak için hemen kolumu burnumun üzerine atıyorum. Zehirli dumandan ilk önce

Rogan etkileniyor ve kuru bir nefesle kaçmaya çalışıyor.

boğazına kadar. Mümkin olduğunca rüzgâr yönünde ilerliyorum, nefes almaktan hiç bu kadar korkmamıştım. Hoot önce bana sonra Rogan'a bakıyor ve *buradaki işimin bittiği* anlamına geldiğinden emin olduğum bir homurtuyla, kendi pis kokusundan zevk alarak otların ve toprağın içinde yuvarlanmaya devam ediyor.

Tıkalı burnum yüzünden sesim normalden daha Steve Urkel'vari çıkarken, "O herife banyo yaptırmayacağım," diye ilan ediyorum.

Rogan, yüzünün etrafındaki havayı agresif bir şekilde havalandırarak, "Bu çok yanlış," diyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve yavaşça başımı sallayarak onaylıyorum. Sonra bir an birbirimize bakıyoruz, aramızda yükselen gerilim Hoot'un kış torpidosu tarafından durdurulmuştu, ama şimdi belirgin bir rahatsızlık var.

Rogan bana doğru ilerliyor, Hoot'a ve onun akşam taklidine geniş bir alan bırakıyor. Spor çantasını göğsüne doluyor, sırtının arkasına oturtmak için hareket ettiriyor. Ne yaptığından emin değilim ama kişisel alanıma girdiğinde içgüdüsel olarak geri adım atıyorum. Elini uzatıyor ve geri çekilmemi engelliyor, düşüncelerim kışkırtıcı bir yere gidene kadar içime giriyor.

Bu *ilk öpücük* gibi bir şey ve biz o noktada değiliz. Kadınlık organlarımın fırlatılmaya hazır bir NASA roketi gibi ateşlenmesi umurumda değil, Rogan Kendrick'ten hoşlanmıyorum. Dudaklarının ne kadar öpülesi olduğu ya da bana neden bu kadar yoğun baktığı umurumda değil. Bir kız çizgiyi bir yerde çekmeli ve ben onu büyülü kölelikte çekiyorum.

"Ne... Ne yapıyorsun?" Soruyorum, soru havada kalıyor ve şu anda ne kadar telaşlı hissettiğimi ele veriyor. Beni kendine doğru çekiyor ve ben de onun delici bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırmak zorunda kalıyorum.

Dudaklarına bakmayın. Kazara eğilme olmayacak. Kendine gel, Lennox!

Rogan'ın yosun yeşili gözleri benim tedirgin şekerleme tonundaki bakışlarım arasında gidip geliyor ve elleri üst kollarımdan dirseklerime kadar iniyor. "Sana öğretiyorum," diyor eşit bir şekilde, sessizce ve zihnim, hepsi de karnımda kelekler uçuşmasına neden olan birkaç anlam çağrıştırıyor.

"Gözlerini kapatır mısın?" diye soruyor, ses tonu kendinden emin.

"Neden?" Kendime ondan ve her ne halt ediyorsa ondan uzaklaşmamı söylerken tartışıyorum ama ayaklarım oldukları yerde sabit kalıyor.

"Böylece sana onları nasıl hissedeceğini açıklayabilirim," diyor bana. Gözlerim otomatik olarak göğüs kaslarına kayarken ve parmaklarım seğirirken daha da şaşkın hissediyorum

beklentiyle. "Ley hatları, sana onları nasıl hissedeceğini öğreteceğim, böylece onları kullanabilirsin."

Anlayış bir kova buzlu su gibi üzerime dökülüyor ve gözlerim Rogan'ın güçlü bakışlarına geri dönmeden önce bir saniyeliğine dudaklarına sıcıyor. "Doğru. Ley hatları. Anladım." İçimden yüzümü buruşturuyorum ama dışımdan gözlerimi kapatıyorum. Midemde bir sıkıntı oluşuyor ve sıcaklık boynumdan yanaklarıma doğru ilerliyor. Su katılmamış utanç dışında bir şey hissedebilseydim şu anda kendime gülerdim.

Cidden kendime lazım. Evet, yakışıklı bir adam işime burnunu sokmayalı uzun zaman oldu, ama beynimin bir anda *oh, ne eğlenceli olurdu biliyor musun? Orgazm!* bölge sadece acınası.

"Tamam, her bir hattın yaydığı farklı frekansları hissediyor *olmalısın*" diye açıklıyor ve derin bir nefes alarak söylediklerine odaklanıyorum. "Neredeyse aynı anda birkaç radyo istasyonunu dinliyormuşsun gibi, bazıları diğerlerinden daha yüksek ve hepsinden en yüksek seslisini seçmek istiyorsun."

Diğer duyularımı kullanarak etrafımdaki farklı enerji kaynaklarını inceliyorum, ta ki en baskın olanı bulana kadar. Rogan sessiz, sabırla bana yapmamı söylediği şey üzerinde çalışmam için zaman veriyor.

"Sanırım buldum."

"Güzel. Şimdi bir an için onu gözlemler. Frekansını içgüdüsel olarak hissedebilmelisiniz ve bunu yaptığınızda büyüünüzün neredeyse ona yanıt verdiğini de hissetmelisiniz."

Ley hattının vızıltısına odaklanıyorum ve içimden geçen benzer bir uğultuyu tanımaya çalışıyorum. Biraz zaman alıyor ama içimde bir titreşim hissetmeye başlıyorum, sanki bir akort çatalı gibiyim. Gülümsüyorum ama boğazımda sinir bozucu bir şekilde kabaran kıkırdamayı bastırıyorum. Farklı perdeleri duyabiliyorum, benimki ile ley hatlarınınkini. İçime bir huşu yerleşiyor. İpliklere daha fazla konsantre oluyorum, perdeler birbiriyle çarpışıyor ve bende onlara uyma isteği uyandırıyor. Düşünmeden, ses tonumu tam olarak çizgininki gibi yaparsam ne olacağını merak ediyorum, böyle bir şey var mı?

"Kahretsin! Hayır yapamazsın," diye haykırıyor Rogan ve güçlü kolları etrafımı sararak dikkatimi dağıtıyor. Bir çılgılla, az önce durduğum yerden çekiliyorum ve Rogan'ın beni az önce tehdit olarak algıladığı şeyden uzaklaştırdığını görmek için gözlerim uçararak açılıyor.

"Ne oldu?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum, gözlerim geziniyor, tehlikeli bir şeyin bize doğru geldiğinden eminim. Büyü göğsümde kabarıyor, zorlamama yanıt veriyor, çağrılmaya hazır.

"Neredeyse çizgiyi aşıyordun. Bu kadar hızlı kavrayacağını düşünmemiştim," diye açıkladı, sesi yarı şaşırılmış yarı sarsılmış gibiydi.

"Bu iyi bir şey değil mi?" Yüz hatlarında gördüğüm panikle kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Hayır. Yani, evet, bir noktada olacak, ama bir hedefiniz yoksa, kendinizi çizgide tuzağa düşürebilir veya tehlikeli bir yere ışınlanabilirsiniz."

"Oh."

"Evet, oh," diye onaylıyor rahatlamış bir nefes verirken. "Kalbim boğazımdan çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum," diye itiraf ediyor avucunu göğsüne bastırarak.

Muhtemelen kendimi kötü hissetmeliyim, ama bana dikkatli olmamı söylemedi ya da kendimi sonsuza dek bir ley hattının içine çekebileceğim konusunda beni uyarmadı. Muhtemelen bu yüzden artık kullanılamayacak kadar tehlikeli oldukları izlenimine kapılmışım.

"Peki nereye gittiğinizi nasıl anlıyorsunuz ve bunu ley hattına nasıl söylüyorsunuz?" Sorguluyorum.

"Seyahat etmek istediğiniz hattın frekansını bilmelisiniz, o hat üzerinde tam olarak nerede durmak istediğinizi bilmelisiniz. Bir kez bağlandığınızda ve ley hattına çekildiğinizde, büyüünüzü varış noktanızın frekansına kaydırırsınız ve abrakadabra, oradasınızdır."

"Abrakadabra mı? Gerçekten mi?" Alay ediyorum.

"Ne dememi tercih ederdin? Shazam mı? Boom chaka laka? Voilâ?"

"Yani, basit bir *yeet* yeterli olurdu, ama boom chaka laka da sağlam bir seçim."

"Anlaşıldı," diye kestirip atıyor ve ben bir gülümsemeyle savaşıyorum.

"Yani, eğer gitmek istediğim yerin frekansını bilmiyorsa, mahvoldum demektir. İşin özü bu mu?" Her şeyi doğru anladığımdan emin olarak tekrar ediyorum.

"Evet, anladınız. Sizi nereye götüreceğini görmek için herhangi bir frekans yaratabileceğinizi ve bu şekilde öğrenebileceğinizi düşünebilirsiniz, ancak kendinizi okyanusun ortasına bırakırsanız, mahvolursunuz. Bir akıntı sizi çizgiden uzaklaştırabilir... işte böyle." Parmaklarını şıklatıyor ve yüzüm kızarıyor. "Ona geri dönemezsin ve bu da birçok kötü durumdan sadece biri."

şeyler. Himalayalardaki dondurucu soğuklara ya da bir volkana gidebilirsiniz. Bir yönetim kurulu toplantısının ortasında, bizi Lesser'lara maruz bırakarak."

"Seni gayet duyuyorum. Aptal olma ve oyun oynama," diyorum ona. İç çekiyorum. Bahamalar için çok fazla.

"Peki, deneme yanılma yoluyla bir şeyler bulmanıza izin verilmezse, nereye gideceğinizin frekanslarını nasıl öğrenirsiniz?"

"Alabileceğiniz kayıtlar var. Bunlar ley hattı haritası gibidir. Onları çalışıyorsunuz ve daha sonra güvenli bir şekilde öğrenene kadar deneyimli biriyle pratik . Bir kez öğrendikten sonra, bir ley hattı rehberi olan indirebileceğiniz bir uygulama var."

"Ciddi misin?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Ne yani? Cadılar teknoloji konusunda bilgili olamaz mı?" diye alay ediyor, gözlerinde bir eğlence parıltısı.

O zaman beni hâlâ kendisine doğru tuttuğunu fark ediyorum ve kalp atışlarım bu ani farkındalığa tepki veriyor. Parmak uçlarım gömleğinin yumuşak kumaşını hafifçe sıyrıyor ve bana baskı yapan boyun eğmez kaslarını hissedebiliyorum. Davetsiz bir şekilde uzanıp parmaklarımla tek gözünü kesen yara izini takip etme isteği duyuyorum ve kendimi birdenbire bu yara izinin nasıl oluştuğunu merak ederken buluyorum. Rogan yüzümdeki bir kıvrımı itiyor ve sonra sanki içinde bulunduğumuz büyü patlıyor. Boğazını temizliyor ve beni serbest bırakıyor, aramıza mesafe koymak için geri adım atıyor.

"Gitmeliyiz," diye anons ediyor ve ben de gözümü kırıştırtarak şimdi ve burada olduğuma geri dönüyorum, başımı sallayarak onaylıyorum.

"Doğru, evet. Blackbriar, Tennessee, işte geliyoruz," diye garip bir şekilde ilan ediyorum, çevredeki ağaçların arasına kaçıp saklanma ihtiyacı hissediyorum. Neyim var benim böyle? Sanki hormonlarım sapıtıyor ve etrafımdaki her şeyi yanlış yorumluyor.

Rogan cıvıl cıvıl bir ısıklık yapıyor ve Hoot koşarak yanıma geliyor. Küçük tüy yumağına bakıyorum, pratikte düşmanım olması gereken bir adamı bu kadar iyi dinlediği için biraz kırgınım. Hain. Hoot'u kucığıma aldım ve bir de baktım ki Rogan kolunu tekrar bana dolamış.

Tam bu sırada, içimdeki genç şehvet moduna geri dönüyor ve tam onları azarlamak üzereyken Rogan bana tutunmamı söylüyor. İsteksizce kollarımı beline doluyorum. Ağaçlara bakıyorum, matematik ve fatura ödemek gibi şeyleri düşünmeye çalışıyorum, böylece içimdeki şeytan ipucunu alıp defolup gidebiliyor.

Gözlerim gölgelerdeki garip bir harekete odaklanıyor ve içimi bir korku kaplıyor. Bir insanın siyah silüetini zar zor seçebiliyorum ve bizi izliyor gibi görünüyor. Ama daha ağzımı açıp bir şey söyleyemeden, sonsuz sayıda parçaya ayrılıp evrene karışıyorum. Sanki bir vakumun içine çekilen kum taneleriymişim gibi. Bir an bir bütünüm, bir parkın ortasında duruyorum, sonra bir hiç oluyorum ve etrafımdaki her şey yok oluyor.

T Bilincimin yüzeyine yavaşça yükselirken, düzgün asfaltlı bir yolda tekerleklerin sabit uğultusu bana serenat yapıyor. Yüzüm, sanki tembelce yukarı çıkıyormuşum gibi unutuşun karanlık havuzunu yarıyor.

Hava almak için arabaya bindiğimi ve yüzümü soğuk bir cama dayadığımı bir anda fark ediyorum. Göğsümü kesen bir emniyet kemeri ve kenarından çeneme doğru akan bir damla salya var.

Az önce içinde bulunduğum derin uyku halinin kanıtlarını silerek doğruluyorum ve yönümü bulmaya çalışıyorum. Bir arabanın içindeyim, deri ön konsol ve süslü loş ışıklandırma bir şey ifade ediyorsa güzel bir araba. Soluma bakıyorum. Ve evet, Rogan sürüyor. Arkadan horlama sesleri yükseliyor ve arkama baktığımda Hoot'un kendini eve kapattığını ve sayım için dışarıda olduğunu görüyorum.

"Ne oldu?" Sersemlemiş bir halde şık arabanın dışına bakarak soruyorum, ama çok karanlık olduğu için pek bir şey seçemiyorum. "Beni yine mi bayılttın?" Suçluyorum, ses tonum bu ihtimalden rahatsızlığı anlatamayacak kadar uykulu.

"Hayır, sen ve Hoot bizi sıranın dışına çektiğimde bayıldınız. Bu normal bir şey. Parçalanmaya ve tekrar bir araya gelmeye alışmak zaman alabilir."

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve parçalarımın rüzgârla dağılıp sonra tekrar bir araya geldiğini hayal etmemeye çalışıyorum. İnsanın hayal etmesine gerek olmayan bazı şeyler vardır ve bu da o listeye giriyor. Her şeyin olması gereken yere geri döndüğünden emin olmak için kendimi sıvazlıyorum.

Olmam gereken yerdeyim ve eskisi gibi olduğumu hissettiğimde rahatlamış bir nefes veriyorum. Göğsüm bir an için rahatsız edici bir şekilde daralıyor ve bu hissi gözlemliyorum, daha kötü bir şey olmayınca görmezden geliyorum. Tekrar normal hissetmem muhtemelen zaman alacak.

"Neredeyiz biz?" Yabani otları ve ışığın ötesinde karanlığa uzanan gizemli bir araziye aydınlatan bir sokak lambasının yanından geçerken soruyorum.

"Evime yaklaşık kırk dakika uzaklıktayız," diyor ve ben de bu konuda ne hissettiğimden emin olmasam da başımı sallıyorum. Bilinçsiz bedenimi arabasına bağladı ve kim bilir ne kadar zamandır yoldayız. Yapılacak garip bir şey gibi görünüyor. Ama yine de o bir cadı ve ben de tuhaflığın bunun bir parçası olduğunu keşfediyorum.

"Yakınımdaki en büyük ley hattı iki saat uzaklıktaki Gallywough'da. Uyanmanı beklerdim ama geç oluyordu ve çizgiye bu kadar yakın oturmak bizi savunmasız bırakırdı," diye teklif ediyor, belli ki rahatsızlığımı anlamış.

Göğsüm tekrar sıkışıyor ve bunun bir şeyin uyarısı mı yoksa vücudumun az önce yaşadıklarının kalıntı bir etkisi mi olduğundan emin değilim. Göğüs kafesimi ovuyorum ve bu garip his karşısında irkiliyorum.

"Su ya da başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Koltuğun arkasına sakladığım birkaç şişe var."

"Hayır, ben..." Kırk mil ötedeki bir çıkış tabelasını aydınlatan başka bir sokak lambasının yanından geçerken sözümü kesiyorum. "İyiyim, sanırım, sadece kendimi... kötü hissediyorum," diye açıklıyorum, bana neler olduğunu nasıl kelimelere dökeceğimden emin değilim.

Rogan bana sempatik bir bakış atarken "Bu normal," diye açıklıyor. "Ley hatları şarj cihazı gibi davranabilir; vücudunuzdaki her hücrenin bir süreliğine bir ton sihirle aydınlandığını hissedebilirsiniz."

Kendimi gözden geçiriyorum. Hissettiğim şey bu mu? Derimin hemen altında akan bu endişeli alt akıntıyı yaratan adrenalin, büyü ve enerji fazlalığı mı? Daha önce hiç ley hattına binmediğim ve iyileşmenin nasıl olması gerektiğinden emin olmadığım için bunu söylemek zor ama her ne oluyorsa, hiç hoşuma gitmiyor. Beklemekten neredeyse kaşınacak gibi hissediyorum ve bu berbat bir şey.

"Büyüden kafayı bulmuşum, önemli değil," diye omuz silkiyorum ama sesim normalden daha tiz çıkıyor, yani bu kesinlikle önemli bir şey ve bu konuda çıldırmaya başlıyor olabilirim.

"Nefes al, Lennox," diye emrediyor Rogan, bir yandan bana endişeli bakışlar atarken bir yandan da dikkatini yola vermeye çalışıyor.

Paniğin, beni parçalara ayırmaya hazır korkunç bir canavar gibi vücudumu tırmaladığını hissedebiliyorum. Boğazıma ve göğsüme aniden çok sıkı gelen emniyet kemerine pençe atmamaya çalışırken "Dikkatimi dağıt," diye haykırıyorum. Yanımdaki pencere biraz açılıyor ve serin, nemli hava yüzümü okşayıp beni sakinleştirmeye çalışıyor. "Sadece konuş, bana bir Kan Cadısı'nın hayatında bir günün neye benzediğini anlat. Ya da... her neyse... sadece bir şey söyle," diye yalvarıyorum, nasıl hissettiğimden ve son yirmi dört saatte olan tüm çığınca şeylerden başka bir şey düşünmek için çaresizim.

Yeşil bakışlarını endişe kaplıyor ama dinliyor. "Günüm, planladığım müşterilere bağlı olarak değişiyor," diye başlıyor, derin sesi arabayı dolduruyor. "Bazıları hasta ve hastalıklardan güzellik tedavilerine ve sağlık rejimlerine kadar çeşitli konularda yardımcı olmak için haftalık şifalara veya düzenli olarak iksirlere ihtiyaç duyuyor.

"Bağışlarla ilgili olası sorunları ayıklamak ve teslim ettikleri şeylere kutsama uygulamak için bir kan bağışi merkeziyle aylık olarak çalışıyorum. Bazı doktorlar bir sorunu tespit etmekte zorlandıklarında hastalarını bana yönlendiriyor. Ayrıca yerel bir cadılar meclisi ile de çalışıyorum. Kaynaklarımızı birleştirmeyi ve daha güçlü demler ve tılsımlar yaratmayı seviyoruz.

"Her şey gerçekten de duruma göre değişiyor. Elon ve ben bazı müşteriler için birlikte çalışıyoruz ama o da ayrı bir iş yürütüyor. Salı günleri bir araya gelip bir sonraki hafta için ne yapmamız gerektiğini belirlediğimiz Tentür Salıları yapmaya çalışıyoruz," diye açıklıyor, hüzünlü bir iç çekişe dönüşen sessiz bir kıkırdamayla, sesi ve bu bilgi tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şeydi.

"Hmmm, başka?" diye mırıldanıyor, yol sağa doğru kıvrılırken göz ucuyla beni kontrol ediyor. Başımı koltuk başlığına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve pencereden gelen serin havanın tadını çıkarıyorum. O tuhaf his hâlâ var ama eskisi kadar bunaltıcı değil.

"Beni özellikle yeteneklerimizin diğer tarafı için kiralayan müşteriler de var..." diye devam ediyor, yön değişikliği ilgi çekici. "Bilirsiniz, lanetler ve bu tür şeyler, ya da belki de bilmiyorsunuzdur," diye kendini düzeltiyor.

"Büyünün ve cadılar olarak yaptıklarımızın güneş ışığı ve gökkuşağından ibaret olmadığını biliyorum," diyorum ona, hareket halindeki arabanın sabit ritmine uyum sağlarken. "I

Sadece kuzenimin büyülenmesini izledim," diye hatırlatıyorum ve o da anlayışla başını sallıyor.

"Sadece tavsiye üzerine çalışıyorum, bu nedenle yeni müşterilerin incelenmesi gerekiyor, özellikle de böyle bir yardım talep ediyorlarsa. Hiçbirini hafife almıyorum, bu yüzden işin karanlık tarafının doğru ve sadece hak edenlere yapıldığından emin olmak için çok şey gerekiyor."

"Beni korkutup kaçıracağından endişeleniyormuş gibi konuşuyorsun," diye belirtiyorum. "Kara büyü de en az aydınlık kadar önemlidir. En azından çocukken bu derse dikkat ederdim."

"O zaman büyükanne sana öğretmeye çalıştı?" diye üsteliyor.

"Tabii ki öyleydi. Dediğin gibi, o en iyilerden biriydi. Dersler için hepimizi bir araya getirirdi. On sekiz yaşına kadar hepsine inandım ve sonra ben..." Göğsümdeki o daraltıcı his daha da sıkılaştıkça duraklıyorum. Doğrulup gözlerimi açıyorum ve etrafıma bakıyorum.

"Ve sen ne?" Rogan bastırır.

Bir rampa çıkıyor ve bir çıkış tabelası Sweet Lips, Tennessee'ye yaklaştığımızı gösteriyor. Kasabanın adını duyunca kıkırdıyorum ama göğsüm daha da daralıyor ve neredeyse boğulacak gibi oluyorum.

"var?" Rogan buklelerimi yüzümden uzaklaştırmak için uzanarak soruyor.

"Bilmiyorum, buradan çekebilir misin? Dışarı çıkmam lazım," göğsümü tutarken. Kalp krizi mi geçiriyorum? O kadar da acımıyor. Cehennem gibi rahatsız edici.

Sinyal lambasını yakıp çıkışa yanaşiyor, gösterişli arabası yavaşlıyor ve kendini bir otomobilden çok uzay gemisi gibi hissediyor.

"Dur işaretinden sağa dön," diyorum ona, içimden bir ses beni arka koltukta oturmaya zorluyor.

Rogan neyse ki itiraz etmiyor ve sağa döndüğünde göğsümdeki mengene hafifçe gevşiyor. Derin bir nefes alıyorum ve Tatlı Dudaklar'la çok eskilere gittiğimiz gibi bir dizi yön söylüyorum. Nereye gideceğimi nasıl bildiğime dair hiçbir fikrim yok, ama kemerime bağladığım kadife kemik kesesi, şimdi kalçama yaslanmış olanlar, gittikçe ısınmaya başlarken tüm bunların ne anlama geldiğini bir araya getiriyorum. *Sıcak ve soğuk* kemik tarzının berbat bir versiyonu gibi ve bu iskelet gökkuşağının sonunda yardımına ihtiyacı olan birini bulacağımdan hiç şüphem yok.

"Demek böyle bir hismiş," diyorum dalgınca. "Bu, büyükanne bahsettiği, her an ortaya çıkabilecek bir dürtü."

"Çağrılıyor musun?" Rogan sorar.

"Evet, çok garip." Derimin altında sürünen beklentiyi görebilmek için kollarıma bakıyorum ama her zamanki gibi aynı görünüyorlar. Bunun ona kaç kez olduğunu merak ederek göğsümü ovuyorum. Her seferinde böyle miydi, bu fiziksel harekete geçme ihtiyacı, yoksa Rogan'a yardım etmem gerektiğini bildiğimde hissettiklerimden daha fazlası mıydı? O daha çok içgüdüsel bir histi, bu... şey, bu çok daha acil hissettiriyor.

Köşeyi dönüp iyi aydınlatılmış bir sokağa giriyoruz, kapalı dükkânların, birkaç açık restoranın ve etrafta dolaşan az sayıda insanın yanından geçiyoruz. Dışarıda birkaç kamyon ve motosikletin park ettiği bir bar gördüğümde kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"İşte," diye işaret ediyorum ve Rogan fazla süslü, yersiz arabasını açık bir park yerine çekiyor.

"Kartal Diş mi?" diye soruyor, binanın soyulan sıvasının üzerinde asılı duran ışıklı tabelayı okurken.

"Aslında, sanırım adı Beagle Fang," diye işaret ediyorum, paslı görünümlü yanmayan *B'yi* göstererek.

"Evet, bu kulağa daha iyi gelmiyor," diye mırıldanıyor, etrafımızı tararken, iğrenç bulduğu bir şeye dokunması istenmiş gibi görünüyor. "Burası pek güvenli görünmüyor," diye gözlemliyor ve ben sadece nefes alıp boş gözlerle ön kapıya bakıyorum.

"Buraya çağrılan kişi kardeşin olsaydı ona da aynı şeyi söyler miydin?" Değerlendirmesine katılmamak mümkün değil, diye soruyorum. Köhne bir motorcu barına benziyor, yabancıların geçerken bakacakları bir yer değil, ama ne yapabilirim? Kemikler beni kesinlikle buraya çağırıyor.

Rogan, sanki derinliklerini görebiliyormuş gibi etrafındaki gölgelere bakarken, "Görürdüm," diye cevap veriyor.

İç çekerek, "Neyse, devam etsek iyi olur," dedim ve kapı koluna uzanıp arabadan indim.

Rogan diğer tarafta iner. "Ne yapıyorsun?" Neden beni takip ettiğine şaşırarak soruyorum. Kardeşi bir Osteomancer, bu işi biliyor. Küçükken öğrendiğim Kemik Cadıları ve Corium Cadıları, etrafımızdakilere yardım etmek için tüm bu büyüleri çağrıyla uğraşmak zorunda. Büyükannemin bundan bahsettiğini birçok kez duydum. Bazıları buna bir armağan, bazılarıysa lanet diyor ama her iki durumda da bundan kaçış yok.

"Seni böyle bir yerde yalnız bırakmayacağım," diyor bana sanki bu çok açıkmuş gibi.

"Böyle bir yerde başımı belaya sokan şeyin senin koca kışın olabileceğini hiç düşündün mü?" Ön kapıyı işaret ederek sordum. "İçeridekilerin bir kadının içki içmek için uğramasını umursayacağından şüpheliyim ama sen... şey, sen sadece iyi bir iki kargaşa yaratmaktan çekinmeyecek birine benziyorsun."

Rogan gözlerini devirir. "Eminim ki herhangi bir yaşlı kadın böyle bir yerde en az bir kişiden zor anlar yaşayacaktır, ama senin gibi biri... burada... işte bu kargaşaya neden olacaktır."

"*Bu* ne anlama geliyor?" Talep ediyorum. "Bu işlerde yeni olduğumu biliyorum ve senin dışında bu benim ilk çağrılmam olacak, ama ne düşünürsen düşün, bunu yapabilirim. Kendi başımın çaresine de bakabilirim, çok teşekkür ederim," diye homurdanıyorum arabanın önünü dönerken.

Rogan koluma uzandı, momentumumu bana karşı kullandı ve kapıya doğru tepinmek yerine yüzüm ona dönük olana kadar beni döndürdü. Arabanın sürücü tarafının yanında durduğu yerden hareket ettiğini bile görmedim.

"Kendi başının çaresine nasıl bakabildiğini gördüm ve sağ kroşen ne kadar etkileyici olursa olsun, sonunda yine de ben kazandım," diye belirtiyor ve öfke içimde alevleniyor. "Bunu yapamayacağını hiç söylemedim -bunu düşünmüyorum bile- güzel bir kadının böyle bir deliğe girmesinin sorun yaratacağını söylüyordum."

"Bana saldırmış olmanı cidden bana karşı mı kullanıyorsun?" Tamamen afallayarak ve *güzel* yorumu bilerek görmezden gelerek soruyorum. Bunun üzerinde düşünmek beni hiçbir yere götürmeyecek. "Her şeyden önce, yaptığın şeyi yapacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu ve ikincisi, eğer sihrin olmasaydı, seni alırdım."

"Ah lütfen, gerçekten birinin senin için gelmeden önce seni adil bir şekilde uyaracağını mı düşünüyorsun?" diye haykırıyor, sesi şaşkın ve yargılayıcı. "Ve eğer doğru hatırlıyorsam, önce sen bana saldırdın. Sen saldırana kadar ben fiziksel müdahalede bulunmadım ve o zaman bile sadece kendine zarar vermeni engellemeye çalışıyordum."

"Hayal görüyorsun amına koyayım. Seninle tanıştıktan iki dakika sonra beni tanıdığın yaptın. Belki ilk yumruğu ben attım ama ilk saldıran kesinlikle sendin. Ve eğer orada bana ihtiyacı olan biri olmasaydı, sana ne kadar çaresiz *olmadığımı* gösterirdim. Bu yüzden yolumdan çekil yoksa seni öldürmeden kemiklerini kırmanın tüm farklı yollarını deneyeceğim."

Kolumu onun elinden kurtarıyorum ve barın girişine doğru yürüyorum. Rogan hiçbir şey söylemiyor ve umarım Hoot'la birlikte arabada kalır ve yapmam gerekeni yapmama izin verir. Zaten yeterince gerginim, bir de az önce yaşadığım tartışmadan dolayı sinirliyim ve adrenalinle titriyorum. Birinin yardıma ihtiyacı olduğunda içinde bulunulması gereken ruh hali tam olarak bu değil.

Barın içine giriyorum. Sağ tarafta bir çift bilardo masası ve duvarlara asılmış, burada hangi marka biralara satıldığını duyuran neon tabelalar ile loş bir ortam. Az önce dışarıda olanlardan duyduğum öfkeyi dizginleyip bara yöneliyorum, solumdaki karanlık kabinlere ve etrafa dağılmış yüksek masalara ve taburelere bakıyorum.

Burada çok fazla insan yok ve şaşırtıcı bir şekilde buradaki tek kadın ben değilim. Dışarıda park etmiş motosikletlere ait olduğunu tahmin ettiğim üç adam, kesinlikle kızıl saçlı ve Peggy Bundy'den moda tüyoları almış gibi görünen bir kadınla bilardo oynuyor. İki yaşlı beyefendi barda oturuyor ve diğer her şeyden en uzak kabinde oturan, karanlığa bürünmüş bir adam var.

Kemik torbası kalçamda parlıyor ve kabindeki adamla göz göze geldiğimde göğsümdeki endişeli sıkışma hissi hemen azalıyor. Yardım etmek için çağrıldığım kişinin o olduğunu bildiğim için hemen yanına gitmek istiyorum ama bara giden rotamda kalıyorum. Sinirlerim, terk edilmiş bir piknik yemeğinin üzerindeki karıncalar gibi içimde dolaşıyor. Bir kendimi yeniden altıncı sınıftaymışım gibi hissediyorum, yüksek bir yükseltide duruyorum, spot ışıkları gözümü alıyor ve koro performansı için aylarca çalıştığım şarkının sözlerini tamamen unutuyorum. Ağzım kuruyor ve bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

Öylece *gidip aradığını* mı söyleyeyim? Beni çağırdığını biliyor mu, yoksa daha çok evren tarafından buraya yönlendirilmiş gibi miyim? Büyükannem Ruby'nin bu konuda ne dediğini düşünmeye çalışıyorum ama çok yardımcı olacak bir şey bulamıyorum. Tennessee'deki Sweet Lips halkı, bir yabancının yanına gidip kemiklerini okuyup okuyamayacağımı sorsam beni kazığa bağlayıp yakar mı?

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor. Beni ipe çekmeseler bile, böyle bir cümleyle acayip bir seri katil ya da gerçekten kötü bir fahişe gibi konuşuyorum. Kabindeki yalnız fiğüre, onu eve götürmek ya da küçük parçalara ayırmak istiyormuşum gibi görünmeden nasıl yaklaşacağıma dair seçenekleri kafamda gözden geçiriyorum, ancak düşündüğüm her şey ona bir şey satmaya çalışacakmışım gibi görünüyor. Ruja ihtiyacı olan bir tipe benzemiyor.

Bu yüzden bu düşünceyi bir kenara bırakıp, izin verirse ona nasıl yardım edebileceğimi düşünmeye başladım. Bir okuma kadar basit mi olacak? Bundan daha fazlası olacak mı?

"Size içecek ne ikram edebilirim, hanımefendi?" diye soruyor nazik yüzlü yaşlı bir kadın.

"Michelob var mı?" Utanç verici bir şekilde yıpranmış bir halde sordum. "Var tatlım. Dört dolar."

Kahretsin.

Bir şekilde sihirli para bulacakmışım gibi ceplerime dokunuyorum ama cüzdanımı almak aklıma bile gelmiyor ve acil durum kredi kartımın olduğu telefonum da üzerimde değil.

"Anladım," diyor derin ve sinir bozucu derecede tanıdık bir ses, güçlü kolu saniyeler sonra barda yanıma bastırırken benimkine sürtünüyor.

Yosun yeşili gözlerle bakarken bıkkın bir nefes bırakıyorum ve hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. "Hoot nerede?"

"Arabada uyuyakalmışım. Camları kırdım," diyor ve kendisi için bir şeyler sipariş edip yirmilik uzatıyor. "Üstü kalsın," diyor barmene, ama bu barmenin ona daha da yakınlaşmasını sağlamak yerine, ela gözlerine şüpheli bir parıltı giriyor. Tam o anda ondan hoşlandığıma karar verdim.

Bana bira şişemi uzatıyor, ben de küçük bir yudum alıyorum, soğuk sıvının ve ağızımdaki hafif tadın tadını çıkarıp yutuyorum. "Umarım birileri camlarınızı kırar çünkü arabada ölmesi için bir köpek bıraktığınızı düşünürler," diyorum şişemi eğerek sahte bir alkışla ve sonra onu barda bırakıp kabindeki adama yaklaşıyorum.

Burada bir şey yok.

I Derin ve güçlendirici bir nefes alıyorum ve kendimi daha fazla zorlamadan adamın diğer tarafındaki kabine geçiyorum. Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor ve hızlıca bir şey sokuşturuyor cebinde.

"İçki içmek için güzel bir gece," diyorum ona, bir yudum alıp içimden kendi gözlerime fiske vurmak istiyorum.

Gerçekten mi, Lennox? Yapabileceğinin en iyisi bu muydu?

"Öyle," beceriksizce kabul ediyor, tunç mavisi gözleri tekrar bana dikilmeden önce bir an etrafına bakınıyor.

"Gecen nasıl geçiyor?" Başka nasıl yaklaşacağımı bilemediğim için . Belki de ona her ne oluyorsa doğrudan söyleyecektir. "Dinle, her ne kadar gururum okşansa da

Bana benzeyen biriyle konuşuyorsun, o iri adamın senden sonra geldiğini gördüm," diyor ve elindeki terli, yarı sarhoş bira bardağıyla bardaki Rogan'ı işaret ediyor. "Erkeğine kızmış bir kadını tanıyacak kadar uzun süredir evliyim ve ikinizin arasında her ne varsa ortasına girmekle ilgilenmiyorum," diye bitiriyor ve bardağından hızlıca bir yudum aldıktan sonra bardağını yere bırakıp yavaşça çevirerek bir kez daha düşüncelere dalmış gibi görünüyor.

"Kim? O adam mı?" Bara bakmak için döndüğümde şaşkınlık numarası yaparak soruyorum. Rogan' bizi, bir kedinin tünediği pencerenin diğer tarafında oynayan kuşları izlediği gibi izlemesi de yardımcı olmuyor. "O sadece benim

sapık, onun için endişelenmene gerek yok," diye açıklıyorum. "Ve burada olma sebebim o değil," diye ekliyorum.

Adam bir an beni inceliyor ve gözlerinin altındaki koyu halkalara, son zamanlarda biraz kilo vermiş gibi üzerinden sarkan gevşek ekose gömleğine bakıyorum. Altın sarısı saçları donuk ve elindeki fincanı sanki durursa dünya başına yıkılacakmış gibi döndürüp duruyor.

Kendimi farkında olmadan büyümlle ona ulaşırken buluyorum. kesinlikle bir Lesser ve kemikleri bana herhangi bir hastalık veya hissettiğim bozulmanın nedenini göstermiyor, ama ona ninni söylemek ve bir ay boyunca uyurken başında nöbet tutmak istememe neden olan köklü bir yorgunluk var.

"O zaman neden buradasın..."

"Lennox, benim adım Lennox ama sen bana Leni diyebilirsin," diyorum ve o da bir kez başını sallıyor. "Sana yardım etmek için buradayım," diyorum ve yüz hatlarında bir şok ifadesi beliriyor, sonra moralsizlik onu yeniden ele geçiriyor ve yüzü kasvetle çöküyor.

"Peki bana nasıl yardım edebileceğini düşünüyorsun?" diye soruyor, sözlerinden şüphecilik akıyor.

"Henüz emin değilim, seninle yeni tanıştım..."

"Paul," diyor ve ben de ona adını söyleyerek nazik bir gülümseme sunuyorum.

Paul kabindeki koltuğun çatlak derisine yaslanıyor ve beni ölçüp biçtiğini, burada ne halt ettiğimi ve bu konuda ne yapmak istediğini anlamaya çalıştığını hissedebiliyorum. "Neden bana yardım etmek istiyorsun?" diye soruyor ve bu soruda öyle çiğ bir kırılganlık var ki kalbim onun için acıyor. Kim olduğunu ya da benden ne istediğini bilmiyorum, ama değersiz olduğunu düşündüğünü hissedebiliyorum, o anda ne kadar acı verici bir şekilde kırıldığını düşündüğünü hissedebiliyorum. Bu kalbimi kırıyor.

"Bu muhtemelen garip gelecek ama buraya çekildiğimi hissettim. Bir şeye ya da belki birine ihtiyacınız olduğunu tüm benliğimle hissettim ve bu duygudan uzaklaşmadım. İşte buradayım, tamamen yabancı biriyim, kabininizde oturuyorum, her ne oluyorsa size yardımcı olmak için buradayım."

Paul'ün gözlerinde duygular kabarıyor ama kaçmasına izin vermiyor. Hissettikleriyle boğuşmasını sessizce izliyorum ve bu adamı bu kadar paramparça hissettiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Benden belki birkaç yaş büyük görünüyor,

Hayatın kolay olduğu izlenimini edinmesem de, aşırı zor olduğunu da hissetmiyorum.

"Benim Phoebe'm de böyleydi," diyor bana, ismi söylerken sesi çatlıyor. "Hayatım boyunca daha nazık, daha şefkatli bir insan görmedim ve buralarda çok iyi insanlar var. Herkes için geriye doğru eğilirdi. Eskiden bu beni deli ederdi, ama şimdi..."

O zaman Paul'ün neden bu kadar ezilmiş hissettiğini anladım. Birini kaybetti.

"Ama şimdi... özlüyorsun," diye devam ediyorum, onun bıraktığı yerden boşlukları doldurarak. Ciddiyetle başını sallıyor ve sanki bir can simidiymiş gibi elinde çevirip durduğu fincana bakıyor.

"Bir keresinde eve geldiğimde kanepemiz kayıptı. Belki soyulmuşuzdur diye düşündüm ama Phoebe bana yolun aşağısına yaşlı bir kadının taşındığını ve bir parça bile mobilyası olmadığını söyledi. Peki o ne yaptı? Ona bizimkilerden verdi. Sonra komşularımıza gidip neleri verebileceklerini sordu.

"On saatlik bir günün ardından eve yeni dönmüştüm. Duş almaya, ayaklarımı uzatıp yemek yemeye hazırdım ama içeri girer girmez bana Bayan Briscoe için bir yatak almak üzere şehrin öbür ucuna gitmemiz gerektiğini söyledi," diyor içi boş bir kıkırdama ve başını sallayarak. "Ona çok kızmıştım ama o bunu duymak istemedi. Birinin ihtiyacı vardı ve Phoebe'nin gözetiminde böyle bir şey asla olmadı."

"Ruhların en iyisine benziyor," diye öneriyorum.

"Öyleydi," diye kabul eder ve duygularıyla savaşı yeniden başlar.

Ona yas tutması için zaman tanıyor, elimden geldiğince sessizce destek oluyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, *üzgünüm* ya da her şey *yoluna girecek* gibi gereksiz ifadelerle acısını en aza indirmek istemiyorum. Babam öldüğünde nasıl hissettiğimi biliyorum ve kimsenin yapabileceği ya da söyleyebileceği tek bir şey bile acımı azaltmadı.

Küvette oturmuş, ölü gözlerle duvara bakarken bir an kafamda beliriyor. Tad'ın üzerindeki uğursuzluğu kaldırmak için Rogan'la birlikte çalışmam hafızamın gevşemesine neden oldu ve şimdi de vaktim olmayan bir ilgi istiyor. Babamın görüntüsünü ve düşüncelerini bir kenara itiyorum ve önümde kendini toparlamaya çalışırken acı çeken adama odaklanıyorum.

Kemiklerin kadife kesesi yanımda ısınıyor ve uzanıp onları kemerimin halkasından çözüyorum. "Paul, senin için bir okuma yapabilir miyim?" Yatıştırıcı bir şekilde soruyorum, kemik torbasını kucağıma çekerken yüzeye çıkan sinirleri bastırıyorum.

"Bana bir kutsal kitap okumak ister gibi mi?" diye soruyor, kafası karışmış ve biraz da test edercesine; ben de hemen başımı sallıyorum.

"Hayır, şey... yani... daha çok..." Söyleyeceklerimi nasıl algılayacağından emin olamadığım için kekeliyorum.

Pek çok insan bu gibi şeylerin kötü olduğunu düşünüyor. Bunun vudu büyüğü ya da şeytanın işi olduğunu düşünüyorlar. Büyükanne Ruby'nin insanların ona ve yaptıklarına ateş püskürdüğü çok fazla hikayesi vardı. Ne yazık ki, Paul'ün *bu konuda* iyi ya da *kırgın* olma yelpazesinde nereye düşeceğini bilemeyiz. Yardım teklif edersem ve o da bunu reddederse buradaki işimin biteceğini biliyorum ama kabul etmesini ne kadar şiddetle umduğumu hissetmek beni şaşırtıyor.

"Biraz tuhaf, hatta alışılmadık görünebilir ama kemiklerimi senin için okumak istiyorum," diyorum ona açık açık. Uzun bir süre büyüye içerledim, bu dünyadan olabildiğince uzak durmaya çalıştım. Ama artık ondan kaçmayı ya da onu kötü bir şey olarak görmeyi bırakmanın zamanı geldi. Ona sahip çıkmanın zamanı geldi. İyi ya da kötü, ben bir Kemik Cadı'yım.

Mor kadife keseyi masanın üzerine koyuyorum ve Paul gözleri güvensizlikle dolmadan önce bir süre keseye bakıyor. Kalbim biraz kırılıyor.

"Ücret yok. Senden hiçbir şey istemiyorum," diye açıklamak için acele ediyorum. "Bunun karşında oturan bir yabancından daha garip görünebileceğini biliyorum, ama kaybedecek neyin var? Acı çektiğini görebiliyorum, ya bu küçük bir şekilde yardımcı olabilirse?" Masanın üzerinde bekleyen kemikleri işaret ederek soruyorum, gözlerim bana güvenmesi için yalvarıyor.

Acı dolu mavi bakışları mor çantadan bana doğru kayıyor ve bir süre inceledikten sonra iç çekip omuz silkiyor. "Peki, ne yaparsan yap."

İçime dolan sevinç, endişelerimi bastırmaya yardımcı oluyor. Bu okumanın ona ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama buna ihtiyacı olduğunu biliyorum. İpleri gevşetip keseyi açıyorum. "Senden üç şey istiyorum Paul, senin için anlamı olan şeyler. İşim biter bitmez onları geri vereceğim ama kemiklerin bilmeni istediklerini yorumlamama yardımcı olacaklar."

Bir an tereddüt ediyor, gözleri odada dolaşüyor, sanki kimin izlediğini ya da tüm bu alışveriş hakkında ne düşünebileceklerini merak ediyor. Neredeyse fikrini değiştirip bana defolup gitmemi söyleyecek sanıyorum, ama tam ben yine kendimi savunmaya çalışacakken, cebine atıp yıpranmış görünümlü bir bozuk para çıkarıyor. Sonra boynundaki zinciri çekerek zarif bir yüzük seti çıkarıyor. Dikkatlice zinciri çözüyor ve lehimlenmiş yüzük setini çıkarıyor.

Karısının mücevherleri olduğunu bildiğim, karşımdaki adama olan bağlılığının sembolü olan şeyi görünce gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Gözlerimi kırıştıtararak onları uzaklaştırmaya çalışıyorum. Paul kendini tutabiliyorsa, ben de tutabilirim. Bana penny ve Phoebe'nin yüzüklerini verdi. Sonra bir an eline bakıyor ve kendi alyansını çıkarıp bana uzatıyor.

Gözlerinden umutsuzluk akıyor ve elimi değerli totemlerinin etrafına kapatıyorum, kahve rengi bakışlarım onunkileri hiç terk etmiyor. Sessizce, bu eşyalar ve genel olarak tüm bu durum için bana güvendiği için ne kadar minnettar olduğumu ifade etmeye çalışıyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve bakışlarımla Paul'e ne olursa olsun onun için burada olduğuma dair söz veriyorum. Paul'ün nefes alışları biraz daha hızlanıyor ve kederiyle olan savaşını kaybetmekte olduğunu görebiliyorum. Ona güven verici bir baş selamı veriyorum ve sonra işe koyuluyorum.

Yüzükleri ve bozuk parayı çantaya yerleştirip ağzını kapatıyorum. Gözlerimi kapatıp çantayı sallıyorum ve Paul'e şu anda neye ihtiyacı varsa ona yardım etmesi için yalvarıyorum. İçime bir huzur hissi gelene kadar sallıyorum ve işte o zaman kemiklerin hazır olduğunu anlıyorum.

Büyükannem Ruby'nin bunu benim ve başkaları için yaptığını muhtemelen yüzlerce kez izledim, ancak torbayı açıp kemik parçalarını masaya dökmeden hemen önce, ezici bir amaç ve değerlilik duygusuna kapılıyorum ve bir anlığına nefesimi kesiyor. Bu doğru. Ben bunun için yaratılmışım. Göğsümde keder ve minnettarlık çiçekleri açıyor ama bu şu anda benimle ilgili değil. Bu Paul için ve ona yol göstermenin zamanı geldi.

Çantayı açtım ve içindekileri çıkardım. Kemik parçaları ve Paul'ün eşyaları önümdeki masaya dökülüyor. Yerleşmeleri ve Paul'ün bakışlarının kemiklerden bana dönmesi bir an veriyorum ve sonra başlıyorum.

Kendimi bir saniye sürüyor. Ne beklemem gerektiğinden emin değilim, ama tıpkı büyü kullanmam gereken diğer zamanlarda olduğu gibi, bir anda aklıma geliyor. Kemikler kendilerini küçük gruplar halinde ve gösterilen semboller ve Paul'un nesnelere göre nerede bulunduklarını alıyorum.

Alyansının etrafında ölüm, kayıp ve boşluğa işaret eden her kemik var. Ama yüzüğün kendisi, üzerine yükselen bir güneş oyulmuş kemiğin üzerinde duruyor. Gruplaşmanın konumunu kavırıyorum ve küçük bir nefes alıyorum, gözlerim Paul'ünkilere kayıyor.

"Kendini öldüreceksin," diyorum sessizce ve gözleri şaşkınlıktan açılmıyor bile, başını sallayarak az önce onu suçladığım şeyi onaylıyor. Onunla neden böyle davrandığı konusunda tartışmak istiyorum.

yapmamalıyım, ama kemiklerin hafifçe ısındığını hissediyorum ve dikkatimi tekrar onlara veriyorum.

Ölüm rünlerinin izini sürüyorum ve onları çevreleyen sembol çemberini hareket ettiriyorum. "Zehir ya da belki hap alacaksın," diyorum ona. "Yine de umduğun gibi hemen işe yaramayacaklar. Ailen seni yaşam destek ünitesinden çıkarana kadar haftalarca hastanede kalacaksın."

Bunu söylerken başımı kaldırıp ona bakıyorum ve elinin cebine gittiğini fark etmiyorum. Bu bilgiden rahatsız olmuş görünüyor ama sanki kendini öldürmekten vazgeçmek yerine başka bir plan yaptığını görebiliyorum. Gözlerimi tekrar kemiklere dikeyorum. Sembollerin izini sürüyorum ve ben ilerledikçe kemikler bana görüntülerin parıltılarını göstererek bilgileri bir araya getirmeme yardımcı oluyor.

Üzerinde hastane sembolü olan kemikten aileyi ve bir araya gelmeyi temsil eden kemiğe geçiyorum. Bu kemiğin etrafında karar ve acıyı temsil eden kemikler var. Bu grubun sağına bakıyorum ve elimi ağzıma götürerek nefes nefese kalıyorum.

"Bir çocuğunuz var. Küçük bir oğlan."

Babası bu yolda ilerlemeye devam ederse o küçük çocuğun nelerle baş etmek zorunda kalacağını düşündükçe gözyaşlarım kapaklarımı yırtıyor ve yanaklarımdan aşağı dökülüyor. *Neden* sorusu dudaklarımdan döküldüğünde kendimi durduramıyorum ve Paul önümde paramparça oluyor.

Yüzünü ellerinin arasına alır ve ağlamaya başlar. Kayıp ve ıstırap her hıçkırıktan ondan dökülüyor, acısı çok acımasız ve hissedilebilir. Uzanıp ona sarılmak istiyorum ama bunu yaparsam içine kapanacağı ve eğer bir şeyler değişecekse olabildiğince umutsuzluktan arınması gerektiği izlenimine kapılıyorum. Bunun yerine çaresizce izliyorum ve onunla birlikte ağlıyorum.

"O her şeydi," diye ellerine kapanıyor, göğsü hıçkırıklarla sarsılıyor. "O yumuşaklık, şefkat, sevgi ve nezaketti; ben bunların hiçbirini değilim. Onsuz nasıl devam edeceğim? O olmadan oğlumuz için nasıl bir şey olabilirim?" diye yalvarıyor, başını avuçlarının arasında sallayarak. "O burada olduğu için her şey daha iyiydi ama şimdi yok ve ben bu dünyayı onsuz istemiyorum. *Onunla* paylaşamayacağım hiçbir şeyi istemiyorum," diye feryat ediyor ve ben gömleğimin yakasını kaldırıp yüzümü silmek için kullanıyorum.

"Ama nasıl bilecek?" Soruyorum ve bir dakika sonra Paul'ün kırmızı ve kırık bakışları benimkilerle buluşuyor. "Eğer siz ona öğretmek için burada olmazsanız, oğlunuz annesi hakkındaki tüm bu harika şeyleri nasıl bilecek? O genç, bunu görebiliyorum,

ve onun olduğu her Şeye, yaptığı  zel Şeylere dair anıları solacak. Görüyorum ki bir ailen var ve onu yetiştirirken senden daha iyi bir iş çıkaracaklarını düşünüyorsun ama Paul, bu doğru değil" diye yalvarıyorum.

"Sen Phoebe'nin her Őeyiydin." Phoebe'nin yüzüklerini çevreleyen kemikleri gösteriyorum. "Genç yaşta tanıştığınızı görebiliyorum ve o andan uzun bir süre sonrasına kadar onun için dünyalar kadar  nemliydin. O özeldi, bu konuda kesinlikle haklısın ve o özel yaratık seni seçti, Paul. Seni," diyorum ona iddialı bir Şekilde. "Onu senden daha iyi kim tanıyordu?" Soruyorum ve cevap vermesini bekliyorum.

"Hiç kimse," diyor hıçkırarak ve arka cebinden bir mendil çıkarıp yüzünü ve burnunu siliyor.

"Kesinlikle! Hiç kimse onu sizden daha iyi tanıyamazdı ve bu da hiç kimsenin oğlunuza onun nasıl bir kadın olduğunu anlatamayacağı, gösteremeyeceği anlamına geliyor. Tüm o güzel Őefkati ve nezaketi, etrafındakilere gösterdiği  zen, artık senin mirasın. Sadece sizin."

Sözlerimi düşünürken onu izliyorum. Söylediklerimin doğruluğunun farkına vardığını hissedebiliyorum.

"Sensiz daha iyi olacağını düşündüğünü biliyorum, ama olmayacak Paul. Çünkü sen gidersen, annesini asla olması gerektiği gibi tanıyamayacak ve Phoebe bundan daha iyisini hak ediyor. Oğlun bundan daha iyisini hak ediyor."

"Ama nasıl? Uzun günler çalışıyorum. Eve zar zor geliyorum. Jackson için nasıl yeterli olabilirim?"

Y z ğ n n yaslandığı sembolleri izlerken ona "Hayat sigortası vardı," diyorum. "Uzun zaman önce bir bankada çalışırken yaptırmış gibi görünüyor," diye açıklıyorum, kelimeler bir ifadeden çok bir soru gibi geliyor, ama kemiklerden birinin üzerindeki sembol çok soluk.

" alışmayı bıraktıktan sonra, Jackson gelmeden önce ödemeye devam etti. Size bundan bahsetmesi gerekeceğini hiç düşünmemişti ve kısa süre sonra bu, üzerinde fazla düşünülmeden her ay ödenen bir faturaya d n şti."

"Ne?" diye soruyor, burnunu çekmesi yavaşlıyor ve giderek sessizleşiyor.

"Hayat sigortası vardı," diye tekrarladım. "Eminim bankayı ararsanız, orada çalışırken hangi sağlayıcıyı kullandıklarını size söyleyebilirler. Ya da belki evde bir yerde size ayrıntıları verecek bir hesap  zeti vardır."

"Her Şeyi elektronik olarak yapmış. Hesapların şifrelerini  zemiyorum. şifreleri sürekli değiştirirdi çünkü

Hackerlar ve veri ihlalleri konusunda sorun yaşıyan tüm büyük şirketler. Bu konuda fanatikti," diyor bana küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Eskiden çalıştığı bankayı arayın, size yardımcı olabilirler" diye teşvik ediyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor yanaklarını tekrar silerken, gözleri daha az ıssız ve daha çok şaşkın görünüyor.

"Kemikler," diyorum ona, elimle kemikleri göstererek.

Gözleri yine nemle doluyor ve sessizce başını sallıyor. "Her sabah işe gitmek için yola çıktığımda, koruyucu meleklerini benimle gönderdiğini söylerdi. Onlara ihtiyacı olmadığını ve ekstra korumaya sahip olmamı tercih ettiğini söylerdi." Mavi gözleri benimkilere yerleşiyor ve bakışları yoğunlaşıyor. "Sanki hâlâ beni kolluyor gibi" diyor, yanaklarından daha fazla gözyaşı dökülürken sesi çatlıyor.

"Her zaman öyle olacak Paul. Aynı olmadığını biliyorum ama seni ve Jackson'ı her zaman izleyecek, bundan asla şüphe etme."

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle konuşuyor Paul ve sonra kabinin sonuna doğru ilerliyor. Onun , Phoebe'nin alyansını ve bozuk parayı kemiklerin arasından çıkarıp ona uzatıyorum. Yüzüğünü tekrar parmağına geçiriyor, zinciri Phoebe'nin alyansından geçirip boynuna takıyor ve bozuk parayı cebine geri koyuyor.

Elini uzattı, ben de kendi elimi onunkine koydum. Yeni bir duygu dalgasına kapılmış bir halde elimi bir an tutuyor. "Sana borçluyum," diyor elimi sıkarken.

"Hayır, yok, şimdi Jackson'ın yanına git, onu uyandır ve kucığına al, sonra da Phoebe'nin hak ettiği mirası yaşamaya başla," diye emrediyorum.

Başını sallıyor, yanaklarındaki taze gözyaşlarını siliyor ve sonra kalkıp bardan dışarı çıkıyor.

Ona kuruşunun üzerine düştüğü kemiklerden, tanışacağı ve aşkı yeniden bulmasına yardım edecek kadından bahsetmiyorum. Ona ve oğluna nasıl bakacağını ya da ona vereceği kızı anlatmıyorum. Yeni eşinin küçük kızlarına nasıl Phoebe adını vermek isteyeceğini ve rahmetli eşini ruhların en iyisi yapan tüm inanılmaz şeyleri onurlandırarak nasıl güzel hayatlar yaşayacaklarını anlatmıyorum.

Buna hazır olmadığını hissedebiliyorum, bu yüzden kemikleri minnettarlığımla kutsarken ve teker teker keseye geri koyarken bunu kendime saklıyorum. Eskiden Grammy Ruby'nin sadece kötü taraflarının sürekli çekildiğini görürdüm. Oraya buraya çağırılmanın sadece

Ama kemikleri kaldırıp park yerinde bir kamyonun ateşleme sesini duyduğumda, hiçbir şeyi eskisi gibi göremeyeceğimi biliyorum. Bu... bu çok güzel ve ilk defa bir sonraki adımı görmek için sabırsızlanıyorum.

"**T**Orada yaptığın şey inanılmazdı," diyor Rogan ve iltifatıyla son otuz dakikadır içinde bulunduğumuz sessizliği bozuyor.

Ona bakıyorum, arabadaki gölgeler yüzünü okşuyor ve yüz hatlarını karartıyor. "Gelecekteki okumaların nasıl olacağını bilmiyorum ama bir ilk için bu ezber bozan bir şeydi," diye itiraf ediyorum. "Hemamancılar okuma yapar mı?" Merakla soruyorum. "Sizin büyüünüzün farklı işlediğini biliyorum ama nasıl işlediğini bilmiyorum."

"Kan Cadılarının sizin kemikleriniz gibi kutsal emanetleri yoktur, bizim için sadece kanın kendisidir. Yaptığımız bir tür okuma var ama kandan elde ettiğimiz bilgiler sizin kemiklerinizin çalışma şeklinden çok farklı."

"Nasıl yani?" Sorguluyorum.

"Öncelikle, çok daha az detaylı. Birinin kanından depresyonda olduğunu ya da yorgunluktan hastalığa kadar diğer fiziksel rahatsızlıklardan muzdarip olduğunu söyleyebilirim, ancak *neden* kanın kendisinde yaygın değildir. Eğer o adamı okumuş olsaydım, depresyonu hissederdim ve endişe verici bir seviyede olduğunu bilirdim, ancak bana söylemeden nedenini ayırt edemezdim" diye açıklıyor.

"Kardeşin çok sık çağırılıyor mu? Çağrıldığında onunla birlikte gidiyor musun?" Diğer Kemik Cadı'nın hayatının olduğunu merak ederek soruyorum. Tabiri caizse bir suç ortağına sahip olmanın eğlenceli olacağından şüpheleniyorum. Büyü ve cadı olmak söz konusu olduğunda neyle uğraştığını bilen birine sahip olmak.

Büyükbabam Grammy Ruby'nin ne olduğunu biliyordu ama hiçbir zaman ne anlama geldiğini ya da nasıl hissettirdiğini tam olarak anlamış gibi .

"Arada sırada oluyor ama sık değil. Onu hiç okuma yaparken görmedim; onlardan pek bahsetmez."

"Bekle," diye bağıyorum, Rogan'a iyice bakabilmek için koltuğumda dönüyorum. "Kardeşini hiç okuma yaparken görmedin mi? Hiç mi?" Açıklığa kavuşturuyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor omuz silkerek.

"Ama ikinizin aynı müşterilerle çalıştığınızı söylediğinizi sanıyordum. Onlar için okuma yapmıyor mu?"

"Bazen yapıyor ama ben bunun için odada hiç bulunmuyorum. Birlikte iksirler yapıyoruz ve bunun gibi şeyler aynı müşteriler için farklı kapasitelerde çalışıyor, ama evet, okuma yok."

"Senin için hiç okuma yapmadı mı?" Bu haber karşısında tamamen şaşırılmış bir halde soruyorum.

Büyükannem ailedeki herkes on altı yaşına geldiğinde onlara bir okuma yapardı. Ondan sonra, eğer istersek ya da bir şeylerle gerçekten mücadele ettiğimizi hissederse yapardı. İki kardeşin yeteneklerini bu kadar ayrı tutması bana garip geliyor.

"Küçükken birbirimizi okumaya çalışırdık ama hiç işe yaramazdı. Amcamıza bunu sorduk ve size yakın olan kişilerde her zaman işe yaramadığını söyledi."

"Huh," diye mırıldanıyorum, geri döndüğümde Tad'i okumak için bir not alıyorum, böylece bu teoriyi test edebilirim. "Amcan senin için hiç okudu mu?" Amcasının ailedeki eski Osteomancer olduğunu varsayarak soruyorum.

"Hayır, her zaman bunun sihrini boşa harcamak olacağını söylerdi. Elon ve benim sonumuzun ne olacağını biliyordu, tıpkı kendisi ve kardeşi gibi."

"Görünüşe göre *partinin en neşeli* kişisiymiş," diye söylendim.

Rogan eğlenerek homurdanır. "Bu büyük bir yetersizlik olurdu."

Ailesinden bahsederken gözlerinin etrafındaki hafif gerginliği yakaladığımda, *orada*, diye düşünüyorum kendi kendime. Kemiklerin bana orada bir şey olduğunu söylemesine gerek yok, büyük ve acı verici bir şey. Araba tekrar sessizleşiyor ve kendimi Rogan'ın yüzünü incelerken buluyorum. Burada oturup ona baktığımı hissettiğinden eminim ama tek kelime etmeden bunu yapmama izin veriyor.

Acı çekiyor. Onunla tanışır tanışmaz bunu fark ettim ama bunun kardeşiyle ilgili olduğunu düşündüm. Ama daha fazlası var.

"Seni okumamı ister misin?" Yüzünün açılarını incelerken rastgele soruyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum ve biraz fazla sapıklık yaptığımı fark edince kendime gelmeye çalışıyorum.

Rogan'ın kaşları çatılıyor ama karanlıkta yüz hatlarına kazınmış olanın şaşkınlık mı yoksa endişe mi olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

"Elbette, sanırım, ama başka bir zaman olmalı, çünkü buradayız," diyor ve ağaçların arasından geçip iyi aydınlatılmış büyük bir evin bulunduğu bir açıklığa geldiğimizde yüzümü öne dönüyorum. Her şeyi kavrayabilmek için öne doğru eğiliyorum. Evi modern, yapı her şeyden çok pencerelerden oluşuyor. Cam olmayan kısımlarda koyu gri bir panel var ve güzel sedir aksanları kapıları çerçeveliyor ve çatının alt tarafını sıralıyor.

Yumuşak altın rengi spotlar mülkü dışarıdan aydınlatıyor ve içerideki odalardan gelen benzer renkli bir parıltı evde birinin olduğu izlenimini veriyor. O anda Rogan'ın evli olup olmadığı ya da bir kız veya erkek arkadaşıyla yaşayıp yaşamadığı hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Sadece kendisi ve kardeşi varmış gibi anlatmıştı ama hiç sormadım.

Dört arabalık bir garaja yanaşır ve buzlu cam kapı açılmaya başlar. İçeride park etmiş başka arabalar da vardır ama Rogan'a mı yoksa başkasına mı ait olduklarını söylemek imkânsızdır.

"Eviniz çok güzel," diyorum, sanki ilk önce hangi çarpıcı şeye odaklanacağımı bilemiyormuşum gibi hâlâ etraftaki ayrıntılara bakıyorum. "Bu devasa yerde sadece sen mi varsın?" Hiç de yumuşak olmayan bir sesle soruyorum.

"Teşekkür ederim," diye cevaplıyor şık arabasını yerine çekerken. Park ederken merakla bana bakıyor. "Ve evet, burada sadece ben varım," diye ekliyor.

İçimi bir rahatlama duygusu kaplıyor ve bir anlığına yan gözle bakıyorum. *Neden umurunda olsun ki?*

"Böyle büyük bir yerde yalnızlık çekiyor musun?" Diye soruyorum ve bu kaba soru ben daha durduramadan ağzımdan çıkıyor.

"Bazen," diye cevap veriyor, gözleri beni yoğun bir şekilde inceliyor.

"Özür dilerim, bunu neden sorduğumu bilmiyorum. Küçük kızımda yalnızlık çekiyorum

her zaman. Boyut önemli değil," diye geveliyorum ve hemen ardından tekrar yüzümü buruşturmak istiyorum.

"Bildiğim iyi oldu," diyor Rogan, ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme seğiriyor.

"Öyle değil, sapık," diye suçluyorum.

"Ne gibi?" diye soruyor sahte bir masumiyetle. "Aletinden bahsetmiyorum."

"Ben... öyle olduğunu düşünmedim," diye savunmaya geçer.

"Çünkü boyut önemlidir; *her şey* değildir," diye düzeltiyorum, belki küçük bir aleti vardır ve ben onu aşağılıyordumdur diye. "Ama önemli," diye bitiriyorum ve yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum.

Kucağına bakma, Lennox.

"Tekrar söylüyorum, penis boyu konusunda nerede durduğunu bilmek güzel." "Ama ben *senin* bahsetmiyorum," diye aceleyle belirttim.

"Anladım," diye cıvıldıyor ve gözlerinde parıldayan neşeyi görebiliyorum.

"Madem bu işi garip bir hale getirdim, arabadan inip sen nereye gideceğimi söyleyene kadar öylece duracağım," dedim ve sonra da öyle yaptım.

Rogan'ın kıkırdaması garajın duvarlarında yankılanırken o arabadan iniyor ve hala uyuyan Hoot'u arkadan almak için hareket ediyor. Spor çantamı kapıyorum ve o evine doğru ilerlerken arkasından sürükleniyorum.

Gittikçe ışıkları yakıyor ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde evinin içi de dışı kadar çarpıcı. Zeminler açık sarı ahşap, korkuluklar siyah metal ve duvarlar sade ve beyaz. Mobilyalar minimal, ancak orada bulunanlar rahat ve davetkâr. Etrafımdaki devasa pencere duvarlarından sadece karanlık ağaçların ipuçlarını yakalayabiliyorum, ancak sabahları manzaranın akıllara durgunluk vereceğini hayal ediyorum.

"Acıktın mı ya da başka bir şey?" Rogan loş bir mutfığa eliyle işaret ederek soruyor.

"Belki sonra, ama okumam gereken çok şey var ve bir duş almak için can atıyorum," diyorum ve o da başını sallayarak beni merdivenlere doğru yönlendiriyor. Hoot'u koltuğundaki battaniyenin üzerine yatırıyor ve küçük böcek kıpırdamıyor bile. Eğer sürekli horlaması hayatta ve iyi olduğunu göstermeseydi, o ley hattının ona ne yaptığı konusunda endişelenebilirdim.

Rogan'ı yüzen merdivenlerine kadar takip ediyorum, her yere bakıyorum ama güzelce oturan kot pantolonunun içindeki kışına bakmıyorum. Hayır, kesinlikle bununla ilgilenmiyorum.

"Burada kalabilirsin, ek bir banyo ve sabah yürüyüşlerini seviyorsan ana kata inen bir balkon var."

Biraz kıkırdıyorum ve Rogan'ın işaret ettiği odaya giriyorum. Işığı yakıyor ve beni kocaman bir yatak, sade ama erkeksi bir dekor karşılıyor,

ve başka bir pencere duvarı. Yeterince rahat görünüyor, ama bilmediğim yerlerde asla iyi uyuyamam. Neyse ki planlanmış sihirli bir tıknıma seansım var.

"Odam koridorun sonunda, bir şeye ihtiyacınız olursa..." Başka bir şey söyleyecekmiş gibi bir an duraksıyor ama dilinin ucundakini dile getirmek yerine odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor.

İç çekerek çantamı yatağın ayak ucundaki ahşap bankın üzerine bırakıyorum ve etrafıma bakarken ellerimi buklelerimin arasından geçiriyorum. Sadece bir gündür cadı olduğumu hayal etmek bile zor. O kadar çok şey oldu ki, hepsini nasıl değerlendireceğimi bile bilmiyorum.

Çantamdan telefonumu çıkarıp banyoya giriyorum. Duşta suyu nasıl açacağımı bulmam bir dakikamı alıyor ve sonunda bulduğumda küçük bir kutlama dansı yapıyorum. Buhar odayı doldurmaya başlıyor ve hızla kıyafetlerimi çıkarıp telefonumu açıyorum. Rehberimi açıp arama düğmesine tıklıyorum; aramak için muhtemelen çok geç ama buraya geldiğimde arayacağımı söylemişim.

"Leonardo DiCaprio, uzun zamandır konuşmadık!" Tad heyecanla cevap veriyor. " sende," diye karşılık veriyorum, yarı şaşkın yarı mutlu bir şekilde. cevap verdi.

"Şey, evet. İyi olduğundan emin olmadan yatağa gidemezdim."

Kıkırdıyorum, hoparlör düğmesine basıyorum, telefonu tezgâhın üzerine koyuyorum ve sonra duşun sıcak spreyine giriyorum. "Ah lütfen. Gerçekten kimi bekliyorsun?"

"Pierre," diye itiraf ediyor hiç vakit kaybetmeden. "İşten çıktığında beni araması gerekiyor, büyük seks planlarımız var."

"TMI, ahabap, çok fazla TMI."

"Ne yapıyorsun? Gideceğin yere sağ salım vardın mı?" diye soruyor.

"Hızlı bir duş alıyorum ve evet, Blackbriar, Tennessee'deyim ya da en azından öyle olduğumu düşünüyorum, şimdi düşününce bunu hiç doğrulamadım."

"Yalnız mı duş alıyorsun?"

İnanılmaz bir şekilde homurdandım. "Tabii ki öyleyim, biriyle birlikte olsam seni neden arayayım ki?"

"Bilmiyorum, çünkü sen lanet olası bir ucubesin? Senin hakkında böyle şeyleri sorgulamıyorum, Lennon."

Başımı sallıyorum ve ellerime şampuan döküyorum. Çok erkeksi kokuyor. "? Hâlâ iyi misin?" Ona soruyorum, içimi bir endişe kaplıyor.

Saçımı yıkamaya başlarken mideme bir şeyler .

"Evet, ben iyiyim. Eve geldiğimde şimdiye kadarki en büyük bifteği yedim ve sonra üç kez ikincisi için geri döndüm, ama şişkinlik dışında, yağmur gibi iyiyim."

"Annen bir daha yanıma yaklaşmana izin verecek mi?" Komik olmaya çalışarak soruyorum ama boşa düşüyor.

"Yani, beni bir daha asla gözünün önünden ayırmayacağından eminim, o yüzden barlara falan takılmasında bir sakınca görmediğin sürece sorun yok," diye takılıyor ve ben de gülümsüyorum, kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyorum.

"O kadar kötü, ha?"

"Daha da kötüsü, bu gece gaydarımın tam olarak çalıştığından emin olmak için dışarı çıkmaya çalıştım ve kadın neredeyse sinir krizi geçiriyordu. Resmen öfkeden mosmor oldu. Fotoğraf çekmeye çalıştım ama çok hızlı saldırdı. Fotoğraf demişken, annem takvim, bardak altlığı ya da Magda ve Gwen'in intikamlarını aldıkları bir kapüşonlu sweatshirt isteyip istemediğinizi soruyor."

Çıldırıyorum. Tad'in kızgın Hillen Teyze'nin fotoğrafını çekmeye çalışması ve ardından Magda'nın fotoğrafını koyacak bir sürü şey bulması bile endişelerimi yok etmeye yetiyor.

"Muhtemelen birkaç bardak altlığı, oh ve belki bir buzdolabı mıknatısı ya da bulabilirse bir anahtarlık," diyorum ona kıkırdarak. "Magda'dan haber var mı?"

"Sadece ameliyata gireceğini ve ailenin geri kalanının onun için öldüğünü söyledi. Deprem sigortasının olmaması ve pahalı tamiratlarla ilgili bir şeyler söylediğine de eminim ama annem sesli mesajı dinlemeyi bir dakika sonra bıraktı ve bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Magda muhtemelen kafayı bulmuştur."

Kıs kıs gülüyorum ve saçımdaki köpükleri duruluyorum. "Muhtemelen."

"Ee, Ölüm Yiyen'in nasıl?" Tad soruyor, saçma geçişlerin kralı. ", benim hiçbir şeyim yok ve ikincisi, bu

"Saç kremimi saçlarımdan geçirmeye başlarken onu bilgilendiriyorum. "Sen bir utanç kaynağısın, Lennox! Gelecek nesillerin iyiliği için bunu sürmelisin. I

Yani, sonsuza dek mutlu olmasanız bile, o orgazmları sevgiyle hatırlayabileceksiniz. Kendini şımart, Leni!"

Başımı sallıyorum, ama onun maskaralıklarına gülmekten kendimi alamıyorum. "Seksi olduğunu kabul ediyorum, lanet olsun, Helen Keller bile bu kadarını görebilirdi. Ve evet, muhtemelen toparlanıyordur, baktığımdan değil," diye hemen ekliyorum. "Ama güven ve samimiyet konusunda ne kadar tuhaf olduğumu biliyorsun. Mesela, en azından bir erkekle

Birinin iyi bir insan olduğunu düşünmeden önce o aletin üzerine çıkmamalıyım," diye hatırlatıyorum ona.

"Eksikliklerinizin farkındayım," diyor Tad tatlı bir şekilde.

"İşte burada bir sorunla karşılaşyoruz. Bu adama güvenebilir miyim bilmiyorum. Ve bu sadece dükkana girip beni tanıdığı biri yaptığı için değil, başka bir şey daha var. Ona yardım etmem gerektiğini biliyorum, bu yüzden ediyorum ama ona gerçekten güvenmek... evet, bunun olacağını sanmıyorum."

"Bekle. O ne?" Tad neredeyse telefona bağırıyor. Parmaklarımla hırıltılarımı taramayı bırakıp tezgahın üzerindeki telefona bakıyorum. *Kahretsin*. Ona bu kısmı henüz söylemediğimi unutmuşum.

"Evet, beni tanıdığı yaptı," diye aceleyle tekrarladım. "Merak etme, ben de ona aynısını yaptım, yani ödeşlik sayılır, ama söylemeye gerek yok, pek de iyi bir başlangıç yapmadık."

"Siz ikiniz *bağlı mısınız*?" Tad çığlık atıyor ve ağzım şok içinde açılıyor.

"Bunun ne olduğunu nereden biliyorsun ki?" Talep ediyorum.

"Siktir, Lennox, nasıl bilmiyorsun... boş ver, nasıl bilmediğini biliyorum, ama bu gerçekten berbat bir şey, Leni. Bu çok ciddi bir durum ve ikinizin bunu hemen şimdi düzeltmeniz gerekiyor."

"Yapacağız. Yarın kardeşinin evini kontrol ettikten sonra bunu halletmemiz gerekiyor. Ama bana ne bildiğini ve bunu nasıl bildiğini anlat. Büyükanнемin büyürken bize verdiği kitapta bununla ilgili bir şey bulamadım."

"Kitaplarda yazmıyor. Grimoire'da bununla ilgili bir şeyler bulabilirsin, bilmiyorum ama ben bunu Grammy'den öğrenmedim, Adsız Büyüler'de öğrendim."

"Şu anda gerçek misin? Adsız Sihirbazlar mı var?" Tamamen şaşkına dönmüş bir şekilde soruyorum.

"Bundan daha inekçe bir adı var, ben öyle diyorum, ama bu sihirli topluluğu bilen ama gerçekten onun bir parçası olmayan insanlar için. İsterseniz *bitişik büyü* olan insanlar," diyor vurgulamak için gösterişli bir İngiliz aksanıyla.

"Her neyse, orada bir kız var ve soyunun eskiden nasıl büyü olduğu bahsediyordu, ta ki her şey berbat olana kadar. Görünüşe göre, bazı uzak akrabalar gerçek aşk ya da başka bir saçmalık yüzünden sihirlerini bağlamışlar. Her şey yolundaymış, ta ki hanımefendi beyinin gezgin bir aleti olduğunu keşfedene kadar ve hemen bağı koparmış."

"Şimdi onu desteklemeye başlamadan ve *ataerkilliği sikeyim* diye bağırmadan önce, işte burada işler boka *sardı*. Büyüleri çok uzun bir süre bağlı kaldığı için, düzgün çalışması için diğer kişinin dalına bağımlı hale geldi. Artık iki ayrı büyü dalları yoktu, şimdi tek bir büyü dalları vardı ve ancak birlikte olurlarsa çalışıyordu."

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum, düşün cam kapılarından telefona bakarken, sanki içinden çıkan kelimelerin akışını durdurabilir ve onları gerçek dışı hale getirebilirmişim gibi.

"Kesinlikle," diye onaylıyor Tad. "Bu kızın atası büyüü tekrar bağlamayı reddetti ve bu da soyu yok etti. O zamandan beri her neslin az miktarda yeteneği ama onları tam anlamıyla bir cadı yapmaya yetecek kadar değil."

"Rogan ve ben sadece bir günden az bir süredir birlikteyiz. O çift bir süredir evliydi, değil mi?" Ona soruyorum, ses tonum neredeyse bir umut işareti için yalvarıyor.

"Doğru, bence iyi olmalısınız ama ne kadar erken ayrılırsanız ikiniz için de o kadar iyi olur."

Yüzümdeki suyu silerken "Lanet olsun, ben bir aptalım" diye homurdanıyorum.

"Hayır, değilsin Len. Bilmiyordun. Pek çok cadının bildiğini sanmıyorum. O gün gruptaki herkes şaşkına dönmüştü. Seni böyle bir şeyin olabileceği bir pozisyona soktuğu için aptal olan *o*. Bu onun suçu."

İçimi çekiyorum ve duşu daha sıcak hale getiren düğmelere basıyorum. Bir zil sesi duyuyorum ve bunun Tad'ın bir mesaj aldığı anlamına geldiğini biliyorum. "Pierre?" diye soruyorum.

"Evet, ama onunla daha sonra konuşabilirim, endişelenme."

"Hayır, sorun değil Tad, zaten bu gece okumam ve yetişmem gereken bir sürü şey var. Seni yarın ararım."

"Emin misin?" diye soruyor ve ses tonundaki endişeyi duyabiliyorum.

"Tabii ki, git o O suratını kovala," diye tezahürat yapıyorum ve sonra yüzümü buruşturuyorum. "Bu yanlış hissettirdi."

"Evet, bir daha asla böyle bir şey söyleme," diye alaycı bir şekilde kabul eder. "Seni seviyorum, yarın konuşuruz."

"Seni seviyorum, Lennard," diye karşılık veriyor ve sonra hat kesiliyor.

Çabucak saç kremimi yıkıyorum ve vücudumu fırçalayarak temizliyorum. Bileğimdeki *K* harfine ve onu çevreleyen dantelli çembere bakıyorum. Rogan'ın yemininin çizgilerini gözlerimle takip ederken, bir kez daha kendimi neyin içine soktuğumu merak ediyorum. Saçlarımı kurutmak ve pijamalarımı giymek için acele etmiyorum, sonra yatağa girip büyü kitabını kucağıma çekiyorum. Sanırım öğrenmemin tam zamanı.

"L İsten, kahve makinesi, kendini bir bok zannettiğini biliyorum çünkü çok havalısın, ama gerçekçi olalım. Senin tek bir işin var. -Kahve yapmak için ve kaltak, şu anda bunu beceremiyorsun.

Utanmalısın. Diğer kahve makineleri senin bu tavrına ne ?" Bu lanet makineyi yüzüncü kez çalıştırmaya çalışırken homurdanıyorum.

Bana bir kez daha dudak büküyor ve sonra hiçbir şey yapmıyor. Kahve çekirdekleri torbasına bakıyorum, aracıyı atlayıp sadece onları yemenin erdemini tartışıyorum. Böylece bu kendini beğenmiş espresso makinesi sürtüğüne gösteririm. O bana sahip değil. Ben galip geleceğim.

Rogan bir yerden "Oh hey, kalkmışsın," diye selam veriyor.

Ellerimi az önce verdiğim muzaffer pozdan hızla çekiyorum ve normal görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Günaydın," diye şarkı söylüyorum, hayat kanı yapıcısıyla olan savaşımından geri çekiliyorum ve gelişigüzel bir şekilde adaya oturuyorum.

"Kahve yaptın mı?" diye soruyor, avuçlarımda tuttuğum fincana bakarak.

"Hayır, çünkü makineniz şeytani" diyorum ona açıkça.

Kıkırdar ve bir an için kararsız kaltakla oynar. Yeterince eminim, kısa sürede ona farklı bir melodi söyletiyor. Rogan'ın çok çekici barista becerilerine sahip olduğunu keşfettiğim birkaç dakika içinde önüme bir latte konuyor. Kilerde bulduğum süslü vanilya şurubundan biraz ekliyorum ve büyük boy kupadan yüksek sesle bir yudum alıyorum.

"Becer beni, bu çok iyi," diye inliyorum.

Rogan az önce aldığı kahve yudumunda boğuluyor. Öksürüyor ve kapalı bir yumrukla göğsüne vuruyor ve ben de dayanışma içinde kahvemi fincanın içinde döndürüyorum.

"İnsanların neden sürekli Starbucks'ı kötülediklerini şimdi daha iyi anlıyorum," diye açıklıyorum sonunda kendini toparladığında. "Böyle bir mükemmelliği yeniden üretemeyeceğimi bilerek nasıl gideceğim? Bu doğru değil. Bana yaşattığın onca saçmalık için kahve makineni bir ayrılık hediyesi olarak alırdım ama o benden zaten nefret ediyor," diye alaycı bir şekilde .

Rogan başını sallıyor ve kupasını bir kez daha dudaklarına götürürken merakla bana bakıyor. "Nasıl uyudun?" diye soruyor ve sonra hiç saygı duymadığım sessiz, ağırbaşlı bir yudum alıyor.

"Yapmadım," diye cevap çenemi neredeyse çözüp kahve fincanımı bütün olarak yutarken.

"Sen... hiç uyumadın mı?"

"Hayır, ama bir ton kitap okudum. Baştan sona. Ve şunu da belirtmek isterim ki atalarım lanet olası birer dahiydi. Bana nedenini sorun," diye teşvik ediyorum, geniş ve heyecanlı bir gülümsemeyle.

Gözlerimdeki manik parıltının ve şu anda içinde bulunduğum garip golden retriever modunun suçlusunun yorgunluk olduğunu biliyorum ama biriyle konuşmak için can atıyorum ve espresso makinesi konuşma konusunda berbat.

Rogan tereddütlü görünüyor, ama iyi bir adammış gibi davranıyor... belki... jüri bu konuda hâlâ kararsız. "Neden?" diye sorar.

"Çünkü büyü kitabını içinde kemik maddesi olan mürekkeple yazmışlar ve bu da demek oluyor ki ben oradaki her kelimeyi okudukça büyüler, efsunlar, tarifler ve dersler buraya kazanmış." Beynimi gösteriyorum. "Kalıcı olarak. Dahice!" Bir şefin onay öpücüğünü vererek ilan ediyorum.

Rogan kupasına doğru kıkırdıyor.

"Ne? Bunun dahice olduğunu düşünmüyor musun? Bana büyü kitabının kanla yazıldığını ve bu numarayı zaten bildiğini söyleme?" Cesaretim kırılmış bir şekilde yalvarıyorum.

"Hayır, bu dahice," diye kabul ediyor ve yüz hatlarımı bir kez daha gülümseme aydınlatıyor. "Merakımdan soruyorum, çok fazla uyumadığında hangi döngüde oluyorsun? Açıkçası, tokat mutluluğu birinci döngüdür," diye işaret ediyor ve sanki ihtiyacı olan tek kanıt buymuş gibi parmağını bana doğru çeviriyor.

Soruyu düşünüyorum.

"Tokatla mutlu, acıkmış, sabırsız ve sonra kucaklaşan sürtük benim için sağlam bir model," diye içtenlikle cevap veriyorum.

"Bildiğim iyi oldu," diye kıkırdıyor ve boş fincanını lavaboya bırakıyor. "Gördüğüm kadarıyla giyinmişsin ve gitmeye hazırsın. Elon'un evine gidebiliriz, sonra seni besleriz ve ne bulduğumuza bağlı olarak oradan devam ederiz?" diye soruyor.

Bugünün gündemine "Bizi çözebilecek tanıdığınız kim varsa gidip görmemiz gerekiyor" diye ekliyorum.

"Pazartesi günleri toplanmıyorlar ama yarın alacakaranlıkta gidebiliriz, o zaman orada olurlar."

Onu bir an şüpheyile inceliyorum ve güvensizliğimden bıkmış gibi iç çekiyor.

"Sana kardeşimi bulur bulmaz her şeyi geri alacağımı söylemiştim. Bu sözüme ihanet etmeyeceğim, Lennox," diyor ve bileğimdeki yemin işaretini gösteriyor.

Ben de kendi kendime bir iç geçirdim. "İyi ama nasıl yapılacağını gerçekten bildiğini bilseydim kendimi çok daha iyi hissederdim. Grimoire'da bağlama ile ilgili bir şey bulamadım ama kuzenim bu konuda biraz bilgi sahibi ve bu işi şakaya vurmamalıyız. Kardeşini bulmana yardım edeceğim ama güvensizlik yüzünden büyümüze zarar verme riskini almamalıyız. İhtiyacın olan buysa yardım edeceğime söz veriyorum."

"Size güvenmiyorum ve konuşmamız gereken meclisin Pazartesi günleri toplanmadığını söylerken yalan söylemiyorum. Yarın akşam onlarla konuşmak için ilk şansımız olacak."

"Tamam, o zaman yarın olsun," diyerek fincanımı bitiriyorum ve taburemden kalkıyorum. Lavaboya doğru yürüyorum ve kendi bardağımı onunkinin yanına koyuyorum. İkisini de suyla dolduruyorum ve Rogan'ın beni dikkatle izlediğini görmek için dönüyorum.

"O zaman acıkma modum devreye girmeden gidelim."

"buyurun," diye kibarca teklif ediyor ve tek yapabildiğim gözlerimi devirmek oluyor.

Evet doğru, Rogan Kendrick, beni kandıramazsın.

Rogan'ın kardeşi yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta yaşıyor. Görebildiğim kadarıyla Blackbriar çok kırsal bir kasaba, evler birbirinden uzakta ve bol miktarda ağaç ve arazi var. Tennessee'nin bu kadar yeşil olması beni şaşırttı.

Ne beklediğimi gerçekten bilmiyorum ama burası çok güzel ve huzurlu.

Büyük şehirlerden kaçmanın ve sakın bir hayat yaşamamanın cazibesini görebiliyorum

böyle bir yerde.

Elon'ın evine giden uzun araba yolu Rogan'ınki gibi asfalt değil ve bunun bilerek böyle yapıldığını hissediyorum. Mülkte istenmeyen bir hava var ve bunun mülkün etrafına yerleştirilen bir koğuşun sonucu olduğundan şüpheleniyorum. Rogan'ın evinde böyle bir şey hissetmedim, ancak bu konuda çıkarabileceğim tek sonuç, şu anda sihrimiz birbirine bağlı olduğu için koyduğu korumaları hissetmemiş olabileceğimdir. Koruyucuları beni ondan ayrı görmüyor olabilir, bu yüzden burada olduğu gibi tetiklenmiyorlar. Dükkanımdaki koruyucu çemberimi kırdığı zamanki görüntüler kafamda duruyor ve bunu onunla tartışmamış olmama rağmen haklı olduğumu düşünüyorum.

Evi daha görmeden hissedebiliyorum, mülkünün her tarafına yerleştirdiği bubi tuzaklarını hissedebiliyorum. Böyle bir hayranlık içinde olmasaydım dikkatli olurum. Bir tepeye tırmanıyoruz ve orada, bir korunun ortasında, herhangi bir Queen Anne mimarisi meraklısının ıslak rüyası olabilecek iki katlı bir ev var. Ev zengin bir lacivert renkte, beyaz süslemeleri ve altın rengi vurguları var. Ancak evin detayları ve büyüklüğü ne kadar çarpıcı ve etkileyici olsa da, temelde hissettiğim ve her girişi çevreleyen kemikler beni şaşkına çeviriyor.

Bu ev bir Osteomancer için tam bir kale. Evin ve çevresindeki arazinin dokusuna işlenmiş büyü ve kemik malzemelerinin özen ve incelikleri, mümkün olabileceğini asla düşünemeyeceğim şeyler. Buranın verdiği his beni neredeyse bunalttı, ki bu komik çünkü burası gerçekten de bir Kemik Cadısı'nın güvenli sığınağı.

"Ne düşünüyorsun?" Rogan çok güzel yüzüne sinsi bir gülümseme yayarak bana soruyor.

"Sanırım ne düşündüğümü biliyorsun," diye fısıldıyorum saygıyla, yaklaştıkça dikkatimi tekrar eve çeviriyorum.

"Hoşuna düşünmüştüm," diyor gururlu bir ifadeyle. "Senin evin de böyle mi?" Hayretle soruyorum. Neden cadıların insan toplumuna uyum sağladıklarını, insan evleri satın aldıklarını ve ellerinden geldiğince onlarla idare ettiklerini varsaydığımı bilmiyorum. Ama hayır, önümde duran şey Bir cadı tarafından, bir cadı için yapılmış. Çok kışkırdım.

"Öyle," diye onaylıyor. "Toprağın içine kan işlemiş. Evdeki her malzeme kan kutsamaları ve koruma kalkanlarıyla boyanmış. Dünyada benim için daha güvenli bir yer yok. Aynı şey Elon için de geçerli olmalıydı."

Rogan'ın kullanmayı seçtiği SUV üç arabalık garajın hemen dışında durdu ve tek düşünebildiğim *buranın ne kadara mal olduğu?* Dilimin ucuna kadar geliyor sormak ama terbiyem devreye giriyor ve ısırıyorum. Benden önceki Kemik Cadıları'nın bana hatırı sayılır bir birikim bıraktığını biliyorum ama o birikimle bile böyle bir ev benim boyumu aşabilir.

"Evet, izin verilmediği sürece kimsenin buradan geçebileceğini sanmıyorum," diye katılıyorum, çevredeki araziye ve uzaktaki ağaç hattını işaret ediyorum. O zaman akla şu soru geliyor: Kimi içeri aldı ve bunu neden senden sakladı?" Rogan'ın yüz ifadesini görmek için dönerek soruyorum.

Cumbalı pencereleri sabah ışığında parıldayan eve bakıyor ve omuz silkiyor. "Keşke bilseydim."

Arabanın kapısını açıp sabahın serin havasına çıkıyorum. İçime çektiğim moleküllerde büyük şehirden en ufak bir iz yok ve eğer daha iyisini bilmeseydim, saçlarımı savuran rüzgârda meşe palamudu kabağı ve elma tadı aldığımı yemin edebilirdim.

Rogan'ın arabasının kapısı kapanıyor, sesi uzaktaki ağaçlardan yansıyor ve garaja doğru yürüyüp kapının yavaşça yükselmesini sağlayan bir kod giriyor. Daha küçük beyaz bir SUV hareketsiz duruyor ve Rogan beni onun yanından geçirip evin içine sokuyor. Açık renk ahşap, balıksırtı desenli zemin bizi mutfığa yönlendiriyor. İç mekânın güncellendiğini ama yine de dışarıdakinin tüm cazibesine ve karakterine sahip olduğunu görebiliyorum.

Adada, bir tabak ve bir kutu gazozun yanında bir somun açık beyaz ekmek var.

Rogan'ın kardeşinin bunlardan hiçbirini yemediğini ya da içmediğini söylediğini hatırlıyorum, bu yüzden Rogan'ın almadığı bir şey var mı diye bakmak için yanlarına gidiyorum. Hiçbir şey bulamadım.

Rogan fazla bir şey söylemiyor, sadece kardeşinin alanını incelemeyi bitirmemi bekliyor ve sonra beni bir sonraki yaşam alanına götürüyor. Ezilmiş üvez meyveleriyle çevrili her neyse onun yığınının geniş bir yer vererek oturma odasına doğru yürüyorum. Elon'un ofisinde dolaşırken masasındaki ve kitap raflarındaki resimleri inceliyorum. Hepsi o ve Rogan'a ait.

Elon daha kısa boylu ve yeşil gözleri daha koyu, ama aile benzerliğinden şüphe etmek mümkün değil. "Siz ikiniz ikiz misiniz?" Cevabın hayır olduğundan oldukça emin olmama rağmen soruyorum. Eğer öyle olsaydı bunu daha önce belirtmek önemli olurdu diye düşünüyorum.

"Hayır, neredeyse bir yaş daha büyük," diyor bana kemik bordürlü güzel vitray kakmaları olan kapıya yaslandığı yerden.

"Öyleyse İrlandalı ikizler," diye gözlemliyorum raftaki diğer kitaplardan daha çok göze çarpan bir kitabı çekip sanki biri aceleyle geri koymuş gibi. Sırt kısmı ve içindekiler bilmediğim bir dilde ama belki bir şey çıkar diye göz gezdiriyorum. Hiçbir şey çıkmadı.

Üst katta hızlı bir tur attık, burada Elon'un kemiklerden yapılmış bir yatak iskeletinde uyuduğunu keşfettim ve kıskançlığımın sınırını burada çizdim, çünkü bu çok garip. Yatak odasında, döşeme tahtalarının altındaki kemikler de dahil olmak üzere ekstra korumalar hissedebiliyordum, sanki bu oda bir tür panik odası olarak hizmet verebilirdi ya da yapılacak son bir direniş varsa, bunun yapılacağı yer burasıydı. Her şey biraz fazlaydı.

Rogan'ın telefonu çalıyor ve kulağına götürüp cevap veriyor. Birkaç saniye boyunca onu gözetlemeyi tartışıyorum, ancak arama işle ilgili ve sıkıcı gibi görüldüğünde kendimi alt katta görüyorum. Elon'ın oturma odasının ortasında duruyorum ve kemiklerden burada ne olduğunu anlamama yardım etmelerini istiyorum ama onlardan hiçbir şey hissetmiyorum. Tutundukları bir panik ya da acı kalıntısı yok, korkunun izi bile yok, ki Elon'un tanıdığı burada yakılmış olsaydı kesinlikle olurdu.

Mutfak tezgahına doğru yürüyorum ve kemiklerimi kalçamdan çözüyorum. Ekmeğin bükülmüş ağzını kapalı tutması gereken plastik kısıkaçı alıyorum ve ardından soda kutusundaki metal tırnağı koparıyorum. Her iki parçayı da mor poşetin içine atıyorum, üstünü kapatıyorum ve kemikleri sallıyorum. Onlardan bunları satın alan kişiyi okumama yardım etmelerini istiyorum ve kemikler bana hazır olduklarını bildirene kadar sallıyorum.

Ne bekleyeceğimden emin değilim ama kemikleri attığımda karşıma çıkan bir boşluk denizi değil. Her kemiğin üzerindeki her sembolün yüzü aşağı bakıyor, bu yüzden onları göremiyorum. Metal tırnak ve ekmek kısıkaçı, sanki kemikler varlıklarını reddetmiş gibi bir kenarda duruyor. Bir şey kaçırmadığımdan emin olmak için bir süre yaygıya bakıyorum.

değerdi.

Kemikleri teker teker alıp keseye geri bırakıyorum ama özellikle büyük bir parçayı kavradığımda kemik elimde ısınıyor. Ters çevirdiğimde, bu kemik parçasının bulunduğu bağlama ve açığa bağlı olarak harflerin ya da dilin sembolünü görüyorum. Bunun ne anlama gelebileceğini çözmeye çalışarak inceliyorum ve bir süre sonra aklıma geliyor.

Kemiği bir kenara koyup diğerlerini çabucak keseye geri yerleştiriyorum. Elon'un kehanet aletlerini nerede sakladığını merak ederek etrafıma bakıyorum ve sonra onunkine ihtiyacım olmadığını, Tad'i büyüden kurtarmak için kullandığım kemik bıçağı yaptığım gibi kendiminkini de çağırabileceğimi hatırlıyorum. Kadife çantayı kapatıyorum ve kötü kalpli teyzemin evinden kurtardığım fal tahtasını ve sarkacı bana vermesini istiyorum. Çantayı açıp içine uzandığımda, orada olduğunu görüyorum ve içimde bir heyecan belirliyor. Büyü harika bir şey ve kemik kesemden fal tahtasını ve oniks sarkacı çıkarırken minnettarlığımı mırıldanıyorum. Onları masanın üzerine koyuyorum ve sonra elimde ısınan kemiği tekrar kesenin içine yerleştiriyorum.

Kemik tahtayı gömleğimin kenarıyla siliyorum, ortadaki tasarımın oluklarını temizliyorum; gözleri kapalı bir yüzü olan özenle işlenmiş bir güneş ve güneşi alttan kavrayan bir hilal. Büyük bir krep büyüklüğünde olan panonun üst kısmında *evet*, alt kısmında ise *hayır* kelimesi yer alıyor. Alfabe, harf harf, dairesel tahtanın sağ kıvrımına ve birden kadar olan sayılar dairenin sol tarafına oyulmuştur.

Tahtaya ve sarkaca alışmaları için bir an veriyorum ve sonra bronz zinciri tutup diğer ucuna bağlı oniks taşı tahtanın üzerine kaldırıyorum ve sırlarını dökmelerini istiyorum. Sarkacın saf siyah taşı *N* harfine o kadar hızlı çarpıyor ki, başımı eğip saklanmak için verdiğim tepkiyle savaşmak zorunda kalıyorum. Birden Rogan'ın buna şahit olmadığı için çok mutlu oluyorum, çünkü muhtemelen aptal gibi görünüyorum, ancak taşın *I* harfine uçtuğunu görmek için tam zamanında toparlanıyorum. *K* hızla takip ediyor ve sonra bir *S, M, E, L, S, E, R*.

Boştaki elimle çabucak bir kâğıt ve kalem çıkarıyorum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en süslü kırtasiye malzemesi ve kalem de bir tavşan bacağından yapılmış, ama bir cadı ne yapması gerekiyorsa onu yapmalı. Harfleri yazıyorum, ne anlama geldiklerini çözmeye çalışırken bir dakika boyunca onlara bakıyorum.

"Bu İngilizce dışında başka bir dil mi?" Tahtaya soruyorum.

Sarkaç *hayır* kelimesine doğru iner ve hareketsiz kalmadan önce kelimenin etrafında döner.

Tamam. Başka bir dil değil. Niksmelser. İngilizcede ne anlama geliyor o zaman?

"Burası bir yer mi?"

Hayır bir kez daha daire içine alınarak bu umut yok edildi.

"Bu kelime bir şifre mi? Şifreyi çözmek için bir anahtara mı ihtiyaç var?"

Sarkaç hareket etmiyor ve sonra büyü kitabının bir seferde sadece bir soru sormamı söylediğini hatırlıyorum. "Bu bir şifre mi?"

Hayır.

"Bu bir isim mi?" Uzun bir atış yapmayı umarak soruyorum.

Sarkaç *hayırdan* uzaklaşıp evete döndüğünde içimde heyecan kıvılcımları çakıyor. Bu tepkiye şaşırarak kehanet tahtasına bakıyorum ve sonra kağıda bakıyorum. Düzenlenmiş harflerden bir isim çıkarmaya çalışarak bir süre inceliyorum. Kelimenin *K*'si ile *S*'si arasına bir eğik çizgi çekerek Nik Smelser'ı oluşturuyorum.

Vay anasını. Bu bir isim.

"Nik Smelser'ı nasıl bulabilirim?" Tahtaya soruyorum, uzun bir atış işe yaradı, neden iki tane olmasın? Sarkaç  nce *R* harfine, sonra *U* harfine gidiyor ve en son *N* harfinde duruyor.

"Kaçmak mı? Kamamı mı istiyorsun?" Sorguluyorum, sonra oniks taş tahtada titremeye başlıyor ve birdenbire kesenin içine fırlıyor. İrkilerek geri sırıyorum ve o anda gözüme bir şey çarpıyor. Evin arka tarafındaki araziye gösteren cumbalı pencereden bakıyorum ve bir adamın yavaşça arka kapıya doğru yürüdüğünü görüyorum.

Siktir, gitmeliyiz!

F Kulağım içime işliyor ve nabzımı Triple Crown için yarışan safkan bir at gibi dört nala koşturuyor. Boğazım düğümleniyor ve bir an için her kimse arka kapıdan girmeden önce buradan çıkamayacak.

"Rogan!" Adanın etrafında dönüp elimi uzatırken uyarmak için bağıyorum.

Şu anda içimde birbiriyle savaşıyor iki argüman var. Biri saklanmam için yalvarıyor, diğeri ise her şeyi mahvetmek istiyor. Elim yavaşça kaldırıp bahçenin her tarafına gömülmüş kemiklere dokunuyorum. İhtiyacım olan şeyi bulduğumda parmaklarımı yumruk yapıyorum ve beyaz füzeler topraktan koparak davetsiz misafirin etrafında bir kafes oluşturuyor.

Siktir et, öyle.

Koşarak arka kapıya gittim ve kapıyı açtım. Evin tahtasına çarparak, içime daha fazla adrenalin salgılatan bir gürültüyle açılıyor. Diğer elimle, arazinin her tarafına gizlenmiş kemik kazıkları çağırıyorum. Uyluk kemiği büyüklüğünde mızraklardan oluşan yüzen bir halka kemikli kafesi çevreliyor ve temkinli bir şekilde yaklaşırken kapana kısılmış davetsiz misafiri inceliyorum.

Burada ondan başka biri olup olmadığını anlamak için duyularımı genişletiyorum ama başka bir varlık hissetmiyorum. Mülkteki her kemiğe güç gönderiyorum ve içimden kopan bir büyü dalgası, tutsağımı etrafını saran kemiklere çarpıp yere yığılmasına neden olan acımasız bir gelgit dalgası yaratıyor. Zihnimde bir şey beliriyor, ama ben

Böylece etrafımdaki her şeyi sihirli bir şekilde hissedebiliyor ve tehdit seviyesini değerlendirebiliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, Elon ağaçlara kemik çanları bile asarak yukarıdan gelen bir saldırıyı hissetmeyi mümkün kıldı.

Hayranlığımı bir kenara bırakıp kafesteki adama odaklanıyorum; adam ayağa kalkıp üstünü başını temizlemeye başlıyor. "Bu tişörtü daha yeni aldım," diye homurdanıyor ve kolunda bir kemik parçasına takılmış olması gereken bir yırtığı parmaklıyor. Kemik kazıklarından oluşan halkam hafifçe daralıyor ve yüzünün her yerinde açık bir kızgınlıkla harekete bakıyor. Bakışlarını bana çeviriyor, gözleri bir nebze genişliyor, ardından soğuk bir kayıtsızlık duvarı espresso derinliklerine çarpıyor.

"Sen Elon değilsin," diyor eşit bir şekilde, bariz gözleminde garip bir baştan çıkarma iması var. "Ve sen de benim kayıp cadılarından biri değilsin..." diye devam ediyor.

"Cadılarınız mı?" Evden gümbür gümbür bir ses gelirken soruyorum. Rogan'ın gelip gelmediğine bakmak için dönüyorum ama onun yerine son derece baştan çıkarıcı bir ses dikkatimi çekiyor.

"Silahları bırak, Aşkım, sonra da kafesi bırak," diye emrediyor, ama kelimeler o kadar tatlı ve nefis bir şeyle sarılmış ki, emir ne kadar saçma olursa olsun tüm vücudum ona ısınıyor. "Sana söyleneni yap güzelim, sonra da *uzun uzun* konuşuruz," diye mırıldanıyor ve sanki sözleri soğuk bir günde yumuşak bir battaniye gibi. Hepsini etrafıma sarmak, içlerine sokulmak ve her hecedeki gizli vaatlerin beni içten dışa, en günahkâr şekillerde eritmesine izin vermek istiyorum.

Ne oluyor be?

Tutsağıma doğru bir adım atıyorum ama şüphe zihnimde dönüp dururken kendimi durduruyorum. Bir an onu inceliyorum, kare çenesine, eğik kaşlarına ve dudaklarının şehvetli kıvrımına kazınmış kibir. Saçları mükemmel bir sarı dalgayla yana taranmış ve bakması ne kadar güzel olsa da, onu serbest bırakmak hiç mantıklı değil.

Koyu kahverengi bakışlarında kızgınlık parıldarken, ben de anlamaya başlıyorum. O bir Vox Cadısı. Dün gece eski sirenler hakkında bir şeyler okumuştum. Büyüyü kulağımı çevreleyen kemiklere odaklıyorum ve büyüünün içimde yankılanan baş döndürücü vızıltısı sanki biri şalteri indirmiş gibi duruyor.

"Çok iyi, Osteomancer," diye övüyor, sözlerinden daha fazla büyü damlamıyor.

"Sen de kimsin ve neden buradasın?" Kemik kazıklarımı ona doğru uzatarak boğazına birkaç santim kala durmasını talep ediyorum.

Durmam için yalvarırcasına ellerini havaya kaldırıyor ve arkamdan gürleyen bir *whoa* sesi duyuluyor. Rogan koşarak yanıma gelirken bu kez dikkatimi kemik kafesteki cadıdan ayırmıyorum.

"Yeterince uzun sürdü," diye çıkışıyorum ve Rogan resme girdiğinde Vox Cadısı'nın yüzünün hafifçe gevşediğini gözden kaçırmıyorum.

"Biri beni büyü patlamasıyla merdivenlerden atmasaydı, buraya daha erken gelirdim. Ne halt ediyorsun sen?" diye çıkıştı bana.

"Tam da yaptığım gibi görünüyor," diye karşılık veriyorum. "Arka bahçede bulduğum pusuda yatan kişiden bazı cevaplar alıyorum."

"Lennox, bu Marx, sana bahsettiğim Tarikat'tan cadı. Kaybolmaları araştıran kişi. Bizimle burada buluşmasını istedim."

Sinirli bir nefes çekiyorum ve ona dönüyorum, içimdeki kızgınlık dışarıya yansıyor. "Bu durumda bir uyarının iyi olabileceğini düşünmedin mi?" Kollarımı geriye atarak homurdanıyorum, böylece kemik kazıklar ve kafesi oluşturan parçalar kendilerini tekrar toprağın derinliklerine gömüyor.

"Bağlandım ve düşündüğümde daha hızlı geldi," diye savunuyor Rogan ve dikkatini Tarikat üyesi Marx'a çeviriyor. "İyi misin?" diye soruyor, ona doğru adım atıyor ve elini uzatıyor.

Marx da kendi kolunu uzatır ve el sıkışmanın cadı versiyonu olarak birbirlerinin kollarını kavrarlar.

Marx, "Bana bir gömlek borçlusun," diye kestirip atıyor ve Rogan, onlar ayrılıp bana bakarken esprili bir homurtu çıkarıyor. "Peki bu kim? Kayıp cadılardan herhangi birinin güçlerinin onların hattına geçtiğine dair bir haber almadım."

". Bu Ruby'nin halefi."

Marx'ın kafası Rogan'a kayıyor, şaşkınlık yerini havalı bir duruşa bırakıyor ve Rogan onaylamak için başını bir kez sallarken ikisi arasında konuşulmayan garip bir konuşma var gibi görünüyor. Bu konuşma o kadar hızlı gerçekleşiyor ki ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Ama az önce aralarında olanları yorumlamaya çalışmadan Marx'ın gözleri tekrar benimkilere takılıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, elini uzatıyor ve ben ne kadar emin olmasam da Tarikat'ı hiçbir şekilde gücendirmek istemiyorum.

Tam durduğunda kolunu tutuyorum, ön kolunu, açıkça meydan okumadan, *bununla uğraşmak istemediğini* anlatacak kadar sert kavıyorum. Kolumu bir saniye fazla uzun tutuyor, dipsiz espresso bakışları beni yoğun bir şekilde inceliyor.

"Ruby'ye olanları duyduğuma üzüldüm. Çok saygı duyulan biriydi ve sonsuza dek özlenecek," diyor Marx ve onun kaybını hatırlatmak boğazımın duygularla daha da düğümlenmesine neden oluyor. Marx elini bırakıyor, geri çekilirken parmakları ön kolumun iç kısmında bir çizgi çiziyor. Sonra elini çekmeden hemen önce avucumu yukarı çeviriyor ve bakışlarını bileğimin üzerinde gezdiriyor.

Bunu hızlı ve yumuşak bir şekilde yapıyor, muhtemelen sadece dokunuşunun dikkatimi dağıtmaya yeteceğini ve az önce yaptığı şey hakkında iki kez düşünmeyeceğimi umuyor. Ama Rogan'ın yemin izi tenimde kıpkırmızı duruyor ve şüphe içimde kabarıyor.

Bunu arayacağını nereden bildi?

"Ne yapıyorsun?" Yüzünde çekici ve dostça bir gülümsemeyle rahatça geri adım atarken eşit bir şekilde soruyorum. Muhtemelen beni etkisiz hale getirmek içindi ama tek yaptığı beni daha da tedirgin etmek oldu.

Marx'ın kaşları şaşkınlıkla kalkıyor ama gözleri aynı duyguyu yansıtmıyor. "Saygıdeğer Osseous soyunun en yeni Kemik Cadısı ile tanışıyorum. Neden?" diye masumca soruyor.

Rogan ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor ve gözlerim kısılıyor.

"Burada neyi kaçırıyorum?" Bastırıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Rogan karşı çıkıyor.

"Soruma cevap verme, oluyor?" "Lennox-"

"Bana Lennox deme Rogan. Burası hükümetin Colorado'da bir dağın içine inşa ettiği sığınağa benziyor," diyerek arkamdaki evi işaret ediyorum. "Atalarım üzerine yemin ederim ki, ikinizin neyin peşinde olduğunuzu bana söylemezseniz oraya girer ve bu kaltağı *geçilmez* yaparım. Ve hiçbir şey söylemeyerek beni aşağılamayı aklınızdan bile geçirmeyin. Burada başka bir şeyler dönüyor, bunu iliklerime kadar hissediyorum," diye hırlıyorum iki gölgeli cadıya.

İkisi de sessizce bana bakıyor ve kinimin yükseldiğini hissedebiliyorum. Topuğumun üzerinde dönüyorum ama Rogan uzanıp kolumu yakalıyor. Bileğimin bir hareketiyle, boğazından santimetrelerce uzakta bir kemik sivri uç var. Tehdit hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi sopayı savuruyor ve bu bende çılgılık atma isteği uyandırıyor.

Hayal kırıklığı. Büyümüzü etkileme riski olmadan ona ciddi bir zarar veremem.

Rogan ve ben birbirimize öfkeyle bakarken Marx, "Ooh, bu çok eğlenceli," diye takılıyor.

"Üç ay önce, büyükannen Tarikat'ı, birinin büyüünün parçalanmış dallarını yeniden bir araya getirmek istediği konusunda uyardı." Rogan gözlerini benimkilere dikerek bakıyor. "Bundan fazlasını bilmiyordu, rüyasında gördüğünü söyledi. Kim ve neden olduğunu araştırmaya çalıştı ama ne yaparsa yapsın engellendiğini, uyarının kendisinden fazlasını göremediğini söyledi."

Marx, "Elbette bu uyarıcı mesajı not ettik, ancak toplumda benzer bir vizyonu rapor eden başka kimse olmadığı ve Ruby daha derine inemediği için, dosyalandı ve unutuldu," diye ekliyor.

"Ve sonra cadılar ortadan kaybolmaya başladı," diyor Rogan sessizce.

Kolumu tuttuğu yerden çekip geri çekiliyorum, söylediklerine kulak kabartırken aramıza mesafe koymak istiyorum. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Başta bilmiyordum, Elon ortadan kaybolana kadar bilmiyordum. Bir çıkmaza girdim ve yardım edebileceğini umarak Marx'ı aradım ve o zaman bana büyükannenden ve onun uyarısından bahsetti."

Marx başparmağıyla kendisini göstererek, "Tahmin edin raporu hazırlamakla kim görevlendirildi?" diyor.

Öfke ve şaşkınlık göğüs kafesimin arkasında yuvalanıyor ve Rogan'ın tüm bunları bana neden en başından söylemediğini bir araya getirmeye çalışıyorum. "Peki tüm bunların benimle ne ilgisi var?"

"Büyükanneni görmeye gittim, bir şekilde bu konuya ışık tutabileceğini umuyordum. Elon'un ortadan kaybolmasının onun uyarısıyla bir ilgisi varsa, belki şimdi bir şeyler bulabilir diye düşündüm. Umarım bize bir ipucu verir, ama oraya gittiğimde seni buldum."

Yeşil gözleri bana dönmeden önce bir milisaniyeliğine Marx'a kayıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Ruby'nin gittiğini fark ettiğimde, belki de uyarısının arkasında kimin olabileceğini görememesinin, okuyamamasının ya da hissedememesinin nedeninin suçlunun ona yakın olması olabileceğini düşündüm. Bu yüzden ben-

"

"Bunun arkasında benim olduğumu mu düşündün?" Kardeşinin arkamdaki güvenli sığınağını işaret ederek araya giriyorum. "Ve ne, beni tanıdığın yapmak..."

"Bir sigorta poliçesiydi," diye bitiriyor Rogan. "Eğer bu işin arkasında sen varsan, seni kontrol altına alabilirdim. Eğer değilsen, zarar gelmez."

"Hayır. Lanet olsun. Zarar. Bitti mi?" Fokurduyorum.

"Bizi bağlayacağını bilmiyordum," diye savunuyor ve öfke beni ele geçiriyor.

"Bunun benim hatam olduğunu mu ima ediyorsun?" Çılgılık atıyorum ve ayaklarımın altındaki toprağın ve arkamdaki evin öfkemle hafifçe sallandığını hissediyorum.

Marx, "Sakin ol," diye araya giriyor.

"Sakinliği kıcına sok, Siren," diye karşılık veriyorum ve onun cevap olarak kıkırdaması beni daha da kızdırıyor.

"Büyükannem yeni ölmüştü, o sabah dükkana girdiğinizde bunu fark ettiniz. Bunları nasıl yapmış olabilirim? O zamandan önce hiç sihrim yoktu, benden daha güçlü bir grup insanı kaçırmamanın ne anlamı olabilir ki?"

"Diğer cadıları yakalamak için cadı olmanıza gerek yok. Büyüye sahip olmamanız sizi şüpheli olmaktan çıkarmaz ya da güçsüz kılmaz. Sırada sen vardın, Kendrick'in yaptığı adil bir varsayımdı," diyor Marx Rogan'ı savunurken.

"Sıranın bende olduğunu bilmiyordum," diye karşı çıkıyorum. "Ve ben kimseyi kaçırmadım. *Büyünün parçalanmış dalları* umurumda *bile* değil. Şimdi iyi miyiz? Eve gidip tüm bu saçmalıkları bitirebilir miyim?" Hissettiğim ihanetten ve bunun ne kadar acı verdiğinden nefret ederek sorguluyorum. Tüm bunlardan daha fazlası olduğunu biliyordum ama şüpheli listesinde olduğumu bilmiyordum.

"Neden buradayım?" Soruyorum, ses tonum boş. "Bu işe karışmadığımı daha önce de biliyordun."

"Ettim ama yine de yardım edebileceğini umuyordum," diye itiraf ediyor Rogan. "Belki benim fark edemediğim bir şeyi sen fark edebilirsin." Beceriksizce ensesini ovuşturuyor, yüzünde mahcup bir ifade var. "Bir de ip meselesi vardı. Bu konuda konuştuğunu duyduğum tek meclis burasıydı, bu yüzden onların bunu çözebileceğini biliyordum."

Yeni öğrendiğim tüm parçaları önüme koyarken gözlerim Rogan Marx arasında gidip geliyor. "Eğer Tarikat'ın bir üyesiysen ve kayıp cadıları araştıran kişi sensen, neden büyükannemle konuşmaya gelmedin?" Bulmacanın bu kısmını anlamadığım için Marx'a soruyorum. "Neden gelesin ki?" Rogan'a soruyorum.

Marx'ın gözleri yere düşer ve bir kemik parçasının kendini gömdüğü yerden kopan toprağı parmaklarıyla yoklar. "Çünkü bu resmi bir Tarikat soruşturması değil."

"Anlamıyorum," diye itiraf ediyorum, kafa karışıklığı beni öylesine zorluyor ki başımın ağrımaya başladığını hissedebiliyorum.

Lanet bir uykuya ihtiyacım var.

"Bu resmi bir soruşturma değil, çünkü teşkilattan kimsenin bir şeyleri araştırdığımızı bilmesini istemiyoruz. Bu yüzden büyükannenizle görüşmeye gitmedim; bir dava için olmadıkça görev bölgemden ayrılamam ve teknik olarak *bu* bir dava değil," diyor Marx.

"Teorimiz, büyükannenden şüphelenmeden önce ve sonra da senden..." Rogan ekliyor, "bunun arkasında Tarikat'tan üst düzey birinin olabileceği. Bu yüzden dikkatli olmalıyız."

Anlayış bir örs gibi üzerime çöküyor. Hiçbiri hoşuma gitmiyor ama hepsi birbirine uymuyormuş gibi de davranamıyorum. Keşke az önce temizledikleri her şey hakkında nasıl hissedeceğimi bilseydim. Kendime ihanete uğramış hissetmemem gerektiğini söylemek istiyorum - Rogan'ın işi sıkı tuttuğunu biliyordum - ama şimdi her şey aldatmacayla lekelenmiş gibi geliyor ve bu beni çok rahatsız ediyor.

Başımı sallıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, sanki bu duruş beni daha fazla ikiyüzlülüktan ve incinmekten koruyabilirmiş gibi. "Nik Smelser," diye teklif ediyorum, ses tonum iyice sinirlenmiş.

"Nik Smelser," Rogan papağan gibi tekrarlıyor.

"Kim olduğunu ya da bu işe karışıp karışmadıklarını bilmiyorum ama kehanette bulunurken kemiklerin bana verdiği isim bu."

Rogan'ın kafası çoktan ismi yazmaya başlamış olan Marx'a gider. "Başka bir şey aldın mı?" Marx koyu kahverengi gözlerini kaldırarak sorar. Elindeki küçük büyülü not defterinden bana bakıyordu.

"Hayır," diyorum ve arazideki tüm kemiklere bağlandığımda gördüğüm parıltıyı kendime saklamaya karar veriyorum. Bunun ne anlama geldiğinden henüz emin değilim ve daha fazlasını öğrenene kadar direnebilecek olanlar sadece bu adamlar değil.

"Bu bir yalan," diyor Marx, kaşlarını çatarak, ses tonu Maury Povich'inkini aratmıyor.

Kahretsin.

Vox Cadıları'nın bunu duyabildiğini unutmuşum. Aptal yürüyen, konuşan yalan dedektörleri. Acemi hamlesi, Lennox. Rogan'ın yüzü öfkeyle bulutlanıyor ve nedense bu beni daha iyi hissettiriyor.

"Bana öyle bakma. Eğer kendimi tutuyorsam, suçlanacak tek şey kendi ihmallerin ve ketum davranışlarıdır," diye savunmaya geçiyorum ve teslim olmuş bir nefes veriyorum. "Henüz ne anlama geldiğinden emin değilim. Eğer uygun olduğuna karar verirsem, size söylerim. Siz ikiniz böyle takılmayı seviyorsunuz, değil mi?"

Rogan'ın beni tekrar yakalayıp durdurma çabasından kaçarak dönüyorum ve eve doğru adım atıyorum. Garağa açılan kapıdan dışarı çıkıyorum ama daha ileri gidemeden ikisi tarafından sıkıştırılıyorum.

"Bu bir oyun değil," diye homurdanıyor Rogan, üzerime çullanıp beni Marx'ın arasına sıkıştırana kadar sırtımı sıvazlarken.

"Birini oynamıyorum. Bu kısasa kısas değil. Bunun konuyla ilgili olup olmadığını anlamam için diğer Osteomancer'ların evlerini görmem gerekiyor," diye savunuyorum.

"Tamam, seni onlara götüreceğim ama şu anda herhangi bir şeyi kendine saklamak aptalca bir hareket olur. Eğer uygunsa, sonunda yaşam ya da ölüm anlamına gelebilir," diye homurdanıyor, bakışları hem kızgın hem de çaresiz.

Haklı olmasından nefret ederek alaycı bir şekilde homurdanıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Üvezlerin içindeki kül yığını dışarıdaki ızgaradan geliyor. Parçalanmış böğürtlen çemberinin varlığının ne amaca hizmet ettiğini bilmiyorum ama bence tek amacı Elon'ı arayanları şaşırtmak."

"Bunu nereden biliyorsun?" Marx soruyor ve ben ona ters ters bakıyorum. Ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Yalan söylüyorsun demiyorum, bu sadece yaptığım işin bir yan etkisi, her şeyi sorgularım."

"Çünkü savunma moduna geçtiğimde, arazide var olan her kemiğe ulaştım. Evin içinde olağandışı bir şey algılamıyordum çünkü bu bilgiye sahip olan kemikler evin içinde değildi," diye açıklıyorum.

"Kardeşinin tanıdığı bir corgi, değil mi?" Rogan'a soruyorum. "Evet, adı Tilda," diye onaylıyor.

Başımı salladım ve devam ettim. "Tilda, küllerin evin içine taşındığını ve etraflarına dut çemberi çizildiğini izlediğinde bir geyik eti kaburga kemiğini çiğniyordu. Izgaranın etrafında yerde onun yanmış yakasının farklı bir parçasını bulacaksın."

"Kimin yaptığını gördü mü?" Rogan, ilk direniş belirtisinde cevabı benden almaya hazırmış gibi kollarımdan tutarak soruyor.

Midemde endişeli kelekler uçuşurken, "Mesele de bu," diye söylendim. "O senin kardeşindi."

"T Bana ne gördüğünü bir daha anlat," diye homurdanan Rogan, gaza basarken SUV'unun motoru şiddetle homurdanıyor.

Bu istek ya da manyakça araba kullanma karşısında gözlerimi devirmemeye çalışıyorum ama savaşı kaybediyorum. "Ağabeyinin ızgaranın küllerini oturma odasına döktüğünü gördüm. Yani Tilda'nın gözlerinden gördüm ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Rogan'ın elleri direksiyonun etrafında kenetleniyor, eklemleri beyazlaşıyor ve biraz fazla hızlı bir dönüş yaptığında kapının kol dayanağına tutunuyorum. İyi ki Hoot'u daha önce evde bırakmışız. Yoksa o tüy yumağı ön camda krep olacaktı.

"Sonra Elon'un Tilda'ya bir yular taktığını ve onu ön kapıdan dışarı çıkardığını gördüm. Çimenlere birkaç ikili bırakmak için durdu ve kardeşin tanıdıklarının arkasını toplamadığı için, geride bıraktığı kemik parçasında, kamp için kullandığınız türden büyük bir çantası olduğunu gördüm. Hepsi bu kadar," diye tekrarladım... üçüncü kez.

"Bu hiç mantıklı değil," diye fısıldıyor bininci kez öfkeyle ve ben sıkıntımı vurgulamak isteyen bıkkın bir iç çekişi yutuyorum.

Rogan için üzölmeliyim. Kardeşi ve ona olanlar için endişelenmekten deliye döndüğünü biliyorum, ancak etrafımda hissettiğim tüm incinmişlik ve acı öfke arasında yumuşak empatik tarafıma ulaşmakta zorlanıyorum.

"O zaman Nik Smelser da kim?" Rogan tekrar soruyor.

"*Daha önce* de söylediğim gibi, bilmiyorum. Herhangi bir şeyle ilgisi olup olmadığını bile bilmiyorum. Bu sadece kemiklerin verdiği bir isim."

"Siktir!" Rogan bir elini direksiyona vurarak hırlıyor. Beklenmedik patlamayla sıcıyorum ve savaş ya da kaç içgüdülerim gösteriyi devralmaya hazırlanıyor.

"Kızgın olduğunu anlıyorum Rogan, ama ölmek istemiyorum. Bu yüzden yavaşla ve sakinleş ya da kenara çek ki bizi güvenli bir yere götüreyim, böylece derinin altında açıkça sürünen epik öfke nöbetini gerçekleştirebilirsin."

Hiçbir şey söylemiyor, ama araba yavaş yavaş yavaşlamaya başlıyor ve ben nefes alıyorum ve sonra yavaşça rahatlamış bir nefes bırakıyorum.

"Elon'un evinde de söylediğim gibi, daha fazla bilgi edinene kadar herhangi bir sonuca varmanın anlamı yok. Marx şu anda bir şeyleri araştırıyor ve diğer Osteomancer'ların evlerine bakmamızın netleştğinde bize haber vereceğini söyledi."

"Ama neden isteyerek ayrılırsın ki?" Rogan tartışıyor ve ben hayal kırıklığı içinde parmaklarımı buklelerimin arasında gezdirerek atalarımın sabır diliyorum.

"Dostum. Öde. Dikkatini ver!" Her kelimeyi vurgulamak için üç kez el çırparak homurdanıyorum. "Yaptığını bilmiyoruz. Dünyayı bir köpeğin gözünden yorumlamak çok zor. Kelimenin tam anlamıyla bokun içindeki kemik maddesinden bilgi okuyorum. Belki Elon kendi başına gitti. Belki hecelenmiştir. Belki başka bir şekilde zorlandı. Tüm bunların mantıklı bir açıklaması olabilir. Ya da belki de Osteomancer'lar okült tarikatını ortaya çıkarmak için birlikte çalışıyorlar. Henüz bilmiyoruz."

Bir esneme beni duraklamaya zorluyor. Kafein alımımı artırmalıyım, yoksa bayılmak üzereyim.

"Kahve ve kocaman bir ızgara peynire ihtiyacım var, bir de turta ya da balkabaklı bir şey. Ama balkabağı kahvesi değil, onun tadı yanmış Şükran Günü gibi. Önümüzdeki on dakika içinde beni ızgara peynir ve domates çorbası olan bir yere götürebilirsen, belki sana kızdığım kadar kızgın olmayı bırakabilirim... belki."

Araba tekrar hızlanıyor, ama bu sefer midem ve ben bunu memnuniyetle karşılıyoruz. Yorgunluk döngümün kesinlikle açlık evresine girdim ve Rogan ve Marx'ın Elon'un evinde ortaya çıkardıkları her şey buna yardımcı olmuyor. Konuşmayı tekrar dinliyorum ve hâlâ gerektiğini düşündüğüm şeyleri ayıklıyorum. Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve Rogan'la için dönüyorum.

Denediği için, işleri küçük bir şekilde düzeltmeye çalışacak kadar önemseddiği için muhtemelen takdir etmem gerektiği aklıma geliyor, ama onu sorguya çekmeyi bitirdikten sonra nasıl hissedeceğimi göreceğiz.

"Sen ve Marx neden büyükannemden şüphelendiniz?" Kafamda oluşturduğum listedeki ilk sorumu işaretleyerek soruyorum.

"Ne?" Rogan yola odaklanmadan önce bir an bana bakarak soruyor.

"Büyükannemin öldüğünü öğrendiğinizde, kaybolmalarla bir ilgim olabileceğini düşündüğünüzü ve Ruby'nin bu yüzden hiçbir şey okuyamadığını veya hissedemediğini söylediniz. Ama daha sonra ondan da şüphelendiğini söyledin. Nedenini bilmek istiyorum."

"Şüphelenmek muhtemelen yanlış kelime. Marx ve ben sadece olaylara tüm açılardan çalışıyorduk. Ruby yaşayan en güçlü Osteomancer'dı. Dolayısıyla, eğer biri dalları birleştirmeye çalışıyorsa, bunu yapabilecek kadar güçlü olan tek kişinin o olduğu söylenebilir."

"Yani onu görmeye geldiğinizde, o gün dükkânda olan o olsaydı, onu tanıdığınızı yapardınız, değil mi? Bu bir son dakika Hail Mary kararı değildi, benim yüzümden devreye giren bir sigorta planı da değildi," diye açıklıyorum.

Rogan bir an beni inceliyor, ama cevabı o söylemeden önce gözlerinde görüyorum.

"Evet. Marx ve ben durumu kontrol altına almanın en iyi ve en hızlı yolunun bu olduğunu düşündük."

Başımı sallıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "O gün ben olduğum için şanslısın. Seni edebilirdi," diyorum ona sessizce, birdenbire kendimi bu kadar yalnız hissetmekten nefret ederek.

"Çok şanslı," diye tekrarlıyor aynı yumuşak sesle, ama bunun ne anlama gelebileceğini yorumlamaya zahmet etmiyorum.

Rogan, gıcırdayan lastiklerle bizi bir lokantanın önünde, tam ortadaki park yerine kaydırıyor. "Yedi dakika ve geri sayım devam ediyor," diyor küçük, tereddütlü bir gülümsemeyle.

Emniyet kemerimi çözüyorum ve kapı koluna uzanıyorum. "Etkileyici," diye itiraf ediyorum cipten inerken. Ön kapıya doğru yürürken ona, "Şimdi senin iki yüz altı kemiğini değil de iki yüz *beş* kemiğini kırmayı hayal edeceğim," diyorum.

Benden önce davranıp kapıyı açıyor, kızak çanları çalıyor ve garson kıza geldiğimizi duyuruyor. Ona başımı sallıyorum. "Hâlâ inanmıyorum," diye kınıyorum.

"Ne satın alıyorsun?" diye soruyor.

"Bir beyefendi olduğunuzu. Bu yüzden benim hesabıma rol yapmaya devam etmenize gerek yok."

Bizi bir masaya götürüp menülerimizi verirken hiçbir şey söylemiyor. Koltuğuma kayıyorum ve aklıma daha dün Paul'le konuşmak için oturduğumda yaptığım aynı şey geliyor. Yüzü gözümün önüne geliyor ve Jackson'la bugün nasıl olduklarını merak ediyorum. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve onlara sıcak, umutlu düşünceler gönderiyorum.

"Size ne içireyim?" diye soruyor kısa tuzlu biberli saçları ve sevimli mavi gözleri olan garson.

"Biraz kahve alabilir miyim? Ve burada domates çorbanız var mı?" "Evet ve evet," diyor bana sıcak bir şekilde.

Rogan'a bakarak, "Şu anda iki yüz dört kemik," diye düzeltiyorum.

İstek listemi sipariş ediyorum, çektiği her şey ellerinde olunca sevinçten havalara uçuyorum. Rogan'a bir çeşit eriyik ve yaban mersini

Tatlı sipariş eder etmez, ona kızıp yine de bir ısırık isteyip isteyemeyeceğimi tartışmaya başladım. Evet diye düşünüyorum.

"Marx'la nasıl bu kadar iyi arkadaş oldunuz?" Garson kız iki kase büyüklüğünde fincan getirip neredeyse bir sürahi dolusu kahve koyarken soruyorum.

Rogan'ın soruya cevap vermesini bekleyerek kendi içkimi hazırlamaya başlıyorum. Onun tereddütlerini hissedebiliyorum, tıpkı masadan masaya zahmetle geçip diğer müşterilerin içkilerini dolduran garsonun ağrıyan kemiklerini hissedebildiğim gibi.

"Eskiden birlikte çalışırdık," diyor Rogan birkaç şeker paketini sallayıp hepsini birden açarak bardağına boşaltırken.

Bu cevabı bir süre düşündüm, çünkü neredeyse kahvemi yudumluyordum, ama her şeyi bir araya getirdiğimde içimde bir şaşkınlık oluştu. "Eskiden Tarikat için mi çalışıyordun?"

Ciddiyetle başını sallıyor ve sonra ağırbaşlı bir şekilde birasından tadıyor. "Birlikte bir takımdaydık. Tarikat bir şeyle başa çıkmak için elit büyüye ihtiyaç duyduğunda bizi çağırırdı."

"Oh, en iyinin de iyisi," diye alay ediyorum ve o da iç çekip bana alaycı olmayan bir bakış atıyor.

"Her neyse, Tarikat'ı ve yaygın yozlaşmayı ilk elden biliyorum. Elon ve ben neredeyse onların saflarından canlı çıkamıyorduk."

Bu vahiyle omurgamda bir ürperti oluşuyor ve rastgele uzanıp rahatlatıcı bir dokunuşta bulunma isteği duyuyorum. Kahvemi kucaklayan ellerime bakıyorum ve sanki bana ihanet etmişler gibi onlara ters ters bakıyorum.

"Sorun nedir?" Rogan beni inceleyerek soruyor.

"Hiçbir şey," diye biraz fazla hızlı cevap veriyorum. Başımı hızlıca sallayarak bu davetsiz dürtüyü bertaraf ediyorum ve tekrar konuştuğumuz konuya odaklanıyorum. "Yani tüm bu koruyucu önlemlerin sebebi bu mu?" Rogan Kendrick yapbozuna hayati bir parça daha yerleştirerek soruyorum.

"Her evde koruma önlemleri almak iyidir ama evet, Elon ve ben aşırı temkinliyiz. Bunun için iyi sebeplerimiz var."

"Yani evinizi koruyan tüm kan sizin mi?"

"Hayır, sadece kendi kanımı kullansaydım ihtiyacım olan miktarı asla oluşturamazdım. Bazı servisler ya da kutsamalar için benim kanım gerekiyordu ama geri kalanı kan bankasından geliyordu. Transfüzyon kalitesinde olmayan üniteleri alıyorum ve ihtiyacım olan şey için kullanıyorum."

"Çok akıllıca," diye geveliyorum ve sonra yüzünde ukala bir sırıtış belirince keşke iltifatımı geri alabilseydim diyorum. "Yani, muhtemelen senin vampir olduğunu düşünüyorlar ama zaten Tarikat'la aranız bozuk, o yüzden aferin sana, hayatını en iyi şekilde yaşa."

Rogan kıkırdar. "Bizim türümüz için orada maruz kalma riski yok. Anlaşmalı bir kalite kontrol şirketi için çalıştığımı düşünüyorlar. Kullanılamaz kanla ilgilenmeme izin verilerse ücretimde indirim yapıyorlar."

"Gerçekten mi? *Sana* para mı ödüyorlar?" Gülüyorum, bunun ne kadar sinsi ve iyi oynanmış bir oyun olduğunu inkâr edemiyorum. Diğer cadıların malzemeleri ve ihtiyaç duydukları tüm cadı şeylerini tedarik etmek için ne yaptıklarını merak ediyorum.

Yemeğimiz geliyor ve doyururken arkadaşça bir sessizliğe gömülüyoruz. Sandviçimi çorbama batırıyorum ve ilk ısırıkla neredeyse orgazm oluyorum. Rogan sadece başını sallıyor ve ben utanmadan yemeğimle tatlı tatlı sevişirken gülümsemeye karşı koymaya çalışıyor.

"Kahretsin, şimdi kahve makineni nasıl çalacağımı ve onu nasıl kendim gibi yapacağımı bulmam ve aynı zamanda bu lokantayı evimin karşısındaki sokağa taşımam gerekiyor. Bu çok iyiydi," diye mırıldanıyorum arkama yaslanıp mutlu yemek bebeğimi okşarken.

Rogan yargılayıcı bir kıkırdamayla "*Sadece* bir ızgara peynirdi," diyor.

"Sadece mi? *Sadece* diyor. Dostum, bu enfesti, işte buydu."

Garson kız geniş bir gülümsemeyle hesabı önümüze bırakıyor. Bunca zamandır Rogan'a gizlice bakıyordu ve Rogan onu yakalayıp dişlek bir sırıtiş attığında çok sevimli bir şekilde kızarıyor. Bu çok tatlı bir şey ama ben hâlâ onun oyununa kanmıyorum.

"Biliyor musun," diye başlıyorum garsonun dikkatini çekerek. "Kas ve eklem ağrılarına gerçekten iyi gelen bir bitki çayı var. Söğüt kabuğu, zerdeçal, zencefil ve biraz okaliptüs içeriyor ama ilgilenirseniz size biraz getirebilirim," diye teklif ediyorum. "Günün bu kadar uzun saatinde ayakta olmanın iyi hissettirdiğini hayal bile edemiyorum," diye ekliyorum, böylece ağrısını fark ettiğim için kendini mahcup hissetmesine neden olmuyorum.

"Her yıl daha da zorlaşıyor. Yasal olduğu, beni ishal etmediği ve kafamı rahatlattığı sürece her şeyi denerim," diye açıklıyor ve ben onun samimiyetine gülüyorum.

"Evet, hepsi yasal bitkiler, kafayı bulandıran yan etkileri ya da Hershey fişkırtmaları yok," diye onu rahatlatıyorum. İçinde bulunan kemik tozundan da bahsetmiyorum. Bilmediği şey ona zarar vermeyecek, hatta kendini yeniden yirmi yaşındaymış gibi hissetmesini sağlayacak. "Sorun olmazsa yarın sana biraz getirebilirim. Elbette ücret almam."

"Ne kadar da tatlısın. Bu yaşta alabileceğim her yardımı alırım," diye şaka yapıyor ve başka bir masayla ilgilenmeye gitmeden önce koluna hafifçe vuruyor.

Yüzümde memnun bir gülümsemeyle Rogan'a dönüyorum. Bakışları bir anlığına dudaklarıma düşüyor, sonra tekrar gözlerime yöneliyor.

"Marx'tan haber beklerken bugün yapmamız gereken başka bir şey var mı?"

"Hayır, ama bir şeyleri kontrol etmemiz için bize yeşil ışık yakar yakmaz, bir ley hattına doğru yola çıkacağız," diyor bana.

Moleküllere ayrışıp tekrar bir araya gelme düşüncesi midemi biraz bulandırıyor ve bayılmama neden oluyor. Ya bu sefer bayılmazsam, ama gerçekten hissedersen? İçimden bir ürperti geçiyor ve bu düşünceleri çok ama çok uzağa itiyorum.

"Yeterince makul," diye kabul ediyorum sesli bir yutkunmayla. "Bu arada, buralarda kemik alabileceğim bir yer var mı? Yapmam gereken bir şey var."

Mvirajlı tepelik bir yoldan aşağıya doğru uçarken heyecandan ve gergin bekleyişten dizlerim zıplıyor.

"Peki, bir Lycan klanıyla tanışmakla ilgili bilmem gereken bir şey var mı?" Endişeyle tırnağımı ısırabilmek için başparmağımı ağzıma götürerek soruyorum. Rogan bana bakıyor, gözleri tekrar dudaklarıma dalıyor ve elimi bırakıp gergin alışkanlığım için kendimi azarlıyorum.

"Onlar da tıpkı senin benim gibiler, sadece büyülerini onlara dört bacak ve kendi taşaklarını yalama yeteneği veriyor."

Bu cevabı beklemediğim için neredeyse kahkaha atacaktım ve Rogan'a sempatik bir bakış attım. "Kıskandın mı?" Ona cıvıldıyorum. Başını sallıyor ve dudaklarında seğiren gülümsemeyle savaşılmaya çalışıyor.

"Göz teması ya da bunun gibi bir kural yok mu?" Sorun yaratacak bir şey yapmak istemediğim için soruyorum.

"Yani, ben olsam kimseyle göz göze gelme yarışına girmez ya da selamlaşırken kimsenin kıcını koklamazdım. Sadece normal ol, iyi olacaksın."

"Kıç koklamak yok, ."

"Elon ve ben kendimi bildim bileli bu klanla çalışıyoruz. Amcalarımız da onlar aracılığıyla tedarikte bulunurdu. Ülkedeki pek çok cadı bir şeyler tedarik etmeleri için onları tutar; kemik almak için uğramamıza bir şey demezler. Aslında uğramak için iyi bir gün seçtik; yarın Güz Ekinoksu ve dolunay çok uzakta değil. Muhtemelen çoktan kutlamaya başlamışlardır," diyor kaşlarını komplocu bir tavırla sallayarak.

Derin bir nefes alıyorum. Hangisi daha endişe verici bilmiyorum, genel olarak Lycan'larla tanışmak mı yoksa sarhoş Lycan'larla tanışmak mı? Sanırım öğrenmek üzereyim.

Rogan demir parmaklıkları büyük bir kapıya yaklaşıyor ve yavaşlıyor. Sağımızda ev büyüklüğünde bir güvenlik kulübesi var ve arabayı oraya doğru manevra ettirip camı indiriyor. İçerideki bir güvenlik görevlisi bizi ayıran cam sürgüye doğru yürüyor. Camı açıyor ve arabanın içine bakmaya başlıyor.

"Rogan Kendrick ve Lennox Osseous, Riggs ve Viv'i görmeye geldi," diyor muhafıza.

"Randevunuz var mı?" diye soruyor güvenlik görevlisi, burun delikleri sanki bizi kokluyormuş gibi açılıyor.

"Evet, bir saat önce aradım ve bir tane yaptım."

Başka bir muhafız gelir ve ilkinde bir tablet uzatır. Penceredeki lycan tablete bakar ve ardından Rogan'a bir kez başını sallar. Muhafız "Lütfen aracınızdan çıkın ki aracınız ve siz aranabilesiniz," dedikten sonra sürgüyü kapatıp uzaklaşıyor.

Rogan arabasını park edip kemerini çözerken "Bu yeni bir şey," diye mırıldanıyor. Ben de aynısını yapıyorum, arabadan inip orman zeminindeki nemli çalıkların üzerine çıkıyorum. Etrafım binalardan daha uzun ağaçlarla çevrili. Havada yağmur kokusu var ve fırtınayı az önce kaçırmış olmamız gerektiğinden şüpheleniyorum. Etrafımdaki uçsuz bucaksız ormana ve Rogan bana kemik alacağımız yeri söylediğinde tam olarak hayal ettiğim gibi.

İki iri yarı muhafız kulübeden çıkıp bize doğru geliyor. Kahverengi saçlı ve burnunda çiller olan arabayı bana doğru çeviriyor. Gözleri ayaklarıma inip yavaşça tekrar yukarı çıkarken bana Colgate sırtışı atıyor. "Üzerinizi aramamın bir sakıncası var mı hanımefendi?" diye kibarca soruyor ve ben de kollarımı uzatıyorum.

"et," diyorum ona kayıtsızca ve eğilip ayak bileklerimi okşamaya başlıyor.

Elleri önce bir baldırımda, sonra diğerinde geziniyor. Uyluklarımdan üzerinden geçip kot pantolonumun üst kısmına dalıyor ve bel bandını çevreliyor. Ellerinin arkasını karnımın üzerinde gezdiriyor, geniş avuçlarını sırtımda gezdirmek için ters çeviriyor ve ilerlerken derin nefesler aldığını fark ediyorum. Uzun parmakları kafa derimi buluyor ve ona karşı kullanabileceği herhangi bir şey aramak için çılgınca kıvrıkcık saçlarımla ayırıyor. Parmakları kafa derimde iyi hissettiriyor ve gözlerimi kapatıp dokunuşa yaslanmamak için kendimi zor tutuyorum.

Saçımla oynamak benim kriptonitimdir.

Kafatasımın dibindeki saçları hafifçe çekiştiriyor ve bu beni başımı geriye eğmeye zorluyor. Bir iniltiyi ısırarak bastırıyorum. Üzerimi arayan gardiyan ellerini omuzlarımdan üstünden geçirip kollarımdan aşağı indirirken parlak gümüş gözlerle ve müstehcen bir gülümsemeyle karşılaşıyorum.

"Her şey yolunda," diyor düzgün bir şekilde, yoğun bakışları benimkilerden ayrılmadan. "Bristow Klanı'na hoş geldiniz, bayan."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, biraz soluk soluğa.

Sırtışı sonsuz derecede genişliyor. "Arama için üzgünüm ama asla çok dikkatli olamayız."

Omuz silkiyorum ve başımı sallıyorum. "Özre gerek yok, seve seve yaparım," diye onu rahatlatıyorum, dudaklarımda cilveli bir gülümseme beliriyor. Geri adım atarken onu kontrol ediyorum. Zayıf ve formda ve sanırım her türlü dayanıklılıkla dolu.

"Bu geceki şenliklere kalacak mısın?" diye soruyor yavaşça geri , gözleri aniden sanki içten aydınlatılmış gibi parlıyor.

Onlar tarafından tamamen büyülendim.

Arabayı güvenlik kulübesine doğru sürerken "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Peki, daha sonra göz kulak olurum... her ihtimale karşı," diyor bana, sesinde lezzetli bir pürüzle ve sonra evin içinde kayboluyor.

Bir süre ona bakıyorum, sonra Rogan yüksek sesle boğazını temizliyor ve beni sürungen modumdan çıkarıyor. Sıcaklık boynuma tırmanıyor ve yolcu kapısını açıp arabaya geri dönüyorum. Kemerimi bağlamak ve buklelerimi kabartmakla meşgulken bir de bakıyorum ki demir kapı kayarak açılmış ve içeri girmemize izin veriyor.

Hormonlarımı kontrol altına almaya çalışırken "Bu ilginçti," diye gelişigüzel bir gözlemde bulunuyorum.

"Mmm," diye onaylıyor Rogan sinirli bir adam homurtusuyla. "Görünüşe göre bu günlerde çok cana yakınlar," diye ekliyor, gözleri yoğun bir şekilde yola sabitlenmiş.

Asfalt yol aniden toprak zemine dönüşüyor ve birkaç mil gittikten sonra büyük bir Lycan topluluğuna rastlıyoruz. Park edip SUV'den iniyoruz ve beni mutlu sohbetler, kahkahalar ve barbekü kokusu karşılıyor.

İçinde küçük çocukların koşuşturduğu, rastgele hayvanların peşinden koştuğu bir kafesin hemen dışına park ediyoruz. Bir an için heyecanı izliyorum, çocuk kahkahaları bana ulaştığında yüzümde bir gülümseme beliriyor. Küçük bir kız bembeyaz bir tavşan yakalıyor ve gözümü kırpsam kaçıracağım kadar hızlı bir hareketle dişlerini çıkarıp kapana kısılmış hayvanın boynunu parçalıyor. Elim ağzıma doğru fırlıyor, az önce içime çektiğim nefesi hapsediyor ve çevredeki tüm yetişkinlerin tezahüratlarını ve küçük kıza uzanıp onu kutlamak için havaya kaldırmalarını izliyorum.

Şaşkın gözlerimi Rogan'a çeviriyorum. "Tıpkı bizim gibi mi?" İnanılmaz kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

Omuz silkiyor, yemyeşil ağzının bir köşesini arsız bir sırıtış kaplıyor.

Şerefsiz.

Kimseyi gücendirmek istemediğim için şaşkınlığımı üzerimden atıyorum ve bir çift Lycan kalabalıktan ayrılıp bize doğru ilerliyor. Uzun ve rahat adımlarla yürüyen iri yarı bir adam mesafeyi kapatıyor. Saçları zengin bir toprak kahverengisi ama uzun sakalı parlak kırmızı. Yanındaki obsidyen saçlı kadın bir Amazon'a taş çıkartacak cinsten ve onlar yaklaştıkça etrafa bakıyorum ve Lycan'ların gen havuzuna çok sayıda ayak parmağı soktuklarını fark ediyorum.

Güçlü, erkeksi, uzun boylu vücutlar her yerde. Hem erkekler hem de kadınlar gözler için bir şölen. Tad'i arayıp vaat edilmiş toprakları bulduğumu söylemekten kendimi alıkoymam gerekiyor. Yani, böyle bir yerde parti yapmak varken barlara boş ver. Evet, lütfen.

"Rogan!" diye gürlüyor erkek lycan ve uzun bir adımda Rogan'ı destansı boyutlarda bir ayı kucaklamasıyla sarıyor. Rogan devasa olsa da kızıl sakallı adam Kan Cadısı'nı kucağına alıp uzun zamandır görüşmeyen sevgililermiş gibi döndürürken onu narin gösteriyor.

Bu manzara beni o kadar mutlu ediyor ki Amazon'un üzerime doğru geldiğini bile göremiyorum. Güçlü kollar beni yerden kaldırıp o ana kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim türden bir kucaklamayla sardığında şaşkınlıkla ciyaklıyorum. Yarım saniyeliğine geriliyorum ve sonra tüm numaraları bırakıp kucaklaşmanın içinde eriyorum.

"Ben Viv," diyor bana, biz birbirimize tutunurken sesi göğsünden benimkine doğru yankılanıyor.

"Leni," diye veriyorum, ayaklarım havada sallanırken kendimi yeniden küçük bir kız gibi hissediyorum.

Bu en iyisi.

Bir süre sonra beni yere bırakıyor ve tam bu konuda surat asmak istediğimi hissettiğimde, başka bir mükemmel kucaklamaya çekiliyorum, yüzümdeki kızıl sakal kılları şu anda bana kimin sahip olduğunu ele veriyor. Tıpkı Viv'le olduğu gibi, ben de onu elimden geldiğince sıkıyorum.

"Ben Riggs," diye gürlledi. "Büyükannen için çok üzgünüm. Listede farklı bir Osseous ismi görünce nekro dostumu aradım ve o da vefatını doğruladı. Uzun süredir müşterimiz ve dostumuzdu, onu gerçekten özleyeceğiz," diyor ve söylediklerindeki acıyı ve samimiyeti duyabiliyorum.

"Ben de," diye itiraf ediyorum, bu iki basit kelime çok fazla duyguyu beraberinde getiriyor. Ben gözyaşlarımı silip kendimi kontrol altına almaya çalışırken Riggs beni kollarının arasında tutuyor. Ben bunu yaparken beni ayağa kaldırıyor ve buklelerimi okşuyor, her özelliğinden empati ve şefkat yayılıyor.

"Şimdi," diye gürlleyen bir alkışla duyurdu. "İş konuşalım, sonra da biraz eğleniriz. Sizin için ne yapabilirim?"

Rogan hemen bana bakıyor ve ben de boğazımı temizliyorum. "Biraz kemiğe ihtiyacım var."

Riggs içten bir şekilde kıkırdıyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Tabii ki öylesin, öyle olmasaydın burada olmazdın," diye takılıyor. "Senin zehrin ne?"

"Elinizde ne olduğundan pek emin değilim. Karibu ideal olurdu ama o yoksa geyik ya da Kanada geyiği de iş görür," diye başlıyorum, yapmak istediğim tarifi ve Grimoire'un bana öğrettiği hangi kemiklerin uyumlu olacağını düşünüyorum.

"Ren geyiğimiz var," diyor Viv kendinden emin bir şekilde. "Erkek kemiği mi yoksa dişi kemiği mi tercih edersiniz? Ve vücudun belirli bir bölümünü?" diye soruyor.

Bir süre ona bakıyorum, bu kadar titiz olmalarına şaşıyorum. Bana sadece sıcak bir şekilde gülümsüyor, sanki bu tepkiye alışmış gibi.

"Erkek, lütfen. Ve bacakların herhangi bir parçası harika olurdu, belki elinizde varsa bazı omurlar da?"

Bir tableti çevirerek açıyor ve işaretliyor. "Küçük, orta veya büyük paket?"

"Küçük bir başlangıç yapalım," diye cevap verdim, iş zekâlarından çok etkilenmiştim.

"Anladım, senin için başka bir şey var mı, Leni?"

"Gri kurt varsa onu da alacağım. Kaburga ya da leğen de olur. Tercihen en az bir yavru doğurmuş bir dişi," diye rica ediyorum ve Rogan'ın *asla çok dikkatli olamayacağından* bahsettiği bazı koruyucu iksirleri düşünerek elimde bulundurmak istiyorum. Bu tür tarifler söz konusu olduğunda koruyucu bir anne kurttan daha iyisi yoktur - ya da büyü kitabı bana öyle söylüyor.

Viv sadece başını sallar ve not alır.

"Başka neyiniz var?" Birden kendimi şekerci dükkanındaki bir çocuk gibi hissederek sordum. "Hemen hemen her şeyi bulabiliriz, insan bile, ama bu özel bir istek

ve siparişi tedarik etmek için en az bir aya ihtiyacımız var. Şu anda kutup ayısı kemiklerinde bir indirimimiz var ve ilgilenirseniz sanırım kaplandan biraz kaldı?"

"Hayır, şu anda erkeklik iksirlerine ihtiyacım yok, ama bunu bilmek iyi oldu," diye cevap veriyorum dalgınca, işe yarayabilecek bazı iksir ve tozların hızlı bir özetini yaparken.

Riggs kıkırdıyor ve Rogan'ın kaburgalarına bir dirsek *atıyor*. Bu imayı görmezden geliyorum ve bazı savunma büyüleri ve biraları için neye ihtiyacım olduğunu düşünüyorum.

"Elinizde erkek bizon, boyun veya kafatası ve yaban domuzu, herhangi bir parçası varsa, alacağım. Bir de kutup ayısı çenesi lütfen."

"Tamamdır," diye cıvıldıyor Viv. "Ben şimdi depoya gidiyorum. Yaklaşık bir saat içinde hazır olur, tamam mı?"

"Mükemmel. Teşekkür ederim, çok heyecanlıyım."

Kolumu şefkatle sıkıyor ve sonra başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor. Dönüp etrafıma bakıyorum, kendimi hafif ve mutlu hissediyorum. O anda fark ediyorum ki böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuş. Bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Riggs, "Haydi, siz ikiniz, biz beklerken kavgaları izleyeceğiz," diyerek onu takip etmemizi işaret etti.

"Eyalet dışına teslimat yapıyor musunuz?" Kavgaların olduğu yere ulaşmak için insanların arasına çıkmaya başladığımızda Riggs'e soruyorum.

"Yapıyoruz. İhtiyacınız olursa uluslararası da. Her şey için standart nakliye yapıyoruz, bu da sipariş ettiğiniz her şeyin maliyetine dahildir. Ayrıca leylerimiz de var

Hat teslimatı seçenekleri var, ancak bunlar sipariş maliyetinizin yüzde onunu oluşturuyor." "Bu işe nasıl girdiniz?" Merakımı yenemeyerek soruyorum. Bu Alışılmadık bir şey gibi görünüyor, ama bu işte o kadar iyiler ki, her şeyin temelinde bir yerlerde bu iş için tutku olmalı.

Riggs omzunun üzerinden bana geniş ve dişlek bir gülümseme fırlatıyor. "Bu iş nesillerdir babadan oğula geçerek devam ediyor. Toplumda daha iyi bağlar kurmanın, daha az dışlanmış ve daha çok büyümlü topluluğun değerli üyeleri olarak görülmenin bir yolu olarak başladı," diyor bana, yüzünde nazik bir gülümsemeyle, ama sözlerinden bu lycan klanının her zaman şu anda görüldüğü kadar kaygısız ve takdir edilmediğini söyleyebilirim.

Basit açıklamasının tonunda hissedebildiğim çok fazla tarih var ve eğer insanlık tarihi gibi bir şeyse, kan dökme ve savaşlarla doluydu.

"Her şey avlayabildiğimiz ve yetiştirebildiğimiz şeyleri toplamamızla başladı, ancak kısa sürede tedarik edebildiğimiz şeyler için ciddi bir talep olduğunu keşfettik. Bir de baktık ki dünyanın dört bir yanındaki diğer lycan klanlarıyla bağlantı kuruyor, cadı ve lycan ilişkilerini sonsuza dek değiştiren sağlam bir kaynak ağı oluşturuyoruz." diye devam ediyor yüz hatlarından yayılan gururla.

"Ve bundan yararlananlar sadece cadılar değil," diye ekliyor. "Klan olarak, tedarik edilmesi daha zor olan hayvanlar için eğlenceli av partileri düzenliyoruz. Bu sayede damak tadımız geliyor, içgüdülerimiz keskinleşiyor ve klanımız hizmet ettiğimiz topluluk tarafından finansal olarak korunup kullanılıyor."

"Bu inanılmaz," diyorum ona, ses tonumdan saygı ve hayranlık dökülüyor. "Ve gerçekten her şeyi alabiliyor musun?" Tam bir hayran kız gibi konuştuğum gerçeğinden rahatsız bile olmadan soruyorum.

"Yeterli zamanımız olursa her şeyi bulabiliriz. Leprikonlar yıllardır sipariş ediliyor ama onları yakalamak inanılmaz derecede zor" diyor.

Şoktan ağzım açık kaldı. "Gerçekten mi?" Tamamen şaşkına dönmüş bir halde soruyorum. Riggs kırılıyor. "Hayır. Leprikonlar gerçek değil, ama ben sadece yeni bir

Osteomancer'ın yüzünü bir an için öyle sanıyorlar.

Öfkeli bir of çektim ama hemen kahkahaya dönüştü. Beni yıllarca gerçek olduklarına inandırabilirdi. Muhtemelen bir tanesi için bekleme listesine girerdim.

"Hepiniz çok safsınız," diye kıkırdıyor ve ben bunu inkar etmeye bile çalışmıyorum.

Rogan'ın derin kıkırdaması hemen arkamda duyuluyor ve yanaklarıma bir kızarıklık yerleşiyor. Riggs bizi çimenli bir açıklığın etrafında toplanmış kalabalık bir gruba götürüyor ve Lycanlar onun ön sıradaki görüş noktasına erişmesine izin vermek için ayrılıyorlar. Herkes yemyeşil alanın içinde neler olduğunu görmek için itişirken bedenler birbirlerine sıkıca bastırılmış durumda. Taşlar dizimden biraz daha yükseğe yığılmış ve seyirci ile katılımcı arasında bir ayırıcı olarak yerleştirilmiş. Alan rengarenk

Yer yer yemyeşil, ama yürünmüş ve iyi kullanılmış. Bana memlekette her yıl Yayla Oyunları düzenlenen bu yeri hatırlatıyor.

Etrafa kütük fırlatan büyük İskoç devlerine dair düşüncelerim, tarlanın ortasında, bir ağaç kütüğünün tepesinde duran devasa, terli, gömleksiz bir adamla son buluyor. Vahşi, uzun kumral saçları, çenesindeki kirli sakalı ve yırtıcı, pırıl pırıl parlayan altın rengi gözleri vardır. Aynı derecede iri cüsseli ve gömleksiz bir başka adam böğürerek ona saldırıyor ve tam Brock O'Hurn'un etli ikizi kütüğün üzerinden itilecekmiş gibi görünürken, O'Hurn çevik bir hareketle saldırıdan sıyrılıyor ve diğer adamı yuvarlayarak toprağa çarpmasına neden oluyor.

Kalabalık gürültüyle patlıyor. Alkışlar ve yuhalamalar etrafımda patlıyor. "Neler oluyor?" Riggs'e soruyorum ama kulağıma Rogan'ın sesi geliyor.

Bir anda arkamda sıkışan bedenin o olduğunu fark ediyorum. Ve bu, her santimime keskin bir farkındalık gönderiyor.

"Amaç büyük adamı kütüğün dışına itmek. Her yarışmacının bir deneme hakkı var. Başarılı olurlarsa, kütüğün üzerindeki pozisyonu devralırlar. En son ayakta kalan adam bir çeşit ödül kazanır; bazen para, bazen de başka bir şey" diye açıklıyor, dudakları kulağıma yaklaşacak şekilde eğilerek.

İçime işlemek isteyen bir ürpertiye bastırıyorum, bunu hissedip yanlış bir fikre kapılmasından endişeleniyorum. Birinin bana yakın olmasına tepki veriyorum, özellikle Rogan'a değil, kendime söylüyorum ve ona da bundan şüphe etmesi bir neden vermek istemiyorum.

"Peki burada gördüğün en nadir kemik hangisi?" Riggs'e soruyorum, biri onu arkadan ittiğinde Rogan kendini sabitlemek için ellerini kalçalarımın koyarken umutsuzca bir tür dikkat dağıtmaya ihtiyacım var. Kasları sırtımı okşuyor, sıcaklığı içime işliyor. Kahretsin, ne soruyordum? Kemik mi? Doğru ya. Bones.

"Buraya çok sayıda paha biçilmez ve değerli kemik ve bitki geldi, ama benim favorim çakal parçalarından geriye kalanlar."

Boynuzları olan bir tavşana benzeyen efsanevi hayvanı hayal ederek gülmeye başlıyorum. "Beni cinlerle kandırdın," diye itiraf ediyorum. "Çakalope'ye kanmam," diye uyarıyorum onu, kahkahalarım içimden özgürce fişkırıyor.

Sırıtişi daha da büyüyor ve tam *beni yakaladığını* kabul edeceğini düşündüğüm anda boynundaki zinciri çekiştiriyor. Gömleğinin altından bir tavşan ayağı ve küçük bir boynuz çıkıyor. İmkânsızın mümkün hale gelmesinin tezahürleri gibi zincirden sarkıyorlar.

"Hayır, olmaz," diyorum, her hecemden hürmet fişkırıyor.

Riggs sanki gerçekliğini test etmem için bana meydan okurcasına boynuzları uzatıyor. Elbette elimi uzatıyorum ve küçük boynuzu işaret parmağımla başparmağım arasında kavriyorum. Yaban çiçeklerinin kokusu, yoncanın tadı ve bir yırtıcıdan kaçmanın telaşı damarlarımı doldururken unutulmaz bir kıkırdamanın sesi beni vuruyor. Benim

Şaşkın bakışlar Riggs'inkilerle buluşmak için yükseliyor, tüm yüzünü aydınlatan bilmiş bir gülümseme ve kelimeler için tam bir kayıp yaşıyorum.

Bu gerçek.

"Nasıl?" Saygılı bir fısıltıyla soruyorum.

"Artık nesilleri tükendi, bildiğimiz sonuncusu ben bir çekirgenin diz boyundayken yakalanmıştı. Annem bunları bana, etrafımızdaki şeylere değer vermediğimizde ve onları korumadığımızda neler olacağını hatırlatmak için verdi."

"Ah, dostum, şimdi bu kadar manevi değeri olduğunu bilerek onları isteyemem," diye sızlanıyorum ve Riggs kahkahalarla gülüyor.

"Boynuz biraz bıçak gibi, belki ondan ayrılmaya ikna edebilirim," diye şaka yapıyor ve benim aşırı hevesli kıcım bunun üzerine atlıyor.

"Gerçekten mi? Seni ikna etmek için ne gerekiyor?" Sanki tek gerçek yüzüğe bakan bir Gollum'dan başka bir şey değilmişim gibi ağzımdan kaçırıyorum.

Riggs bir an için beni inceliyor, sanki bu kadar değerli bir şeyden ayrılmayı gerçekten düşünüyormuş gibi. Muhtemelen kendimi kötü hissetmeliyim ama kemiği şiddetle istiyorum. Bu yoğun ihtiyacın nereden kaynaklandığı hakkında hiçbir fikrim yok; mantıklı değil ama hayatımda bir çakal boynuzuna *ihtiyacım* var. Sadece şu ana kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

"Tamam, Osteomancer, benim çakal boynuzumu alabilirsin," diyor parlak kehribar gözlerinde muzip bir parıltıyla.

"Bunda ne var?" İçim neşe içinde kutlama yapsa da şüpheyle soruyorum.

Tekrar güler ve arenaya doğru eliyle işaret eder. "*Eğer* Saxon'ı kütükten kurtarabilirsen."

Tam zamanında döndüğümde bir lycan'ın ağaç gövdesinin üzerinde duran adama atladığını görüyorum -Sakson olduğunu tahmin ediyorum- ve kumral saçlı dev, ilerleyen lycan'ı sanki adam hiçbir şey değilmiş gibi kafasının üzerinde çeviriyor. Kapalı alanı dolduran gürültülü gümbürtüden ve lycan'ın vücudu çarptığında zeminde hareket eden titreşimden, adamın çok ağır olduğunu doğrulayabilirim.

Kahretsin, kıymetlim gitti.

D az önce yere fırlatılan adamın etrafından dumanlar yükseliyor. Kuş gibi mırıltılar havayı doldururken, ince toprak sisi yavaşça tarlanın etrafına yerleşmeye başlıyor. Dumanın kayboluşunu izliyorum, Ve çok yakın bir gelecekte bir çakal boynuzunun gururlu yeni sahibi olma konusundaki aşırı hevesli umutlarımı da beraberinde götürüyor. Riggs'in gülümsemesi ukala ve memnun; az önce ne yaptığını çok iyi biliyor. Açıkça kandırıldığım *için bunun adil olmadığını* söyleyip suratımı asmak istiyorum ama bu tür şeyler hiçbir yaşta sevimli değildir, bu yüzden kendimi tutuyorum.

Gözleri muzipçe parıltıyor ve bu küçümsemesini boğazına tıkmak istediğimi fark ediyorum. Ona sözlerini yedirmek istiyorum. Ama açıklığın ortasındaki kütüğün üzerindeki ağaç kadar adama bakarken bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum. Riggs derinden kıkırdıyor ve sırtıma sertçe vurarak öne doğru sarsılmama ve temastan dolayı devrilmemek için mücadele etmeme neden oluyor.

"Hadi ama Leni, bir Osteomancer'ın yenilgiyi bu kadar kolay kabul edeceğini sanmazdım, özellikle de Osseous soyundan gelen birinin," diye alay ediyor ve etrafımızdaki insanlardan titreme sesleri yükseliyor.

Derin bir nefes veriyorum ama sözleri kafama dank edince anlıyorum. Ben bir cadıyım. Sihrim var. Golyat'ı kütükten çıkarmak zorunda değilim, sadece bileğime bir fiske vurup onun koca kıçlı kemiklerini uçurmam yeterli.

Ben bir aptalım. Bunu şimdiye kadar nasıl düşünemedim?

Yavaş bir gülümseme dudaklarımı kıvrıyor ve bakışlarımı güven dolduruyor. "Tamam, sıra sende," diye cıvıldıyorum ve Riggs'in eğlenen bakışları şaşkınlıkla doluyor ve sonra kanıyor

şüpheye düşürdü. Riggs şartlar hakkındaki fikrini değiştirmeden önce, toplanan kalabalığı aksiyondan ayıran diz yüksekliğindeki taş duvarın üzerinden geçiyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Rogan beni durdurmak için uzanırken homurdanıyor, ama bu sefer onun yöntemlerine karşı akıllıyım ve kollarımdan birini kapıp beni durdurmadan önce koşarak uzaklaşıyorum.

"Merak etme, ben hallederim," diyorum omzumun üstünden ve ona kendini beğenmiş bir başparmak işareti yapıyorum.

"Lennox, sihir kullanamazsın," diye sesleniyor arkamdan ve yüzümdeki o geniş gülümseme bozuluyor.

Rogan'la yüzleşmek için o kadar hızlı dönüyorum ki bir kasırga bile kıskanır. "Şimdi ne diyeceksin?" Tatlı bir şekilde talep ediyorum, sanki kibar tonun kendisi beni tamamen mahvetmeyen bir şey beyan etmesini sağlayacakmış gibi.

Sanki Dağ'la vücut mücadelesine girmeyi kabul eden kendisiymiş gibi sinirli bir şekilde oflayıp pufluyor. "Bu kuralların bir parçası. Kütüğün kendisi ya da üzerindeki kişi üzerinde büyü kullanamazsınız. Ayrıca diğer insanları kütüğün üzerindeki kişiye fırlatmak için de büyü kullanamazsınız. Ve herhangi bir şekilde ısırma da yok" diye ekliyor, sanki Saxon'u ısırma bir sonraki eylem planım olacakmış gibi. Kütüğün üzerindeki kas yığınının bakıp kaşlarımı kaldırıyorum. Yatak odasında belki...

Bu düşüncüyü kafamdan silip atıyorum ve şimdi ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Riggs o kadar çok gülüyor ki yüzü sakalının rengiyle eşleşiyor. Ben de eldivenimi yere atalı dört adım olmuştu. Ayaklarıma bakıyorum, sanki fiziksel olarak ortalıkta duran bir eldiven görebiliyormuşum gibi. Belki de onu alıp alçak taş duvarın üzerinden bir Ace Ventura geri sarması yaparsam kimse bir şey düşünmez.

Kalabalığa en güzel el sallayışımı sunarken onlara nazikçe, *benim hatam, eldivenim düştü, kesinlikle atmadım, hayır, bu çılgınca bir şey olurdu* dediğimi hayal ediyorum.

Etrafımdaki yargılayıcı ve hevesli yüzlere bakıyorum. Lanet olsun, bundan kurtulabileceğimi sanmıyorum. Bu da demek oluyor ki adamı yakalamaya çalışarak kendimi rezil etmeli, soyadı her ne haltsa Saxon olan kas duvarından sekerken muhtemelen kendimi yaralamalı ve sonra kuyruğumu kıstırıp bir çakal kemiğine sahip olma umudum olmadan Riggs ve Rogan'a geri dönmeliyim.

Omuzlarımı dikleştiriyorum, Saxon'ı kütüğünden itmek için yaptığım bu aptalca girişimde onları kırdıktan sonra bir süre hareket ettiremeyeceğimin tamamen farkındayım. I

tereddütle açıklığa doğru adım atıyorum. Yabani otlar kısa kesilmiş ve orada burada göze çarpan toprak parçaları benimle alay ediyormuş gibi hissettiriyor. Saxon çevredeki kalabalığın işaretleri ve fısıltılarıyla dönüyor. Ben yaklaşırken altın rengi gözleri beni değerlendiriyor. Sanki cüsseme ve cinsiyetime rağmen bu işi ciddiye alıyor, bana gerçekten bir tehdit olabilirmişim gibi bakıyor. Nedense bu beni daha iyi hissettiriyor.

Durduğu yerden onun çok büyük ve çok çekici kışını hareket ettiremeyeceğimi biliyorum ama o bunu ciddiye alıyor ve... lanet olsun, ben de öyle yapacağım. Etrafında yavaş bir daire çizerken yaldızlı bakışları beni takip ediyor. Ben ilerlerken boynumu ve kollarımı uzatıyorum, bu da beni neşeli bir beklentiyle izleyen seyircilerin kıkırdamasına yol açıyor. Onu korkutmaya çalışıyormuş ve başaramıyormuş gibi görünüyorum, ama aslında sonunda bir hamle yaptığımda bir kasımı çekme ihtimalini azaltmaya çalışıyorum.

İnceleme çemberimi tamamladım, ama hala hiçbir şeyim yok, bu yüzden başka bir tane başlatıyorum. Manzara fena değil. Saxon şu ana kadar sarf ettiği efordan dolayı terlemiyor bile, bu utanç verici çünkü şu anda onun yontulmuş karın kaslarından aşağıya doğru inen bir ter damlasını izlemek için gerçekten gidebilirdim. Bilirsiniz, biraz rahatlamak için.

Etrafında yavaşça dolaşıyorum, utanmadan onu kontrol ediyorum... tabii ki zayıflıkları için. Başımı takdirle eğiyorum ve ne halt edeceğimi düşünmeye çalışıyorum. Onun ya da kütüğün üzerinde büyü kullanmama izin verilmiyor ama bu hiç büyü kullanamayacağım anlamına da gelmiyor. Ona tüm gücümle saldırmak, zaten etrafa savurduğunu gördüğüm şeyler göz önüne alındığında oldukça gülünç. Peki bana ne kalıyor?

İkinci çemberi tamamlarken gözlerim kollarının kıvrımlarını ve eğimlerini takip ediyor ve düşünceli bir şekilde alt dudağımı ısırıyorum. Saxon dikkatle beni izliyor, bakışları ağzımı kemirdiğim yere düşüyor ve göğsünün derin bir nefesle genişlediğini izliyorum.

Beni kokluyor mu?

Muhtemelen ciğerlerine çektiği o derin hava ile toplayabileceği şeylerden utanmalıyım. *Kirli düşüncelerin bir kokusu var mıdır?* Şehvetli bir sırıtış dolgun dudaklarını kaldırırken bunu düşünüyorum ve aklımda bir fikir kıvılcımlanıyor. Belki de fiziksel olarak yakınlaşmak her şeye rağmen doğru yoldur. Alt dudağımı yalıyorum, diğer kızlar yaptığı gibi olduğu gibi sıcak görünmesini umuyorum, akşam yemeğini yakalayan bir kurbağayı taklit ediyormuşum gibi değil.

Toplanan kalabalık huzursuzlanmaya başlamış gibi görünüyor. Konuşmaları giderek daha yüksek sesle ve daha sabırsızca oluyor, ama ben içeri girerken dikkatimi dağıtmasına izin vermiyorum

kendi derin nefesimi.

Burada bir şey yok.

Kemik aramak için büyüyü içimden dışarı itiyorum. Çok uzakta olmayan bir depoları olduğu için arayışım uzun sürmüyor. Tam olarak ihtiyacım olanı bulana kadar sihirli bir şekilde seçenekler arasında arama yapıyorum. Küçük bir heyecan ciyaklamasıyla kemikleri kendime çağırıyorum. Bu hiç eskimeyecek. Depolandıkları yerden bulunduğum açıklığa gelmeleri birkaç saniye sürüyor ve sessizce Riggs'in onları kullanmama kızmayacağını umuyorum. Teknik olarak hiçbir kuralı çiğnemiyorum, sadece işleri eşitlemeye çalışıyorum, kelimenin tam anlamıyla.

Elimi bir gelme hareketiyle kaldırıyorum, kimsenin bir füzenin altında kalmaması için gezici füzeleri kaldırıyorum. Saxon hareketi inceliyor ve kalabalık anında sessizleşiyor. Bir anda, uzun kemikler açıklığa doğru uçuşmaya başlıyor ve ben de onların istiflenmesini istediğim yeri işaret ediyorum. Etrafımda birkaç soluk sesi duyuluyor ama hepsini duymazdan gelip yapmam gereken şeye odaklanıyorum.

Yavaş yavaş, üst üste yığılmış kemiklerden ilkel bir merdiven seti oluşmaya başlıyor. Kütüğe ya da Saxon'a hiçbir şeyle dokunmamaya dikkat ederek, ihtiyacım olan şey için yeterli basamak olduğunu düşünene kadar kemikleri istifliyorum. Dokuma deve bacağı kemiklerinin ilk katmanına basıp test ediyorum ve yapının ağırlığını taşıyacağını hissettiğimde, kısa merdivenin geri kalanını tırmanıyorum.

Saxon'ın kararsız bakışları, ben tepeye çıkarken kemik kuleden bana doğru kayıyor, yüzlerimiz artık birbiriyle eşit. Parlak bir şekilde gülümsüyorum, bunun onu biraz etkisiz hale getirmeye yardımcı olacağını umuyorum, ama neler olduğunu ve yüzüne doğru uzanan bu merdivenle tam olarak ne yapacağımı anlamaya çalıştığını görebiliyorum.

"Merhaba," diye küçük bir el sallayarak selamlıyorum.

"Merhaba," diye temkinli bir şekilde cevap , bu da beni da gülümsetiyor. Güvenmemekle akıllılık ediyor.

"Belli ki çiğnediğimden fazlasını ısırmışım," diye itiraf ediyorum, gözleri bir kez daha üzerinde durduğum kemiklere kayarken. "Bir cesarete kanacak kadar aptaldım ve her ne kadar aksini düşünmemi sağlayacak kadar nazik olsan da, ikimiz de biliyoruz ki seni bu kütükten indirmemin imkanı yok," diyorum ona kesin bir dille.

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve hafifçe gevşediğini görüyorum.

"Ben de kendi kendime düşündüm, *eğer istediğimi elde etmek için onu yenemiyorsam, belki onun yerine aynı derecede cazip başka bir şey elde edebilirim,*" diye itiraf ediyorum, gözlerim onun güzel altın rengi irisleri arasında gidip geliyor. Acaba bu

Bu kadar sıra dışı bir göz rengini yaratan içindeki Lycan mı yoksa normal genetik mi?

"Peki bu ne olabilir?" Saxon bana soruyor, ses tonundaki kibir havuzunda bir parça merak yüzüyor.

"Seni öpebilir miyim?" Açıkça soruyorum.

Saxon'ın kaşları şaşkınlıkla hafifçe çatılıyor ve gözleri tekrar bakışlarımla buluşmadan önce kendi isteğiyle dudaklarıma kayıyor. "Beni öpmek mi istiyorsun?" diye açıklıyor, sanki bu istek onun için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi.

"Evet, ama sadece senin sorun yoksa," diye ekliyorum.

Bir süre beni inceliyor, sanki isteğimin cevabı gözlerimin derinliklerinde bir yerde yazılıymış gibi.

"Uh... tamam," diye tereddütle cevap veriyor, belli ki gözlerimde saklanan ana planı göremiyor.

Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden eğilip dudaklarımı hafifçe dudaklarına bastırıyorum. İlk başta gerçekten karşılık vermiyor, bu biraz hayal kırıklığı yaratıyor, ama sanırım ben bir yabancıyım ve bir izleyicimiz var, bu yüzden belki de utangaçtır. Yine de geri çekilmek yerine dudaklarımı hafifçe aralıyorum ve üst dudağını dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Hafifçe emiyorum, eğer isterse bu öpücüğün arkadaşça olmaktan çıkıp *daha* da ileri gitmesine davet ediyorum.

Kemik kulemin en üst basamağında güvenle duruyorum ama ellerimi uzatıp ensesine doluyorum, parmaklarımı saçlarına geçirip tırnaklarımın kafa derisini sıyrmasına izin veriyorum. Aynı anda ağzımı alt dudağına götürüp hafifçe ısıırıyorum ve onu da katılmaya teşvik ediyorum. Memnuniyetle, hemen karşılık veriyor.

Saxon'ın ağzı, *utangaç* kelimesini beynimden fırlatmamdan daha kısa bir süre içinde hareketsiz ve kararsız halden baskın ve istekli hale geliyor. Elleri sırtıma dolanıyor, beni kendine çekiyor ve onaylayan küçük bir inilti çıkıyor. Dilimin ucunu onunkine değdiriyorum, alay ediyor ve test ediyorum ve ağzı daha da talepkâr hale geliyor, öpücük düz ve emin olmaktan inanılmaz derecede yoğun olmaya fırlıyor.

O iyi, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi öpücük değil, ama yine de keyifli. İlk başta diliyle biraz fazla döngü içindeydi, ama ona nasıl kısıtırmayı, emmeyi, kızdırmayı ve döndürmeyi sevdiğimi gösterdikçe, o da bunu daha çok anlıyor ve yapıyor. Ağızlarımız pürüzsüz bir uyum içinde hareket etmeye başladığında saçlarını hafifçe çekiştiriyorum ve ağzımın içinde hırlıyor. Aç dudakların ve alaycı dillerin kreşendosunda buluşuyoruz, vücutlarımız birbirine daha da sert bastırıyor, ellerimiz keşfetmek ve ısıyı artırmak için kaşınıyor.

Heyecan karnımda birikmeye başladı ve düşüncelerim ana planımdan Saxon ve benim bununla tam olarak nereye gidebileceğimizi merak etmeye dönüştü. Bunun en iyi taktiksel avantajım, onu hazırlıksız yakalamanın en iyi yolu olacağını düşündüm ama bir gece boyunca bunun içinde kolayca kaybolabilirdim. Tanrı biliyor ya, ciddi bir stres atmaya ihtiyacım var. Saxon'ın elleri sırtımın alt kısmını okşuyor ve bu da dalgın düşüncelerimi dizginlememe yardımcı oluyor. Bariz fiziksel uyumumuz ne kadar ilgimi çekse de, o çakal kemiğini gerçekten istiyorum. Şu anki soru, hangisini daha çok istediğim?

Saxon iri elleriyle kıcımlı kavlıyor, yanaklarımı müstehcen bir şekilde sıkıyor ve bacaklarımı beline dolamam için beni cesaretlendiriyor. Belki de şu anda aramızda yanan ateşin peşinden gitmek için kütükten kendi başına iner, ama eğer inmezse...

Çekincelerimi bir kenara bırakıp kesin kararımı veriyorum. Potansiyel bir erimiş seks gecesi epik olabilirdi, ama çakal kemikleri şu anda bunu gölgede bırakıyor. Atalarımın beni mahvettiğine eminim. Bir hafta önce biri bana bir kemiği potansiyel bir ateşli *kemiğe* tercih edeceğimi söyleseydi, kıyafetlerimi aceleyle soyup o sik için hazırlanırken kıcımla gülerdim.

Biraz geriye yaslanıyorum, vücudum Saxon'a işlerin sona erdiğini söylüyor, ama onu daha da ateşli bir şekilde öperek sinyalleri karıştırdığımdan eminim. Saxon beni bırakmamaya kararlı bir şekilde öne doğru bastırıyor ve onun tepkisine gülümsemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Alt dudağını bir iniltiyle ağzıma alıyorum ve göğüslerimi ona daha da sert bastırıyorum.

Hamlemi yapmanın eşiğindeyim. Zihnimde çok net görebiliyorum. Sihrimi ayaklarımın altındaki kemiklerden çekeceğim. Parçalanacaklar ve yerçekiminin yardımıyla düşmeye başlayacağım. Kaymaya başladığımı hissedecek ve ben de en iyi kum torbası taklidimi yapıp ağırlığının düşmesine izin vereceğim. Saxon, öğretilabilir iyi bir öpüşmeci ve umduğum gibi bir centilmen olarak, beni bu ani tehlikeli düşüşten kurtarmak için elinden geleni yapacak. Tabii ki benim de bunu satmam ve gerçekte düşeceğim üç metre yerine bir uçurumdan düşmek üzereymişim gibi göstermem gerekecek. Ama bunu doğru şekilde yapabilirsem, Saxon kütüğün üzerindeki pozisyonunu terk edecek ve yere sağ salım inmeme sağlayacak.

Biraz daha geriye yatıyorum, Saxon'u üç...iki... içinde büyümü geri çektiğimde mümkün olduğunca dengesiz olacak şekilde ayarladığımdan emin oluyorum.

Birdenbire çekilip alındım. Dudaklarım aniden Saxon'ın yakıcı ilgisinden çalınıyor, boynuna sarılmam kopuyor. Vücudum

onunkinden o kadar hızlı ve güçlü bir şekilde ayrılıyor ki ne olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

Ne oluyor be?

Arkamdan bir hırlama sesi geliyor ve bu sese Saxon'dan gelen daha da tehditkâr bir hırlama eşlik ediyor, altın bakışlarını az önce benim için her şeyi berbat eden kişiye dikeyor.

"Oyuna müdahale," diye bağıriyorum itiraz ederek, beni tutan kişiden kurtulmaya çalışırken.

Gıpta edilen çakal boynuzunun elimden kayıp gittiğini görebiliyorum ve az önce yoluma çıkan her kimse ona ciddi bir Lycan dayağı atmak üzereyim. Karşımda öfkeli, kıskanç, ağzından köpükler saçan, belki de çizgiyi aştığım için sinirlenmiş bir kız ya da erkek bulmayı umuyorum. Ama sonunda kimin belimi mengene gibi kavradığını ve boğazında sahiplenici bir hırıltı olduğunu göreceğ kadar kıpırdadığımda hazır olmadığım şey... Rogan.

Onu gördüğümde o kadar şaşıriyorum ki beynim geçici olarak donuyor, sanki sahne hesaplanmıyor ve bu nedenle gri maddem tarafından işlenmeyecek. Yaşadığım şokla kemik merdivenlere tutunmayı bırakıyorum ve merdivenler aşağı yuvarlanıyor, ancak kargaşa tamamen görmezden geliniyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Rogan beni uzaklaştırmaya devam ederken Saxon havlayarak kütükten iniyor ve tehditkâr bir şekilde ilerliyor.

"Bu sayılır mı?" Şimdi boş olan kütüğü işaret ederken biraz fazla çılgınca bağıriyorum.

Kimse bana cevap vermiyor.

"Cadı acil durumu," diye anons ediyor Rogan, dönüp beni şenlikleri çevreleyen taş sınıra doğru taşıyor.

Endişe kızgınlığımı parçalıyor ve Rogan'ın tutuşundan kurtulmaya ve kendi ayaklarımın gücünü kullanmaya çalışıyorum, ama gitmeme izin vermiyor.

"Rogan, ne oluyor lan?" Ona çıkışıyorum, duygularım nereye konacağını bilemeyen vahşi ve kızgın arılar gibi içimde vızıldıyor.

Saxon'la aramızda az önce oluşan sıcaklık, sanki biri ateşe bir kova su atmış gibi cızırdıyor ve kederli bir şekilde tütüyor. Az önce içinde kaydığım arzudan, planım bir araya gelirken hissettiğim heyecan ve beklentiden sersemlemiş durumdayım. Her şey beklenmedik bir şekilde tersine döndüğünde hayal kırıklığı pompalanıyor, ancak Rogan'ın *acil durum* duyurusu üzerine hissettiğim endişe tarafından gölgede bırakılıyor. Değişen duygularıma bir tutam da *kızgınlık* ekleniyor çünkü markette öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi isteğim dışında götürülmeye devam ediyorum.

Rogan tek kelime etmiyor ve onun *cadı acil durumu* ilanı, hayal kırıklığı dolu gözler çıkışımızı izlerken Saxon'ın geri çekilmesine neden oluyor. Yüzünde bok yiyen geniş bir sırıtış olan Riggs'in yanından geçiyoruz.

Başkasının başını belaya sokmaya niyetli somurtkan bir çocuk gibi arkamı işaret ederek, "Kütükten indi," diyorum.

"Öyle, ama sebebin sen mi yoksa Rogan mı olduğunu kim söyleyebilir?" Riggs kemikleri gömleğinin boynuna geri koyarken omuz silkerek karşılık verir.

Boynuzun saklanması izlerken *hayır* diye bağırarak istiyorum ama o zaman gerçekten öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi görüneceğim, bu yüzden itirazımı geri alıyorum. Sihrimi çağırıp şu anda kütüğün önünde bir yığın halinde duran deve bacağı kemiklerinden birini çağırdığımda sıcak karıncalanmalar merkezimden kollarıma doğru ilerliyor. Rogan'ın mağara adamı kitabından bir sayfa alıp beni yere indirene kadar ona bununla vurmak üzereyim. Kemik kalabalığının üzerinden fırlayıp bana doğru geliyor. Kolumu uzatıyorum, parmaklarımı kireçlenmiş şafta dolamaya hazırım, ama son anda Rogan'ın serbest kolu dışarı fırlıyor ve onu yakalıyor, silahı benden uzak tutuyor ve parlak planlarımdan birini daha bozuyor.

Sinirli bir hırıltı boğazımı titretiyor ve kemiği onun pençelerinden koparmaya çalışırken içimden daha fazla büyü akıyor, ama garip bir şekilde, kemik avucunun içinde seğirmiyor bile. Rogan'ın ezici pençesinde sıkışıp kalan bacak kemiğini bırakarak, güdük halkasından başka bir kemik çağırıyorum. Rogan ve benim deve kemikleriyle kılıç dövüşü yaptığımıza dair zihnimde bir görüntü belirliyor ve Lycan seyircilerinin bu gösteriye bayılacağından şüpheleniyorum.

Lycan kutlamalarının koşuşturmacasından sıyrılıp park halindeki arabaya doğru ilerlerken Rogan, "Dalga geçmeyi bırak, Lennox," diye homurdanıyor.

"O zaman beni yere bırak," diye çıkışıyorum ona, elinden kurtulma çabalarımı yenileyerek. "Hem acil olan ne? Marx aradı mı? Nik Smelser'ı buldu mu?"

Rogan kapıyı açıp beni yolcu koltuğuna itmeden önce aldığım tek cevap arabanın kilit açma sesi oluyor. Ben öfkeyle kendimi toparlarken rüzgâr yüzümün yan tarafıyla dalga geçiyor. Kapı sarsıcı bir şekilde çarparak kapanıyor ve beni arabanın içine hapsederken Rogan sürücü tarafına doğru ilerliyor ve gözlerini bana dikmiş bir şekilde arabaya tırmanıyor. Büzülmüş, sinirli dudaklarıyla motorun çalıştırma düğmesine biraz agresif bir şekilde basıyor. Arabası mırıldanarak çalışıyor ve ben dilimi kafamdaki zorlu sorulara dolayamadan uzaklaşıyoruz.

"Ne oluyor lan?" Kovalanıyormuşuz gibi şenliklerden uzaklaşırken sonunda başardım. Durumun gerçekten böyle olmadığından emin olmak için arkamıza bakıyorum.

Rogan cevap vermiyor.

"Peki ya benim siparişim?" Hızla uzaklaşırken itiraz ediyorum. "Zaten arkaya yüklendi," diye homurdanıyor ve ben de emniyet kemerini takar ve ona sert bir bakış fırlatır.

"Demek konuşabiliyorsun," diye homurdanırken bakışlarımdaki öfkeyle yüzünün yan tarafını ısıtmak için elimden geleni yapıyorum. "Acil olan ne? Neden beni çekip götürdün? Bana çok değerli ve imrenilen bir kemiğe mal oldun Rogan! Ne halt ediyorsun sen?" Bu sözlerin bir hafta önce ağzımdan asla çıkmayacağını bir kez daha hatırlayarak ona çıkışıyorum.

"*Ben* mi yapıyorum?" diye inanamayarak karşılık verir. "*Sen* ne halt ediyorsun ne yapıyorsun?"

"Çizgimin kullandığı kemik torbasına eklemek için şimdiye kadarki en havalı şeyi kazanıyordum. Sen gidip her şeyi mahvetmeden önce neredeyse çantada keklikti."

"Çantada keklik miydi? Orada yaptığın şeye böyle mi diyorsun? Çünkü kazanan bir hamleden çok sarhoş bir öpüşmeye benziyordu," diye onaylamadığını belirtiyor.

Bir süre ona bakıp burada neler döndüğünü anlamaya çalışıyorum. Acil bir durum olduğunu söyledi ama acil durumun ne olduğunu her sorduğumda konuyu saptırıyor.

"Öncelikle Rogan Kendrick, yaptığım her hamle kazandıran bir hamledir. İkinci olarak, bana acil durumun ne olduğunu *hemen* söyle yoksa yediğin ve içtiğin her şeye dev kemiği tozu karıştırırım. Ve bu tehdidi göz ardı etmeden önce, atalarımın seni cennet gibi kokutacak ve bazı kısımlarını ucuz bir turşu mızrağı gibi gevşetecek güzel bir tarifi var" diye uyarıyorum.

Tehdidimi düşünürken Rogan'ın çenesindeki tik titriyor. Lycan'ın mülkünü terk etmek için kapı açıldığında araba yavaşlıyor. Yeterince açıklık olur olmaz hızla geçiyoruz ve içimden gelen, dönüp az önceki muhafızın hâlâ orada olup olmadığına bakma isteğiyle zorunda kalıyorum. Hayır. *Lycan'ı vajinamla yakalama* oyununu başka bir zaman oynayabilirim. Şu anda *şimdi harekete geçip sonra açıklamak* gibi kötü bir huyu olan Kan Cadısı'na odaklanmam gerekiyor.

"Lycan'larla böyle şeyler yapamazsın Lennox," diye gürlüyor Rogan, sinirli bir şekilde, gözleri önümüzde uzanan yola sabitlenmiş.

"Ne gibi saçmalıklar? Ben sadece kazanmaya çalışıyordum," diye savunuyorum.

"Biliyorum, ama bunu bu şekilde yapamazsın," diye karşılık verdi, başka bir açıklama yapmadı.

"Bir kuralı mı çiğnedim?" Hala çok belirsiz olan kırılmış yanıtları karşısında daha da sinirlenerek bastırıyorum.

"Hayır. Ama Lycanlar bölgeseldir. Üzerinde hak iddia ettiklerini düşündükleri şeylere takılıp kalabilirler."

"Bu bir öpücüktü Rogan, evlenme teklifi değil. Hangi yüzyılda olduğumuzu falan mı unuttun? Artık kimse ayak bileğini gösteren bir kadın için çıldırmıyor. Sevgi dolu bir hareket, sonsuz aşk ve bağlılık mesleği değildir," diye tersliyorum ama Rogan sadece başını sallıyor ve direksiyonu daha sıkı kavlıyor.

"Belki insan dünyasında değil, Lennox, ama hakkında hiçbir şey bilmediğin bir bölgede geziniyorsun," dedi.

"Sana Lycan'larla etkileşim konusunda bilmem gereken bir şey olup olmadığını sordum. Bana sadece normal olmamı söyledin," diye bağıyorum, hayal kırıklığı eşiğim dolup taşıyor.

"Aynen öyle! Oyuncak büyüklüğünde bir boynuz için yabancıları öpmenin neresi normal? Böyle bir şey yapacağını nasıl tahmin edebilirdim ki?" Rogan bağırarak karşılık verir. "Yaptığın herhangi bir şeyin nesi normal?"

"Bunların nesi normal ki?" Bıkkınlıkla karşı çıkıyorum. "Biz bir grup eli ayağı düzgün Lycan'la takılan cadılarız. Kimin umurunda? Gitmemize engel olmadılar. Saxon trou bırakıp etrafımda çember oluşturmaya çalışmadı, hak iddia etmedi. Öyleyse buradaki asıl mesele ne?" Kızgın ellerimi sallayarak ve gözlerimi kısarak soruyorum.

Araba, kaldırımdaki lastiklerin uğultusu ve arabanın sınırları dışında uğursuz bir melodiyle inleyen rüzgârın sesi dışında sessiz. Güneş batıyor ve onun çok renkli ışığında Rogan'ın yüzünü, çenesindeki tiki, takındığı parıltıyı, erkeksi yüz hatlarına kazınmış kızgınlığı inceliyorum. O hiçbir şey söylemedikçe, bu bana daha çok şey anlatıyor.

Cadı kıskanç olduğu için mi acil? Olay gerçekten buna mı geliyor?

Bu sonuç zihnimde şekillenirken içimi bir şok sarsıntısı kaplıyor. Profilini dikkatle izliyorum, sanki düşüncelerimin inkârı kaşlarının çatılmasında ya da gözlerinin tedirgin bir şekilde kırılmasında belli olacaktı gibi, ama . Bu potansiyel keşfin beni neden bu kadar şaşırttığını bilmiyorum; herhangi bir şekilde çirkin ya da itici olduğumdan değil, sadece Rogan'ın derinliği olduğunu bilmiyordum. Eğer

Beni herhangi bir şey olarak görseydi, bunun sadece kardeşini bulma yolunda bir tür atlama taşı olduğunu ve daha fazlası olmadığını düşünürdüm.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, kızgınlığının temelinde gerçekten kıskançlık olup olmadığını ve bunun ne anlama geldiğini öğrenmek istiyorum. Ama ben daha bir şey söyleyemeden rüzgâr öfkeli bir uğultu koparıyor ve bir de bakıyorum ki yan tarafımıza bir şey çarpıyor ve kontrolden çıkıp dönmeye başlıyoruz.

I Her şey o kadar hızlı oluyor ki ıglık atacak zamanım bile olmuyor. Bir an Rogan'ın benden hoşlanıp hoşlanmayacağını ve bu konuda ne hissettiğimi tartışıyorum ve sonra aniden her şey dönüyor, ciyaklıyor ve dehşete düşüyorum.

Rogan bağılıyor ama etrafımda patlayan hava yastıklarının sesi ve hissi arasında kayboluyor. Kasırga şiddetinde bir güçle yolun dışına itildik. Sanki Doğa Ana kendini kaybetmiş ve bizi sinir bozucu bir sinek gibi savurup atmıştı. Araba tehlikeli bir şekilde yana yatarken korkuyorum ve yönümü şaşıyorum ve sonra bir anda bir setten aşağı, büyük ağaçlardan oluşan dik bir sıraya doğru takla atıyoruz.

Kendimi cehennemden gelen bir eğlence aracında sıkışıp kalmış gibi hissediyorum, sarsıldıkça ve acımasızca itilip kakıldıkça midem arabayla birlikte dönüyor. Camlar paramparça olup üzerime düşüyor ve alaca karanlık gökyüzünü bir an için görebilmek için yüzümü siper etmeye çalışıyorum, ancak takla atmaya devam ettikçe, etrafımdaki kir ve enkaz patladıkça yüzüm parçalanıyor.

Arabanın her korkunç dönüşünde ağızımdan garip hırıltılar çıkıyor. Sanki o kadar hızlı dönüyoruz ki boğazıma bir ıglık hapsolmuş ve dışarı çıkmasına izin vermiyor. Görüş alanımın köşelerinde siyah dans ediyor, ama tam yaklaşmaya cesaret ettiği anda, mide bulandırıcı bir gümbürtü ve bükülen metalin çıkardığı gıcırtilarla bir şeye çarpıp sarsılarak duruyoruz.

Araba titreyip bir ağaç gövdesi ya da belki bir kaya olduğunu tahmin ettiğim bir şeye çarptığında kemiklerim çarpmanın etkisiyle çatırıyor ve parçalanıyor. Acı içimde patlıyor, duyularımı köreltiliyor ve yavaşça baş aşağı asılı olduğumu fark ettiğimde halsizce göz kırpiyorum. Bukleler yüzümün etrafına düşüyor ve sıcaklık

başımın yanından damlıyor ve yavaşça saçlarıma doğru yayılıyor. Sonunda acımasız dönüşümüzün torku boğazımdaki tutuşunu serbest bırakıyor, ancak orada rehin tutulan çığlık ölüyor ve onun yerine dudaklarımdan karışık bir inilti çıkıyor.

Arabadan geriye kalanlar yerleşirken etrafımda tıkırtılar ve patlama sesleri duyuluyor.

Tek yapabildiğim nefes almak.

Gir ve çık.

Gir ve çık.

Kaburgalarımdaki ısırığı görmezden gelerek göğsüme hava çekiyorum ve zihnimi *şimdi ne olduğunu* bulabilecek kadar boşaltmaya çalışırken havayı bırakıyorum. Zihnimde sorular uçuşuyor, bunu neyin ve nasıl yapmış olabileceğini bilmek istiyorum, ama onları geri itiyorum ve acil olarak ilgilenilmesi gereken şeye odaklanıyorum.

"Rogan?" Uzanıp görüş alanımı hava yastığı kumaşı, saç ve kirden temizlemeye çalışırken acınası bir şekilde ciyaklıyorum.

Hareket etmeye çabalarırken kendi acı dolu inlemem çabalarımaya eşlik ediyor ve cevap vermediğinde panik içimde yarışmaya başlıyor. Kendimi toparlamam biraz zaman alıyor. Bir şekilde arka koltukta olduğumu hissediyorum, ama Doğa Ana'nın dayağı gibi hissettiren şeyden önce olduğu gibi hala yolcu koltuğuna bağlı olduğumu biliyorum.

Önümdeki gösterge paneli buruşuk bir karmaşa. Eskiden ön camın olduğu yerde toprak ve çimen birikmiş. Rogan'ı aramak için dönüyorum, bunu yaparken başım şiddetle itiraz ediyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve tekrar odaklanmak için göz kırpmaya çalışıyorum. Elimi başıma götürüyorum ve kanın ılık ıslaklığını hissediyorum.

"Rogan?" Ses tonum yalvarırcasına tekrar sesleniyorum.

Kafamdaki sis bulutunu dağıtmaya çalışıyorum ama bu sadece daha fazla acı veriyor. Yine de görüşümdeki bulanıklık acıyla birlikte keskinleşiyor ve Rogan'ın koltuğundan sarkan, sadece emniyet kemeriyle bağlanmış kıpırtısız haline odaklanabiliyorum. Ona tekrar sesleniyorum ama irkilmiyor bile.

Onu kontrol edebilmek için kendi daraltıcı emniyet kemerimin sınırlarından kurtulmaya çalışırken çılgınca "Hayatta kal," diye bağırmaya başladım.

Beni serbest bırakması gereken düğmeye tüm gücümle basıyorum ve bir patlama sesi ve şaşkın bir gıcırtyla yere düşüyorum. Asılı olduğum yerden yere yığıldığım yere kadar bir metreden fazla mesafe yok ama sanki bir uçurumdan düşmüşüm de kurtulmuşum gibi hissediyorum. İçime yayılan acıyla nefes alıyor, dinmesi için yalvarıyorum. Hafif bir titreşim, eskiden ön camın olduğu yerdeki toprak ve çimenlerde bir dalga gibi ilerliyor.

ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Neler olup bittiğinden emin değilim ama içimden bir ses en kötüsünün geride kalmamış olabileceğini söylüyor, ya da belki de iç kanama böyle hissettiriyordur.

Sanki o da bir tür tehdit hissediyormuş gibi göğsümün içinde kendi kendine büyü birikiyor. İçime doğru iterken rahat bir nefes alıyorum ve oluşan hasarı elimden geldiğince onarmaya çalışıyorum. Bir kaburga kemiğimin santim santim tekrar bir araya geldiğini hissettiğimde çığlığımı bastırıyorum. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bu süreç sonunda sorunsuzca yerine otururken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Biri gitti, üçü kaldı. Kendimi tekrar bir araya getirirken daha fazla acıya katlanmak zorunda kalacağım düşüncesi, bayılmanın en hızlı yolunu bulmak istememe neden oluyor ama bunu yapamayacağımı biliyorum. Buna katlanmak *zorundayım*. Hala gelebilecek her şeye hazır olmalıyım.

Kırık kaburgalarımın sonuncusunu da bitirirken başım adrenalinden bulanık, ağzım kusma tehdidinden tuzlu. Bu kez, kırılan ayak taraklarımı ve ardından sağ bacağımdaki kaval kemiğimi iyileştirmeye devam ederken ara vermeme izin vermiyorum. Gözeneklerimden sızan ıstırap yüzünden cildim nemli.

"Neredeyse bitti," diye homurdanıyorum kendi kendime, kısmen bir moral konuşması, kısmen de henüz bitmediğine dair bir uyarı olarak.

Bacak kemiğim içinde bulunduğu garip açıdan çıkıp düzleştğinde boğazımdan kopan çığlığı ısırmak mümkün değil. Ama neyse ki en kötüsü bu gibi görünüyor. Omurlarım en sevdikleri kiropraktörü ziyaret etmiş gibi mutlu bir şekilde patladığında içimi bir rahatlama kaplıyor. Baş ağrım biraz azalıyor, görüşüm açılıyor ve içime yayılan sürekli ağrı hafiflemeye başlıyor. Hâlâ her yerim fena halde morarmış durumda ve beyin sarsıntısı geçirdiğimden eminim ama yardım bulana kadar bununla idare edebilirim.

Büyüyü içimden Rogan'a doğru itiyorum, hâlâ hayatta olduğunu hissettiğimde gözlerim yaşıyor. İçindeki kırılan ve parçalanmış şeyleri sihirli bir şekilde onarırken nefesim rahatlamış bir şekilde dışarı akıyor. Akciğerinden kırık bir kaburgayı çekip yerine oturtuyorum ama düzeltemeyeceğimi bildiğim yaraları hissettiğimde içimi kaplayan alarma engel olamıyorum. Akciğerinin yeniden şişmesini sağlayamayacağım ya da göğsünde ve karnında hissettiğim kanamayı durduramayacağım. Ama onu dışarı çıkarıp uyandırabilirsem, belki iç yaralanmalarla başa çıkabilir.

İsteksizce gücümü kendime geri çekiyorum ve dışarı çıkmanın bir yolunu bulmak için bu harap arabayı taramaya başlıyorum. Telefonumu arıyorum ama hiçbir yerde göremiyorum. Bir an Rogan'ı aşağı indirmeye çalışıp çalışmamayı tartıştım, ama ben

Onun ölü ağırlığının beni sıkıştırıp dışarı çıkmamı zorlaştıracığından endişeleniyorum. Hâlâ tehlikede olduğumuz hissi içimi kemiriyor ve öyle olduğu için mi yoksa az önce bir kaza geçirdiğimiz için mi adrenalinim yükseliyor bilmiyorum. Daha önce hiç kaza geçirmemiştım ve ne beklemem gerektiğı konusunda hiçbir fikrim yok.

Rogan'ı bilinçsizce asılı kaldığı yerde bırakırken kendime lanet ediyorum. Koltuklarımızın arasından sürücü koltuğunun arkasındaki parçalanmış arka yolcu camına doğru kıpırdanıyorum. İlerlerken cam kollarımı ve ellerimi kesiyor ama bu kaçınılmaz. Kırık arka camdan sürünerek çıkarken rüzgârın ürkütücü çığığını hâlâ duyabiliyorum ve bu, nasıl yorumlayacağımı bilmediğim bir uyarı gibi geliyor.

Bacaklarımı arabadan kurtarıyorum, gece havası başımdaki yaradan hala akan kanı serinletiyor. Gökyüzü artık koyu mavi, ufuk ise turuncular, sarılar ve kırmızılarla aydınlanmış durumda. Güneş neredeyse kayboldu ama arabanın bir şekilde ağaçların arasından yuvarlanıp büyük, acımasız bir gövdeye çarparak durduğunu görebilmek için yeterli ışık var.

Ağaç sınırını ve yaklaşık yirmi metre ötede yola çıktığını bildiğim setin tabanını görebiliyorum. Eğer geçen bir arabaya işaret veremezsem, belki Lycan yerleşkesine geri dönmeyi deneyebilirim. Onlardan çok uzakta olduğumuzu sanmıyorum. Ya da belki önce telefonumu bulup yardım çağırmayı denemeliyim, bu muhtemelen daha hızlı olur.

Seçeneklerimi bir kenara bırakıp Rogan'a odaklanıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, onun tarafındaki pencere hala sağlam ve onu kırmayı düşünüyorum, ama Rogan'ın iri kaslı gövdesini çok küçük açıklıktan çekip çekemeyeceğimi bilmiyorum. Etrafımdaki havaya gaz ve sıcak lastik kokusu siniyor. Şu anda hiçbir şey alev almıyor ya da tütüyor ama içimde sabırsızca bir aciliyet duygusu titreşiyor.

Uzanıp kapısının kolunu çekiyorum ama ezik ve hasarlı panel açılmıyor. Sürünerek çıkmaya çalışırken aldığım kesiklerden ellerime kan bulaşıyor ve Rogan'ı dışarı çıkarmanın başka bir yolunu bulmak için ters dönmüş cipin hırpalanmış kalıntılarını arıyorum. Ama yok. Arabanın benim tarafım neredeyse bir ağaca sarılmış durumda. Hasarı omurgamdan bir ürperti geçiyor ve bunu düşünürken olduğumdan daha kötü yaralanmadığım için hayrete düşüyorum. Rogan hâlâ baygın ve etrafımda onu çıkarmama yardım edebilecek bir şey var mı diye bakıyorum.

Yuvarlanan arabanın olabileceğı bir toprak yığınının üzerinde duran bir çift boynuz görüyorum. Onlara seslendim ve sihrimin yardımıyla büyük

Ekli kafatası kendini topraktan çıkarıp bana doğru kayıyor. Riggs'ten sipariş ettiğim bizon kafatası. Kaza sırasında arabadan uçmuş olmalı. Bölgedeki tüm osteo maddeyi yanıma çağırıyorum ve bir çırpıda, Lycan yerleşkesine verdiğim siparişin içeriği yanıma yığılıyor.

Bir an için kemik koleksiyonuna bakıyorum, onları bana yardımcı olmaları için nasıl kullanabileceğimi sıralıyorum. Zihnimde adeta bir ampul patlıyor, garsonun çayı için kullanmayı planladığım karibu bacağı kemiklerine daha kullanışlı farklı bir şekle girmeleri talimatını veriyorum. Radius ve ulna kemikleri sihirli komutlarımı yerine getiriyor ve bir ucu keskin, pürüzsüz bir açığa sahip olacak şekilde ayrılıyor. Kemiğin o ucunu arabanın kapısının dikişine sokuyorum, kendilerini sıkıştırmaya zorluyorum ve kapıyı açmama yardımcı oluyorlar.

Kolu tutuyorum ve üçe kadar sayıyorum, sanki sadece ben ve sihrim yerine bir yardımcılar ekibine talimat veriyormuşum gibi, kapıyı tüm gücümle çekiyorum ve aynı anda sıkışmış bacak kemiklerine elimden geldiğince çok sihir uyguluyorum. Kızgın metalik bir iniltiyle kapı açılmaya başlıyor. Sahip olduğum tüm gücü kollarıma, ellerime ve büyüme aktarıyorum. Kapı ile savaşırken, kazanmasına izin vermeyi reddederken, sıkılı dişlerimden kararlı ve zahmetli bir çığlık dökülüyor.

Sanırım arkamdaki tepeden aşağı süzülen toprağın sesini duyuyorum, ama bunu görmezden geliyorum, tüm çabamı Rogan'ı çıkarabileceğim bir açıklık yaratmaya odaklıyorum. Kollarım ve ellerim çabalarımından dolayı yanıyor ve yok ettiğimi sandığım baş ağrım intikam duygusuyla geri geliyor, ama tüm fiziksel ve büyümlü gücümle parçalanmış kapıyı çekerek ilerliyorum. Patlamalar ve metalin metal üzerinde yırtılması ve kazınması etrafımdaki havayı dolduruyor ve bir anda kapı açılıyor.

Yırtılırken dengemi kaybederek geri düştüm, ama morarmış bir kış şu anda endişelerimin en küçüğü. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum ve Rogan'ı kurtarmak için elimden geldiğince hızlı bir şekilde arabanın içine girmeye çalışıyorum. Hemen parmaklarımı boynuna bastırıp hala benimle olduğundan emin olmak için nabzını kontrol ediyorum. Parmaklarımın ucunda kalbinin sabit atışını hissettiğimde beklenmedik bir hıçkırık beni neredeyse boğuyor. Emniyet kemerinin tokasına uzanırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlıyor ve sanırım yaşadığım şokun ve hissizliğin etkisinin geçmeye başladığını söylemek yanlış olmaz.

O rahatsız edici aciliyet hissi ensemdede ağırlaşıyor ve onun tokası benimki gibi kolayca açılmayınca sinirli bir hırıltı . Rogan'ı yerinde kilitleyen emniyet kemerini çekiyorum ama

onu koruyucu pençelerinden kurtarmayı reddederek sıkıca tutuyor. Sipariş ettiğim kutup ayısı çene kemiğini yanıma çağırıyorum ve emniyet kemerini hala sağlam olan ve kemiğe bağlı dişlerle kesmeye çalışıyorum. İşe yaramıyor.

Hızlı hareket etmeliyim, bunu iliklerime kadar hissediyorum. Emniyet kemerini çekiştirmeyi bırakıp Rogan'ı aramaya başladım. Ceplerini yokluyorum ve aradığım şeyi hissettiğimde rahatlayarak inliyorum. Elimi kot pantolonunun ön cebine sokabilmek için onu biraz geriye itmeme gerekiyor.

"Aptal dar pantolon," diye homurdanıyorum elimi içeri sokmak için mücadele ederken. "Aptal koca kış kasları ve çok dar pantolon," diye ekliyorum, daha önce kullandığını gördüğüm mücevherli bıçağı bir elimle kalçasından yukarı kaldırıp diğer elimi cebin derinliklerine sokarken.

"Ne yapıyorsun?" Rogan hıçkırma hıçkırma mırıldanıyor, ben ona daha fazla bastırırken, aceleyle bıçağı cebinden çıkarmaya çalışıyor.

Birdenbire uyanmasına hiç hazırlıklı olmadığım halde irkilip irkildim. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Öfkelendim ve kapalı bıçağın soğuk metalini uzattığım parmak uçlarımda hissedebildim.

Biraz daha.

Rogan, "Elini pantolonuma sokmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor," diye gözlemliyor, ifadesi biraz bulanık ve endişe verici.

Homurdanıyorum. "Evet, beni yakaladın, el becerilerimle gözlerini kamaştırmak için mükemmel bir an olduğunu düşündüm," diye tersliyorum. "Buldum!" Heyecanla anons ediyorum, parmaklarımı bıçağın etrafına doluyor ve onu serbest bırakıyorum.

"Ne oldu?" Rogan soruyor, sesi çakıllı ve şaşkınlığı içimdeki paniği besliyor.

"Enkaza döndük," diyorum ona, gözlerim onunkilerle buluşuyor. "Yapabildiğim kemikleri onardım ama-"

"Kanaman var," diyor ve elini yüzüme uzatıp uyandığımdan beri yavaş yavaş akan damlayı siliyor. Yeşil gözleri önce şaşkınlıktan sonra da öfkeden parlıyor.

"İkimiz de öyleyiz," diye açıklıyorum ve sonra yüzümü onun elinden çekip işime geri dönüyorum.

Bıçağın ağzı büyük bir sesle dışarı fırlıyor ve hiç vakit kaybetmeden bıçağı kucak kemerine dayıyorum. Ağlı polyesteri kesmeye hazırlanırken "Sıkı tutun," diye talimat veriyorum ama bıçak çok keskin ve kemeri tereyağı gibi kesiyor. Rogan yarı yarıya üstüme yuvarlanırken, ağırlığını yıkılmış arabanın çerçevesine vermiş gibi görünüyor.

Onu da kendimle birlikte çekerek dar alandan sürünerek çıkıyorum. Giderken yüzümdeki irkilmeleri ve rahatsızlık homurtularını görmezden gelmeye çalışıyorum ama aynı garip gümbürtü diz çöktüğüm zeminde de hareket ediyor ve sanki bana *zamanın* doldu diye bağıyor. Tam bu his geçerken Rogan'ın bakışları yukarı fırlıyor ve etrafımızı araştırıyor. Yüzü öfkeyle doluyor ama bu duygunun yerini hızla acı alıyor. Arabadan kurtulmasına yardım etmeye çalıştığımda ağzından acı dolu bir inilti dökülüyor.

"Lennox, kaç," diye homurdanıyor Rogan. Birden beni kendisinden uzaklaştırmaya başladı.

"Ne oluyor-" diye itiraz ediyorum, kafam karışmış bir halde onu daha da sert çekerken. "Kaçın," diye emrediyor daha kararlı bir şekilde. "sarmaya çalışıyorlar."

Panikle başımı kaldırdım ve etrafımıza bakındım. "Kim o?" Orada bir şey göremeyince soruyorum.

"Sünnetçiler!" diye bağıyor, kelimenin içi öfke ve alarmla dolu.

Vicinal Witches, zihnim bu ismi çocukken önemsemediğim derslerden çıkararak tedarik ediyor. Ve sonra her şey kafamda canlanıyor. Bizi yoldan çıkaran korkunç rüzgâr, zeminde titreştiğini hissettiğim garip akım, zamanımın tükenmekte olduğu hissi. Elemental büyü kullanıcıları tarafından saldırıya uğruyoruz ve bizi bir ızgaraya kilitlemek üzereler.

"Lanet olsun!" Homurdanıyorum, Rogan'ı sertçe çekiyorum ve yolun geri kalanında onu arabadan kurtarıyorum.

İlk gençlik yıllarımda aldığım ders aklıma geliyor. Büyükannemin bize cadı savaşlarının tarihini ve nasıl yapıldığını anlatan sesini duyabiliyorum. Cadı gruplarının nasıl savaşmaktan hoşlandıklarını anlatırken Tad gibi ben de ilgileniyormuş gibi yaptığımı hatırlıyorum.

Tad, cadıların neden eski günlerdeki gibi düello yapmadığını sorduğunda Grammy, "Teke tekte şanslar daha eşit," diye onayladı. "Ama kimse kaybetmeyi sevmeyen, Tadpole, bu yüzden büyü kullanıcıları sayıca güçlü olmayı tercih eder," diye açıkladı, sanki anlattığı en sürükleyici hikayeymiş gibi.

"Cadılar etraflarını sarıp saldırmayı, büyüünün diğer cadılardan sektiği bir güç, bir ızgara yaratmayı severler. Bu şekilde büyü daha güçlü ve daha ölümcül hale gelir," diyor bir kılıç dövüşünü taklit ederken. "Bir ızgarada, büyüü darbenizin veya saldırınızın hedefini iskalaması önemli değildir. Büyü birine isabet edene kadar çemberin içinde seker ya da eş cadı onu alır ve gücünü kendi saldırısıyla birleştirir, ta ki BOOM!" diye bağırdığında ben ve tüm kuzenlerim şaşkınlıkla sıçradık.

Çocukça kıkırdamalarımız zihnimi doldururken sesi kayboluyor ve kayıp etrafımda daralıyor, o kadar sıkı ki aynı anda nefes almakta zorlanıyorum. Bize normalde cadıların birbirlerinden bu şekilde beslenemeyeceğini söylediğini hatırlıyorum. Sihrimiz genellikle sadece *bizim* sihrimizdir ama cadılar ve cadılar meclisi bunu aşmanın yollarını bulmuştur. O gün, cadıları koruyan ve geçici olarak gruptaki bir ortağa bağlayan tılsımların savaşıma konusunda oyunun kurallarını değiştirdiğini öğrendim ve şimdi Rogan ve ben neden asla bir şebekenin merkezinde olmak istemediğinizi ilk elden deneyimlemek üzereyiz.

Korku içime hücum ediyor. Kendimi köşeye sıkışmış ve çılgınca bir çıkış yolu araması gereken bir av gibi hissediyorum. Rogan ve ben tamamen savunmasız değiliz, ancak olasılıkları eşitlemek ve oyun alanını düzleştirmek için, büyümüzün herhangi bir etkisi olmadan önce cadıların taktığı koruyucu muskaları yok etmeliyiz. Her taraftan saldırıya uğradığınızda, işler hızla karmaşık ve ölümcül bir hal alıyor.

Kim olduklarını ve bunu bize neden yaptıklarını sormak istiyorum ama şu anda bunun bir önemi yok. Kaçırılmalarla mı yoksa tesadüfen karşılaştığımız haydut bir cadı meclisiyle mi bağlantılılar, kim ve neden biz hayatta kaldıktan sonra çözülecek.

Şimdi, onların düzene girmesini engellemek için.

Beyonce'nin "Formation" şarkısının başlangıç ritimleri zihnimde çınlıyor ama tuhaf mizah anlayışına çakmak için yeterli zamanım yok; bir tür plan yapmam gerekiyor.

Rogan, ikimizin de parçalanmış arabanın hemen dışındaki toprakta oturduğumuz yerden uzanıyor. Sıcak elini koluma koyarken nefes almakta zorlanıyor ve uyanmadan önce çıkarıp düzelttiğim kaburga kemiği yüzünden akciğerinin mahvolduğunu biliyorum. İçime doğru itilen büyünün belirgin karıncalanma hissi tüm vücuduma yayılıyor.

Kan büyüsü damarlarıma sızıyor, midemde dönüyor ve başımı temizliyor. Şakağımdaki ve gözlerimin arkasındaki zonklama kayboluyor ve derin, minnettar, acısız bir nefes alıyorum. Vücudumu saran çürükler yok oluyor, daha fazla acı ve sertliği de beraberinde götürüyor. Yüzümün yan tarafından aşağıya doğru akan yavaş ve düzenli kan akışı kesiliyor. Yanağım soğuyor ve sanki Rogan'ın enerjimin tükenişini durdurduğunu hissedebiliyorum.

Şu anda benim için yapabileceği başka bir şey kalmadığında büyüsünü geri çekiyor, kendimizi içinde bulduğumuz durumun ağırlığı etrafımızdaki havaya ağır bir şekilde yerleşirken yoğun bir şekilde birbirimize odaklanıyor.

Şu anda ağaçların arasından geçen masum esintide kızgın yabancı büyüünün kokusunu alabiliyorum. Uzanıp Rogan'ın siyah saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırıyorum, geri itip ayağa kalkmadan önce bir süre yumuşaklığının tadını çıkarıyorum.

"Kendine çeki düzen ver," diye talimat veriyorum, aniden uyuşmuş hissediyorum. Sanki sahip olduğumu bilmediğim bir tür savaş modunu aktive etmiş gibiyim. Çalışmak için etrafımda ne değerlendiriyorum ve saldıran cadıların pozisyonlarını hissetmeye çalışıyorum. Sessizce hareket ediyorlar. En az bir düzine kadarını hissedebiliyorum ve yarısından fazlası yerlerinde, diğerlerinin etrafımızdaki çemberi kapatmasını bekliyor.

"Sen yardım edene ve ne istediklerini anlayana kadar onları oyalayacağım," diye fısıldıyorum kendimden emin bir şekilde.

Rogan bir süre beni inceliyor, yeşil bakışları beni sanki bir anda farklı görüyormuş gibi içine alıyor. Gözlerini kırıştırdı ve bir anda bakışları kayboldu. Planımı onaylarcasına başını salladıktan sonra gözlerini kapatıyor ve yaralarını iyileştirmek için işe koyuluyor. İçerideki tüm hasarla mücadele edebileceğinden emin değilim. İkimizin güçlerinin bedenin iç işleyişi üzerinde oldukça sağlam bir hâkimiyeti olduğunu biliyorum ama ölümsüz ya da sonsuz değiliz. Bazı şeyler olur. Cadılar ölür. Sonunda, ne tür bir büyüye sahip olduğunuz ya da ne kadar güçlü olduğunuz önemli değil, Ölüm sizin için geldiğinde onu durduramazsınız.

Korku dikkatimi dağıtıyor ve onu uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. O iyi olacak, kendime sertçe güvence veriyorum. Bunu atlatacağız. İyi olacağız.

Uzakta bir dal kırılıyor ve bu ses kararlılığımı pekiştirip öfkemi körüklüyor. Bu cadıların kim olduğunu bilmiyorum ama onları bu kavgayı seçtiklerine pişman etmek için elimden gelen her şeyi yapmanın zamanı geldi.

Arabanın kapısını açmak için kullandığım sivri karibu bacağı kemiklerini çağırıyorum. Avuçlarıma uçarak geliyorlar, hazır ve silah olarak kullanılmayı bekliyorlar. Sipariş ettiğim yaban domuzu kemiklerini küçük keskin kürdan benzeri parçalara ayırıp Rogan ve benim etrafıma saçıyorum. Sincap, tavşan ve diğer orman yaratıklarının iskeletleri etrafımdaki ormanı benek benek sarıyor ve onlara toz haline gelmelerini emrediyorum.

Son cadılar da yerlerini alıyor ve benim hızlı ama ihtiyatlı hareket etmem gerekiyor. Üzerlerinde korumalar olacağını biliyorum, ancak kendilerini tüm büyü türlerinden bütünüyle koruyamazlar. Tılsımların diğer tılsımları zayıflatma eğilimi vardır ve ne kadar çok tılsım takarsan o kadar zayıflarlar.

hepsi olur. Belki dış korumaları aşabilir ve bize biraz daha zaman kazandırabilirim.

Uzun zaman önce ölmüş orman yaratıklarının iskeletlerindeki kemik tozunu dikkatlice taşıyıp Rogan ve benim bulduğumuz yerden yaklaşık on metre uzakta dairesel bir sınır oluşturuyorum. Cadılar bize yaklaşmaya çalıştıklarında tozun içinden geçmek zorunda kalacaklar. En az bir tane güçlü Rüzgâr Sünnetçisi olduğunu biliyorum ve eğer umduğum gibi yaparlarsa, bunu kendi avantajıma kullanacağım.

İşler gibi gitmezse diye yedek planlar yapmama yardımcı olur umuduyla hafıza bankamda büyüünün bu dalıyla ilgili başka ayrıntılar arıyorum. Vicinal Cadıların büyücüler arasında en yaygın olanları olduğunu biliyorum. Birçoğunun yetenekleri seyrelmiş durumda ve bırakın daha fazlasını, bir elementi bile zar zor kavrayabiliyorlar. *Bu* kesinlikle bizim lehimize. Yine de Rogan ve beni dışarı çıkarmaya çalışan rüzgârın gücüne bakılırsa, eğitimsiz bir Sünnetçiler Meclisi'yle karşı karşıya değiliz.

Başka sürprizler olmadığından emin olmak için büyülü hislerimi ortaya koyuyorum ama Vicinal Cadılarının yaydığı güç dışında etrafımızı sarmak için hareket eden farklı tonlarda bir büyü hissetmiyorum. Elementlerle karşı karşıya kalacağız, ki bu yeterince kötü, ama sihirli bir şekilde çok katmanlı bir saldırı olmayacak. En azından bunun için şükürler olsun.

Arkamdan ince bir hareket geliyor ve bir kaltağı sihirli bir şekilde kesmeye hazır bir şekilde dönüyorum. Adrenalin damarlarımda dolaşıyor ama döndüğümde sadece Rogan'ı buluyorum. Milyonlarca kez daha iyi görünüyor, ama şimdi beni korkuttuğu için onu yumruklamak istiyorum. Yanıma yaklaşıyor, yosun yeşili sert bakışlarında bir kıza gizlice yaklaştığı için zerre kadar özür yok.

"1847 tarihli Nişan Yasası'nı ihlal ediyorsunuz," diye bağıyor Rogan karanlığın içinde ve ben, sesinin gecenin durgunluğunu yırtmasına hiç hazırlıklı olmadığım için sıcıyorum. "Tahrik ya da uyarı olmadan bize saldırdınız, bu cadı yasasına aykırı ve cezalandırılabilir bir suçtur."

Rogan tam bir avukat gibi davranıp olanlara yüksek sesle itiraz ederken etrafımızı dikkatle tarıyorum. Artık resmen kuşatıldığımıza ve bize zarar vermek istediklerine göre bunun ne işe emin değilim ama ne bilebilirim ki? Ben şahsen gerilla savaşının en iyi seçeneğimiz olduğunu düşünüyordum ama belki bunu konuşarak halledebiliriz. Bu düşünceye gözlerimi deviriyorum. Bu insanlar bizi yoldan çıkarıp saatte 60 mil hızla bir setten aşağı ittiler. Ne yapmalarını bekliyordu, *benim hatam* diye bağııp yollarına devam etmelerini mi?

"Karen'ın yanına gidip bir müdürle konuşmak istersen, kendi başınasın," diye fısıldıyorum ona sinirli bir şekilde, saldırganlarımızın onun pes ettirme çabalarını görmezden gelip bize saldırmalarını beklerken.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir şey olmuyor.

Gece bir kez daha sessizleşiyor, cırcır böcekleri şarkılarını gergin sessizliğe gönderecek kadar cesur bile değil. Beklenti göğsümde titriyor, kalbimin her hızlı atışı kafamın içinde bir savaş davulu gibi. Nefesimi tutuyorum, bir sonraki adımın ne olacağını beklerken nefes alıp vermek çok gürültülü ve rahatsız edici geliyor.

"Cezalandırılabilir bir suç ?" diye sesleniyor yumuşak, kendinden emin bir ses ve sonra bir anda altın sarısı kukuletalı pelerinler giymiş bir cadı halkası karanlığın belirsizliğinden çıkıp yükselen hilalin loş ışığına doğru adım atıyor. "Belki, ama kimsenin Kendrick lekesinin büyü topluluğunun dokusundan çıkarılmasına *gerçekten* itiraz edeceğini sanmıyorum," diyor cadı kesin bir ifadeyle.

Elimin bir hareketiyle, daha önce etrafımıza saçtığım kemik parçaları yavaşça yükseliyor. Küçük mermilerin muhtemelen herhangi bir koruyucu tılsımı geçemeyeceğini bildiğim için saldırmıyorum ama onlar için başka planlarım var. Cüppeli bir figür ellerini kaldırıyor ve yüzünü gizleyen kukuletasını geri itiyor.

Pürüzsüz koyu bir ten, tıraşlı bir kafa ve kısa, düzenli siyah bir sakal cadının kare çenesini tozlandırıyor. Dolgun dudakları alaycı bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor, kızıl kahverengi gözleri birbirlerini tanıdıklarını hemen belli edecek şekilde Rogan'a sabitleniyor. Bu aynı zamanda bana bunun iyi bir şey *olmadığını* da söylüyor. Elini uzatıp tembelce hiçbir şeye vurmuyor; Rogan'ın ve benim etrafımda güçlü bir rüzgâr esiyor ve kemik kırıntılarımı yere düşürüyor. Bu bir savunma hareketinden çok, *bizimle istemezsin* şeklinde bir gözdağı verme çabasıydı.

Sünnetçiden kibir yayılıyor, soğuk bakışları Rogan'inkinden hiç ayrılmıyor. Hiç tereddüt etmeden cadının dalgınlığından faydalanıyorum ve tehditkâr esintiyle havaya savrulan toz, yaprak ve yaprak dökmeyen iğnelere katılmak üzere havaya ince, neredeyse fark edilmeyen bir kemik tozu sisi gönderiyorum. Etraftaki diğer cadılardan hiçbiri konuşmuyor ya da beni durdurmak için bir şey yapmıyor ve ben de sessizce eylemlerimin başarısından zevk alıyorum. Bu umduğumdan daha iyi olamazdı, ama hissettiğim memnuniyetin ya da hevesin yüzümün herhangi bir yerinde ya da savunmacı duruşumda görünmesine izin vermiyorum.

"Prek," diye homurdanıyor Rogan ve kukuletasız Sünnetçi'nin gülümsemesi daha da genişliyor. "Seni ne zaman komutan yaptılar?" diye sorar ve Prek'in çelik bakışlarında bir öfke kıvılcımı parlar.

Prek, "Uzun zaman oldu *eski dostum*," diyor ama ses tonundaki ısıruk ve bakışlarındaki buz, sözlerindeki duyguya ihanet ediyor.

"Sanırım ikimiz de *lekenin* gerçekte kim olduğunu biliyoruz," diyor Rogan sert bir şekilde. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ temelsiz kinlere tutunuyorsun," diye ekliyor küçümseyici bir el sallamasıyla, vücudundaki gerginlik sanki bu durum artık tehdit edici değilmiş ve rahatlayabilirmiş gibi hemen düşüyor.

Ancak ben o kadar ikna olmuş değilim.

Prek kıkırdıyor ama içinde zerre kadar gerçek bir mizah yok. "Tipik Rogan," diye mırıldanıyor, gözleri hafifçe kısılıyor. "Her zaman kendini yıldız sanıyor, geri kalanımız ise sadece etrafında dönüyor."

Bir kahkaha atmamaya çalışıyorum. Hayır. Bu hıyar bizi öldürebilirdi; onu eğlenceli ya da değerlendirmesini biraz doğru bulmayacağım.

"İster inan ister inanma, bu ziyaret seninle ilgili değil," diyor Prek, karanlık bakışları bana dönerken sesi aniden sıkıldı.

Keskin bakışları beni içine çekiyor. Gözleri her iki elimde tuttuğu sivri kemik parçalarına kayıyor ve yavaşça tekrar benimkilere yöneliyor. Bakışlarında kısa bir an için merak parlıyor ama hemen yerini bıkkın bir teslimiyete bırakıyor.

"Lennox Osseous, Büyü Tarikatı'nın huzuruna çıkmanız için çağrıldınız. Bu bir rica değil, emirdir. Derhal gözaltına alınacak ve Yüksek Konsey'in huzuruna çıkarılacaksınız."

"Gözaltına mı alındım?" Şaşkınlıkla soruyorum, aynı anda Rogan tehditkar bir şekilde öne çıkıyor ve "Ne için?" diye homurdanıyor.

"Rogan Kendrick, bu mesele seni ilgilendirmiyor. Geri çekilecek ve Tarikat'ın işine karışmayacaksın," diye uyarıyor Prek ama kahverengi gözlerindeki ışık Rogan'ın tam tersini yapacağını umduğunu haykırıyor.

"Tutuklanıyor muyum?" Sorunun yüksek perdesini görmezden gelerek ve kendime paniğe gerek olmadığını söyleyerek talep ediyorum. Marx'ı tehdit etmek dışında tutuklanmaya değer bir şey yapmadım ama o da kim olduğunu öğrenmeden önceydi ve Rogan tüm yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırdı.

Prek açıklama yapmıyor, sadece tekrarlıyor: "Lennox Osseous, Büyü Tarikatı'nın huzuruna çıkmanız için çağrıldınız. Bu rica değil, emirdir. Derhal gözaltına alınacak ve Yüksek Konsey'in huzuruna çıkarılacaksınız."

Prek'in robot modu duruyor ve ben kafam karışmış bir şekilde Rogan'a bakıyorum. Bu normal mi? Eğer onlarla birlikte *büyülü topluluğa hoş geldiniz* buluşmasına gitmem gerekiyorsa, neden bunu söylemiyorsunuz? Neden önce bize saldırıyorlar? Bu masum bir tanışmayı kolaylaştırmak için yapacağın bir şey gibi görünmüyor. Bizi yolun dışına itmelerinin benimle ilgili olmaktan çok Rogan ve bu hıyar arasındaki geçmişle ilgili olması çok muhtemel, ancak kurbanlık ikincil hasar olarak görülmek durum hakkında daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Rogan dönüp bir an için beni içine alıyor, sanki o da neler olup bittiğini anlamaya çalışıyormuş gibi. Bakışlarında olan bitenin normal olmadığına dair kanıtlar görmek midemi daha da bulandırıyor. Başımı hafifçe *hayır anlamında* sallıyorum. Tarikat'a bulaşmak istemiyorum ama içimdeki her şey onlarla gitmemem gerektiğini haykırıyor.

Prek soğuk bir şekilde, "Lennox Osseous, gözaltına alınabilmen için ekibimin herhangi bir üyesine yaklaş," diye emretti.

Rogan korumacı bir tavırla önüme geçiyor. "Evet, böyle bir şey olmayacak," diyor sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş ve Tarikat bizi bir şebekeye hapsetmemiş gibi.

Prek'in gülümsemesi aydınlanıyor ve kendini gösterdiğinden beri ilk kez gerçekten memnun görünüyor. İçinden fişkıran kıkırdama saf bir zevkle renklenirken zihnimde alarm zilleri çalıyor. "Oh, Kendrick, *gerçekten* bunu söylemeni umuyordum."

Kaydedecek zamanım bile olmayan çok hızlı bir hareketle etrafımızda kıyamet kopuyor. Ayaklarımızın altındaki toprak, sanki gerçekten denizmiş ve bizi bunca zaman kandırmış gibi dalgalanmaya başlıyor. Geriye düşmeye başlıyorum ama Rogan beni kendine çekiyor ve affetmeyen göğsüne öyle bir çarpıyor ki kesiliyor. Hava ciğerlerimi aceleyle terk ediyor ve sonra dönüp beni Rogan'ın elinden çekmeye çalışarak bana daha da ihanet ediyor.

Rüzgâr bana her açıdan saldırıyor ve teknik olarak elle tutulamayan bir şey için sanki dev bir yumruk etrafımı sarıyor ve *fee fi fo fum* diye bağırarak kemiklerimi ezip hamur haline getirmeyi vaat ediyor. Çığlık atıyorum ama saldıran fırtına onu benden uzaklaştırıyor. Tüm gücümle Rogan'a tutunuyorum ama aniden boğuluyor ve su öksürüyor, umutsuzca ciğerlerindeki sıvıyı atmaya çalışıyor.

Dehşet beni ele geçiriyor. Benden koparılmadan ve büyük olasılıkla Rogan'ın ölümünü izlemek zorunda kalmadan önce saniyenin kesirleri kadar zamanım olduğunu biliyorum. Bir parçam

Bunun doğru olmadığını, Tarikat'ın masum cadılara bunu yapamayacağını iddia etmek için çok fazla neden var ama ben o kadar saf değilim.

Bir eliyle beni morartıcı bir şekilde tutarken diğer eliyle boğazını pençeleyen Rogan'ın gözlerinde korku dönüyor. Her şey bir kez daha çok hızlı bir şekilde ters gitmeye başladığında, vücudunu titreme ve ıslak öksürükler sarıyor. Öfke içimde patlıyor, kanım intikam için güçlü ve cezalandırıcı bir ihtiyaçla ısınıyor.

Bir anda büyümle saldırıyorum ve etrafımdaki kemik maddesine olan bağlarımı koparıyorum. Prek'in bir sonraki emirlerini beklerken bu cadılar meclisinin soluduğu kemik maddesi. Sahip olabilecekleri tüm koruma tılsımlarını atlayarak kemiklerini yalnız bırakıyorum ve sadece sistemlerine sinsice soktuğum toz parçacıklarını çağırıyorum. Etrafımı saran Vicinal Cadılarının her birine beni bağlayan büyü bağlarını yumruğumun etrafına sarıyorum ve her birini tek seferde kapatıyorum.

Kemik tozunu solunum yollarını kapatması için yönlendirirken merhamet düşünceleri aklımdan kaçıyor. Etrafımdaki saldırgan rüzgâr duruyor ve Rogan dizlerinin üzerine çöküyor, öksürüyor ve sonunda nefes almayı deneyebiliyor. Etrafımdaki cadılar hırıltılar çıkarıyor ve boğuluyor, panik içindeki geniş gözleri dehşete kapılırken gurultuları yavaş yavaş sessizleşiyor.

Havayı ciğerlerimin derinliklerine çekerken ve bilinçsizliğin -ve sonunda ölümün- etrafımdaki cadıların yüzlerine çöküşünü izlerken kendimi kötü hissetmeliyim. Ama merhametim ve sempatim kaçtı. Her birinin Rogan'ı ve beni seve seve öldüreceğine hiç şüphem yok ve ben bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım.

Cadılardan biri dizlerinin üzerine çöküp kapüşonunu geriye atarak havuç turuncusu saçlarını ve oksijensiz kalmış teninin mor rengini ortaya çıkarırken öfke beni kavuruyor. Gözleri durmam için yalvarıyor ama merhameti, affı , ben setten aşağı yuvarlanan bir arabanın içindeyken ya da Rogan içten dışa doğru boğulurken?

Diğer cadılar dizlerinin üzerine çöküyor, güçsüz bir şekilde boğazlarını sıkıyorlar ama ben onları görmezden gelip Prek'e yaklaşıyorum. Karma suratına tokat atarken yüzünü görmek istiyorum. Görüşü karanlığa gömülürken gözlerimin içine bakmasını istiyorum ki, sadece kendi kaderini değil, ekibindeki herkesin kaderini mühürleyen şeyin kendi kötücül eylemleri olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde bilsin.

Artık hareketsiz olan yere düştüğü yerden bana bakarken bakışlarında korku yüzüyor. Göz kırıyor ve sonra garip bir şey oluyor. Bir iz

Gözlerinin kenarından kıpkırmızı bir damla akıyor. Yavaşça yanaklarından aşağı süzülüşünü izliyorum ve sonra burnundan bir çizgi daha kan damladığını görüyorum. Kanaması var.

"Leni, dur!" Rogan mırıldanır ve ardından öksürüğe boğulur, neyse ki öksürüğün sesi kurudur, bu da zarar görmüş organlarındaki tüm suyu attığını gösterir.

Onu görmezden geliyorum, Prek'in kulaklarından sızan kan izlerinin büyüüne kapılıyorum. Daha önce hiç kimsenin boğularak öldürülmesini izlememiştim; belki de kan normaldir. Zihnimin gerisinde bir şey bunun normal olmadığını haykırıyor. Birinin ölümünü izlemek gibi son derece yanlış, son derece korkunç bir şey hakkında bu kadar sakin olmamam gerektiğini. Ama sanki umursama yeteneğim elimden alınmış gibi.

Belki de şoktayım ya da bir tür travmatik beyin hasarı geçiriyorum. Ya da belki de diğer sihir kullanıcılarının bana istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünmelerinden bıktım. Her neyse, umursama noktasını çoktan geçtim.

"Leni, Aşkım, ne yapıyorsun?" tatlı ve ipeksi bir ses
Ben.

Bakışlarımı Prek'in vücudundaki kan çizgilerinden çekiyorum. ve Marx'ı bulmak için başımı çeviriyorum. Şaşkınlık içimde parlıyor ve yerini hemen şüpheyi bırakıyor. Onun burada ne işi var? Gözlerimdeki soruyu okumuş gibi, dudakları kaygısız bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ama espresso rengi gözlerindeki endişeyle uyuşmuyor.

"Rogan beni aradı, güzelim, bana Tarikat'tan bir cadılar meclisinin burada onunla uğraştığını söyledi."

Marx'tan ayağa kalkmaya çalışan Rogan'a bakıyorum. Marx ona yardım etmek için hızla hareket ediyor.

"Kendimi iyileştirdikten hemen sonra ona bir mesaj gönderdim," diye onaylıyor Rogan, sesi çakıl taşından farksız ve sanki ekstra bir kanıt ihtiyacım varmış gibi elini cebine atıp telefonunu çıkarıyor.

Rogan bir kez daha, "Lennox, durmalısın," diye emrediyor ama sanki sözlerinin girdap gibi dönen zihnimde yerleşebileceği hiçbir yer yok.

"Durmak mı?" Emrindeki sertlikten dolayı kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Marx Rogan'ın önüne geçiyor. "Onları öldürüyorsun, Leni ve yemin ederim ki bu gitmek isteyeceğin bir yol değil," diyor Marx bana, rahatlatıcı sesi sıcak ve samimi. Sözlerini sanki bir ısırık almışım gibi yutuyorum.

Fırından yeni çıkmış çikolatalı kurabiye. Yapışkan ve lezzetlidirler ve aniden tek istediğim bir ısırık daha almaktır.

Kolları artık iki yanında gevşek duran Prek'e bakıyorum. Küçük seğirmeler zayıflayan vücudunda ilerliyor ve aniden hissedebildiğim tek şey soğuk ve içi boş bir öfke. Gözlerim tekrar Marx'ınkileri buluyor ve bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum.

"Bizi öldüreceklerdi," diye savunmaya geçiyorum, öfke ve Marx'ın baştan çıkarıcı büyüyle bulanıklaşıyor. Orada başka bir şey daha var, korkunç derecede güçlü ve ezici bir şey, ama Marx'ın sıcak kurabiye sesi dikkatimi başka yöne çekiyor.

"Bırak onlarla ben ilgileneyim, Leni," diye mırıldanıyor Marx, sözlerine daha da fazla güç katarak.

Gözlerimi kapatıyorum ve bir anlığına içinde süzülüyorum. "Lennox," diye başlıyor Rogan ama Marx onun sözünü kesiyor.

Marx ona, "Bence onu yine kızdıracaksın Ro, izin ver" diyor ve benim kaşlarım soru işaretiyle çatılıyor.

Rogan beni kızdırıyor mu?

"Leni, lütfen," diye yalvarıyor Marx ve ben gözlerimi açıp onu içime alıyorum, bu sesleniş bana olan biteni aşır kim olduğumun özünde yankılanıyor.

"Tamam," diye kabul ediyorum, sesim biraz kırılıyor. Etrafımı saran Tarikat'ın Sünnetçileri üzerindeki hakimiyetimi bırakıyorum, birden kendimi tükenmiş ve bitkin hissediyorum.

Öksürükler ve güçlkle alınan nefesler geceyi dolduruyor ve Rogan iki adımda, tamamen tükendiğimi biliyormuş gibi beni güçlü tutuşuyla sardı.

"Tarikat artık masum cadılara izinsiz saldırılara izin mi veriyor?" Rogan homurdanıyor ama tek yapmak istediğim kıvrılıp uyumak. Artık öfkelenmek için yeterli enerjim yok. Belki sabaha.

Marx, hareket etmeyen sarı cüppeli bir cadıyı kontrol etmek için eğilirken, "İzinsiz değildi Rogan," diye karşılık veriyor. Nabız bulunca rahatlıyor ve bir sonrakini kontrol etmek için ilerliyor.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Rogan hırlıyor.

"Gitmeniz gerekiyor," diye araya giriyor Marx, Rogan tartışmak için ağzını açtığında sözünü kesiyor. "Bu boktan gösteriyi temizledikten sonra gelip açıklayacağım, ama siz ikinizin buradan hemen gitmesi gerekiyor! Arabamı alın," diye talimat vererek Rogan'a bir dizi anahtar fırlatır, ses tonu tartışmaya yer bırakmaz.

Rogan anahtarları havadan usulca aldı ve şaşırtıcı bir şekilde başka bir şey söylemeden dönüp bizi yere serilmiş Order cadılarından bir cadıdan diğerine telaşla koşuşturan ve telefon etmek için telefonunu çıkaran arkadaşından uzaklaştırdı. Rogan'ın beni kendine doğru çekerek, sessiz ve zahmetsizce dik yokuşu tırmanıp şık bir spor arabanın park ettiği yola ulaşırken yaptığı emin hareketlerde kayboluyorum.

Beni koltuğa bağlarken hiçbir şey söylemiyorum, içimde garip bir déjà vu hissi dolaşüyor. Korku kalbimi dörtlüğe koşturuyor ve aniden bir daha arabaya binmeye hazır olmadığım sonucuna varıyorum. Sonuncusunda olanlardan sonra olmaz.

"Sorun yok, Lennox. Bir daha böyle bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bizi mümkün olduğunca çabuk eve götürmeliyim; orada güvende olacağız. Keşke daha yakın bir ley hattı olsaydı, ama bu da işimizi görür," diyor bana, arabayı işaret ederek, bakışlarından güven akarken.

Duygu seline kapılıyorum ve sanki ölümle burun buruna geldiğim sırada hissetmem gereken her şey üzerime hücum ediyor. Nefeslerim kısıyor ve daha da panikliyorum ve Rogan'ın yüzü kıl payı kalana kadar yaklaşıyor.

"Artık güvendesin. Seni yakaladım. Tükenmiş durumdasın ve vücudun bu savunmasızlığa tepki veriyor. Bu normal bir şey. Sadece dinlenmen gerek," diyerek beni rahatlatıyor ve keçeleşmiş buklelerimi yüzümden geriye doğru fırçalıyor.

Sözlerini özömsüyorum, içinde boğulacakmışım gibi hissettiğim endişeyle karşılaştırıyorum ve haklı olduğunu anlıyorum. Kendimi boş hissediyorum, kendimi koruyamıyormuşum gibi hissediyorum ve bu da şu anda içime çöken endişeyi besliyor.

"Dinlenmene yardım etmemi ister misin?" Rogan bir süre sonra sorar.

Tekrar onun yosun yeşili bakışlarına odaklanıyorum ve başımı sallıyorum. Kendimi tek başıma sakinleştirebilir miyim bilmiyorum. Yatıştırıcı bakışlarında anlayış belirliyor ve parmaklarının arkası yanağımı hafifçe okşuyor. Ardında bıraktığı küçük sıcak çizgiyi kaçırmıyorum. Nereden bildiğimi bilmiyorum ama bunun kan olduğundan eminim ve nedense bu beni rahatsız etmiyor.

"Teşekkür ederim Lennox," diye fısıldıyor, nefesi dudaklarımı okşarken gözleri takdir ve saygıyla doluyor, ağzı benimkine inanılmaz derecede yakın. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim," diye ekliyor, burnunun ucu benimkini yakından sıyrıyor.

Göbeğimin derinliklerinde ısı yayılıyor, bedenim güneşe aç bir bitki gibi onun yakınlığına tepki veriyor. Onu içime çekiyorum, uyluklarımın arasında arzu birikiyor

Başparmağını alt dudağımda hafifçe gezdirirken. Ağzı benimkini zar zor sıyırırken, gözlerimiz birbirimize kilitlenmiş ve karmaşık duygu katmanlarıyla dolup taşarken, nefis bir beklenti nefesi neredeyse benden kaçıyor. Ama dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatmak ve içimde alev alev yanan ihtiyacı körüklemek yerine, ayrılmış ağzıma *Seno* diye fısıldıyor. Sonra bir anda, içimdeki ve etrafımdaki her şey kararırken ona doğru yığılıyorum.

A Yüksek sesli horlama beni bir anda uyandırıyor ve gözlerimi açıp bir süre yabancı tavana bakıyorum. Başka bir horlama odanın sessizliğini dolduruyor ve bunun benim horlamam mı yoksa Hoot beni uyandırdı. Kendimi toparlamam biraz zaman alıyor ama doğrulduğumda Rogan'ın bana tahsis ettiği misafir odasını tanıyorum. Burada değil, olmasını beklediğimden değil, ama hayal kırıklığı içimde parlıyor ve bir an için yan gözle bakıyorum, ta ki başka bir sarsıcı horlama beni odanın etrafında Hoot'u aramaya itene kadar.

Onu yatağın ayakucundaki bankta, üzerine örttüğüm battaniyeye sarılmış halde buluyorum. Odanın karanlığında onu göz kırparak netleştirmem biraz zaman alıyor ama bunu yaptığımda Hoot'un kabarık siyah beyaz bir kediyle birlikte kaldığını fark ediyorum. Bu Rogan'ın tanıdığı olmalı.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum ama saçlarım birbirine dolanıyor, bu yüzden Hoot'u iki kişilik kucaklaşma partisine bırakıyorum ve temizlenebilmek için banyoya gidiyorum. Telefonum hala kayıp odanın ya da bitişikteki banyonun hiçbir yerinde saat yok, bu yüzden saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Yine de hala karanlık ve banyo penceresinden dışarı baktığımda ay tepe noktasının alçalan tarafında, yani o kadar uzun süredir uyuyor olamam.

Geniş dişli tarağımı buluyorum ve duşun suyunu açıp ısınmasını beklerken yelelerimle uğraşmaya başlıyorum. Bir gece önce yaşananlar zihnimde yanıp sönüyor ve ne olduğunu anlamakta zorlanıyorum.

Her şey hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Lycanlar, Tarikat, Rogan, Marx, hepsi çok karmaşık ve bunaltıcı. Hiçbiri hakkında ne düşünmem emin değilim. Çok fazla sorum var, ama şu anda en önde geleni cevaplar için aynaya bakmama neden oluyor.

Dün neredeyse insanları öldürüyordum.

Cadılar, diye düzeltiyorum kendimi, sanki bu bir şeyleri değiştiriyormuş gibi. Ama yorgun ve şeker rengi gözlerime bakarken çözmeye çalıştığım mesele bunun *kim* değil. Hayır, kim olduğu neredeyse önemsiz gibi geliyor, şu anda beni asıl rahatsız *eden* şey hepsini bitirmeye hazır olmam. Onları neredeyse öldürüyordum.

Bu düşünce karşısında göğsümde kabarması gereken suçluluk duygusunu arıyorum. Birinin, birden fazla kişinin hayatını neredeyse sona erdirdiğimin farkına varmama eşlik etmesi gereken hastalıklı duyguyu bulmaya çalışıyorum, ama orada değil. *Bu* beni neredeyse yaptıklarımın daha çok endişelendiriyor. Neredeyse bir düzineden fazla Tarikat üyesini öldürmekle kalmadım, bu konuda kötü bile hissetmiyorum.

Bu normal olamaz, mi?

Aynadaki acımasız gözlerimi bırakıp düşün spreyinin altına giriyorum. Bana neler oluyor? Kim olduğumu kaybediyormuşum gibi hissediyorum, ama bunu düşündükçe ruhumda bunun doğru olduğu yankılanmıyor. Belki *de sonunda* gerçekte kim olduğumu bulduğum düşüncesi aklıma geliyor ve bununla birlikte bir onaylanma hissi, işin özünün *bu* olduğunu bilmek geliyor. Kendimi azılı bir katil gibi hissetmiyorum, sadece bok yemeyi bırakmış biri gibi hissediyorum. Ne alırsan onu verirsin kuralına göre hareket eden biri gibi hissediyorum.

Saçlarımı iyice yıkıyorum, buklelerimden ön cam parçalarını koparıyorum ve yarım şişe saç kremi geri kalan düğümlerimin arasından parmaklarımla tararken düşüncelerimin Rogan'da gezinmesine izin veriyorum. Arabada bilinçsiz ve savunmasızken nasıl görüldüğünü. Hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğimde hissettiğim rahatlama. Order'a karşı önümde adım atışı. Dudakları neredeyse benimkilere değecekti.

Heyecandan içim kıpır kıpır oluyor ama tüm bu olanlar karşısında hissettiğim kafa karışıklığını gideremiyor. Neden ona tam bir ortaokul kızı gibi aşık oluyorum? Evet, yakışıklı ama aynı zamanda kibirli, kurnaz, konu kardeşine gelince miyop ve bencil. Bunlar bir erkekte aradığım özellikler değil. Peki beni sağduyumu göz ardı etmeye teşvik eden şey ne? Karanlık gizemli havası mı? Kontrolü ele alan tavrı mı? Vücudu mu?

Bu düşünceye bir kahkaha attım. Belki de düşündüğümünden daha sığ olduğumu ve bunun sadece fiziksel tarafına bağlı olduğunu kabul etmem gerekiyor, ama bu da saçmalık gibi geliyor. Vücudumu yıkıyorum, üzerimde bir çürük ya da iz olmadığına dikkat ediyorum. Duş giderinden arada sırada akan cam parçaları dışında, sanki kaza sadece bir rüyaymış gibi. Rogan ve benim tam olarak yaralanmadan kaçamadığımızı biliyorum ama sihrimiz sayesinde tüm bunlardan burnumuz bile kanamadan kurtulduk.

Bu gerçek karşısında huşu içinde başımı eğerek atalarım sessiz bir *teşekkür* gönderiyorum. Şimdiye kadar, tüm bu sihir olayının sorunsuz olduğu kanıtlanmadı, ancak şu anda ona sahip olduğum için ne kadar minnettar hissettiğimi, onun sayesinde hayatta ve yaralanmamış olduğumu görmezden gelemem.

Saçlarımı durulayıp kuruluyorum, düşüncelerim Tarikat'a ve benden ne isteyebileceklerine gidiyor. Vücuduma bir havlu sarıyorum ve kıyafet bulmak için odaya geri dönüyorum. Banyodan gelen bir ışık huzmesi karanlığı yararak Hoot'un kafasını kaldırmasına ve sarılma seansına düşmesine neden oluyor. Kedi arkadaşı esneyerek bana bakıyor ama sırtındaki iki beyaz çizgi beni duraksatıyor.

Küçük adamı içeri alırken başımı eğiyorum. İşaretleri bir kedi için tuhaf ama yine de onları bir yerden tanıdığımı hissetmekten kendimi alamıyorum. Hoot'un yanına bir kez daha yerleşirken kabarık kuyruğunu bir kez salladı ve işte o zaman anladım. Bu bir kedi değil, lanet olası bir kokarca. Paniğe kapıldım ama banyo kapısında donup kaldım, ne yapacağımı bilemiyordum. Hoot bir şekilde yürüyen koku bombasını eve mi davet etmişti?

Kahretsin. Rogan beni öldürecek. Evinin temiz olması konusunda çok titiz görünüyor ve şimdi benim eksik eski tanıdığım gidip bu kötü kokulu haşaratla yuhalandı.

"Hoot, gel," diye sesleniyorum, parmaklarımı şıklatıyorum ve sanki küçük asinin ona söylediğim her şeyi gerçekten dinlemesini bekliyormuşum gibi yanımdaki yeri işaret ediyorum. Tabii ki hiçbir şey yapmıyor. "Hoot, hemen buraya gel!" Fısıldayarak homurdanıyorum, kokarcanın püskürtmek için eğlenceli şeyler seçmesine neden olabilecek herhangi bir olumsuz titreşim almasını istemiyorum.

Hoot bana sadece göz kırpmıyor.

"Biliyor musun? Sen nankörsün. Bunu sana hiç söyleyen oldu mu?" Kendi başının çaresine bakabileceğine karar vererek banyonun kapısından uzaklaşırken ona bakıyorum.

Kokarca, aşırı korumacı bir kız arkadaş gibi başını kaldırıyor ve yemin ederim, bana doğru minnetsiz bir bakış fırlatıyor. Hemen donup kaldım,

kokarca havlamış gibi ellerimi havaya kaldırıyorum, *tutuklusun*. Ayağa kalkışını, sırtını gerinerek dikleştirişini ve sonra bana soğuk obsidyen bir bakış fırlatışını taş kesilmiş bir halde izliyorum. Bilmesem, Hoot adına gücendiğini düşünürdüm. O beni izliyor, ben de onu sonsuza kadar izliyormuşum gibi geliyor. Kendimi büyüteç altındaki bir karınca gibi hissediyorum, doğru açığı bulmasını ve güneşin acımasız ışınlarıyla kıcımı yakmasını bekliyorum.

Cesaretimi toplayıp yavaşça, tehditkâr olmayan bir şekilde yana doğru ilerliyorum ve kokarcanın kuyruğu tepki olarak seğirdiğinde olduğum yerde duruyorum.

"Bir şeyin yok," diyorum ipek gibi. "Sadece gitmeye çalışıyorum ki sen ve Hoot kucaklaşma partinize geri dönebilesiniz," diye ekliyorum, bir adım daha atmaya çalışarak.

Kokarcanın silahlanmış kıcı bana doğru dönmeye başlıyor. Hoot'a bakıyorum, aptal gibi küçük arkadaşına sakinleşmesini ve uslu durmasını söylemesini bekliyorum ama o sadece esniyor. Evet, artık resmileşti, bu kaltakta herkes kendi başının çaresine bakacak.

"Bunu yapmak istemezsin," diyorum kokarca daha da dönerken kendinden emin bir şekilde. Ama görünüşe göre gerçekten istiyor, çünkü ben daha cümlemi tamamlayamadan silahlı ve dolu poposunu bana doğrultuyor. "Lanet olsun-" diye çığlık atıyorum ve küçük canavarın bana doğru gönderebileceği herhangi bir zararlı mermiden kurtulmak için dalışa geçiyorum.

Sertçe yere indiğimde gürültülü bir gümbürtü odayı dolduruyor. Grimoireumu şifonyerin üzerinden düşürüyor ve bir de bakıyorum ki kitap bana doğru düşüyor. Zamanında yuvarlanamadığım için kaburgalarım bir kitap omurgası yedim. Düşmana yerimi belli edebilecek bir çığlığı yutuyorum ve pencereye doğru asker gibi sürünmeye başlıyorum. O piç kokarca muhtemelen kapıya doğru koşacağımı sanıyor ama ben bir adım öndeyim. Sonuna kadar Unagi.

Ross çok gurur duyardı.

Odamın kapısı sanki SWAT tarafından tekmelenmiş gibi büyük bir gürültüyle çarparak açıldı. Başım tam zamanında kapıya yöneliyor ve Rogan'ın yeşil gözleri öfkeyle ve araştırarak içeri daldığını görüyorum.

Lanet olsun, tam ateş hattında!

Yerden kalkıyorum, acelem yüzünden havlum beni terk ediyor. Kokarcadan, püskürtme menziline duran Rogan'a bakarken başım dönüyor. Çılgın bir ölüm perisi gibi yere yatması için bağırarak ona doğru atılıyorum. Onu yakaladığımda Rogan'ın gözleri açılıyor, ikimiz de devrilmiş ağaçlar gibi yere düşerken kolları beni sarıyor.

Önce bir *gümbürtüyle* yere çarpıyor ve ben çarpmanın ona doğru sıçırıyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kokarcanın bana doğru geleceğini biliyorum.

tufanını her an serbest bırakabilir. Umarım en kötüsünü ben yaşarım ve Rogan bir şekilde kurtulur.

"Neler oluyor?" diye homurdanıyor ve gözlerimi açtığımda yeşil bakışlarının hâlâ bir tehdit arıyormuş gibi benden odaya doğru yöneldiğini görüyorum.

"Hoot eve bir kokarcanın girmesine izin verdi. Ağzını kapat, her an üzerimize spreyci sıkılabilir," diye bağıyorum ona, bir kez daha gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve kendi tavsiyeme uyarak ağzımı da kapatıyorum.

Rogan hiçbir şey söylemiyor, kendini koruma içgüdülerinin tüm silindirleri ateşlediğini kanıtıyor. Her kasım gergin bir şekilde kötü kokulu bir sisin üzerime çökmesini bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor. Biraz daha bekledim ve sonra biraz daha. Hiçbir şey olmadı. Neler olduğunu anlamak için tek gözümü açma riskini göze alıyorum. Belki de kokarca daha iyi bir açıcı istiyordu.

Bir de baktım ki küçük tehdit oturmuş bizi izliyor, Hoot da hemen yanı başında, sanki Rogan ve ben onun akşamki eğlencesiymişiz gibi. Şaşkın bakışlarımı, düşündüğüm kadar endişeli ya da kızgın görünmeyen Rogan'a çeviriyorum ve kafamdaki dişliler dönmeye başlıyor.

"Bu kokarcayı tanıyorsun, değil mi?" Fısıltıyla soruyorum, belki sesim küçük çizgili iblisi püskürtme çılgınlığına sürükler diye.

"Lennox, Gibson'la tanış. Daha önce benim tanıdığımdaydı..."

Bir of çektim ve gözlerimi devirmemeye çalıştım. Tabii ki bir kokarcası vardı, neden bu tamamen normal olmasın ki? Ben de bir gelinciğin kötü olacağını düşünüyordum.

"Sana zarar vermez," diye ekliyor Rogan, sanki çok açık olması gerekiyormuş ve benim neden deli gibi davrandığımı anlamaya çalışıyormuş gibi. "Bebekken de kokuluydu," diye kayıtsızca ekliyor ve boynumdan yanaklarıma doğru bir kızarıklık hissediyorum.

"Püskürtemiyor mu?" Temkinli bir şekilde soruyorum, çünkü o kokarca kışını çıkarmış ve hazır bekliyordu, eğer kışını bir silah olarak kullanamıyorsa bu hiç mantıklı değil.

"Hiç de değil," diye onaylıyor Rogan.

"Neden bana bir kokarca tanıdığın olduğunu söylemedin?" Sinirli bir şekilde ona bakabilmek için göğsünden kalkarak soruyorum.

Sinirli bakışlarımdan ağırlığını görmezden geliyor ve oturma pozisyonuna geçiyor, ben de kucağına oturuyorum ve göğüs göğüse geliyoruz. Çıplak olduğumun acı verici bir şekilde farkındayım ama dikkat çekmezsem fark etmeyeceğini umuyorum. Çıplaklığımı hissettikçe bu plan giderek daha az uygulanabilir hale geliyor.

Cildim kızılın güzel bir tonuna dönüşüyor, ama şu anda elimdeki tek şey bu.

"Çok şey oldu. Sanırım unutmuşum," diye geçiştiriyor ama buna pek inandığımı söyleyemem. Belki çıplak bir mücadele beklemiyordu, ama insanları korkutarak yükselişe geçtiğini kesinlikle görebiliyorum.

"Ah, unutmuşsun," diye tersliyorum, ses tonum bu saçmalığa ne kadar inandığımı açıkça ortaya koyuyor.

"Neden bana saldırdın ki?" diye savunmaya geçerek olayı benim üzerime yıktı. Tipik bir durum.

"Seni *kurtarıyordum*," diyorum kuşkuyla.

"Püskürtmeyi bile beceremeyen bir kokarcadan mı?" diye nankörce karşı çıkıyor.

"O zaman bunu bilmiyordum, göt herif. Bana doğru twerk yaptı ve ben de yoldan çekildim. Durup ekipmanlarını incelemedim."

"Gibson twerk yapmaz."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Rogan, ama kesinlikle öyle."

"Neden çıplaksın?" diye soruyor, ağzım bir karış açık kalıyor.

Fark etmemesi için çok fazla. Başparmağı kalçamın derisinde bir kavis çiziyor ve bir anda vücudunun benimkine karşı nasıl hissettirdiğini fark etmekten kendimi alamıyorum. Boğazımı temizliyorum, yumuşak tişörtünün artık dikleşmiş göğüslerimi okşamasını bir kenara bırakıyorum. Ya da kot pantolonunun pürüzlü dokusunun kalçalarımın arasında nasıl hissettirdiğini. Yüzünün benimkine ne kadar yakın olduğunu ya da şu anki pozisyonumuzun ne kadar samimi olduğunu görmezden geliyorum.

"Çünkü havlun ihtiyacım olduğu anda beni terk etti," diye savunmaya geçiyorum, aniden biraz nefessiz kalmış hissederek. "Gerçekten daha sağlam şeylerden yapılmış havlular almalısın."

"Hemen ilgileneceğim," diye cevap veriyor, gözleri benimkilere sabitlenmiş ve okunamaz halde.

Ben kucağından inerken ona gözlerini kapatmasını söylemem gerektiğini biliyorum. Altımda sertleşirken hiçbir şekilde tatmin hissetmemem gerektiğini biliyorum. Nefesleri biraz daha hızlı geliyor diye içimdeki heyecan alevlenmemeli. Bana verdiği tepkinin bir önemi olmamalı. *O* önemli olmamalı. Ama gözleri dudaklarıma doğru inerken ve parmak uçları kalçalarımı ısıtırken, burada *bir şey* olduğunu inkar etmek mümkün değil... ve bu önemli.

Kalbim hızlanıyor ve ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Bir şeyin eşiğindeymişim gibi hissediyorum ama tam olarak ne olduğundan emin değilim. Eğilecek mi? Onu öpmek istiyor muyum? Zaten karışık olan bir duruma bir de bu potansiyel karmaşayı eklemek akıllıca mı? Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve

Pratikte aynı soruların onun bakışlarında da döndüğünü görüyorum. Birbirimize bakıyoruz, bir saniye diğerine akıyor. İlerlemiyoruz. Geri çekilmiyoruz. Göğsümde şüphe çiçek açmaya başlayana kadar kararsızlık içinde oturuyoruz.

Şu anda endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var. Bu aptalca ve düşüncesizce ve tabaklarımıza eklememiz gereken son şey. Onu yanlış anlıyor olabilirim, ve gerçekten sadece çıplak kıcımlı ondan kurtarmamı bekliyor.

"Biz, uh..." Ağırıklı sessizliği bozarak başlıyorum. Her şeye bir son mu veriyorum yoksa son bir fırsat sunup bunu değerlendirip değerlendirmeyeceğini mi bekliyorum, emin değilim.

"Doğru," diye kabul ediyor Rogan, şaşkın halinden sıyrılarak.

Onu itiyorum ve belimdeki elleri beni kaldırmama yardım ediyor. Ayağa kalkana kadar bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu fark etmedim. Çünkü şimdi kasıklarım gözünün içine bakıyordu. Boğazını usulca temizliyor ve ben ondan uzaklaşıyorum. Aceleyle havlumu yerden alıp etrafıma sarıyorum. Umarım turnike görevi görür ve içimdeki utancın her yere kanamasını durdurur.

Muhtemelen kendimi sürekli ona atan çaresiz bir kadın gibi görünüyorum. Yüzüm utançtan yanıyor. Rogan ayağa kalkıyor ama ona bakmaya cesaret edemiyorum. Yüzünde ne yazıyor olabileceğini görmek istemiyorum. Ya da daha kötüsü, bakıp hiç umurunda olmadığını görmek.

"Ben, uh... Ben mutfakta olacağım... hazır olduğunuzda," dedi ve sonra aynı şekilde gitti. Sanki buradan yeterince hızlı çıkamamış gibiydi. Yatağın kenarına çöküyorum ve yüzümü ellerimin arasına bırakıyorum.

Ne yapıyorum ben?

Kafamı kaldırdığımda Hoot ve Gibson'ın gitmiş olduğunu gördüm. Gösteri bitmiş gibi görünüyor, ya da belki de tüm bunlar onlar için çok fazlaydı, onları suçlayamam. Benim için de çok fazla... ya da belki de sorun yeterli olmamasıdır? Öfkeyle ellerime homurdanıyorum ve giyinmek için kalkıyorum.

"Aptal, aptal, aptal, Leni. Aklından ne geçiyor? Onu becermek istiyorsun ama ona güvenmiyorsun. Onun duygularında kaybolmak istiyorsun ama ne pahasına?" İç çamaşırlarımı giyip bir kot pantolonun içine girerken kendime soruyorum.

Aramızda olanları, beni buraya getiren şeyi nasıl bu kadar kolay affedebilirim? Gibson onun eski tanıdığı çünkü benim isteğim dışında beni kendine bağladı. Bu konuda nasıl hissedeceğimi hiç düşünmeden bizi birbirimize bağladı. Her şeyin daha iyi olması için olduğunu iddia edebilir, belki de öyleydi,

ama bu onu doğru yapmaz. İhlali mazur göstermez. Ve şimdi, ne... bir şekilde kayıp cadılar, Tarikat saldırıları, gizlilik ve yalanlar içinde *sonsuz dek mutlu* olacağımızı mı düşünüyorum?

Sütyenimi arkamdan bağlarken başımı sallıyorum. Hayır. Onunla seks yapmanın muhtemelen epik olacağı önemli değil. Bu, zamanımız olmayan bir dikkat dağıtıcı. Ayakkabılarımı ararken hoşnutsuz buklelerimi kabartarak bir gömlek giyiyorum. Olmadı. Bu hiç olmamış gibi davranacağım. Beni çıplak görmüş, kimin umurunda? Çalıştığım şeyi seviyorum, yani utanılacak bir şey yok. Evet, yüzüne bir çalı aldı. Talihsiz bir durum ama artık bundan kaçış yok. Eminim ikimiz de medeni yetişkinler gibi davranıp bu konu hakkında bir daha konuşmayız.

Evet. Sağlam plan.

Midem gurulduyor ve mutfaktan kaçış olmadığını biliyorum. Lanet olsun. Lütfen onu görür görmez kıpkırmızı olmama izin verme, diye kendime yalvarıyorum, büyük kız külotumu giyip mutfğa gidiyorum. Merdivenleri her zamankinden biraz daha yüksek sesle çıkarak Rogan'a geldiğimi ve Kaçınma Operasyonu'ndaki rolüne hazırlanma zamanının geldiğini duyuruyorum.

Mutfak adasının önünden geçip süslü kahve makinesine doğru ilerlerken "Selam," diyorum. Lanet olsun. Hala nasıl göndereceğimi bilmiyorum.

"Hey," diye karşılık veriyor, hiç vakit kaybetmeden elimden büyük kupayı alıyor ve bana lezzetli bir fincan demleme yapmaya başlıyor.

Makineyle tatlı tatlı konuşması için ona yer veriyorum ve adada bir koltuk kapıyorum. Saatin kaç olduğunu anlamak için mutfğa bakıyorum ama hiçbir yerde saat yok. Kendime not, Rogan'a bir saat al.

"Ne zamandır baygındım?" Kot pantolonuna ve tişörtüne bakarak soruyorum. Kesinlikle gecenin bir yarısı, ama giyinmiş ve gitmeye hazır, bu biraz garip.

"Saat sabahın dördünü biraz geçiyor," diyor bana kahve makinesi gürlemeye ve sıcak bir fincan kahvenin çok uzakta olmadığını söyleyen sesler çıkarmaya başlarken.

"Sanki sonsuz kadar uyumuşum gibi hissediyorum, ama bir avuç saat alacağım," diye omuz silkiyorum.

"Hayır, *Çarşamba günü* saat sabahın dördü. Bir günden fazladır uyuyorsun." Buzdolabını açıp o süslü şurupları ve eskiden insanların sadece bir markette alabileceğini düşündüğüm şeyleri çıkarırken kayıtsızca açıklıyor

Yasal bir kahve dükkanı. Acaba Riggs onun tedarikçisi mi? Eğer öyleyse ben de katılmalıyım.

"Bekle. Ne?" Söyledikleri kafama dank edince şaşkınlıkla ciyakladım. Nasıl bu kadar uzun süre uyuyakalmışım? "Peki ya cadılar meclisiyle olan toplantı? Marx gelip bize neler olup bittiğini anlattı mı? Başka bir şey kaçırdım mı?" Endişe nabzımı dört nala attırırken ciğerlerimdeki havayı yeniden doldurmak için bile durmadan ona ateş ediyorum.

Rogan bana sıvı kurtuluşla dolu büyük bir fincan uzatıyor ama normalde yaptığım gibi yüzümü içine daldıramayacak kadar şaşkın ve endişeliyim.

"Meclisle toplantıyı bu öğleden sonrası için yeniden planladım. Marx henüz gelmedi; saldırıyla uğraşmak zorunda kaldı ve toparlanması düşündüğünden daha uzun sürdü. Siz beni çıplak yakalamadan hemen önce ondan bir mesaj aldım. Neler olduğunu anlatmak için birkaç saat içinde uğrayacağını söyledi."

Ona gözlerimi kısıyorum - bahsetmememiz gereken şeyden bahsetmek planın bir parçası değil. Yine de Rogan'a plan hakkında bilgi verirsem belki plana daha iyi uyabilir. Ama bu, bahsetmek istemediğim şeyden bahsetmek zorunda kalacağım anlamına geliyor, bu yüzden ona sadece bir uyarı bakışı atacağım ve ne söylediğimi anlamasını umacağım.

"Kaçırdığınız diğer bir şey de şuydu..." Rogan, uyarı atışım sağır kulaklara düşmüş gibi devam ediyor. Mutfaktan çıktı ve ben bir an için onu takip edip etmemem gerektiğini düşündüm. Öyle ya da böyle karar veremedim elinde kocaman beyaz bir kutuyla geri döndü. Kutuyu yanımdaki adaya koyuyor ve bana bir zarf uzatıyor. Zarfı açıyorum ve üzerinde düzgün ama erkeksi bir yazı olan bir kart çıkarıyorum.

L*ennox,*
Olanları duyduğumuzda, Alpha Riggs bunu size göndermek için ısrar etti. Ben de tabii ki teslimatçı çocuğu oynamakta ısrar ettim. İyileşip dinlendiğinde beni ara. Bir ara seni yemeğe götürmek isterim, hatta belki bir kütük bulup gecenin bizi nereye götüreceğini görmek isterim.

Saxon.

Numarasının hemen önüne göz kırpan bir yüz ve isminin hemen önüne bir kalp çizmiş. Notu tekrar okurken Saxon'ın el yazısının açısını takip ediyorum

H ve küçük bir gülümseme ağzımı ele geçiriyor. Notu ve zarfı bir kenara koyuyorum.

ve kocaman kutunun kapağına uzanır. Ne yazık ki, bir çakal boynuzu olamayacak kadar büyüktür, ama kim bilir, belki de bu, insanlara yapması eğlenceli olan, ancak sadece dandik bir sarılma kuponu bulmak için elli kutu açan kişi olduğunuzda can sıkıcı olan *hediye içinde hediye* numaralarından biridir. Rogan tezgahtan notu alıyor, okuyor ve bir kenara atmadan önce sıkıntıyla homurdanıyor. Üstünü çıkardım ve çeşitli kemiklerden bir yığın buldum. Kısa bir an için onları inceledim ve bir kopyası olduğunu fark ettim. Kazada kaybettiğim kemik sırası.

Gülümsemem daha da genişledi. Görünüşe göre biraz heceleme yapmam gerekecek. "Sana bu konuda bir sorunun olacağını söylemiştim."

Rogan homurdanarak çenesini kenara atılmış nota doğru uzatır.

Bir kahkaha attım. "Ah evet, bir akşam yemeği daveti ve rakamların düşmesi beşinci aşama yapışkan statüsüdür. Yetkililere haber verin," diye sahte bir öfkeyle soluyorum. "Bekle, bizi öldürmeye çalıştılar," diye iğneleyici bir şekilde belirtiyorum ve etki için göz devirmeyi ekliyorum.

Başını sallıyor ama başka bir şey söylemiyor. Kahvemden bir yudum alıyorum ve bu beni gözlerimi kapatıp dilimin üzerindeki tat patlamasının tadını çıkarmaya zorluyor. Yutkunurken boğazımdan aşağı akan sıcaklığı memnuniyetle karşılıyorum ve yemin ederim ki bu kahve, geçmişteki birlikteliklerimin adil bir yüzdesinden daha iyi bir sevgili.

"Bebeklerini doğurmak istiyorum," diye kesin bir dille ifade ediyorum, mutluluktan uçan bakışlarımı açıp kahve makinesine sert bir bakış yöneltiyorum. Rogan bir kahkaha atıyor.

"İkinizi yalnız bırakayım mı?" diye takılıyor.

"Lütfen yapma, biliyorsun sadece sen istediğin için benimle çıkıyor," diye yalvarıyorum ve o daha da sert gülüyor.

Hoş bir ses. Başını arkaya doğru eğmiş ve kıkırdayarak mutfakta dolaşırken çok kaygısız ve rahat görünüyor. Onu bir anlığına da olsa stres ve endişeye boğulmamış görmek içimde bir şeyleri ısıtıyor. Bu düşünceyi olabildiğince uzağa fırlatıyorum. Bugün olmaz, Şeytan. Bugün olmaz. Bugün olmaz.

"Pekâlâ Rogan Kendrick," diyorum ve kararlılığımı pekiştirmek için lezzetli mocha'dan bir yudum daha alıyorum. "Bazı iksirler ve korumalar hazırlayacağım ve ben bunu yaparken, *sen* de burada oturup

Bana, bir kez ve herkes için, ne haltlar dönüyor. Yeter artık, her şeyi kazandan çıkarmanın zamanı geldi. Ve benden bir şey düşünmeden önce bilmelisin ki, panzehiri verilene kadar tattığın, yaptığın ya da seviştiğin hiçbir şeyden tatmin olmamana neden olacak bir iksir tarifim var. Yerinde olsam oturur ve dökerdim."

Rogan'ın yeşil bakışları vücudumdan aşağı inip sonra tekrar yukarı çıkarken korkmuştan çok ilgili görünüyor. "Bunu istemeyiz, değil mi?" diye mırıldanıyor ve derin saygısız sesi, hızlandırıcı ve çakılmış bir kibrit gibi kadınsı organlarımı aydınlatıyor.

Hay aksi. Az önce şahımı teslim ettim. Vajinam bana *şah mat diye* bağırıyor, *kaltak*, ve sonra neredeyse heyecandan ciyaklıyor, yağmalanmaya hazır. Düşüncelerimin yönünü değiştiriyorum ve şimdi bilmiş bir sırıtış takınmış olan Rogan'a odaklanıyorum.

Plana sadık kal, Leni. Lanet plana sadık kal.

Yanaklarımdaki yeni pembe tonu görmemesini umarak ona etkilenmemiş bir gülümseme fırlatıyorum. Kendime not: artık seks tehdidi yok. Planın bunu kaldırabileceğini sanmıyorum.

I dişi kurdun leğen kemiğini bulup kutudan çıkarıyorum. Gözlerimi kapatıp kurdun ruhuna sundukları için teşekkür ediyorum ve Rogan'ın bana verdiği büyük havan ve tokmağa doğru ilerliyorum

ile. Rogan'ın kardeşinin burada sık sık büyü çalışması yapması benim için işe yaradı; ihtiyacım olan her şeyi ve daha fazlasını bulabildim.

Rogan beni çalışırken izliyor, gözlerindeki endişe ve gerginlik geri gelmiş ve bunun ona tüm sırlarını döktüreceğime dair verdiğim sözlerle hiçbir ilgisi yok. Kardeşinin en son burada olduğu zamanı hayal ettiğini biliyorum, şimdi benim yaptığım gibi büyü işine hazırlanıyor. Rogan'ın korkusu ve üzüntüsü neredeyse elle tutulur durumda ve keşke Elon ve diğer kayıp cadıları arama çalışmalarında yeni haberler alabilseydik. Kendimi onun nerede olabileceğini, iyi olup olmadığını ve eşyalarını karıştırmam konusunda ne hissedebileceğini merak ederken buluyorum.

Leğen kemiğini kasede ince bir toz haline getiriyorum ve ardından karışıma biraz ham amber ve sandal ağacı ekliyorum. İksire iki damla tütsü yağı da ekledikten sonra havan tokmağıyla her şeyi ezip öğütmeye başlıyorum. Rogan'ın gözleri ben iksiri istediğim kıvama getirirken hareketlerimin ritmini izliyor. Sabırla onun yeşil bakışlarının benim beklentili bakışlarımı bulmasını bekliyorum.

Sonunda yüzüme baktığında ona "Artık başlayabilirsin," diyorum. Ondan bugünkü iş için ihtiyacım olan ekipman ve malzemeleri tedarik etmesini istemeyi bıraktım ve gevezeliğe devam edebiliriz.

Taburesinde arkasına yaslanıyor ve elini yorgun yüzünde gezdirerek teslimiyetçi bir iç çekiyor. "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu bir süre sonra ve

Dükkânıma ilk geldiğinden beri zihnimde tuttuğum gözlemler ve sorular listesini açıyorum.

"Benden ne saklıyorsun?" Rogan Kendrick ve kayıp Osteomancer'ların gizemi söz konusu olduğunda sahip olduğum en büyük sorunu ve endişeyi ele alarak başlıyorum. "Ve bana *bir şey olmadığını* söyleyerek ya da *neden bahsettiğimi* sorarak kötülük yapmadan önce, bunu yapmanın sonuçlarını düşünmeni istiyorum. Ben buradayım, sana yardım etmeye çalışıyorum, sana güvenmeye çalışıyorum. Lütfen bunu ihmaller ve yalanlarla lekeleme," diyorum ona, bakışlarım bana güvenmesi, kendisi, kardeşi ve olanlar hakkında bilmem gerekenlerle beni donatması için yalvarıyor.

Bir an beni inceliyor, bakışları kararlı bakışlarım arasında gidip gelirken yoğun ve araştırmacı. Gözlerini kırıpıştırıyor ve gözlerinde bir kararın inancını görebiliyorum. Umarım aramızda olan ya da olabilecek her şeyin iyiliği için saçmalamayı bırakır ve bana karşı gerçek olur.

"Senden bilerek bir şeyler saklamaya çalışmıyorum, Lennox. Kişisel bir şey değil, söz veriyorum. Sadece..." Öne doğru eğilip dirseklerini tezgâha dayıyor ve yorgun bir nefes veriyor. "Sadece kendi içime kapanmaya alışkınım. Sadece çok küçük bir insan çevresine güvenmeye alışkınım. Güvenimi kazanmış insanlara."

"Ve ben yapmadım mı?" Harca pelin otu ve obsidyen gözyaşları eklerken basitçe soruyorum.

"Öyle değil, sen..." diye cevap veriyor başını sallayarak, bakışları kenetlenmiş ellerinde. "Var," diye tekrarlıyor, sanki bana olduğu kadar kendine de bir itirafmış gibi.

Gözleri benimkileri bulmak için kalkıyor ve bir süre bakışlarıyla yüz hatlarımı takip ediyor. "Annemin adı Sorrel Adair," diyor ve bu ismi bilmemi beklediği çok açık.

Bu ismi neden bilmem gerektiğini araştırırken kaşlarım düşüncelerle çatıldı. "Adair..." Sanki yüksek sesle söyleyince tanınacakmışım gibi tekrarlıyorum. "Bekle," diye haykırıyorum, gözlerim anlayışla daha da büyüyor. "Adair, Baş Rahibe Adair gibi mi?"

"Aynen öyle," diye onaylıyor ve bu itiraf beni sersemletiyor.

Annesi Tarikat'ın lideri, aşağı yukarı Cadıların Kraliçesi.

"Vay anasını," diye fısıldıyorum huşu içinde. "Ama senin soyunda büyü'nün amcalarının elinde olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Hayır, onların Elon'un ve benim atalarım olduğunu söyledim, soyumdaki tek büyüün onlar olduğunu *değil*. Bildiğiniz gibi annem ateş kullanan bir Vicinal Cadı. Babam, Baş Rahip, bir Ruh Cadısı. Ve anne tarafımdan iki amcam... bir Kan Cadısı ve bir Kemik Cadısıydı. İkisi de Tarikat Çağırıcıları ya da şimdiki adıyla Üsteğmenlerdi."

İçinde tılsımlar için tüm kap seçeneklerinin bulunduğu yeşil kadife çantaya uzanırken ne dediğini anlıyorum. Çantadan hızla oval bir yüzük çıkarıp elimde deniyorum.

"Okaaaay, yani sen cadı kraliyetindensin. Reverans becerilerimi falan tazeleyeyim mi?" Biraz sönük bir şekilde alay ediyorum.

Büyük sır *bu* mu? İçimdeki *ona güvenmiyorum* alarımını harekete geçiren şey *bu muydu*? Yüzük orta parmağıma tam oturuyor ve onu çıkarıp ikinci bir seçenek için çantaya bakıyorum. Bir zincir çıkarıyorum ve sonra donup kalıyorum, zihnimde bir anlayış bombası patlarken mücevher çantası bir anda unutuluyor.

" anasını. Amcanı öldürdün," diye suçluyorum, anılar içimde dalgalanırken zinciri yüzüğün yanına bırakıyorum ve Baş Rahibe ve onun berbat oğulları hakkında duyduğum hikayeleri hatırlıyorum.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Cadı politikasına hiç dikkat etmem ama iktidarı ele geçirmek için amcalarını vahşice öldüren kardeşleri ben bile duymuştum. Rogan hiçbir şey söylemiyor, sadece bir şey bekliyormuş gibi beni izliyor ve sonra bir şok ve öfke dalgası beni vuruyor. "Rogan, sen reddedildin. Sen ve Elon dışlandınız," diye yarı bağırlıyorum, Panikle yarım hırıltı çıkarıyorum.

Tarikat tarafından lanetlenmiş ve reddedilmiş, dolayısıyla *tüm* cadılar tarafından lanetlenmesi ve reddedilmesi gereken birine bağlıyım. Mide bulantısı boğazıma tırmanmakla tehdit ediyor. O kadar berbat bir şey yaptı ki geri dönüşü yoktu ve şimdi burada, mutfağında kardeşini bulmasına yardım etmeye çalışıyorum.

Çalılarımı şeytani, vazgeçmiş bir cadının suratına ittim!

Öfke yüz hatlarımı şekillendiriyor ve tehditkâr bir şekilde oturup beni izlediği yere doğru ilerliyorum.

"Ne yaptın sen?" Hırlıyorum, o çok güzel yüzüne yumruk atma isteğimle savaşıyorum. "Benim için ölüm cezası olabileceğini bile bile bizi bağladın," diye bağırlıyorum ona. Ve herhangi bir şekilde yanıt vermediğinde, bu beni daha da kızdırıyor. "Sırf seninle ilişki kurduğum için beni tasfiye edebilirler! Bu yüzden mi

Prek'le olan tüm o boktan şov ne hakkındaydı?" Rogan'ın gözlerinde bir şeyler parlıyor ama tek kelime etmiyor. "Cevap ver bana!" Suratına bir tane patlatıyorum. "Beni ölüme ya da dışlanmaya mahkum edeceksen, en azından nedenini açıklayabilirsin!"

"Nefes al," diye emrediyor Rogan, sanki en büyük endişesi beni içine sürüklediği karmaşa değil de benim olası hiperventilasyonummuş gibi.

"Sen nefes al," diye homurdanıyorum, içimden gelen zayıf cevap karşısında yüzümü buruşturuyorum. Artık kelimeleri bir araya getiremeyecek kadar kızgın olmak mümkün mü?

"Evet, amcamın ölmesinin sebebi Elon ve benim ama düşündüğünüz gibi *değil*. Baş Rahibe'nin ya da Konseyinin anlattıklarına inanamazsınız."

"Tamam, annem bir yalancı, anladım. Bunun benim için bir şeyi değiştirmesi mi gerekiyor Rogan?" İnanılmaz bir şekilde talep ediyorum. "Birdenbire feragat etmedin mi? Bunu bana açıklamayı çok isterim, çünkü şu anda tek görebildiğim dükkânıma gelen, beni köleleştiren, bana yalan söyleyen ve şimdi beni cidden berbat bir geleceğe mahkûm eden bir adam."

Ona, gözbebeğinin etrafındaki ince altın halkaya bakarken ihanet göğsüme yerleşiyor. Yüzünün bir tarafındaki yara izine bakıyorum ve kendime bundan daha fazlası olduğunu söylüyorum. Olmak zorunda. Burada bir şeyler tutmuyor, ya da belki de sadece öyle olmasını umuyorum, çünkü her ne kadar kendimi yumruklamak istesem de, ona karşı bir şeyler hissediyorum.

Çabalarımın rağmen umurumda değil.

Rogan, tabureden kalkıp parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek teslimiyetçi bir iç çekti. Bakışları bir an odanın içinde gezindikten sonra tekrar bana yöneliyor. Bir süre beni inceliyor ve sonra omuzlarını dikleştiriyor.

"Elon ve ben kıvılcımla doğduk. Test edildik. Kıvılcım bulundu ve bizden öncekiler sıradakinin kim olacağını bu şekilde bildi," diye başlıyor ve benden uzaklaşıp tezgâha yaslanıyor.

"Yürüyecek ve konuşacak yaşa geldiğimizde, kıvılcımını taşıdığımız büyü dalını kontrol eden kişiye teslim edilirdik. Benim için bu Kavon Amcamdı, Elon içinse Oront Amcamızdı."

Amcalarının isimlerini duyunca, bu hikâyede hangisinin öldürüldüğünü hatırlamaya çalışıyorum ama bir türlü hatırlayamıyorum.

"Ailemi birkaç ayda bir görüyordum," diye devam ediyor Rogan. "Ama bunun dışında tek bildiğim Kavon'du. Onun evinde, onun ailesiyle birlikte büyüdüm. Aşırı sıcak ya da babacan değildi ama bana kötü davranmadı. Bana kötü davranmadı."

Ta ki Elon Teşkilata kabul edilip benimle aynı bölüme atanıncaya kadar birlikte kaliteli zaman geçirebildik. İşte o zaman onun çocukluğunun benimkinden ne kadar farklı olduğunu keşfettim.

"Anneme gittim. Ona Elon'un acımasız ve şiddet dolu yetiştirilme tarzını anlattım. Oront'a bir şeyler yapılmasını ve Elon'un ondan mümkün olduğunca uzak tutulmasını talep ettim. Ama beni dinlemedi. Elon'un kıvılcımı, Oront'un onun üzerindeki son otorite olduğu anlamına geliyordu. İşlerin her zamanki gidişatına karşı gelemeydi ve zayıf olduğu için Elon acı çekmeye devam etti. Bunu durdurmaya çalıştım ama müdahale etmeye çalıştıkça kardeşim için durum daha da kötüleşti."

"Bekle, kafam karıştı," diye araya giriyorum, kardeşinin başına gelenler yüzünden midemde hissettiğim rahatsız edici duyguyu yutkunarak bastırıyorum. "Bu durumun senin ve Elon için ne kadar berbat olduğunu görmezden gelmek istemiyorum ama anlamadığım bir şey var. Tam cadı değilseniz nasıl Tarikat'tasınız? Demek istediğim, amcalarınız hikayenin bu noktasında hala hayatta, yani sen ve Elon henüz herhangi bir güce sahip değilsiniz, değil mi?" Tamamen kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Bir çizgide büyü aktarmanın tek yolu ölüm değildir," diyor bana basitçe.

Bunun nasıl doğru olabileceğini anlayamadan bir süre ona baktım. "Ummm...pardon?" Tekrar duymak isteyerek soruyorum.

"*Ölüm* bir sonraki geçmenin bir yoludur, ancak bu *tek* yol değildir. şekilde," diye tekrarlıyor.

"Bu, cadı topluluğunun bildiği ama benim dersin verildiği gün atladığım ve şimdi de döngünün dışında kaldığım şeylerden biri mi?" Şu anda kendimi aptal gibi hissederek soruyorum.

Rogan'ın yüzünde bir gülümseme belirir ama gülümseme geldiği gibi gider. "Hayır, bu sadece belirli ailelerin bildiği, çok sıkı saklanan bir sır. O aileler nesilden nesile bu şekilde güçlerini koruyorlar. Bazı aileler büyüyen genç, güçlü ve zirvede olduklarında bir sonraki kuşağa ."

"Ama senden önce gelen cadıya ne olacak? İnsanlar onların olması gerektiği gibi nalları dikmediklerini fark etmiyorlar mı?" Bu sır şeytanının nasıl olup da henüz tuz çemberinin dışına çıkmadığını anlayamadığım için soruyorum.

"Ayrılıyorlar," diye yanıtlıyor, sanki her şey bu kadar basitmiş gibi. "Hayatlarının geri kalanını Lesser olarak yaşıyorlar. Günlerinin geri kalanında lüksün kucağında eğlenmeye hazırlar."

"Ve bunu sorun etmiyorlar mı?" Bastırıyorum.

Rogan, "İksiriniz başlıyor," diye uyarıyor.

Dalgınca taş kaseye bakıyorum ve sonra dinlerken demleme ve heceleme yapıyor olmam gerektiğini hatırlıyorum. Rogan'ın *vazgeçtiği* bomba beni tamamen oyundan düşürdü. Havana uzandım ve her şeyi iyice karıştırdım. Sonra daha önce seçtiğim yüzük ve zinciri karışımın içine bırakıyorum. Rogan'ın söylediklerine bakılırsa, bunlara şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacımız olacak.

Eğiliyorum ve taş kâsenin üzerine büyümlü sözlerimi fısıldıyorum. "*Protoro ylius arum forinat cesfrunatice shara vir onyliog ra.*"

Bir parıltı ve sihir darbesiyle, harcın içindekiler kendilerini mücevherin üzerine örüyor. Her şey tam da umduğum gibi işlerken dudaklarımda tatmin olmuş geniş bir gülümseme beliriyor. Başardım. İlk koruma tılsımımı yaptım. Yüzüğü kaseden çıkarıp sağ elimin orta parmağına takıyorum. Üzerimde bir sıcaklık dalgası dolaşıyor, büyü üzerime kazınırken ve yerine kilitlenirken bir şeker kabuğu gibi sertleşiyor. İçime bir rahatlama yayılıyor ve şimdiden kendimi büyümlü saldırılara karşı biraz daha az kırılğan ve savunmasız hissediyorum.

Kaseden uzun bir zincir çıkardım ve Rogan'a uzattım. Gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

"Benim için bir tane mi yaptın?" diye soruyor, ne yaptığımı anlamamış gibi.

"Beni tamamen sikip attığını bilmeden önceydi," diye tersliyorum, sözlerimdeki gerçeğin acısı onu irkiltiyor. Zinciri elimden almak için kıpırdamıyor, ben de gözlerimi devirip zinciri davet edercesine sallıyorum.

"Al şunu Rogan. Olası saldırılara karşı bir tampon oluşturmanın akıllıca bir fikir olacağını düşündüm. Saldırıya uğramamızın sebebi sen olsan bile bu hâlâ geçerli."

Uzun ve narin zinciri ellerimden alıp başının üzerinden geçirmek yerine, bunu yapabilmem için eğiliyor. Hareketlerine şaşırarak bir süre kıpırdamıyorum. Bir an için içimde kararsızlık savaşları yaşıyorum, ama bir süre sonra ona yaklaşıyorum ve zincirin halkalarını kahve çekirdeği rengindeki ipeksi saçlarının üzerinden geçirip boynuna yerleştiriyorum. Tılsım yerine oturur oturmaz doğruldu, gözleri kapalı, sanki büyümlü etkisiyle içinden geçtiğini bildiğim sihrin tadını çıkarıyor.

Tılsımımın büyümlü onun etrafına yerleşmesini izliyorum. Düşüncelerim ve duygularım karmakarışık ve çelişkili ve hiçbir şey hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Görünüşe bakılırsa, bu olayda gerçekten berbat bir hafifletici sebep varmış.

Amcasının ölümünü çevreleyen koşullar. Ama durum böyle olsa bile, yine de feragat etti. İç çekiyorum ve kendi kendime başımı sallıyorum. Hiçbir zaman cadı olayına girmedim, bu yüzden bir yanım *kimin umurunda* demek istiyor. Babamın kiminle arkadaş olabileceğimi belirlemesine asla izin vermedim, bu neden farklı olsun ki, ama bunun o kadar basit olmadığını biliyorum. Cadı politikaları umurumda olmayabilir ama artık istesem de istemesem de beni etkiliyorlar. Bu toplumda yaşamak ve gelişmek zorundayım ve büyülü bir parya ile ilişki kurmak bunu yapma yeteneğimde büyük bir delik açıyor.

Rogan'ın yaptığı haklı olsa bile, bunun bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum. Kapalı gözlerine bakıyorum, yüzündeki ifade sakın ve yaptığımız konuşmayla çelişiyor. Tılsımın büyüsünün yerine oturduğunu hissedebiliyorum ve bir anda elimi kaldırıp onu ilk gördüğüm andan beri merak ettiğim yara izini takip etmeye niyetleniyorum. Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama şu anda iç monoloğumun kafamın içinde çalan bir alarmdan ibaret olmasına ve ardından sürekli olarak *iticileri kaybettik kaptan* diye bağırmama rağmen kendimi durduramıyorum.

Parmaklarım usulca yüzüne dokunduğunda Rogan'ın nefesi kesiliyor ama beni durdurmuyor ya da ne halt ettiğimi sormuyor. Bu muhtemelen iyi bir şey, çünkü benim en ufak bir fikrim bile yok. Parmağımı kaşından geçirip göz kapağından aşağıya doğru hafifçe indirirken ikimiz de nefesimizi tutmuş gibiyiz, uzun kirpikleri parmağımı gıdıklıyor. Gözünün altındaki çizgiyi takip ediyorum, elmacık kemiğinin hemen yanında duruyorum.

"Bu nasıl oldu?" Sessizce soruyorum, elimi çekip kendime gelmeden önce başparmağımın yanağında bir kez gezinmesine izin veriyorum.

Geri çekilirken kendime kızgın olduğumu hatırlatıyorum. Onun kışını tekmeliyor ya da kaçıyor olmalıydım ama yine de ona dokunma içgüdüğü her şeyin önüne geçiyor. İçgüdülerimin bipolar olduğuna eminim. Ben uzaklaşırken Rogan'ın gözleri açıldı. Bir an beni izliyor, sonra bana doğru ilerliyor ve aniden kendini durduruyor. Belki onun içgüdülerini de iki kutupludur.

"Her neyse, diyordun ki," diye başlıyorum, odağı olması gereken yere geri getiriyorum.

Boğazını temizliyor ve başını sallıyor. "Doğru," diye kabul ediyor ve kaldığı yerden devam etmek için bir an duraklıyor. "Elon ve ben Oront'u harekete geçirenin benim aktarım seremonim olduğunu düşünüyoruz," diye başlıyor ve nedense sanki odadaki tüm hava çekilmiş gibi oluyor.

"Tam güçlerime yeni kavuşmuştum ve Elon'un nakil törenine birkaç hafta kalmıştı. *Sonunda* o özgür olacaktı ve Oront sürgüne gönderilecekti. Meclis Teğmeni olacaktık, rütbelerimizi yükseltecektik. Evlenecek, bir sonraki nesli yetiştirecek ve sonra bir gün içimizden biri Cadıların Baş Rahibi olabilecekti. Plan buydu zaten. Ama Oront'un başka fikirleri vardı."

Rogan uzanıyor ve buklelerimden birini parmaklarının arasına alıyor. Saç telini ovuşturuyor, gözleri uzaklarda, zihninde dönüp duran anılara dalmış. Bunu yaptığının farkında olup olmadığından bile emin değilim ama tek kelime etmiyorum ya da bukleyi ondan geri almak için hareket etmiyorum.

"Oront Elon'ı öldürmeye çalıştı," diyor bana robot gibi, yüzüne kazınmış olduğunu görmeme rağmen ses tonunda hiçbir duygu yok. Midem bulanıyor. Böyle bir şeyin olacağını tahmin etmiştim ama doğrulandığını duymak durumu daha da kolaylaştırmıyor. "O dengesizdi. Gücünün asla geçmemesi gerektiğine kendini ikna etmişti. Bir yol bulduğunu sanıyordu, büyüü sonsuza dek kendisine mühürleyecek ve ömrünü sonsuza dek uzatacak bir Druid ritüeli.

"Çok geç olana kadar bilemezdim ama tam gücümü aldığım da yaptığım ilk şeylerden biri bir koruma ipiydi. Elon onu bileğine bağlamıştı ve ben de Oront onu tekrar dövmeye kalkarsa onu durduracağıma yemin etmiştim. Oront o gece Elon'a saldırdığında aklını o kadar kaçırmıştı ki koruma ipini kesti ve bu da beni onlara doğru çekti." Rogan kendini toparlamak için bir an duraksıyor. Kafasını kaldırdığında yüzünde gördüğüm ham duygular beni çok etkiliyor.

"Her yerde kan vardı," diyor bana, fısıltının biraz üstünde. Elon, Oront'un yarattığı bir sunağa bağlanmıştı ve her yerinde kesikler ve damgalar vardı. Öldüğünden emindim. Ona yapılanlardan nasıl kurtulabildiğini anlamıyordum. Oront çılgınca ilahi söylüyordu. Orada olduğumu fark etmedi bile.

"İlk başta hareket edemedim. Çok şaşırılmış ve kafam karışmıştı ama sonra Elon'un eli kıpırdadı ve beni dehşete düşürdü. Kanamayı durdurmak için ona yapabildiğim kadar büyü yaptım. Ona doğru koştum ama Oront bana saldırmadan önce sadece bir kolunu kesebildim."

Rogan adım atmaya başlıyor, öfkesi dalga dalga yayılıyor ve ben de tezgahın üzerine oturmak için kendimi itiyorum, böylece ihtiyacı olan tüm alana sahip oluyor.

"Çok büyük bir dezavantajım vardı. Silahım yoktu ve büyüümün hem benim hem *de* Elon için amcama karşı yeterli bir savunma olmadığını biliyordum. Bu canavarın Elon'a yaptıklarına öfke duymanın ötesindeydim.

Neredeyse tüm hayatı boyunca. Dayak. İşkence. Zalimlik. Ve şimdi, kardeşimin yaşadığı onca şeyden sonra, Oront onu öldürüyordu. Kendimi kaybettim. Sahip olduğum her şeyle ona saldırdım. Bıçağının nereye saplandığı umurumda değildi. Bıçak yaralarını saymadım. Tek bildiğim eğer öleceksem onu da yanımda götüreceğimdi."

Gözünden bir damla yaş süzülüyor. Onun acısı, böylesine korkunç bir şeyi yaşamanın, ama aynı zamanda böylesine kötü anıların ruhuna kazınmış olmasının ıstırabı beni çağırıyor. Her özelliğinde bunun onu ne kadar dehşete düşürdüğünü, ne kadar yaraladığını görebiliyorum. Olanları hatırladıkça acısı içini parçalıyor ve söylediklerinin doğru olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok.

"Bıçağı onun elinden almak için savaşıırken ne söylediğimi bilmiyorum. yok etmek için savaşıırken kelimeler ve büyü içimden akıp gidiyordu. Korkağın destek alacağını bilmeliydim. Ama yüzümü kesene kadar ne metresinin ne de bıçağın geldiğini görmedim" diye açıklıyor ve az önce sorduğum yara izini işaret ediyor.

"Onu hesaba katmamıştım ama muhtemelen Elon'un ve benim hayatımı kurtaran şey oydu. Bana saldırdığında, Oront kavgamızı bıraktı ve Elon'la ayini bitirmek için geri döndü. Kyat'a -metresi- üstünlük sağlamayı başardım ve onu bayılttım. Oront'u öldürmek için onun bıçağını kullandım."

Başımı iki yana sallıyorum ve ne diyeceğimi bilemez bir halde ona bakıyorum. "Annen seni sadece kendini ve kardeşini savunduğun için mi terk etti?" Başlarına gelenlerden sonra bir annenin onlara bunu yapabileceği düşüncesinden tamamen tiksinererek soruyorum. Oğullarını yüzüstü bıraktı ve sonra da bir kenara attı; bunu aklım almıyor bile.

Rogan zayıf, mizahtan yoksun bir kıkırdama çıkarıyor ve başını sallıyor. Rogan, "Hayır, sonuçta Oront'un ölümü, daha sonra olanlara kıyasla önemsiz bir olaydı," diye gizemli bir şekilde anlatıyor ve bu sözler beni alarma geçiriyor. Bu nasıl daha da kötüleşebilir?

"Görüyorsunuz, Oront ne yapmaya çalıştıysa işe yaradı," diyor içi boş bir şekilde, sanki kendisi de hâlâ inanamıyormuş gibi.

"O orospu çocuğu yaşıyor mu? Orospu annen işlemediğin bir cinayet için sana tuzak mı kurdu?" Bağırıyorum, aniden o kadar sinirleniyorum ki denesem bile kendimi durduramıyorum. Rogan'ın gözleri benimkilere kayıyor ve ben de ağzımı kapatıyorum, sanki bu, onun ne söylemeye çalıştığını duymama yardımcı olacakmış gibi.

Rogan'ın bakışları beni yoğun ışınlarına hapsediyor, gözbebeğinin etrafındaki altın halka öncekinden daha belirgin. "Hayır, onu ben öldürdüm ve yine olsa yine yaparım. Denemeleri geri tepti. Onun için işe yaramadı... ama bir şekilde, Elon ve benim için işe yaradı," diye açıklıyor sessizce, eşit bir şekilde, gözleri sanki inançsızlık ya da suçlamanın hemen bakışlarımın yüzeyine bekliyormuş gibi benimkileri arıyor.

İçimde bir şaşkınlık fırtınası kopuyor ama bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalışırken hiçbir şey söylemiyorum.

"Kyat uyandı," diye devam ediyor. "O sırada bilincim gidip geliyordu. Her şey bitene kadar neler olduğunu fark etmedim. Elon ve ben ikimiz de büyü yapıyorduk, sadece hayatta kalmaya ve elimizden geldiğince iyileşmeye çalışıyorduk. Oront ölmüştü ve bu da Elon'un aktarımla vurulduğu anlamına geliyordu. Bu ona aldığı yaralarla savaşmak için ihtiyaç duyduğu ekstra gücü vermişti ama ikimiz de tehlikeli derecede güçsüzdük. İkimiz de onu durdurmak için elimizi bile kaldıramadan Kyat bıçağı Elon'ın boğazına sapladı."

Şok içinde soluk soluğa kaldım. Her ana akım korku filmindeki seri katil gibi tekrar ortaya çıkan Oront değildi, ortalığı kasıp kavurmak için hayatta kalan berbat metresiydi.

"Elon bıçağı içgüdüsel olarak çıkardı," diye devam ediyor Rogan, sesi duygusallıktan çatlıyor. "Yeterince hızlı çalışmadım. Çok yaralıydı ve büyüm hiçbir işe yaramıyordu." Bir süre sustu, gözleri yeniden bana odaklanmadan önce aniden kayboldu. "O ölürken güldü. Elon'u kendime çekip kaçınılmazı durdurmaya çalışırken attığı dengesiz kahkahayı hâlâ duyabiliyorum. Ve sonra benim için geldi."

Rogan'a bakıyorum, onun için üzülüyorum, söyledikleri karşısında şaşkına dönüyorum. Kardeşinin ölümünü mü izlemiş? Ama sonra, kimin bir yürüyüş çantası ve Elon'un tanıdığı Tilda'yı alıp gittiğini izledim? Rogan'ın sözlerindeki gerçeği hissedebiliyorum, ancak tüm bunları anlamlandırmaya çalışırken göğsümde yayılmaya başlayan şüpheyi engel olamıyorum. Beni izliyor ve gözlerimdeki şüpheliği ve belirsizliği okuduğunu görebiliyorum.

Ona tüm kalbimle inanıyorum ama zihnim az önce epik bir hayalet hikayesi yaşadığımı iddia ediyor. Sanki rasyonel beynim de bu yolculuğun tam ortasındaymış gibi, öfkeli, yıkılmış, şok olmuş ve sonra hikaye sona eriyor ve tüm bunların saçmalık olduğunu anlıyor. İmkansız. Hikaye anlatıcısı bizi kandırdı. Kalbim bildiğimizi sandığımız şeylerin ötesine bakmayı ve gerçeği görmeyi savunuyor, ancak parçalanmış ve aniden çok kaybolmuş hissettiğimi inkar edemem.

"Üç gün sonra özel bir odada uyandım," diye devam ediyor Rogan. "Elon yanımdaki yataktaydı, bu hiç mantıklı değildi çünkü onun ölümünü izlemiştim. Belki de hayal gördüğümü, yaralarımın o kadar ağır olduğunu ve tüm bunların halüsinasyon görmeme neden olduğunu düşündüm. Annem, babam ve diğer iki Yüksek Konsey üyesi uğrayana kadar gördüklerimin ve hissettiklerimin *gerçekten* olduğunu fark etmedim."

"Nasıl?" Sersemlemiş bir inançsızlıkla bu basit kelimeyi ağzımdan dökerek soruyorum.

"Görünüşe göre Kyat bıçağını kalbime sapladıktan hemen sonra yardım geldi. Onu gözaltına almayı başardılar ama Elon ve ben gitmiştik. Olanları bir araya getirmeye, Oront'un neden öldüğünü ve ne yaptığını anlamaya çalıştıkları için her şey sessiz kaldı. Ama sonra her şey değişti. Bir gün kadar sonra, cadılık morgunda aniden Elon'ın kalbi atmaya başladı. Sonra benimki de onu takip etti. Yaralarımız iyileşmeye başladı ve kimse buna bir anlam veremedi. Bu imkânsız olmalıydı ve Baş Rahibe nasıl geri döndüğümüzü öğrenmek istedi.

"Biz dışarıdayken Kyat sorgulanmıştı. Annem ve onun güvendiği yakın çevresi Oront'un neyin peşinde olduğunu bir araya getirmeyi başardı. Oront'un kullandığı Druid ritüeli biliniyordu, daha önce de denenmiş ve her seferinde başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Ama Elon ve ben bir şekilde yaptığımız bir şeyin işe yaradığının kanıtıydık. Uzun zamandır ölü olduğu düşünülen büyüü harekete geçiren şeyin ne olduğunu ."

"Benimle taşak geçmiyorsun, değil mi?" diye fark ediyorum, ses tonum boş ve mesafeli. Bunu yüzünde görebiliyorum, içimde hissedebiliyorum. Kafam tartışmak istiyor ama eninde sonunda yetişecek.

"Hayır," diye cevap veriyor sakın bir şekilde. "Elon ve ben kendimizi akli dengesi yerinde olmayan amcama karşı savunduğumuz için reddedilmedik. Annem ve Yüksek Konsey Elon ve beni reddetti çünkü onlara bunu nasıl yaptığımızı anlatmadık. Onlara bir şekilde ölümü aldatmamızı sağlayan ayrıntıları ve eylem sıralarını anlatmadık," diye homurdanıyor, gözleri inanç ve doğrulukla dolu.

Birbirimize sessizce bakıyoruz, kalbim zihnime programa uyması gerektiğini söylemesine rağmen *imkansız* kelimesi dudaklarımın ucunda sallanıyor. Rogan'ın bakışları beni yakıyor. Ve beni tezgahla arasına sıkıştırana kadar ileri doğru adım atıyor, gergin kolları beni yanlardan sıkıştırıyor.

"Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Bu mümkün olmamalı, ama bu büyü'nün ve cadıların var olmasından daha mı imkânsız?" diye soruyor bana usulca. "Peki ya Lycanlar ve vampirler? İnsanlar bizim geldiğimiz Druidlerin uydurmadan başka bir şey olmadığını söylüyor, ama söyle bana *Osteomancer*," diye mırıldanıyor neredeyse, "haklılar mı?"

Sorularını düşündüm, mantığına karşı çıkamadım.

"Nasıl işlediğini anlamıyorsun diye gerçeği bir kenara atma," diyor bana, sanki zihnimi ve iki ayağımı da inanca sağlam basmak için verdiğim mücadeleyi okuyabiliyormuş gibi. "Lanet olsun, Lennox, Elon ve ben bile nasıl çalıştığını anlamıyoruz. Ama yemin ederim ki gerçek bu."

Uzun ve ağırlıklı bir an boyunca birbirimize bakıyoruz. Ve zihnimde yankılanan bir soru ön plana çıkarken her şeyin yerli yerine oturduğunu hissediyorum. Rogan ölemiyorsa ve ben ona bağlıysam, bu benim için ne anlama geliyor?

"Peki Prek tüm bunların neresinde?" Cevabın yutulması daha kolay bir şey olmasını umarak soruyorum. Bir tür can simidine ihtiyacım var, yoksa Rogan'ın az önce üzerime boca ettiği her şeyin içinde boğulacağım.

"Teyzesi Kyat'tı."

"O-"

"Hayır," diye araya giriyor Rogan. "Hikâyede daha fazlası olduğundan şüpheleniyor ama araştırmaya çalıştığında duvarlardan başka bir şeyle karşılaşmıyor. Kyat sorgulamasının sonunda tasfiye edildi. Ailesine Oront'la birlikte öldürüldüğü söylenmiş. Elon'un aktarım törenine haftalar kalmış olması ve olayların birbirini tutmaması önemli değildi; insanlar kendilerine söylenene inandı. Baş Rahibe olanın bu olduğunu söyledi ve hepsi bu kadar. Tüm yarım kalmış işler halledildi ve Elon ile ben aklımızı başımıza toplayıp ailelerimize ve arkadaşlarına yaptığımız şeyi başarmalarında yardımcı olana kadar görevden alındık."

"Bu Elon'ın neden kayıp olduğunu etkiliyor mu? Olanlarla bir ilgisi var mı?" Sonunda resmi daha net görebildiğim için bastırıyorum.

"Bilmiyorum," diye cevaplıyor Rogan, sanki daha fazla dayanamayacak kadar yorgunmuş gibi başını öne eğerek. "Bunu ben de kendime sordum ama kimsenin nasıl bildiğini ya da diğer *Osteomancer*'ların neden kayıp olduğunu anlamıyorum. Buna gerek yok, bu da bana bunun büyükannenin vizyonu ya da henüz bilmediğimiz başka bir sebeple ilgili olduğunu düşündürüyor."

"Tarikat konusunda ne yapmam gerekiyor? Seninle olan bağlantım yüzünden mi benim peşimdeler?"

Rogan bana bakıyor ve başını sallıyor. "Şu anda bize ne olduğu bir avuç cadıdan daha azının bildiği bir bilgi. Annemin sana açıkça sormak için bu sırrın başkaları tarafından öğrenilmesi riskini göze aldığını sanmıyorum. Eğer bilmiyorsan ama onun söylediği ya da ima ettiği bir şey yüzünden anladıysan... Bu konuda bu kadar dağınık olacağını sanmıyorum. Bir şeylerin değişmiş olması, cevaplar için artık daha çaresiz olmaları mümkün. Ya da Tarikat'ın senden istediği şeyin benimle veya Elon'la bir ilgisi olmayabilir. Her ne kadar can sıkıcı olsa da, bu sorunun cevabını öğrenmek için Marx'ı beklemek zorundayız."

"Bana zarar verirler mi?" Annesi söz konusu olduğunda neyle karşı karşıya olduğumu ve oğullarından ne kadar kötü cevaplar istediğini bilmeye ihtiyaç duyarak soruyorum. Yani, belli ki hayatlarını mahvedecek kadar kötü, ama bu kin etraflarındaki insanlara, yaklaşmaya cesaret eden insanlara da uzanıyor mu?

"Sana yaklaşımlarına izin vermeyeceğim Lennox, endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Bu benim soruma tam olarak bir cevap değil," diye belirtiyorum.

Gözleri benimkilerden ayrılıyor. "Hayır demek istiyorum ama bilemiyorum. Bizi terk edeli on yıl oldu. Yüksek Konsey bizi çoğunlukla yalnız bıraktı ama taktikleri değişiyor mu bilmiyorum," diye itiraf ediyor ve ben de anlayışla başımı sallıyorum, eşlik eden iç çekişim endişe ve ani yorgunlukla dolu.

"Peki şimdi ne olacak?" Başımıza gelebileceklerle hazırlanmak için bir tür plana ya da ihtiyaç duyarak bastırıyorum. "Elon kayıp, bunun artık sihirli bir şekilde ölümsüz olduğu gerçeğiyle bir ilgisi olabilir de olmayabilir de. Tarikat benden bir şey istiyor, bu da benim bir ölümsüzle olan bağlantımla ilgili olabilir de olmayabilir de. Yani, bu Osteomancer işine gireli sadece birkaç gün oldu, ama sanırım bu işin *canına* okuduğumu söylemek yanlış olmaz," diye niyet ettiğimden daha tiz bir kahkaha attım.

"Teknik olarak, ölümsüzlük konusunda jüri hâlâ kararını vermedi," diye araya giriyor Rogan, gözlerinde alaycı bir parıltı ve dudaklarının kenarına yerleşen bir gülümsemeyle.

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Sonra da az önce bana söylediği her şeyi doğrulayabilecek bir tanık arar gibi etrafıma bakıyorum.

"Ummm... bana az önce kardeşinle birlikte ölüp tekrar hayata döndüğünüz zamanı anlatmadın mı?" Etrafımı işaret ederek her şeyin sadece birkaç dakika önce bu mutfakta gerçekleştiğini hatırlattım.

"Evet. Sana *bir* kez geri döndüğümüzü anlatmıştım. Ama o zamandan beri *sonsuz* kadar yaşama teorisini test etmedik. Olanları açıklayabilecek başka faktörler de var. Tekrar ölürsek hemen geri döneceğimizin garantisi yok ve bu noktada bunu riske atmak istemiyoruz."

"Yani sen ölümsüz *değil* misin? Sadece bir tür şans eseri olabilir misin? *Hapisten bedava çıkış* kartını kullandın ve artık gidebilirsin gibi mi?"

Bir kakhaha atıyor ve gözlerini deviriyor ama yine de omuzlarını silkiyor.

"Eh, bu çok kötü oldu," diye gözlemliyorum. "Burada olası bir ölümsüze bağlı olmanın iyi yanını bulmaya çalışıyordum. Ama gerçekten de erken boşalmanın ölümsüz eşdeğeri olabilirsin. Bu hayal kırıklığı yaratıyor."

Rogan'ın gözleri öfkeyle açılıyor. "Az önce bana öyle demedin," meydan okuyor ve yüzündeki ifade karşısında içimden fişkırmak isteyen kakhahayı ısırarak geri çekiyorum.

Fırının saati çalışıyor ve dikkatimi başka yöne çekiyor. "Çayım hazır," diyorum ama Rogan beni tezgâha sabitlediği yerden kıpırdamıyor. Ona bakıyorum ve bakışlarının yeniden yoğunlaştığını fark ediyorum.

"Tüm bunları size anlatmak garip geliyor," diye itiraf ediyor. "Şimdiye kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Umudun nasıl bir şey olduğunu unutmuşum" diye itiraf ediyor ve kalbimin onun için paramparça olduğunu hissediyorum.

Tüm bunların ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Sadece ona ve kardeşine olanların dehşeti değil, daha sonra daha fazla önemsemesi ve daha iyi bilmesi gereken insanlar tarafından onlara yapılanlar. Tüm bunların ne kadar yalnız hissettirdiğini ve şimdi bunu gerçekten anlayan tek kişinin iz bırakmadan gittiğini hayal edebiliyorum.

"Teşekkür ederim Rogan," diyorum ve bakışlarındaki belirsizliği izliyorum. "Bana gerçeği söyleyecek kadar güvendiğin için teşekkür ederim. Tek bir kelime bile etmeyeceğimi bilmeni isterim."

Bakışlarından rahatlama sızıyor ama yine de kıpırdamıyor.

"Ayrıca ne olsun, tüm bunlar senin ve Elon'un başına geldiği için üzgünüm. Bunların hiçbirini hak etmediniz. Eğer annenle karşılaşsam, ona güverte vereceğime söz veriyorum," diye ekliyorum, hâlâ gözlerinde gördüğüm acıdan nefret ederek.

Kıkırdıyor ve bu ses beni gülümsetiyor. Fırın tekrar çalışıyor ve yemin ederim sesi sinirli geliyor. Tezgâhtan uzaklaşıyorum, ucumun üzerinde yükseliyorum

ve Rogan'ı dudaklarından gagaladıktan sonra kafesinden çıkmama izin vermesi için koluna dokunuyorum.

O donuyor, sonra birden ben donuyorum.

Az önce ne halt ettim ben?

"Kahretsin, çok özür dilerim," diye kekeliyorum, utanç ı gibi üzerime düşüyor. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Az önce oradaydın" -yakınlığını işaret ediyorum- "ve garip bir refleks gibiydi" diye savunuyorum, şaşkınlıkla bana göz kırparken.

"Mutfağı suçluyorum!" Sanki çok mantıklıymış ve tamamen saçma değilmiş gibi beyan ediyorum. "Az önce derin bir sohbet ettik ve ortam biraz samimi. Hepiniz eğiliyorsunuz. Sanki kafamdaki bir ilişki düğmesini çevirdi ve vücudum da buna göre tepki verdi," diye açıklıyorum, sesim her geçen an daha da çılgınca çıkıyor. "Yüzündeki ifadeden bunun senin başına hiç gelmediğini anlıyorum ama emin ol, benim başıma geldi. Bundan bir şey çıkarmana gerek yok," diye teklif ediyorum. Saxon'ın gönderdiği ve şu anda tezgahın üzerinde bir kenara atılmış olan notu işaret ederek, "Yani, sanırım benim gelişigüzel öpüşme ve kaçma eğilimim olduğunu zaten tespit etmiştik," diyorum.

Yüzüm utançtan yanıyor. Sadece otlarımı fırından çıkarmak ve ardından içine girip yirmi yıl boyunca yaşayabileceğim rahat bir delik bulmak istiyorum. Bu, yanlışlıkla biriyle öpüşüp işleri garip bir hale getirmenin utancının zaman aşımına uğraması gibi geliyor.

Tekrar özür dilemek için ağzımı açtığımda Rogan hala tek kelime etmeden bana bakıyordu. Ama bir anda vücudu benimkine yapışıyor, elleri yüzümü kavıyor ve dudakları yakıcı bir öpücükle dudaklarıma bastırıyor.

Şaşkınlık içimde sekiyor, ama bir sonraki bildiğim şey, ona karşı eriyorum, ağzı beni sersemletirken parmaklarım saçlarının arasından geçiyor. Dudakları ilk başta yumuşak ve nazik. Bu konuda ne hissettiğime karar vermem için bana bir an verirken tereddütünü neredeyse tadabiliyorum. Bunun üzerine ona açılıyorum ve o da bana bunun tesadüfi bir şey olmadığını göstermek için hiç vakit kaybetmiyor.

Beni saygıyla, telaşsızca öpüyor, sanki bunu doğru yapmak için dünya kadar vaktimiz varmış gibi. Parmakları tekrar saçlarıma dalıyor ve açgözlülükle yuttuğu küçük bir inilti çıkarıyor. Onu daha yakına çekiyorum, her bir kıstırma ve emme tüm varlığıma bir arzu ateşi gönderiyor. Dili alay ediyor ve sonra ben hoş karşıladığımda dans etmek için içeri giriyor. İçine düştüğümü hissediyorum

en iyi şekilde, kendimi tamamen onun tadında ve hissinde kaybediyorum. Bana başka seçenek bırakmıyor, çünkü bu her şeyi değiştiren türden bir öpücük. Derin ve aç ama aceleye getirilmiş ya da çılgınca değil. Sadece keşfetmiyor, suları test etmiyor, lanet olası bir hak iddia ediyor.

Fırının zamanlayıcısı tekrar çalışıyor ve sanki ses bir tür büyüü bozmuş gibi bir an için geri çekiliyorum. "Siktir git," diye hırlıyorum bipleyen tehdide ve Rogan'ın gürleyen kıkırdaması bana karşı titreşiyor.

Biraz afallamış bir halde ona bakıyorum. *Bunu* hiç beklemiyordum. Yani, zamanında öpülmüştüm ama bu tamamen başka bir şeydi. Parmaklarını buklelerimin arasından geçiriyor ve ben de gözlerimi kapatıp inlememek için medeni davranmaya çalışıyorum.

"Böyle devam edersen, güvenli bir kelimeye ihtiyacımız olacak," diye geveliyorum.

bu, beyin, zaman aşımına uğradın!

Gülüyor ve sonra benden uzaklaşıyor, tavaları fırından çıkarmak ve zamanlayıcıyı kapatmak için hareket ediyor. O bunu yaparken içimde garip bir kayıp hissi oluşuyor ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Yani bu şimdiye kadar aldığım en iyi öpücüktü, hiçbir anlamı yok. Tam bir muhtaç Nancy gibi davranıp tüm bunların ne anlama geldiğini tek tek anlatmasını istemeyeceğim.

Hayır. değil.

Rahat. Tam sevdiğim gibi.

"Peki ya aytaşı?" diye soruyor bana dönerken.

Ondan tavalara yayılmış çay malzemelerine bakıyorum. "Neden içine aytaşı koyayım ki?" Şaşkınlıkla soruyorum.

"Hayır," diye kıkırdıyor. "Güvenli bir kelime için. Ben *ölümsüz* diyecektim ama çok burnu havada ve ukala bir kelime gibi geldi," diye ekliyor, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

"Nüfus sayım formunda ölümsüz kutucuğunu işaretleyemeyeceğinizi, çünkü bunun henüz kanıtlanmadığını belirttiğimizi sanıyordum," diye karşı çıkıyorum, ona *erken boşalmış* gibi konuşarak. "Biliyorum," diye heyecanla gönüllü oluyorum. "Güvenli kelime, *yemin ederim bu daha önce hiç olmadı* olabilir... hayır, bu çok uzun," diye not ediyorum arsızca.

Gözleri kısılıyor, yavaşça bana doğru yürürken gözlerinde eğlenceli bir parıltı yanıyor. Onu izlemek bile kadın bodrumumu dolduruyor ve kendime aktif olarak kafamı oyunda tutmam gerektiğini söylemek zorunda kalıyorum. Sanki dünya bu düşüncemi desteklemeye karar vermiş gibi, kapı çalışıyor ve Hoot bir manyak gibi havlamaya başlıyor. Yemin ederim sesi ölmek üzere olan bir keçi gibi çıkıyor, havlaması eşek anırması ile kedi uluması arasında bir yerde duruyor.

Rogan beni avlamayı bırakıyor ve doğruluyor, ciddi tarafı göz açıp kapayıncaya kadar üzerine çöküyor. Ona cevap vermemesini, aramızda her ne oluyorsa o anı bozmamasını söylemek istiyorum ama bu bencilce ve aptalca olur. Buradayım çünkü insanlar kayıp. Ve Rogan şu anda hislerimize kapılmanın neden aptalca olduğuna dair bir ton başka nedeni ayaklarımın dibine serdi. Bana bakıyor ve sanki onun kafasında da benimkiyle aynı tartışmanın döndüğünü görebiliyorum.

"Sanırım Marx olabilir," diyor, sanki etrafımızdaki balonu patlatıp gerçekliğin içeri girmesine izin vermem için bir nedene ihtiyacım varmış gibi.

"O halde cevap vermeliyiz," diye teşvik ediyorum.

Bir süre beni izliyor ve sonra eğilip beni hızla öpüyor. "Mutfağı da suçluyorum," diyor dudaklarıma karşı sessizce ve sonra kapıyı açmak için ayrılıyor.

Hafifçe kıkırdıyorum ve elimi ağzıma götürüyorum, kafamda *lanet olsun* mantrası tekrarlanıyor. Derin bir nefes alıyorum ve zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. "Bu kesinlikle bilgilendirici olduğu kadar kafa karıştırıcıydı da," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve sonra kıkırdıyorum. Sanırım bugünlerde hayatımın hikayesi bu.

Marx ve Rogan'ın oturma odasında selamlaştıklarını duyuyorum. Aptalca bir gülümseme ve vücuduma yayılan sıcacık hislerle yanlarına gitmek için harekete geçiyorum. Marx'ın iyi haberler almasını ve acil bir yerde olmasını umuyorum. Şimdi o güvenli kelimeyi bulmalıyım.

I Rogan'ın modern ama tereyağı yumuşaklığındaki koltuğunun köşesindeki mindere yaslanıyorum. Büyük salon boz ve gri renklerde ve etrafımızı çevreleyen büyük pencereler sayesinde kendimi neredeyse doğanın süslü-püslü oturma odası.

Kıçımı en iyi kot pantolonumdan daha iyi kavrayan kanepeye bir an için dikkatim dağıldığı için Marx ve Rogan'ın konuştuklarına yeniden odaklanıyorum. Bu kanepeye bir iltifat mı yoksa gardırobumu değiştirmem için bir çağrı mı bilmiyorum ama her iki durumda da, bu kanepeyi giderken yanımda nasıl götüreceğimi bulmam gereken şeyler listesine koyuyorum.

"Nik Smelser adında bir cadının kaydını bulamadım," diyor Marx Rogan'a ben tekrar bağlanırken. "İnsan veritabanlarını ve diğer süperler için elimizdekileri kontrol ettim ama hiçbir şey çıkmadı. Resepsiyon görevlisine bakabileceğim başka bir yer önerisi olup olmadığını sordum ve bana bazı arşivlerde nasıl gezineceğimi gösterirken, işte o zaman bir mola verdik," diye açıklıyor, yüzüne küçük bir gülümseme yayılıyor.

"Tüm aramalarımda erkek kutucuğunu işaretliyordum, ancak o cinsiyet belirtmedi ve Nik Smelser'ın kaydı çıktı. Kendimi aptal gibi hissettim. Neredeyse onu öpecektim, çok heyecanlıydım ve kadın tam bir bataklık trolüdü," diye itiraf ediyor Marx.

"Bir dakika," diye araya giriyorum, parmağımı kaldırarak bir dakikaya ihtiyacım olduğunu belirtiyorum. "Nik Smelser bir kadın mı?" Tamamen afallamış bir halde soruyorum. *Bunun olacağını* tahmin etmemiştim.

"Evet, sanırım Nik, Nikki'nin kısaltılmışı," diyor Marx küçük bir omuz silkmeye, sanki bu ayrıntı üzerinde durmaya değmezmiş gibi.

Güneş Rogan'ın evini çevreleyen ağaçların tepelerinden yeni yeni görünmeye başlıyor ve ben kemik torbamı gözümün önüne getirirken gökyüzünü kaplayan açık pembeleri ve morları seyrediyorum. Hemen üstünü açıyorum ve içindekilere eleştirel bir gözle bakıyorum.

"Gerçekten mi?" Kemiklere soruyorum, ses tonumdan yargı damlıyor. "İki harf daha ekleyemez miydin?" Sinirli bir şekilde azarlıyorum.

Rogan gülümser ve başını sallar.

"Dürüst olmak gerekirse, belki de sadece Nik adını kullanıyordur ve senin kemiklerin de ona dokunuyordur," diyor Marx yardımcı olmayan bir şekilde.

Ona uyarıcı bir bakış fırlatıyorum. "Onları savunma Marx, ne yaptıklarını biliyorlar," diyorum ona, kötü davranışlar için mazeret duymak istemeyen hayal kırıklığına uğramış bir ebeveyn gibi.

Rogan kıkırdıyor ve Marx'ın dikkati benden ona kayıyor. Bir süre Rogan'ı inceledi, sanki bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibiydi.

"İyi misin?" diye soruyor sonunda. "Sen... farklı görünüyorsun," diye şüpheyi işaret ediyor.

Rogan'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Evet, ben iyiyim."

Marx yutmamış gibi ona bakmaya devam ediyor. Bakışları bir an için bana kayıyor ve sonra tekrar Rogan'a yerleşiyor. "Tehlikedeysen iki kez öksür," diye birdenbire emrediyor.

"Ne?" Rogan ve ben aynı anda sorduk.

"Yardıma ihtiyacın varsa iki kez öksür," diye açıklıyor Marx, sanki çok mantıklıymış gibi.

"Birincisi, eğer başım belada olsaydı, bunu patlatırdın ve ikincisi, ben iyiyim. Neyin var *senin*?" Rogan şimdi arkadaşına endişeyle bakarak soruyor.

Marx, "Benim hiçbir sorunum yok; burada normal bir şeymiş gibi gülen sensin," diye suçluyor ve Rogan öfkeyle ellerini havaya kaldırıyor.

"Gülüyorum," diye savunuyor.

Marx, "Kesinlikle öyle değil," diye karşı çıkıyor.

Kıkırdıyorum, bu saçma ileri geri konuşmalar beni tamamen eğlendiriyor. Rogan bana dik dik bakıyor.

"Gülüyorum," diye tekrar savunmaya geçiyor.

Ellerim havaya kalkıyor, avuç içlerim masum bir jestle açılıyor. "Ben bir şey söylemedim."

Rogan, Marx'a dönüp başını sallayarak, "Kesinlikle gülüyorum," diye homurdanıyor.

Marx'ın hikâyesine geri dönmesini sabırla beklerken kalbim ısınıyor. Rogan'ın iyi olduğuna inanıp inanmadığından hâlâ emin değilmiş gibi bir an sessiz kalıyor ama sonunda omuz silkip konuya geri dönüyor.

"Her neyse, dediğim gibi, Nikki Smelser'ı bulduk. Komşuları onu yaklaşık bir aydır görmediklerini söylediler ve dairesine de uzun süredir kimse girmemiş gibi görünüyordu. Her yere koruma koyduk, yani oraya gelirse peşinde olacağız. Ama nefesimi tutmuyorum."

"Neden?" Bu ifadedeki inanca şaşırarak soruyorum. "Çünkü birisi Tarikat'a bir not gönderdi ve bu notta Kayıp Osteomancer'lar ve büyü analizinden sonra nottaki el yazısı Nikki Smelser'a ait."

"Cadı avcısı o mu?" Şaşırarak soruyorum.

Marx, "Tarikat'ın şimdilik üzerinde çalıştığı teori bu," diyor.

Kemiklerime bakıyorum, kendimi biraz kötü hissediyorum. Tamam, belki kız-erkek meselesi hakkında beni uyarabilirlerdi ama teknik olarak kötü adamı -ya da bu durumda kızı- bulmamıza yardım ettiler. Bu kesinlikle burun kıvrılacak bir şey değil. Uzanıp mor kadife çantayı sevgiyle okşuyorum.

"Dava için bir ekip görevlendirdiler mi?" Rogan sorar ve Marx başını sallar.

"Evet, fidye notu ortaya çıktıktan sonra kapsamlı bir soruşturma başlattılar. Osteomancer Osseous'un raporu potansiyel olarak yararlı olarak işaretlendiğinde, beni sorgulama için getirdiler."

Rogan onun yanında sertleşir ve Marx özür dileyerek ona bakar. "Seninle araştırdığımız şeyi onlara söylemek zorundaydım. Bunu kendime saklayamayacağımı biliyorsun. elimizde olan ve tanıdığımız birini sorgulamaları an meselesiydi," diye savunuyor Marx. "Lennox ya da sigorta poliçemiz hakkında hiçbir şey söylemedim ama bunun dışında artık bildiklerimizi biliyorlar."

"Yani benimle konuşmak istedikleri şey bu mu? Büyükannemin rüyası mı?" Sorguluyorum, tamamen kafam karıştı. Sanırım saldırganlık seviyesini Prek ve Rogan'ın geçmişine bağlayabilirim, ama neden sadece bana söylemediler

O mu? Elon'un kayıp olduğunu ve Rogan'ın onu bulma umuduyla her şeyi araştırdığını biliyorlarsa neden Rogan'ı da sorgulamıyorlar?

Marx'ın gözleri sonsuz derecede kararmış gibi görünüyor ve sorum karşısında çenesini sıkıyor. "Eminim seni sorguladıklarında bunu da soracaklardır ama hayır, başka bir nedenden dolayı Tarikat'ın radarındasın," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor.

Baş Rahibe'nin yüzü zihnimde belirlediğinde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Onu bir keresinde bir derginin kapağında görmüştüm, soğuk ve korkunç görünüyordu ve Rogan'ın onun hakkında söylediklerine bakılırsa, bu sadece tasvir ettiği bir görüntü değil. Rogan'a bakmayı reddediyorum, herhangi bir şeyi ele verme riskini almak istemiyorum ve midemde endişe düğümleri oluşmaya başlıyor.

"Bu nedenin ne olduğunu biliyor musun?" Rogan bastırıyor, ses tonundaki tehditkâr ısırik keşke beni daha iyi hissettirseydi.

Marx yorgun bir nefes veriyor ve bakışlarını bana çeviriyor. "Nikki Smelser'ın Tarikat'a gönderdiği not. Tüm kayıp cadıları takas edebileceğini söylüyordu. İstedığı takas sensin. Notta onlar için sen yazıyorsun."

Sözleri karşısında tokat yemiş gibi irkiliyorum. Şaşkınlık zihnimde dönüyor ve midem ayaklarımın altına düşüyor. "Neden?" Tüm bunlarla ne ilgim olabileceğini anlamadan, acizce soruyorum.

"Şu anda elimizdeki tek şey spekülasyon," diye yanıtlıyor Marx. "Kesin olarak bilmiyoruz. Ama Tarikat sizi bu yüzden çağırdı, çünkü öğrenmemiz gerekiyor."

"Beni sadece sorgulamak mı istiyorlar, yoksa gerçekten teslim etmeyi mi düşünüyorlar?" Bunun bir soru olmasından ya da Marx'ın yüzündeki ifadeden hoşlanmadığımı belirtiyorum.

"Şu ya da bu şekilde kesin bir şey söyleyemem, ancak sizi takas etmenin ihtimal dışı olmadığını söyleyebilirim."

Kanepeden fırlayıp ayaklarımın üzerine düşüyorum ve hem Rogan hem de Marx da aynısını yapıyor. Marx, "Leni, Düzen'in nasıl işlediğini anlamalısın," diye savunuyor.

"Oh, sanırım yeterince anlıyorum," diye savunuyorum. "Nihayetinde kendileri için en iyi olanı yapacak bir kuruluş olduğunu görmek zor değil," diye ekliyorum.

"Belki öyle, ama onlar için en iyisi, sizin için en kötüsü olacağı anlamına gelmez. Düzen kişisel olarak sizin değerinizi görmediği için bir takası düşünmüyor, bunu düşünüyorlar çünkü Düzen'in yaptığı budur. Olası her şey için ihtimaller yaratırlar" diye savunuyor.

Ona tiksintiyle bakıyorum.

"Leni, Tarikat şu anda şok fazla bilgiye sahip değil. Kayıp cadılar olduğunu biliyoruz ama nedenini bilmiyoruz. Elimizde bir rüya, bir fide notu ve sen varsın. Hepsi bu kadar. Ama şu anda ellerindeki en iyi ipucu sensin. Çağrıldın ve seni içeri girmeye zorlamayacak olsam da, birileri bir noktada bunu yapacak."

Endişe içime işliyor ve paniğimi bastırmaya çalışırken Rogan'a bakıyorum. Marx ticaret bombasını patlattığından beri tek kelime etmemesi dikkatimden kaçmadı.

"Düşüncelerin için Penny," diye tersliyorum ve bu onu kafasının içinde olup bitenlerden uzaklaştırıyor gibi görünüyor. Tekrar bana odaklanıyor ve sonra sanki yönünü bulmaya çalışıyormuş gibi Marx'a bakıyor.

"Notun Tarikat'a nasıl ulaştığını biliyorlar mı? bir ipucu yok mu?" Rogan soruyor ve sesindeki çaresizliği duyabiliyorum.

Marx, "Bunu araştıran bir ekip var ama henüz kayda değer bir şey bulamadılar," diye cevap verir ve telefonu bir bildirim sesi çıkarır.

"Siktir!" Rogan hırlayarak yürümeye başlar.

Ani patlamayla sıcıyorum, yaşadığı şey için kalbim acıyor. "Sen ve Elon onu tanıyor musunuz, bir yerde karşılaştınız mı?" Önümüzdeki ipleri çekmeye çalışarak ona soruyorum.

"Bilmiyorum, bir resmini görmem gerek, ama ismi bir şey çağrıştırmıyor."

Marx, "Sana bir fotoğrafı e-postayla gönderebilirim," diye garanti veriyor ve volta atan arkadaşına bakarken iç geçiriyor. "Kemikler başka bir şey söylemedi mi?" diye soruyor ve bunun doğru olmadığını anlamadan önce hayır demek için ağızımı açıyorum.

"Kaç dediler," diyorum ona, bunu şimdiye kadar neden düşünmediğime şaşıarak.

"Ne?" Rogan ve Marx aynı anda sorarlar.

"Kehanette bulunuyordum, ismi aldım ve sonra bana kaçmamı söyledi. Kafamı kaldırdığımda seni arka bahçede gördüm," diyorum Marx'ı işaret ederek. "Uyarının sebebinin sen olduğunu düşündüm. Ondan sonrasını düşünmedim," diye itiraf ediyorum, şimdi kendimi biraz aptal hissediyorum. "Her şey çok hızlı gelişti. Marx bir tehdit değildi, ama sonra Tilda'dan ve kemiklerden gördüklerimle uğraşıyordum. Sanırım her şey birbirine karıştı."

"Neden sana kaçmanı söylesinler ki?" Rogan soruyor ama sanki benden çok kendisini hedef alıyor gibi.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum, o günü düşünmeye çalışarak. "Elon'ın tüm mülküne büyü yaptım. Başka bir şey fark etmedim.

arka bahçede gizlenen Marx'tan başka kimse yok."

Bir süre Marx'ı inceliyorum ve Rogan'ın da aynı şeyi yaptığını fark ediyorum.

"Kaybolmalarla bir ilgin var mı?" Rogan arkadaşına sorar.

"Ne? Tabii ki bilmiyorum. Bunu nasıl düşünebilirsin ki?" diye kekeliyor, şok olmuş bir halde.

Rogan, "Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum; sormak zorundaydım," diye kendini savunur ve ardından volta atmaya devam eder.

Marx'a yaklaşıyorum ve yanağını dürtüyorum. Elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve ben geri çekilene kadar bana sinirli bir bakış fırlatıyor.

"Sadece elimizde Scooby Doo saçmalığı olmadığından emin olmaya ," diyorum ona. "İyi adam maskesi takan hiçbir kötü adam beni geçemez."

Marx sadece başını sallıyor ve beni daha da uzaklaştırıyor.

"Bu hiç mantıklı değil. Neden bir adam kaçırın kişi kendini yetkililere ihbar eder ve sonra da yetkililerin ona yardım etmesini bekler?" Rogan soruyor, gözleri düşünceli bir şekilde uzaklara dalmış. "Bu nasıl mantıklı olabilir?"

"Mantıklı *olması* şart mı?" Ben de karşı çıkıyorum. "Nikki Smelser ya da bunun arkasındaki her kimse, belli ki sorunları var. Bunların hiçbirisi *mantıklı* değil. Herhangi bir şeyin neden bu şekilde gerçekleştiğine anlam vermeye çalışarak sinirlenmekten ve hayal kırıklığına uğramaktan başka bir yere varabileceğimizi sanmıyorum."

Rogan iç çeker ve elini yüzünde gezdirir. "Peki şimdi ne yapacağız?" diye sorar telefonu tekrar çalan Marx'a.

Marx, "Yaptığımız şeyi yapmaya devam ediyoruz," diye güvence veriyor. "Bulabildiğimiz ipuçlarını araştırıyoruz ve bulmaca tamamlanana kadar her şeyi bir araya getirmeye devam ediyoruz. Hâlâ diğer kayıp Osteomancer'ların evlerine girmek istiyor musunuz?"

"Evet, onları hissetmek istiyorum, bakalım kemikler bana bir şey söyleyebilecek mi?" diye onaylıyorum.

"Tamam, yarın gece seni birkaç tanesine gizlice sokmaya çalışabilirim. Şu anda hepsi korunuyor ama ekipten birkaç kişinin bana bir iyilik borcu var" diye güvence veriyor Marx.

"Tamam, iyi, çünkü olmak istediğim son yer Tarikat'ın yakınında bir yer," diye itiraf ediyorum, kazanın ve ardından gelen saldırının görüntüleri sırtımda bir ürperti yaratıyor.

"Evet, bence bu akıllıca bir fikir. Prek ve ekibi bu davaya atandı ve belli ki ortada kaybedilmiş bir aşk yok," diye bilgi veriyor Marx. "Ben

Tüm bunları bırakıp kaçtığım için üzgünüm ama gitmem gerek," diyerek kapıya doğru ilerlediğini duyurdu. "Ofise döndüğümde Nikki'nin bir fotoğrafını göndereceğim ve yarın gece için hazır olup olmadığımızı teyit edeceğim."

Rogan ona "Teşekkür ederim," diyor ve onu uğurlamadan önce kolunu tutarak hızlıca sıkıyor. Marx bana el sallayıp özür dileyen bir bakış attıktan sonra gitti.

Rogan ve ben aynı anda yorgun bir iç geçiriyoruz. Başka koşullarda komik olurdu, ama şu anda yeni öğrendiğimiz her şeyin altında kalmadan önce son nefesimizi alıyormuşuz gibi geliyor. Rogan'ı rahatlatmak istiyorum ama deneyimlerim bana bazen bir şeyin acısını dindirmek için söylenebilecek ya da yapılabilecek hiçbir şey olmadığını öğretti. Bu yüzden orada öylece durup sessizce destek oluyorum ki bu konuda yalnız olmadığını bilsin.

"Mülkün etrafındaki koşulları kontrol edeceğim ve sonra temizleneceğim. Bir saat içinde yola çıkacağız," diyor Rogan ve kapıya doğru ilerliyor.

"Gidiyor musun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Bugün meclisle toplantımız var, biliyorsun, tüm bu bağlama olayını çözmek için," diye hatırlatıyor ve yüzümü buruşturmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Doğru," diyorum aptal gibi görünmemeye çalışarak.

Bu nasıl aklımdan çıktı? Bana daha yeni söyledi.

"Yolumuzun üstündeki lokantaya uğrayıp çayı bırakabilir miyiz?" diye sordum. "Bilirsin, eğer yol üzerindeyse," diye ekliyorum, şu anda bulunduğumuz ya da gideceğimiz yere göre nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ederek.

"Evet, bu yarar, o zaman otuz dakika içinde gidelim, olur mu?"

Rogan ben daha *soğukkanlılığımı* koruyamadan kapıdan çıkıp gidiyor ve arkasından etrafıma umutsuzluk çöküyor. Onu gerçekten suçlayamam; ailemin bana karşı komplo kurduğunu düşünseydim muhtemelen benim de kendime ayıracak bir dakikaya ihtiyacım olurdu.

Kemik torbama bakıyorum ve yardım için onlara yalvarıyorum. Ne yapacağımı tamamen kaybetmiş hissediyorum. Belli ki Tarikat çözümün çok açık olduğunu düşünüyor ama onlarla yaşadığım tek etkileşim beni öldürebilirdi. Her şeyden çok değer verdiğim bir konuda, hayatım konusunda güvenilmeyecek kadar hızlı ve gevşek oynuyorlar.

Sırtımdan aşağı tehditkâr bir şekilde nefes alıp veren bilinmeyen bir tehlikenin sıcak nefesini hissediyorum. Onun tarafından yutulmamak için yeterince akıllı, yeterince hızlı ya da yeterince güçlü olamayacağımdan endişeleniyorum. Ben çok

çok soru ve çok az cevap var. Bu durum sinir bozucu ve cesaret kırıcı olmanın ötesinde.

Buklelerimi kabartıyorum ve ayakkabılarımı almak için yukarı çıkıyorum. Umarım bu meclisle görüştüktan sonra, *bağlanma konusundaki endişelerimi* listemden çıkarabilirim. Rogan ve ben büyümüzü uzun vadeli bir zarar görmeden düzeltebilirsek, bunu bir kazanç olarak sayacağım. Ve emin olduğum bir şey var ki, şu anda umutsuzca bir tane kullanabiliriz.

SKolumun altına sıkıştırdığım bir kutu ev yapımı ağır kesici poşet çay ile lokantanın kapısını açarken ziller çalıyor. Fark ettim ki Garsonun adını alamadığım için dışarıya park ettik ve bugün çalışıp çalışmayacağından emin değilim.

Çoğunlukla boş olan lokantayı tarıyorum. Kuzguni saçlı genç bir garson, bir masada yan yana oturan orta yaşlı bir çiftin içkilerini dolduruyor. Tezgâhta ise kıvrıcık koyu kahverengi saçlı bir kadın taburede oturmuş, gelişigüzel bir şekilde bir fincan kahvesini yudumluyor. Etrafta dolaşan nazik mavi gözlü garsonu göremeyince hayal kırıklığı içime bir bilye gibi düşüyor.

Tezgâha yaklaşp kutuyu temiz yüzeyin üzerine koyuyorum ve kuzguni saçlı garsonun çiftle işini bitirmesini bekliyorum. Umarım ya çayı vermek ister ya da kendim bırakmak için ne zaman uğrayabileceğimi söyler. Kıvrıcık siyah saçlı kadın bana bakıyor ve ben de ona sıcak bir gülümseme sunuyorum.

Bana belirsiz bir yarım sırtış atıyor ve sonra bakışlarını tekrar kahve fincanına indiriyor. Arka kapı açılıyor ve beni rahatlatan tuzlu biberli saçları ve sıcak mavi gözleriyle garson kız dışarı çıkıyor.

"Merhaba tatlım," diye beni sıcak bir şekilde selamlıyor. "Senin için ne başlatabilirim?" diye ekliyor önüme yerleşirken.

"Burada olmana çok sevindim. Daha önce buradayken bahsettiğim çayı getirdim," diyorum ve sonra bakışlarında bir şaşkınlık çizgisi görüyorum. Beni içine çekiyor, eminim hafıza bankalarını araştırıyor ve gözleri parladığında değiş tokuşumuzu bulduğunu anlıyorum. "Dün bırakma fırsatım olmadığı için üzgünüm ama söz verdiğim gibi kötü ya da yasadışı bir şey yok ve sizi hasta etmeyecek," diye onu rahatlatıyorum.

"Üzülme tatlım. Doğruyu söylemek gerekirse, tamamen unutmuşum, bu yüzden bu hoş bir sürpriz oldu."

Kıkırdıyorum ve kutuyu uzatıyorum. Umarım yardımcı olur -büyükannem buna yemin ederdi- ve daha fazlasını istersen diye kartımı da kutuya koydum."

"Çok nazıksın canım, sana borcum olmadığına emin misin?" diye soruyor kutuyu alırken. Onun gerçek merakını ve heyecanını hissedebiliyorum.

"Bir şey değil, yardımcı olmak benim için bir zevk," diyorum ona, tezgâhtan uzaklaşarak.

Güzel bir gülümsemeyle beni onurlandırıyor. "Sanırım şimdi bir fincan hazırlayacağım. Vardiyama yeni başlıyorum, o yüzden bu iyi bir test olacak" diyor neşeyle.

El sallayarak veda ediyorum ve o da arka kapıdan içeri dalıyor. Gitmek için dönüyorum ve işte o zaman kafama dank ediyor. Derimin hemen altındaki o rahatsız edici his kaşınıyor. Elimden geldiğince birine yardım etme *ihtiyacı*. Arkamı dönüp restorana yeni bir amaçla bakıyorum. Bir elimi arkama koydum ve gizlice kemik çantamı çağırdım.

Rogan'a bir dakikaya geleceğimi söyledim. Umarım bu biraz uzun sürerse çok kızmaz. Son okumamla ilgili anılar zihnimin yüzeyine çıkıyor ve heyecanla karışık belirgin bir merak duygusu içimde bir akıntı gibi dolaşıyor.

Kim olacak ve kemikler onlara ne söyleyecek?

Çifte bakıyorum ama bu his onlara göre değil. Garsonu arıyorum ve onu tezgâhın arkasında, diğer müşterinin kahve fincanını doldururken buluyorum. İçimdeki aciliyet hissi artıyor ve tezgâha, kemiklerin beni çağırdığı yere doğru ilerliyorum. Aradaki mesafeyi kapattığımda, bu hissin garson kız için değil, kıvrıcık siyah saçlı ve belirsiz gülümsemeli kadın için olduğunu fark ediyorum.

Garson kız beni selamlarken, "Sakıncası yoksa birazdan geliyorum; bir demlik daha almam gerekiyor," dedi.

Ona el salladım. "Sorun değil, şu anda bir şeye ihtiyacım yok ama teşekkür ederim," diyorum ve o da bana minnettar bir gülümseme fırlatıp kahve cezvesiyle birlikte arka tarafta kayboluyor.

Derin bir nefes alıyorum ve beni yardıma çağırdığını hissettiğim kadının hemen yanındaki tabureyi çekiyorum. *Çok yakın oturuyorsun* gibi dostça bir tavırla bana bakmasını ya da rahatsız olmuş gibi bir ifade takınmasını bekliyorum, ama o kase büyüklüğündeki kupasından ara sıra yudum alırken tezgâha bakmaya niyetli görünüyor.

"Gerçekten özür dilerim," diye başlıyorum, yüzümde geniş ve rahatlatıcı bir gülümsemeyle. "Sürüngenlik etmeye ya da yalnız zamanınızı bölmeye çalışmadığıma söz veriyorum, ama konuşacak birine ihtiyacınız olabileceğine dair belirgin bir izlenim edindim," diye başlıyorum, aşırı hevesli görünmemeye çalışarak.

İçimi bir heyecan kaplıyor ve kemiklerin ve benim bu kadına nasıl yardım edebileceğimizi öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Bana dönüyor, beni içine çekiyor ve gözlerinin uzaktan düşündüğüm kahverengiden çok koyu zeytin yeşili olduğunu fark ediyorum.

"Erkeklerden hoşlanıyorum," diye basitçe yanıtlıyor.

Kaşlarım belirsizlikle çatıldı. Bunun olacağını tahmin etmemiştim ama kemikleri tanıyorum ve her şeyin üstesinden gelebilirim. "Bu senin için bir sorun mu, konuşmak istediğin şey bu mu?" Soruyorum ve o bana biraz kafayı yemişim gibi bakıyor.

"Hayır, sadece ilgilenmediğimi söylüyorum. Yanlış ağaca havlıyorsun," diye açıklıyor ve içimde anlayış alevleniyor.

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Sana asılmıyorum, yemin ederim. Gerçekten de konuşacak birine ihtiyacın olduğunu hissettim," diye nazıkçe savunuyorum ama bu açıklamamdan düşündüğüm kadar eğlenmiş ya da silahsızlanmış gibi görünmüyor.

Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. Belki de daha açık sözlü olmalıyım.

"Üzgünüm, bu bazen başıma gelen bir şey. İnsanlar hakkında izlenimler ediniyorum ve elimden geldiğince yardım etmeye çalışıyorum. Genellikle bir okuma yaparım, size biraz zaman ve dinleyen bir kulaktan başka hiçbir maliyeti olmayan bir okuma," diye şefkatle açıklıyorum, içten içe kendimi yumrukluyorum, çünkü buna kim hayır diyebilir ki?

"Eğer bir okuma isterseniz, seve seve yaparım," diye ekliyorum bana boş boş baktığında.

Zeytin yeşili bakışları kupasının içinde yüzen siyah pürüzsüz yüzeye dönerek, "Bilmiyorum," diye cevap veriyor.

Bir an için ona bakıyorum, reddetmesi beni şaşırtıyor. Olaya farklı bir şekilde yaklaşmak için ağzımı açmak üzereydim ki, derimin altında sürünen acil uğultu kesildi. Bir an beni harekete geçmeye zorluyor, bir an sonra çağrının yankısından başka bir şey kalmıyor ve o bile her geçen milisaniyede azalıyor.

Fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı ona bırakabileceğim bir kart almak için telefonuma uzanıyorum ama arka cebimde sadece kışk yavaşımı hissettiğimde, telefonumu kazada kaybettiğimi hatırlıyorum. Bir an tartıştım.

Numaramı peçeteye yazıp yazmamam konusunda kararsızım, ama bunu yapmak *sana asılmıyorum* iddiamı tamamen saçmalık gibi gösteriyor.

Bunun yerine omuz silktim ve tabureden inmek için döndüm. Bunu yapamadan kadın oflayıp pufluyor ve bana ters ters bakıyor. Gözlerindeki kin beni olduğum yerde durduruyor.

"Sadece biraz sessizlik istedim," diye tersledi, ayağa kalktı ve diğer tarafındaki tabureden bir palto ve eşarp çıkardı. "Yirmi dakika içinde okuldan çıkacak üç oğlum var ve iki ay önce taşınan kayınvalidemle *birlikte* evde beni bekleyen iki oğlum daha var. İki. Ay. İki ay önce!" diye bağıyor ve devam etmeden önce ellerini öfkeyle paltosunun kollarına sokuyor.

"Burada oturup iki fincan kahve içtiğim otuz dakika, bugünlerde sahip olduğum tek huzur ve şimdi ona bile sahip olamıyorum çünkü ellerinde çok fazla zaman olan ve gerçek olamayacak kadar pürüzsüz bir cilde sahip güzel bir kadın kendi işine bakamıyor ya da sadece yalnız kalmak istediğimi haykıran sosyal işaretleri algılayamıyor!"

Eşarby boynuna doluyor ve başını öfkeyle bana doğru sallıyor.

"Buklelerinin kabarmasını nasıl önlüyorsun?" diye soruyor, ben de şok olmuş ve biraz da korkmuş bir şekilde sıçrayıp kekeliyorum. "Cork My Screw adında bir köpük ve biraz hindistan cevizi yağı kullanıyorum.

"Aceleyle cevap veriyorum ama bana ters ters bakıyor.

"Teşekkür ederim," diye öfkeyle bağıyor ve sonra hışım la lokantadan çıkıyor.

Tamamen şaşkın ve bocalayarak gidişini izliyorum. Başımı çevirdiğimde iki garsonun zavallı, bitkin olduğu her halinden belli olan annenin ardından gözlerinde sempatiyle baktıklarını görüyorum.

"Bunu kişisel algılama tatlım, onun çok işi var."

Başımı sallıyorum ve şaşkınlıktan açılmış ağzımı kapatıyorum. "Peki, bu nota göre, sanırım gideceğim," diyorum utangaç bir şekilde ve sonra kuyruğumu kısıtırıp neredeyse hızlı adımlarla kapıya doğru yürüyorum. Ben çıkarken çınlayan kızak çanları garip bir şekilde daha uğursuz geliyor ve yemin ederim bana gülüyorlarmış gibi geliyor. Aceleyle Rogan'ın arabasına gidiyor ve neredeyse içine dalıyorum.

"Omg, hadi, hadi, hadi!" Sanki fotoğrafı çekilmesin diye uğraşan bir ünlüymüşüm gibi başımı eğerek bağıyorum. Tamamen mahcup oldum ve yorgun bir anneyi kızdırdığım için kendimi çok kötü hissediyorum.

"Ne oldu? Neden, az önce burayı mı soydun?" diye soruyor, arabasını yavaşça vites e takıp güvenli ve sakın bir hızda çekerken.

"Hayır, daha kötüsü! Kazara bir anne ayıyı dürttüm ve oradan canlı çıktığım için şanslıyım. Şimdi fikrini değiştirmeden ve Leonardo DiCaprio filmindeki ayı saldırısını Care Bear kucaklaşmaları gibi göstermeden git," diye bağıyorum, resmen kaçış tepkimin çıldırma aşamasına geçiyorum.

Arabanın içini alçak bir gümbürtü dolduruyor ve ilk başta bunun bir tür saldırı olduğunu düşünüyorum - ta ki Rogan'a bakana kadar.

"Bu hiç komik *değil*!" Ön koltukta daha aşağıya eğilmeye çalışırken bağıyorum.

Rogan yola çıktı ve kırmızı ışıktaki durdu, araba artık kahkahalarının şiddetinden titriyordu. Omzuna sert bir yumruk atıyorum, Tad'ın bana çocukken öğrettiği ölü kolların en ölüsünü nasıl vereceğime dair tüm dersleri uyguluyorum, ama bu sadece daha çok gülmesine neden oluyor.

Işık yeşile dönüyor ama biz tekrar hareket etmeden önce kömür grisi bir minivan yanımızdan geçerken kornaya basıyor. Tam zamanında bakıyorum ve lokantadaki kadının yanımdan hızla geçerken beni terslediğini görüyorum.

"Kahretsin, bizi buldu! Kaçış manevraları! Kaçış manevraları!" Minibüsün ters yönünü işaret ederek emrediyorum.

Rogan kahkahalarla gülerken ve acımdan zevk alırken gözyaşları yüzünden aşağı damlıyor. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve onun duyarsız, çocukça tavırlarına karşı başımı sallıyorum.

Ne göt herif ama.

Yaklaşık beş dakika ve bir başka ölü koldan sonra sakinleşmeye başladı. Gülme krizinin sona erdiğini belirtmek için memnun bir şekilde tiz bir iç çekiyor, gözlerini siliyor ve iki kez yumrukladığım kolunun elini açıp kapatıyor.

"Kahretsin, buna ihtiyacım vardı," diye mırıldanıyor, başka bir kriz onu alıp götürmekle tehdit ediyor. Neyse ki kendini toparlıyor ama yüzündeki geniş gülümseme çok sinir bozucu.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye soruyor nazik olmaya çalışarak, ama her kelimenin tonu gittikçe yükseliyor ve başka bir kıkırdama seansının eşliğinde olduğunu anlayabiliyorum.

"Hayır, bilmiyorum. Söylemeye gerek yok, sanırım atalarım beni daha önce yedikleri azar için hazırladılar," dedim kibirli bir şekilde.

Nedense bu Rogan'ı tekrar kızdırıyor. İçimi çekiyorum ve kahkahasındaki bulaşıcılığa yenik düşmemeye çalışıyorum. Ona da gülme zevkini tattırmayı reddediyorum. Ama bu çok zor. Destansı bir kahkahası var. Mutluluğun kulağa bu kadar hoş geldiğini daha önce duyduğumu sanmıyorum. Buna gerçekten ihtiyacı olduğu gerçeğiyle biraz teselli buluyorum. Her şeyle birlikte

Başına gelenler yüzünden, gülme krizine girmeyi hak ediyor ve ne kadar istesem de bunu ona çok göremem.

İki ölü kol yeterli bir cezadır.

"Marx, Elon'la aranızda ne olduğunu biliyor mu?" Gülme krizinden tekrar çıkmaya başladığında soruyorum.

"Onunla bu konu hakkında hiç konuşmadık ama sanırım hikayede daha fazlası olduğundan şüpheleniyor. Elon ve ben her zaman, her şeyi sorgulama ihtiyacının onu doğrudan bize sormaya itmesinin an meselesi olduğunu söyleriz. Ama şu ana kadar şüphelerini kendine saklıyor."

Başımı sallıyorum ve iki şeritli bir yola girdiğimizde ve araba hızlandığında pencerenin önünden geçen ağaçları izliyorum. Rogan'ın neden ıssız bir yerde yaşadığını merak ediyordum ama şimdi mantıklı geliyor.

"Büyük camiasındaki insanlarla başın belaya giriyor mu? Mesela gideceğimiz cadılar meclisi ya da Riggs, senin statünü umursamıyorlar mı?"

"Herkes beni görür görmez kim olduğumu bilmiyor, bu yüzden bazı durumlarda bu durum lehime işliyor," diye açıklıyor. "Riggs ve Lycanlar bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyorlar. Belki de bunun sihirli toplumda uzun süre dışlanmış olmalarıyla ilgisi vardır, bu yüzden bu unvanı veya statüyü daha affedicidirler. Ya da Riggs insanları kim olduklarına göre ölçüyor olabilir, başka bir şey değil, bu yüzden benimle iyi geçiniyorsa, diğerlerinin çoğu da öyledir," diye ediyor ve ben gülümsüyorum. Riggs'in bu yönünü görebiliyordum.

"Bugün gideceğimiz cadılar meclisi halamın cadılar meclisi. Babamın kız kardeşi," diye açıklıyor, ona şaşkın bir bakış attığımda.

"O biliyor mu?"

"Annemle babamın nasıl insanlar olduğunu biliyor. Hiçbir şey hakkında detay bilmiyor. Aslında bize bilmek istemediğini söylüyor ama Alora, Elon ve beni hakkımızda söylenenlere inanmayacak kadar iyi tanıyordu."

"Neden geldiğimizi biliyor mu?"

Rogan bana, söyleyeceği şeye nasıl tepki vereceğimi sorgular gibi bir bakış fırlatıyor. "Geleceğimizi biliyor ama konu herhangi bir şey olduğunda detaylar hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor. O çok hippy, bırak sihir ona rehberlik etsin türünden bir insan."

"Ne tür bir cadı bu?" Hangi dalın özgür aşka ve hippiliğe daha yatkın olabileceğini hayal etmeye çalışarak soruyorum.

"Babam ve Alora ikiz. da bir Ruh Cadısı," diyor ve bu beni şaşırtıyor.

Rogan'ın birçok yaşlı ailenin soyunda birden fazla büyü dalı olduğunu söylediğini biliyorum, ama yine de her şeyin nasıl işlediğini düşündüğümünden çok farklı olduğu için bunu duymak garip.

"Peki ya onun meclisi, onların hepsi de Animamancer mı?" "Birkaç tane var. Geri kalanlar Corium Cadıları," diye açıklıyor.

"O zaman bu ilginç olacak," diye mırıldanıyorum ondan çok kendime.

"Bir okul aile birliği annesi tarafından avlanmak değil, ama kesinlikle ilginç ," diye kaşlarını sallayarak alay ediyor ve kendini güldürüyor.

Hayır, . Üç ölü kol yeterli bir cezadır.

Wngiltere kırsalından koparılmış gibi görünen taş bir evin önünde duruyoruz. Çevresini saran bel yüksekliğinde ferforje bir çit var. ve dekoratif demir parmaklıkların içinde şimdiye kadar gördüğüm en güzel bahçe var. Her cadının cenneti gibi, otlarla dolu saksılar, kafesleri aşan sarmaşık bitkiler ve aradaki her santimi süsleyen çiçekler ve ağaçlar. Rogan teyzesini anlatırken tam da bulacağımdan şüphelendiğim hippy havası.

Güneş gökyüzünde yükseliyor ve biraz serin olan günü ısıtmak için elinden geleni yapıyor ve arazinin solundaki küçük bir açıklıkta durduğumuzda midem sinirden geriliyor. Her şeyi anlıyor ve cadıların en iyi hayatlarını yaşamalarına bir kez daha hayret ediyorum. Görünüşe göre burada, eyaletin ve ülkenin daha az nüfuslu bazı bölgelerinde daha az saklanma var ve cadılar soru sorulmadan istedikleri gibi yaşamakta daha özgürler.

Yerli halkın bu bölgelerde aralarında yaşayan insanlar hakkında hikayeleri ve şüpheleri olup olmadığını merak ediyorum. Yine de sanırım habersiz olmaları da bir o kadar muhtemel. Birden kendimi buralarda yaşayan insanlarla oturup konuşmak ve çaylarını döküp dökmeyeceklerini görmek isterken buluyorum.

Rogan arabadan indiğinde ben de iniyorum ve kapıya doğru ilerlerken onu kurbanlık koyun gibi takip ediyorum. Garip bir şekilde etkileyici bulduğum bir gıcırtı olmadan açılıyor. Artık bir cadı olduğum için beni heyecanlandıran garip şeyler listesine bunu da ekliyorum. *Çakal boynuzlarının* hemen altında ve *ayın* üstünde yazıyor.

"Gergin misin?" Rogan beni kaldırımlı patikadan ön kapıya götürürken soruyorum. Sanki bitkiler bizi gözetliyormuş gibi soruyu fısıldıyorum, bu yüzden sessiz kalmam gerekiyor.

"Evet dersem beni daha az erkek olarak mı göreceksin?" diye soruyor omzunun üzerinden, yine fısıltıyla.

"Belli ki," diye takılıyorum.

"O zaman hayır, en ufak bir gerginliğim yok," diye cevap veriyor ve ben kıkırdıyorum.

Gülüşüm biraz fazla yüksek ve neredeyse susup bitkileri rahatsız ettiğim için onlardan özür dileyeceğim ama sonra bunun delilik olduğunu fark edip kendimi durduruyorum.

"Buranın üzerimde tuhaf bir etkisi var," diye yarı uyarıyor, yarı gözlemliyorum.

"Evet, bitkiler yüzünden, içlerinde koğuşlar ve başka korumalar var. Eve girdiğimizde daha iyi olacak," diye açıklıyor Rogan, ama bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Dönüp bana bakıyor, dudaklarının kenarlarında bir eğlence belirliyor. "Bahçede neyin çiçek açtığına bağlı olarak etkiler değişiyor," diye beni bilgilendiriyor. "Bir keresinde Elon'ı bir ananas otu tarlasında kıcıyla gülerken bulmuştum. Saatlerdir orada olduğunu söyledi," diye devam ediyor, muhteşem yüzüne yayılmış bir sırıtişla.

Rogan'ın Elon'ı bu şekilde bulduğunu hayal ettiğimde kıkırdamaya başlıyorum ama sonra hemen ağzımı kapatıyorum. Hayır. Bir gün için yeterince alay edildim; ne olacağı umurumda değil, başımı omuzlarımın üzerinde tutacağım.

Kapıya vardığımızda Rogan kapıyı açıp kendini içeri davet ettiğinde neredeyse rahat bir nefes alacağım ama şu anda nefes almaktan çok korkuyorum, bu yüzden sadece peşinden içeri itiyorum ve kapı kapanır kapanmaz geniş bir nefes alıyorum.

"Ro! Nasılsın?" nazik bir ses selamlayarak şarkı söylüyor ve ben sesin nereden geldiğini takip edemedim, Rogan küçük Asyalı bir adam tarafından büyük bir kucaklamayla sarılıyor.

"Ben iyiyim Dave, sen nasılsın?" Rogan, uzaklaşmadan önce beyefendinin sırtına birkaç kez vururken yaylım ateşi açıyor.

"Bu yalana alınmam gerekirdi Ro, ama Alora bugün hepimizi çağırdığına göre, ciddi bir şey için burada olduğunu biliyorum, o yüzden görmezden geleceğim."

Rogan'ın gülümsemesi düşüyor ve sanki stres ve endişenin bir kısmının onunla birlikte eriyip gittiğini görüyorum. Sanki maskesini düşürmüş gibi ve artık onu tutmak zorunda olmadığı için ne kadar rahatladığını görebiliyorum.

Bu konuda ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Bir yanım, her ne hissediyorsa gerçekçi olabileceği kadar rahat bir yerde olduğu için memnun. Ama başka bir yanım da maskesini benim için takıp takmadığını merak ediyor. Belirsizlik zihnime damlıyor ve biliyorum ki cevap aramak için etkileşimlerimizi incelememe neden olacak.

Dave selamlamak için elini uzatırken, "Sanırım cevap her ikisinden de biraz canım," diyor. "Merhaba, ben Dave, Alora'nın kocasıyım," diye anons ediyor.

Elini tutuyorum, kafamdaki düşüncelere mi cevap veriyor yoksa Rogan'ın sorduğu ve kafamdaki düşüncelere daldığım için kaçırdığım bir soru mu emin değilim.

"Merhaba, ben Lennox," diye cevap veriyorum, ona şüpheyile bakmamaya çalışarak ama başaramayarak.

"Az önce aklımı mı okudun?" Sadece kafamın içinde soruyorum ama Dave cevap vermiyor. Yine de gülümsemesinde beni meraklandıran arsız bir şey var.

"Siz ikiniz benimle gelin. Alora çok heyecanlanacak. Yeni Osseous Osteomancer ile bu kadar çabuk tanışmayı beklemiyordu."

Dave koridorda hızla ilerleyerek bizi evin ana bölümüne götürüyor. Zihnim sorularla dolup taşıyor ve nereye gittiğimizi takip etmekte zorlanıyorum. Alora geleceğimi bilmiyorsa, Dave kim olduğumu nereden biliyor? Ve Rogan neden kimseye onunla olacağımı söylemedi? Teyzesinin detaylara önem vermediğini söylediğini biliyorum ama neden burada olduğumuzu ve bir bağı çözmeyi umduğumuzu kimse bilmiyor mu?

Dave bizi evin etrafında dolaştırıyor, garip bir şekilde içerisi dışarıdan çok daha büyük görünüyor. Sonunda büyük ahşap bir kapıya ulaşıyoruz ve Dave kapıyı üç kez çalıp beklemeye başlıyor. Diğer taraftan yankılanan iki vuruş cevap verdiğinde, kapı kendiliğinden açılıyor ve Rogan ile ben içeri alınıyoruz.

Odaya giriyorum ve donup kalıyorum. Her yönden aşırı duyusal yüklenme var ve gözlerimi önce nerede dinlendireceğimden emin değilim. Duvarlar evin dışıyla aynı gri taştan, ama yerler ve tavan saf siyah ahşap. Takımyıldızlar ve gezegenler her yüzeye muhteşem altın varaklarla özenle boyanmış. Odanın önü gotik tarzda büyük pencerelerle çerçevelenmiş ve doğal ışık duvarının hemen önünde zarif bir altın hilal masa oturuyor. Yıldızlı hilalin dışbükey tarafında oturan altı cadı sayıyorum, Dave gelip ortada asil bir şekilde oturan kadının soluna oturduğunda bu sayı yediye çıkıyor.

"Alora." Rogan selamlamak için başını sallıyor ve Dave'in az önce yanına oturduğu kadın heyecanla parlıyor ve sevgiyle başını sallıyor.

Onu içime çekerken ağzım neredeyse yere düşecek. Uzun gri ve beyaz saçlar, bol dökümlü giysiler ve bahçeyle uğraşmaktan bronzlaşmış bir ten bekliyordum. Ama bulduğum şey bundan daha farklı olamazdı.

Alora, Dita Von Teese seksen yaşına geldiğinde nasıl görünecekse . Alabaster teni, neredeyse krem rengi, yüz hatlarında sadece en hafif yaşlılık belirtileri var. Koyu gri gözleri ve yandan taranmış ve bana eski Hollywood'u hatırlatan parmak dalgalarıyla şekillendirilmiş siyah saçları var. Üzerinde bebek tavşanı yumuşaklığında şampanya rengi kaşmir bir kazak var ve ona uzun süredir baktığımı fark ediyorum ve bana bir şey söylediğinden oldukça eminim.

Saçmalık.

Kendime gelmeme yardım edeceğini umarak Rogan'a bakıyorum ama o da sadece bana bakıyor. Panik boğazıma kadar tırmanıyor ve her geçen saniye kızardığımı hissediyorum.

"Özür dilerim," diye başladım utangaçça. "Bu kadar güzel olmanı beklemiyordum. Bir an kendimi kaptırdım ve ne merhabanı ne de bana soracağın soruyu kaçırdım," diye itiraf ediyorum.

Yedi cadının hepsi gülmeye başlar ve Alora'nın sağındaki çarpıcı sarışın kadın uzanıp onun elini tutar. "Onu ilk gördüğümde ben de aynı şeyi hissetmiştim," diyerek nazik bir gülümsemeyle Rogan'ın teyzesinin elini sıkar. Sonra Alora, gri gözleri sevgi ve şefkatle dolu sarışın kadına bakıyor ve o da elini sıkıyor.

İkisinden kesin bir elektrik alıyorum ve Alora'nın kocası olduğunu söyleyen Dave'e gizlice bir göz atıyorum, bakalım sergiyle ilgili ne düşünüyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, karısına kadar saf bir hayranlıkla bakıyor ki, kalbim kıskançlıktan biraz ağrıyor. Dave'in gülümsemesi daha da genişliyor ve ben başımı çeviremeden bakışları benimkine kayıyor ve bana hızlıca göz kırpmıyor.

İçimden bir şok geçiyor ve bir kez daha bu adamın kafamın içindekileri en sevdiği kitapmış gibi okuyup okuyamadığını sorguluyorum. Alora bir şey söyleyecekmiş gibi görüldüğünde, dikkatim hemen Onu. Tekrar söylediği şeyi kaçırmamın imkanı yok.

"Ben de tam sana hoş geldin diyordum, Lennox. Sizi evimizde ağırlamaktan onur duyuyoruz."

Gülümsüyorum, yanaklarıma yerleşen kızarıklığın yatışmasını istiyorum. "Teşekkür ederim. Hepinizle tanışmaktan onur duydum ve sunabileceğiniz her türlü yardım için minnettarım," diyorum ve sesim sinirden titremediğinde gurur duyuyorum.

"Oturun," diye emrediyor Alora ve bir çırpıda tam arkamızdaki ahşap zeminden iki sandalye yükseliyor.

Boyutları büyümeyi bırakır bırakmaz Rogan birine oturdu. Ben de bu sihirbazlar tayfası söz konusu olduğunda kendi ligimin ne kadar dışında kaldığının acı bir şekilde farkında olarak, şaşkın kıcımı diğerine yerleştiriyorum.

Cadılar meclisi hızla kendini tanıtıyor ama aklımda kalan tek isimler Dave, Alora ve Alora'nın sağındaki aşırı sevecen sarışın kadın Harmony.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, yeğenim?" Alora tanışma faslı bittiğinde ve herkes merakına yenik düştüğünde soruyor.

Rogan boğazını temizliyor ve Alora'dan diğer meclis üyelerine bakıp, "Bağlama ve onu nasıl koparacağımız hakkında bilgiye ihtiyacımız var," derken yanaklarına sürünen kızarıklığı kaçırmıyorum.

Odada kimsenin nefesi kesilmeyince ya da herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermeyince şaşırdım. Şimdiye kadar bu terimi duyan herkes çılgına dönüyordu, bu da odadaki sessizliği daha da tedirgin edici hale getiriyordu.

"Ve ikiniz de bağladığınız şeyi koparmak mı istiyorsunuz?" Harmony soruyor. Rogan ve ben hep bir ağızdan hızlıca *evet* cevabını veriyoruz ve o da başını sallıyor.

"Bu kolay bir şey ya da acısız bir süreç değil. Bunu kolaylaştırabiliriz, ancak başarı pek çok faktöre bağlıdır" diyor.

"Ne gibi?" Bunu duymaktan hoşlanmadığım için soruyorum.

"Bu öncelikle sihirlerinizin birlikte daha iyi olup olmadığına bağlı. Ya da halihazırda diğerinin yeteneklerini kullanıp kullanmadığınıza, böylece daha aşılmaz bir bağlantı kurup kurmadığınıza. Diğeriyse aranızdaki tanıdık bağı her etkinleştirdiğinizde, bu bağı güçlendirir ve zarar vermeden bağlantıyı kesmek zor olabilir," diye açıklıyor adının Worin olduğunu düşündüğüm kızıl saçlı bir erkek cadı.

"İkiniz de bağlı kalmanın tüm artılarını düşündünüz mü?" Alora tatlı tatlı soruyor ve kafamın içinde bir alarm çalıyor. "Olanları şansa bağlayabilirsin, ancak çoğu zaman hayatın iplikleri, çok daha sonra hayatlarımızın goblenine dönüp baktığımızda göremediğimiz desenler örer," diye ekliyor.

Gölmek ya da *delirdin mi* diye bağırarak gibi saygısızlık sayılabilecek bir şey yapmamaya çalışıyorum ama ondan aniden aldığım eski usul çöpçatanlık havası bana uymuyor. Sessiz kalmak için sandalyemde kıpırdanıyorum ve sonra söyleyeceklerimin duymak isteseler de istemeseler de önemli olduğuna karar vererek vazgeçiyorum.

"Lütfen sizi kırmaya ya da görüşünüzü reddetmeye çalışmadığımı bilin," diye araya giriyorum ve tüm gözler bana dönüyor. "Ama şunu söylemem gerektiğini hissediyorum ki, bu çağ görücü usulü evlilikler ve idare etme çağı değil. Rogan ve ben birbirimizi sonsuza dek birbirimize bağlayacak kadar iyi tanımıyoruz. Benim soyumdaki büyü her zaman kendi başına bir varlık olmuştur. Rogan iyi öpüştüğü ve eve dönüp atalarımın bana bıraktığı mirası onurlandırma vakti gelmeden önce birkaç düzine kez asa saklama oyunu oynayacağım için bunu bozmak istemiyorum."

Yanlışlıkla ağızımdan kaçırdığım sözler dökülürken yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissediyorum. Hemen karanlık bir köşe bulup kafamı defalarca duvara vurmak istiyorum, ta ki beynim bir insanın ailesine onlara müstehcen şeyler yapmak istediğini söylemenin pek çok açıdan tuhaf ve iğrenç olduğunu fark edene kadar. Ama bunun yerine, oyunumda hiç utanç yokmuş gibi devam ediyorum. O dizideki ürkütücü rahibenin arkamda bir zil çaldığını ve tekrar tekrar *utanç* çığlıkları attığını hissedebilsem bile.

"Bahsetmiyorum bile," diye acele ediyorum, odadaki herkesin ürpertici kelime kusmuğunu unutmasını ve sadece yaptığım geçerli noktalara odaklanmasını umarak, "hayatın gobleni olsun ya da olmasın, Rogan ve benim ilk etapta nasıl bağlandığımız her düzeyde yanlış. Her şey en iyi şekilde sonuçlansın ya da sonuçlanmasın, seçiminizin ya da söz hakkınızın elinizden alınmasının iyi bir şey olduğunu hiç sanmıyorum. Aramak isteseydim olumlu bulabilir miydim? Eminim bulabilirim ama bulmam gerekmemeli. Olanlar yanlış nedenlerle yapıldı ve düzeltilmesi gerekiyor."

Rogan'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama dönüp bakmıyorum. Az önce olanlar için benimle dalga geçmeyeceğine dair en ufak bir ihtimal bile yok ama orada değilmiş gibi davranarak onu bir süreliğine oyalayabilirim.

Meclis hiçbir şey söylemiyor ve ben yedi cadının her birinin sözlerimi düşünüp tartmasını izliyorum.

"Peki yeğenim, söylenenler ve dikkate alınan için işaret edilenler hakkında ne hissediyorsun?" Alora soruyor.

Bacak bacak üstüne atmış, bir bacağının bileğini diğerinin dizine dayamış, soruyu düşünüyor gibi görünüyor. Sonunda "Sanırım ayrılma süreci hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum," diye seslendi. Söylediklerim hakkında ne hissettiğine dalmasını bekliyordum ama işin lojistiği de teknik olarak geçerli. "Tehlikeli mi? Riskleri nelerdir?" diye devam ediyor.

Dave Rogan'ı inceliyor, başı bir şeyi dikkatle dinliyormuş gibi hafifçe eğik. "Şu anda ikiniz birbirinize bağlısınız. Birbirinizin yeteneklerinden faydalanabilir ya da her iki sihri de aynı anda kullanabilirsiniz. Bağlantıyı kullanarak birbirinizi izleyebilir ve birbirinize görünebilirsiniz. Bu ikinizi birbirinize daha da yakınlaştıracak, aranızdaki bağı güçlendirecek ve birbirinizi korumak için kullanmanızı sağlayacak."

"Bağlar, bağlanan kişinin büyüüne ve bağlantının nasıl kullanıldığına bağlı olarak farklı şekillerde ortaya çıkabilir ve gelişebilir," diye ekliyor Alora. "Örneğin bizim bağımız zaman içinde değişti. Yıllar içinde farklı yetenekler ve sonuçlar ortaya çıktı. Ancak, çok fazla değişken olduğu için, her birinin nasıl gelişip çiçek açacağını ya da bağlanan kişinin isteğine bağlı olarak solup öleceğini kesin olarak söyleyemeyiz."

"Özür dilerim ama az önce bağlı olduğunuzu mu söylediniz?" Bu itiraf karşısında tamamen şaşırılmış bir halde soruyorum.

Alora bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Evet, hem kocama hem de karıma bağlıyım," diye açıklıyor, sanki bu cümlede aklımı başımdan alan milyonlarca şey yokmuş gibi. "Bu yüzden Rogan yardım için bize geldi," diye ekliyor sanki bu çok açık olmalıymış gibi.

Bu sefer Rogan'a bakıyorum. Yüzünün yan tarafına dik dik bakıyorum ama o dönüp gözlerime bakmıyor. Sanırım geçmişte bıraktığımızı sandığım o *bilme ihtiyacı* saçmalığına geri döndük. İçimde bir öfke kabarıyor ve tüm bu soru-cevap seansı için sabrımın tükenmeye başladığını hissediyorum.

"Eğer bağı bugün koparırsak, bu zaman alacaktır. Bağınıza girene kadar bağlantıların derinliğini bilemeyeceğiz. İkinizin de uzun ve zorlu bir çileye hazırlıklı olmanız gerekecek. Büyünüzün ayrılıkla mücadele etmesi mümkün. Ne tür bir hasara maruz kaldığınıza bağlı olarak belirli yeteneklerinizi bir süreliğine ya da tamamen kaybedebilirsiniz. Sonrasında yalnızlıkla ilgili sorunlarınız olabilir veya kendinizi tamamlanmış hissetmek için mücadele edebilirsiniz. Araların temiz ve nispeten kolay olduğu zamanlar oldu, ancak büyüü tahmin etmek zordur ve biz her zaman ihtiyatlı davranırız" diye açıklıyor Harmony.

Sanki reçeteli bir ilacın reklamını dinlemişim de sonunda tüm berbat yan etkilerini sıralamışlar gibi hissediyorum. Yani, anal sızıntıdan bahsedilmediği için minnettar olmalıyım, ama olabilecek diğer şeylerin beni çok korkuttuğunu söylemezsem yalan söylemiş olurum.

Öfke göğsüme yayılıyor ve pençeler gibi içime saplanıyor. Beni bu saçmalıklarla uğraşmak zorunda bıraktığı için Rogan'a öfkelenme dürtüsüyle savaşıyorum. Ama ailesinin öfke nöbetimi iyi karşılayacağından şüpheliyim, bu yüzden bunun yerine derin bir nefes alıyorum ve kendime her halükarda yakında her şeyin biteceğini söylüyorum.

"Peki, başlamak için ne yapmamız gerekiyor?" diye sordum.

"Biraz malzeme ve büyü toplamamız gerekiyor ama bir saat içinde başlayabiliriz," diyor Alora, sanki işaretimi bekliyormuş gibi beni izleyerek. Bir an düşündükten sonra başımla onaylıyorum. Gri gözleri Rogan'a kayıyor ve o da başını sallıyor olmalı çünkü gülümsüyor ve masadan kalkıyor.

Sonra her şey ileri sarılmış gibi olur. Dave, kütüphaneden gerekli metinleri almasına yardımcı olması için Rogan'a el koyuyor. Harmony bana olacıklara hazırlanmak için karbonhidrat yüklemesi yapmamı söylüyor. Oz'a giden Dorothy gibi odadan çıkarıldım ve bir partide tanıdığım tek kişi tarafından yalnız bırakılmış gibi hissediyorum. Şimdi bir grup yabancıyla çevriliyim, kendimi çok garip hissediyorum ve tanıdığım kişi benim için geri gelene kadar müzik eşliğinde yerinde mi zıplasam, rastgele insanlarla havadan sudan konuşmaya mı çalışsam yoksa uçuşuma bakıp bana merhamet etmesini ve beni yutmasını mı umsam diye düşünüyorum.

"Bana banyonun yerini gösterebilir misiniz?" Adını yine unuttuğum kızıl saçlı cadıya sordum. Warren olabilir mi?

Beni en yakın lavaboya yönlendiriyor ve ben de hemen kendimi içeri kapatıp dikkatimi çekmek isteyen sayısız duygudan uzak durmaya çalışıyorum. Birdenbire her şey çok hızlı oluyormuş gibi hissediyorum ama aynı zamanda bir şekilde yeterince hızlı da değil. Zaman şu anda benim can düşmanım gibi geliyor.

Kendime gelmek için bir an duruyorum, beni zorlayan her şeyin içinden nefes alıp veriyorum. *Doğru seçimi yapıyorum... değil mi?*

Yüzüme su sıçratırken yansımam bana cevapsızca bakıyor. Altın sarısı bakışlarımı gözden geçiriyorum ve içime dalıp bir süre onunla oturuyorum. Bana ne söylüyor? Birkaç atımlık iç gözlemden sonra tekrar yüzüme odaklanıyorum ve başımı sallıyorum.

Aynadaki kıza "Bunu yapabilirim," diyorum ve bu boktan moral konuşmasıyla banyodan çıkıyorum.

Koridorda Warren'arıyorum ama hiçbir yerde görünmüyor. Bir an tereddüt ediyorum, buraya gelmek için tam olarak hangi yoldan geldiğimize emin değilim. Banyodan sola doğru adım atıyorum ama sonra fikrimi değiştirip sağa doğru geri dönüyorum. Köşeden aniden bir kafa çıkınca sıçıyorum. Kahverengi gözleri beni görünce rahatlamış görünüyor ve kadın bana doğru acele ediyor, adımları garip bir şekilde yere çarpıyor.

Şimdi çok yoğun olan bakışlarını üzerime yerleştirmeden önce sanki başka insanları kontrol ediyormuş gibi bir an etrafına bakmasını izliyorum.

"Ona güvenmemelisin," diye fısıldıyor birdenbire uyarırcasına.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Kime güveneceksin?" Sonunda soruyorum, tam olarak kimi kastettiğinden emin değilim.

"Feragat eden" diye açıklıyor, sanki bu habere şaşırmamı bekliyormuş gibi tepkimi inceliyor. Şok edici olduğunu düşündüğü bilgiyi verirken omurgasına yayılan ürpertiye kaçırıyorum.

"Onun kalbini bilmiyorsun Osteomancer, ondan hemen uzaklaşmalısın! O tehlikeli," diye ekliyor, koridorda başka kimsenin bize doğru ilerlemediğini bir kez daha kontrol ederken sesi aniden korkmuş. "Beni takip edersen seni uzaklaştırabilirim ama *şimdi* gelmen gerek" diye emrediyor ve sanki söylediklerini düşünecek ya da tartışacak zamanım yokmuş gibi aceleyle yanımdan geçip gidiyor.

İlk başta onun peşinden aceleyle koşuyorum, çünkü biri size takip etmenizi söylediğinde ve sonra pratik olarak kaçmaya başladığında yapacağınız şey budur. Ama sonra bunun gerçekten kötü bir fikir olabileceği aklıma geliyor. Bu kişinin kim olduğunu bilmiyorum. Onun sözlerine inanmak birdenbire anlamsız gelmeye başladı.

Cadıları kimin kaçırdığını tam olarak bilmiyorum ama birileri kaçırıyor. *Ve daha fazla ilerlemeden önce bana bazı soruları cevaplamanızı söyleyemeyecek kadar kibar olduğum için kendimi kaptıracak değilim.*

Duruyorum ve kadın bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Siz kimsiniz?" Sertçe soruyorum, hafızama kazımak için yüzünü inceliyorum. Gözleri düz, omuz hizasındaki saçlarıyla aynı koyu kahverengi. Burnunda ve yanaklarında bir tutam çil var ve üst dudagının hemen üzerinde küçük bir yara izi var.

"Ben bir arkadaşım," diye belli belirsiz bir teklifte bulunuyor ve geri dönüp koridordaki yoluna devam ediyor.

Evet. Bu yönden zor bir pas.

Dönüyorum ve diğer yöne doğru koşmaya başlıyorum. gelen ayak seslerini dinlemeye çalışırken bacaklarımı daha hızlı hareket etmeye zorluyorum ama duyabildiğim tek şey, adrenalinin bir Clydesdale gibi içime işlerken kendi nabzımın ağır atışı.

Kısa sürede koridordan çıkıp köşeyi döndüm. Tam hız iri ve sert bir cisme çarpıyorum, güçlü kollar beni kavrayıp yana doğru yuvarlanmamı engellerken telaşla bağırıyorum. Korku ve hayatta kalma içgüdülerim sert bir şekilde devreye giriyor, ancak başımı kaldırıp az önce vücudunu kontrol ettiğim kişinin Rogan olduğunu gördüğümde rahatlama içimi serin bir merhem gibi yıkıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, beni korumacı bir şekilde içine çekmeden önce ve yüzümün her yerinde yazılı olduğunu bildiğim paniği başlatan şeyi etrafımızda aramadan önce. "Ne oldu, Lennox?" diye soruyor, ben kadının peşimden koşup koşmadığına bakarken, ama orada kimse yok.

"Bir kadın beni kendisiyle gitmeye ikna etmeye çalıştı," diye açıklıyorum, ne kadar ezik ve saçma göründüğümü fark ederek. "Onu tanıyamadım, sana güvenilemeyeceğini ve onunla gidersem beni evden çıkarabileceğini söyledi. Onu takip etmeye başladım ama sonra bunun aptalca bir fikir olduğunu fark ettim ve koşarak..." Az önce gerçekleşen çarpışmayı işaret eden bir el hareketiyle aramızda dolaşıyorum, az önce yaptığım hazırlıksız koşudan dolayı nefesimi toplamak için nefes nefese kalıyorum.

Rogan beni kendine daha sıkı çekerken gözleri etrafımızı araştırmaya devam ediyor. "Tamam, gidelim," diye emrediyor ve sonra ikimiz de koridorlarda kim bilir nereye doğru koşuyoruz.

"Sence burada tehlikede miyiz?" Konsey odasına doğru aceleyle geri dönerken soruyorum. Ya da en azından oraya gittiğimizi varsayıyorum. Burası beni ciddiye şaşırttı.

"Bilmiyorum ama bence tüm bunlar çok riskli," diyor kararlı bir şekilde, odak noktası bizi potansiyel tehditte olabildiğince çabuk uzaklaştırmak. "Bu sadece bunu daha da pekiştiriyor," diyor bana gizemli bir şekilde.

"Ne demek istiyorsun?" Birdenbire bahçeye açılan bir kapıdan geçerken onu takip ediyorum. Rogan devam ediyor ama ben duruyorum, kafam tamamen karışıyor. "Rogan, ne yapıyorsun?" Neden daha güvenli olan evde değil de bahçede olduğumuzu merak ederek soruyorum.

"Lennox, gitmemiz gerek," diye bağıyor ve gerekirse beni alıp götürmeye hazırmiş gibi aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," diye çıkışıyorum ona. "Bağlantıyı koparmamız gerekiyor. Bunu sadece orada yapabiliriz," diye işaret ederek eve doğru dönüyorum.

"Hayır, onu kullanmamız gerekiyor," diyor Rogan kesin bir ifadeyle, gözleri sert ve kararlılıkla dolu, bu da beni aynı anda huzursuz ediyor. "Teyzem haklıydı; her şey olması gerektiği gibi olur. Bu bağ Elon'ı kurtaran şey olabilir," diyor ve panik beni ele geçirirken midem bulanıyor.

Rogan kaçmaya karar verdiğim anı gözlerimde görüyor olmalı. Beni kendine doğru çekip etrafıma kilitlenmeden önce ondan bir adım bile uzaklaşmıyorum. Büyüm öfkeyle parlıyor ama ben bir şey yapamadan Rogan beni kanla işaretliyor ve "*Seno*" diye sesleniyor.

İhanet içimde paramparça oluyor, hain parçalar beni içten dışa doğru parçalıyor. Zihnimde kök salmaya çalışan karanlığa karşı savaşıyor, onu ele geçirmesine izin vermeyi reddediyorum. Sihrimi olabildiğince sert bir şekilde çekiyorum, umutsuzca gücü koruyucu bir şekilde etrafıma sararak bilinçsizliği engellemeye çalışıyorum. Ve işte o zaman ipi görüyorum, tüm bu saçmalığı en başta başlatan piç bağlantıyı.

Bununla uğraşmamam gerektiğini biliyorum ama bayılmamla dövüşmem arasındaki fark buysa, dövüşeceğim. Bağlantıyı daha yakına çekiyorum, aniden Rogan'ın kan büyüsünü içime çekiyorum. Karartma büyüsü anında yok olup gidiyor ve Rogan'ın canına okumaya hazır bir şekilde iki sihirli rezervimi de çekiyorum.

Hayatımda hiç bu kadar kızdığımı ve incindiğimi hatırlamıyorum. Babamın notunu okuduktan sonra bile, hiçbir şeyin beni bu kadar yaralayamayacağını düşünmüştüm. Keder içimde dolaşüyor, iyi ve mutlu olduğunu düşündüğüm şeyleri lekeliyor. Rogan'a izin verdiğim, hatta ona güvenmeye çalıştığım için kendimi tamamen aptal hissediyorum ve şimdi burada, bir kez daha nasıl hissettiğimi umursamadan ya da endişelenmeden ya da bana sormayı düşünmeden en iyisinin ne olduğuna karar veriyor.

Rogan'ın Kendrick'i sikmesiyle limitime ulaştım. Dirseğimi sertçe geri atıp yüzünün yan tarafına çiviledim. Büyüyü ona doğru itiyorum, beni tutuşunu gevşetmek zorunda kalacağı kadar aşırı yüklemeye çalışıyorum. Uzaklaşmak için itip tekmelerken hırlayıp homurdanıyorum ve tam Rogan'ın kollarının gevşediğini hissettiğimde, tanıdık bir yüz önümde belirliyor.

Görünüşe göre birdenbire Prek bize doğru adım atıyor. Alarm ağzıma bir yumruk indiriyor ve daha önce yaptığı gibi tereddüt etmeden saldırmasını bekliyorum. Kafa karışıklığı ve korku içimdeki her şeyin üzerine çöküyor ve Tarikat üyesinin varlığının Rogan ve kendim endişelenmeme neden olan istemsiz bir tepkiye yol açmasından nefret ediyorum. Bu gereksiz endişeyi bir kenara itiyor ve içime çöken dehşet ve kargaşanın altında kalmamaya çalışıyorum.

Prek beklediğim gibi Rogan'a saldırmıyor. Onun yerine yumruğunu açıyor ve yüzüme bir toz üflüyor. Memnuniyeti kızıl kahverengi bakışlarını dolduruyor, ben paniklemeye başlayıp nefesimi tutarken gülümsemesi genişliyor. Kafatasımın arkasıyla burnunu kırmak ve etrafımda hala havada süzülen büyü sisinden kaçmak için başımı geriye atarken Rogan'ın kolları etrafımda sıklaşıyor.

Büyü, önüne çıkan her şeyi parçalamaya niyetli vahşi bir canavar gibi içimden fişkırıyor ama göz açıp kapayıncaya kadar onunla olan bağlantım kopuyor. Büyünün iki koluna da tekrar uzanıyorum ama sanki içimde gücümün ulaşmamı engelleyen bir duvara çarpıyorum. Aynı sonuca ulaşmak için tekrar tekrar denerken kendimi dehşete düşmüş ve savunmasız hissediyorum. Sihrimi tam olması gereken yerde hissedebiliyorum ama ne kadar denersenem deneyeyim ona ulaşamıyorum. Kafam bulanıklaşmaya başlarken ve korku göğsümde yer edinirken, boş ve sersemlemiş bir halde kalıyorum.

Prek bana, "Küçük bir ödeşmenin uygun olacağını düşündüm," diyor, başım yana yatarken ellerindeki pudranın geri kalanını fırçalıyor, kaslarım teker teker artık komutlarıma cevap veremiyor. Bedenimin tüm kontrolünü kaybedip Rogan'a doğru yığıldığımda dudaklarımdan iktidarsız bir inilti dökülüyor, düşmemi engelleyen tek şey kollarının kafesi.

"Bizi arayarak takdire şayan bir davranış sergilediğini söyleyebilirim Kendrick, ama burada senden bahsediyoruz. Onu teslim et, bundan sonrasını ben hallederim," diye küstahça emrediyor Prek.

Rogan beni kendine doğru çekerek, "Eğer onu sana emanet edeceğimi ve hiçbir soru sormayacağımı sanıyorsan, düşündüğümünden daha aptalsın demektir," diye homurdandı. "Onunla geliyorum Prek; Tarikat'la yaptığım anlaşma bu ve sen de bunu biliyorsun."

Sessizlik beni sarıyor ve o kadar çok parçaya ayrıldığımı hissediyorum ki bir daha bütün olabileceğime dair hiçbir umut yok. Rogan Tarikat'ı aradı. Rogan, varlığının her zerresiyle onlardan nefret eden, onlar tarafından en üst düzeyde ve en derin şekillerde ihanete uğrayan biri. Onları buraya davet etti.

beni soruşturması için gereken biletten başka bir şey değilmişim gibi teslim etti.

"Marx'la yaptığınız saçmalıkların farkındayım ama şovu sen yönetmiyorsun Rogan. Senden emir almıyorum," diye karşılık verdi Prek. "Şimdi onu bana ver."

"Olmaz Prek ve bir kez daha sorarsan, bundan sonra Tarikat için yapacağın tek şeyin klozetlerdeki kurumuş pislikleri temizlemek olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Anlaşmaya göre onu ancak ben de davaya dahil edilirim teslim edecektim. Ya buna uy ya da buraya bunu yapacak bir ekip çağır. Senden daha üst rütbedeki cadılar tarafından bana verilen sözden dönersen başına neler geleceğini ikimiz de biliyoruz."

İhanet bana bir yük treni gibi çarptı. Ben bir pazarlık kozundan başka bir şey değilim. Rogan güvende olmadığını biliyor. Bana ne yapabileceklerini biliyor. Ama sesinde istediğini elde etmekten başka bir şey için zerre kadar endişe yok. Her zaman kanın sudan daha kalın olduğunu duymuşumdur; Elon kardeşi için bunun doğru olduğunu duyduğuna minnettar olacaktır.

Acı beni parçalıyor ve hareket edemesem de yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını hissedebiliyorum. Ne kadar aptalmışım. Ona güvenebileceğimi sanmıştım.

Rogan beni tutuşunu ayarlıyor, beni kendisine doğru gelin gibi sabitleyene kadar kaldırıyor. Beni uygunsuz bir un çuvalı gibi yeniden konumlandırırken kafam karışıyor. Bildiğim bir sonraki şey, yanağımın omzuna bastırıldığı ve beni onu çok yakından, daha yapmak isteyeceğimden çok daha fazla solumaya zorladığı.

Prek artık tek kelime etmiyor ya da beni ondan almaya çalışmıyor. Rogan ve benden uzaklaşıyor ama nereye gittiğini takip etmek için başımı çeviremiyorum. Bunun Rogan'ın bu önemsiz saçmalık raundunu kazandığı anlamına geldiğini varsayıyorum. Yüzünü göz kırpmadan görüş alanıma getirdiğinde gözlerim Rogan'a odaklanıyor. Yeşil gözleri beni içine çekerken yanağımdan bir damla yaş daha süzülüyor.

"Sorun yok Lennox, ben buradayım," diye beni rahatlatıyor ama hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı.

Bağıramam, öfkelenemem ya da şu anda beni incittiği kadar onu incitemem. Ama gözlerimin acı ve intikam vaatleriyle dolmasına izin veriyorum. Ne yapmam gerektiği umurumda değil, onu bana baktığı güne pişman edeceğim. Boynuma bir iğnenin battığını hissediyorum ve sonra tıpkı Rogan Kendrick'in bana ihanet ettiği ilk andaki gibi... her şey kararıyor.

Son, şimdilik...

AYRICA IVY ASHER TARAFINDAN

Sentinel Dünya

KAYIP SENTİNEL

Kayıp ve Seçilmiş

Uyandırılmış ve İhanete

Uğramış İşaretlenmiş ve

Kırılmış Bulunmuş ve

Dövülmüş

SHADOMED MINGS

Gizlenenler

Açıklananlar

İslah

SENTINEL WORLD'DE DAHA FAZLASI YAKINDA.

Shifter Romantik Komedi Tek Başına

Uygun Şekilde Mahkum Edildi

Distopik Romantik Komedi Tek Başına

Nisan Şakaları

Paranormal Romantik

HELLGATE GUARDIAN SERİSİ

Vahim Hatalar Vahim

Vahim

KararlarSonuçlar

Mezar İşaretleri

YAZAR HAKKINDA

Ivy Asher chai bağımlısıdır, küfreder ve çok güler - ama ürkütücü, tek başına gülme tarzında değil. Karı, kitapları ve iki insan ve üç kürk bebekten oluşan ailesini seviyor. Kafasında uçuşan dünyalar ve karakterler var ve bu tür bir çılgınlığı destekleyen harika insanlarla çevrili olduğu için yeterince şanslı.

[Ivy Asher'in Okuyucu Grubuna](#) 'katılın ve en sevdiğiniz seriler ve yeni çıkan kitaplarla [BookBub](#) bilgili güncellemeler için onu [Instagram](#) ve da takip edin!!!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.